ஸ்ரீ:

எட்டுத்தொகையுள்

நெடுந்தொகை

ஆகும்

அகநானூறு

முதலாவது

களிற்றியானைநிரை

மூலமும்

முதற் றொண்ணூறு பாட்டிற்குப் பழைய உரையும்

இறுதி முப்பது பாட்டிற்கு

ஸ்ரீ வத்ஸ சக்ரவர்த்தி

ராஜகோபாலார்யன்

எழுதிய குறிப்புரையும்

சென்னை

கம்பர் புஸ்தகாலயம்

கம்பர் விலாஸம், மயிலாப்பூர்

அக்ஷய ஹூ சித்திரை மீ

விலை ரூ. 4

PRINTED AT
THE NOBLE PRESS,
MADRAS.

ஸ்ரீ:

முகவுரை

அகநானூற்றினை யான் சில வருஷங்களுக்கு முன் ஸேது ஸமஸ்தானம் மகா வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளின் பரிசோதனையையும் சென்னை லெக்ஸிகன் கமிட்டித் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீ உ. வே. மு. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் ஆராய்ச்சியையும் துணையாகக்கொண்டு அச்சிட்டபோது அதற்குப் பழைய உரையில்லாத பாடல்களுக்கு ஒரு குறிப்புரை எழுதி வெளியிடவேண்டுமென்னும் அவா மிகுதியுமுடையவனாயிருந்தேன். ஆயினும் அக்காலத்து எனக்குற்ற பல விபத்துக்களாலும் பொருள் முட்டுப்பாட்டாலும் அதை நிறைவேற்ற இயலாதவனாய் மூலத்தை மட்டும் வெளியிட்டேன். பின்னர் அன்று தொட்டு இன்றளவும் அவ்வவா என் மனத்தினீங்காது அதிகரித்துக்கொண்டே வந்ததேனும், கொடிய இருமல் இரைப்பு முதலிய நோய்களினால் யாதும் செய்யமாட்டாதவனாயினேன்.

இப்பால் திருக்குற்றாலம், நீலகிரி முதலிய ஸ்தல வாஸங்களாலும் சிறந்த மருத்துவர்களின் ஔஷதப் பிரயோகங்களாலும் பாகவதர்களின் அநுக்ரஹ விசேஷத்தாலும் ஸர்வேச்வரன் கிருபாகடாக்ஷத்தாலும் யான் ஒருவாறு நோய் தணிந்தேனாகி, முன்னர் இந்நூலை அச்சிடுங்காலத்து அவ்விராகவ ஸிம்ஹங்கள்பால் யான் பல ஐயங்களைத் தெளிந்துகொண்டிருந்தமையாலும், பண்டு நற்றிணை யுரையாசிரியரும் என் மனத்தகத்து என்றும் நிலவும் வள்ளலும் ஆகிய காலஞ்சென்ற பின்னத்தூர் அ. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் இந்நூலைச் சோதித்து உரை எழுதி வந்தகாலத்து அவர்கள்

திருவடி நீழலில் உறைந்திருந்த பாக்கியத்தாலும் இப்பெரு நூற்கு உரை எழுதத் துணிந்து, என் சிற்றறிவிற்கெட்டிய வண்ணம் ஒருவாறு எழுதி வந்து, முதற் புத்தகமாகக் களிற்றியானைநிரையை உரையுடன் அறிஞர் திருமுன்னர் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இப்பதிப்புப் பிற்பட்டுக் கிடைத்த சில ஏட்டுப் பிரதிகளாலும், ஆராய்ச்சியாலும் பலவகையான சில திருத்தங்களை அடைந்துள்ளது.

மணிமிடைபவளமும் உரையுடன் அச்சாகி, சர்வேச்வரன் கிருபையினால் கூடிய சீக்கிரத்தில் வெளிவரும் நிலையிலுள்ளது. இவ்வுரை அச்சாகுங்காலத்துச் சோதிக்கவேண்டிய அம்சங்களைச் சோதித்தும் அரிய பல உரை நயங்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டியும் அருள் புரிந்த சென்னை லெக்ஸிகன் கமிட்டித் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீ உ. வே. மு. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளை என்றும் மறவாத கடப்பாடுடையேன்.

அறிவாற்றல்களில் மிகச் சிறியேனாகிய யான் பெரியார் பலர் உதவியைப் பெற்றிருப்பினும் பல பெரும் பிழைகள் செய்திருக்கக்கூடும். அறிஞர் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வாராக.

இப்பெருங் காரியத்திற்கு எவ்வாற்றானும் இயைபில்லாத என்னைக் கொண்டு இதனை முற்றுவித்துக் கொண்டருளிய சர்வேச்வரன் திருவடித் தாமரைகளை அநவரதம் உபாஸிக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்

ஸ்ரீவத்ஸசக்ரவர்த்தி

ராஜகோபாலார்யன்

கம்பர் விலாஸம்
மயிலாப்பூர்
அக்ஷய ஆடு சித்திரை மீ

ஸ்ரீ:

அகநானூறு

முகவுரை

இந்நூல் கடைச்சங்க காலத்துப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு எனப் பெயர்சிறப்பித்துக் கொண்டாடப் பெற்ற பெருந்தமிழ்ப் பனுவல் வகையுள் எட்டுத்தொகையு ளொன்றாய் உலக நிகழ்ச்சிக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்பட்ட இல்லற நடாத் தற்கண் தலைவனுந் தலைவியும் 'ஓருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை' போன்று ஒற்றுமைப்பட்டு ஒழுகற்குரிய விழுமிய பேரன்பின் பயனாகிய இன்பப் பகுதியை நன்கு விளக்கும் நானூறு அகவற்பாக்களை யுடையதோர் அகத்திணை நூலாகும். எட்டுத் தொகை நூல்களின் பெயரினை

" நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் கூறுங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை "

என்னும் பழைய வெண்பாவாலறிக.

வடமொழியாளர் மக்கட் குறுதி பயப்பனவாகப் பாகுபடுத்துக் கொண்ட அறம் பொரு ளின்பம் வீடு என்னும் புருடார்த்தங்களைத் தமிழ் மொழியாளர் அகம் புறம் என இரு பகுதிப்படுத்து வழங்குவர். புருடார்த்தம் நான்கனுள் இன்பம் ஒன்றும் அகம் எனவும், அறம் பொருள் வீடு என்னும் மூன்றும் புறம் எனவும் வழங்கப்படும். இவை இங்ஙனம் பெயர்பெறுதற்குக் காரணம் "ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக் கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வா றிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பம் உறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார். எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகம் என்றது ஓர் ஆகு பெயராம்; இதனை யொழிந்தன ஒத்த அன்புடையார்தாமே யன்றி எல்லார்க்குந் துய்த்துணரப்படுதலானும் இவை இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்

குக் கூறப்படுதலானும் அவை புறம் எனவேபடும். இன்பமே யன்றித் துன்பமும் அகத்தே நிகழுமாலெனின் அதுவுங் காமங் கண்ணிற்றேல் இன்பத்துள் அடங்கும். ஒழிந்த துன்பம் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைக்கப்படாமையிற் புறத்திணைப் பாலவாம்'' என உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர் அகத்திணையியன் முகத்துக் கூறியவாற்றால் நன்குணரலாகும். தலைவனுந் தலைவியும் அமுதமும் அதன்கட் கரந்த சுவையும்போல நெஞ்சத்தாற் கலப்புடைய காரணத்தால் வேறுபாடில ராயினும் இவ்வின்பந் துய்த்தற்பொருட்டு ஒருயிரே ஈருருவெடுத்து நின்றாற்போல அவனென்றும் அவளென்றும் வேறுபட்டுத் தோற்றி அன்பின் வழிச்செல்லும் இன்ப வெள்ளத்துத் திளைக்கும் பொழுது அதனை அநுபவிக்கின்ற அவரகத்தான் உணரப்படுவதன்றி அவருள்ளும் ஒருவருக் கொருவர் வாயினால் இற்றெனக் கூறலாவதோர் பெற்றித் தன்றாதலின் இங்ஙனங் கூறினார்.

'' ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்து மொராருயி ரீருருக்கொண்
டானந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத் தாலொக்கும் ''

என்னும் (307) திருக்கோவையாரானும்,

'' சொற்பா லமுதிவள் யான்சுவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே, நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவ ளாம்பகுதிப், பொற்பா ரறிவார்'' (திருச்சிற்—8) என்பத னுரைக்கட் பேராசிரியர் '' நல்வினைத் தெய்வம் களவின்கட் கூட்ட அமுதமும் அதன்கட் கரந்து நின்ற சுவையுமென்ன என்னெஞ்சம் இவள்கண்ணே யொடுங்க, யானென்பதோர் தன்மை காணாதொழிய, இருவருள்ளமும் ஒருவேமாறு கரப்ப, ஒருவே மாகிய ஏகாந்தத்தின்கட் பிறந்த புணர்ச்சிப் பேரின்ப வெள்ளம் (இதனை யநுபவிக்கின்ற யானே யறியினல்லது) யாவரானறியப்படுமென்று மகிழ்ந்துரைத்தான்'' என்று விளக்கியதனானும் இப்பெயர்க்காரணம் ஆராய்ந்து கொள்ளப்படும்.

மேலே காட்டிய எட்டுத் தொகை நூல்களுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலி, அகம் என்னும் ஐந்து நூல்களும் இவ்வின்பப் பகுதியை விளக்கும் அகப்பொருள் பற்றியனவாகும். இவ்வைந்து நூல்களும் அகமேயாக முதனூன்கற்கும் வேறு வேறு பெயர் கூறி, இறுதி யொன்றனையே அகம் என்று பெயரிட்டாண்டது மற்றவற்றினும் இதற்கு அப்பொருள்பற்றிய சிறப்புநோக்கி யென்று ஆராயப்படும்.

இந்நூற்கு நெடுந்தொகை எனவும் பெயர் வழங்குதலுண்டென் பது இந்நூலிறுதியிலுள்ள பாயிரச் செய்யுள்களில்

"ஆய்ந்த கொள்கைத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டு
ணெடிய வாகி யடிநிமிர்ந் தொழுகிய
வின்பப பகுதி யின்பொருட் பாடல்"

எனவும்,

"இயற்பட யாத்தான், றொகையி னெடியதனை" எனவும், இந் நூற் பிரதியின்கண் "நெடுந்தொகை நானூறுங் கருத்தினோடு முடிந் தன" எனவும் வந்தவாற்றாற் றெளியப்பட்டது.

மேலேகாட்டிய அகப்பொருட் பகுதிபற்றிய நூல்கள் ஐந்தனுள் கலிப்பாவா னியற்றப்பட்ட கலியொன்று நீங்கலாக அகவற் பாவா னியற்றப்பட்ட மற்றுள்ள நூல்கள் நான்கனுள் இவ் வகநானூறொன்றே அடியளவாற் சிறுமை பதின்மூன்றும் பெருமை முப்பத்தொன்றுமாக அடிநிமிர்ந்தொழுகிய காரணத்தால் நெடுந்தொகை எனப் பெயர்சிறந்த தென்று தெளியலாகும். இனி, அகவலாகிய இந்நான்கனுள்ளும் ஐங்குறுநூறு ஒன்றே ஐந்திணைக்கும் தனித்தனியே யாகியகுறுமை யான நூறு நூறு பாவானுயினமைபற்றி ஐந்நூறு பாடல்களையுடைய தொரு நூலாதலின் அதனை வேறாக வழங்கி, மற்றை நானூறு நானூறு பாடல்களையுடைய நூல்கள் மூன்றனுள் அடிகுறைந் தொழுகியதனைக் குறுந்தொகை யென்றும், அடிநிமிர்ந் தொழுகியதனை நெடுந்தொகை யென்றும், இறப்பக் குறைதலும் இறப்ப நிமிர்தலும் இன்றி இடை நிலைப்பட்டதனை வேறோர் பெயரான் நற்றிணை யென்றும் பெயரிட்டனர் எனினும் நன்கு பொருந்துவதேயாகும். இந்நூற்கே இப் பெயருண்மை யுணராமையின் அகநானூறும், நெடுந்தொகையும் என வேறு வேறு எண்ணினர் பிற்காலத் தொருசிலர் என்றறிக.

இந்நூற்பாடல்களைப் பாடியருளிய நல்லிசைப்புலவர் ஒருநூற்று நாற்பத்தைவரென்பர். இந்நூன்முகத்துள்ள "கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்" என்னுங் கடவுள் வாழ்த்தினைப் பாடியருளியவர் பாரதம்பாடிய* பெருந்தேவனார் என்பார். இந்நூற் பிரதிகளுள் 114, 117, 165 இம்மூன்று பாடல்களுக்கும் ஆசிரியர் பெயர் எழுதப்படாமை யால் இப்போது கிடைத்த ஒருநூற்று நாற்பத்திருவர் பெயருடன் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடினார் பெயரையுஞ் சேர்த்து ஒருநூற்று நாற்பத்துமூவர் பெயர்க்கே இப்பதிப்பின்கண் வரலாறு எழுதப் பட்டுள்ளது.

இந்நூல் தொகுத்தருளியவர் மதுரை உப்புரிகுடிகிழான் மகனார் உருத்திரசன்மர் என்பர். இவர் குமரக்கடவு ளவதாரம் என்பதும், மூங்கைப்பிள்ளையார் என்பதும், ஐயாட்டைப் பிராயத்தே அறிவுவீற்றிருந்த செறிவுடைமனத்தராய் நுணுகிய செவிப்புல னுடையாயினார் என்பதும், இறையனார் களவியலுரை கேட்ட காரணிகர் என்பதும், பிறவும் அந்நூன்முகவுரையா னுணரப்படும். இவர் மூங்கையா யிருந்தே கேள்வி வன்மையான் மேம்பட்டு விளங்கினாரென்பது "யாத்தான, றானுகையி னெடியதனைத் தோலாச் செவியான்" என இந்நூற் பாயிரத்துக் கூறியவாற்றானும் உணரலாம். சொல்வன்மை யுடையராயிற் றோலா மொழியான் என்பர் என்க.

இவர் ஐந்திணை யொழுக்கம பற்றிப்போந்த இந்நானூறு செய்யுட்களை 1 முதல 120 இறுதியாகவுள்ளன களிற்றியானைநிரை எனவும், 121 முதல் 300 இறுதியாகவுள்ளன மணிமிடை பவளம் எனவும், 301 முதல் 400 இறுதியாகவுள்ளன நித்திலக்கோவை எனவும் முத்திறமாக வகைசெய்து, அம்மூன்று வகையுமுடையதனை அகம் எனவும் நெடுந்தொகை எனவும் பெயர்தந்து நிறுவியிட்டது, மற்றை நூல்களிற் காணப்படாத சிறப்பு முறையாக இன்ன செய்யுள் இன்ன திணையாகு மென்று கற்பார் எளிதி னறிந்துகொள்ளற்கும், தாங் கோத்தமுறை பிறழாது நின்று நிலவற்கும் பெருந்துணையாகப் பாலைத்திணை யெல்லாம் ஒற்றை எண்பெற்ற செய்யுள்களாகவும, குறிஞ்சித்திணை யெல்லாம் இரண்டும எட்டும் என்னும் எண்களைப்பெற்ற செய்யுள்களாகவும், முல்லைத்திணை யெல்லாம நான்கு என்னும் எண் பெற்ற செய்யுள்களாகவும் மருதத் திணை யெல்லாம் ஆறு என்னும எண் பெற்ற செய்யுள்களாகவும், நெய்தற்றிணை யெல்லாம் பத்து என்னும் எண்பெற்ற செய்யுள்களாகவும் மிகவும் அழகியதோர் முறைவைப்பின் நிறுவியருளியது "வியமெல்லாம் வெண்டேரியக்கம்", "ஒன்றுமூன் றைந்தேழொன் பான்பாலை", "பாலைவிய மெல்லாம்" என்னும் வெண்பாக்களாற் புலனாகும். இக்கோப்பு முறை வைப்பே இந்நூ லாராய்ச்சியிற் றிணை விளக்கி நிற்பது கற்றார்க்குப பெருமகிழ் செய்வது. இதனால் இந்நூலுள் பாலைத்திணைக்கு இருநூறு, குறிஞ்சித்திணைக்கு எண்பது, மருதம் முல்லை நெய்தல் என்னு மூன்று திணைகட்குந் தனித்தனி நாற்பது செய்யுட்களுள்ளன என்றுணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இந்நூல் தொகுப்பித்தவன் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி என்பான். இவன் பாண்டியர் குலத்து முடியுடைப் பேரரசன் என்பது இவன் பெயரானும், இவன் நல்லிசைப் புலமையுமுடையான் என்பது இவன் பாடிய "கூர்முண் முள்ளி" (26) என்னும் அகத்திணைப் பாட்டை இந்நூலின் மருதத்திணைக்கு ஆசிரியர் உருத்திரசன்மர் கோத்து நிறுவியதனானும் உய்த்துணரலாகும். இவன் கடைச்சங்க காலத்திறுதியவன் என்பது "அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதி யீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவியரங் கேறினார் மூவர் பாண்டியர் என்ப." என இறையனார் களவியலுரை முகவுரைக்கண் வருதலானறியப்படும். கவியரங்கேறிய மூவர் பாண்டியருள் இவனுமொருவனாவன்.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றான் நூற்றுநாற்பத்து நால்வர் நல்லிசைப்புலவர் அவ்வப்போதுகளிற் பாடிய அடிமிகத் தொழுகிய முந்நூற்றுத்தொண்ணூற் றொன்பான அகத்திணைச் செய்யுட்களுடன் பாண்டியனுக்கிரப்பெருவழுதி செய்யுளொன்றையுங் கூட்டி, அவன் வேண்டிக்கொண்டமையின் ஆசிரியர் உருத்திரசன்மராற் றிணைநிலைப்படுத்துத் தொகுக்கப்பட்டது அகநானூறு என்னும் நெடுந்தொகை என்பதாயிற்று. இங்ஙனந் தொகுக்கப்பட்ட இந்நூற்குப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாராற் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடிச் சேர்க்கப்பட்டதென் றுணர்ந்து கொள்க.

இந்நூல் வழக்கினை எடுத்தாளாத பெருந்நூலாசிரியரேனும் உரையாசிரியரேனும் தமிழிலில்லையென்று துணிந்து சொல்லலாகும். ஆளுடைய அடிகள் தாம் இயற்றியருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையின்கட் பல்லிடத்தும் இந்நூற் சொல்லையும் பொருளையும் எடுத்தாளுதல் கண்டுகொள்க. உதாரணமாகக் "கோழிலை வாழை" (2) என்னும் இந்நூற் குறிஞ்சித்திணைப் பாட்டின் சொல்லையும் பொருளையுமே கொண்டு "மையார் கதலிவனத்து" (262) என்னுந் திருக்கோவை விளங்குதல் நோக்கிக்கொள்க. இந்நூல் பண்டைக்காலத்து இத்தமிழ் நாட்டுள்ள மக்களின் இயல்பு, வழக்கு, நாகரிகம், மணமுறை இவற்றை அறிதற்கு வாயிலாதலுடன் அக்காலத்து அரசர்பெருமை, கொடை, வீரம், நீதி முறைமை, நாடு, ஊர், மலை, யாறு, காடு, கடற்றுறை முதலிய பலவற்

றையும், வளளல்கள் புலவர்கள், இவர் புகழ் பெருமிதம் இவற்றையும் நன்கு தெளிந்துகோடற்குக் கருவியாகவும் உள்ளதென்பது இதனைக் கற்பார் எளிதி னறியத்தக்கது. இந்நூலுட் கூறப்படும் அகத்திணை யொழுக்கம் நினைத்தவுடன் மணந்து சினந்தவுடன் தணவும் இக்காலத்துச் சிலர் வதுவை போலாது எப்படியானுந் தணப்பரியதோர் கூட்டம் என்பது

"யாக்கைக், குயிரிடத் தன்ன நட்பி னவ்வுயிர்
வாழ்த லன்ன காதல்
சாத லன்ன பிரிவரி யோளே" (334)

எனவும்,

"பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பி
னிருதலைப் புள்ளி னோருயி ரம்மே" (12)

எனவும் வருமிடங்கள் நோக்கி உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலாம். இவ்வகத்திணை நூல் ஒத்த தலைவனுந் தலைவியும் அடுப்பாருங் கொடுப்பாருமின்றித் தம்முட் டாமே கூடும் கந்தருவ வழக்கத்தையே மிகுத்துக் கூறுவதாயினும், இக்காலத்துப்போலப் பெண் தன் வேட்கையை வெளிப்படுத்து நிற்கும் நாண மிலாமைக்கு உடன்படாதென்க. இதனைச்

"செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி
யின்றவ ளுரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
வில்லவ ரறித லஞ்சி மெல்லென்
மழலை யின்சொற் பயிற்று
நாணுடை யரிவை" (34)

என மணந்த மனைக்கிழத்தி யியல்பு கூறியவாற்றா னுணர்க. மணந்து இல்லின்கண் வாழுந் தலைவி இயல்பு இதுவாயின் மணவாதவள் நாணம் இத்தகைத்தென்று ஊகித்தலாகும். திருத்தக்கதேவரும்

"என்று ணினைந்தா ளிதுபோலு மிவ்வேட்கை வண்ணஞ்
சென்றே படினுஞ் சிறந்தார்க்கு முரைக்க லாவ
தன்று யரிதா யகத்தே சுட்டுருக்கும் வெந்தீ
யொன்றே யுலகத் துறுநோய் மருந்தில்ல தென்றாள்."

(சிந். விமலை. 74.) என்பதனால் இவ்வேட்கை குரவர்க்கும் மகளிரால் கூற லாகாத தென்று விளக்குதல் காண்க. கல்வியிற் பெரிய கம்பரும்

"தாமுறு காமத்தன்மை தாங்களே யுரைப்ப தென்ப
தாமென லாவதன்று லருங்குல மகளிர்க் கம்மா."

(ஆர. சூர். 45.) என இக்கருத்தேபடக் கூறினார். பெண்டிர்க்கு

இவ்வடக்க முடைமை இயல்பாக இருக்கவேண்டியது என்பது பற்றியே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், பொருளியலுள்

"உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலு
மென்னுற் றனகொல் லிவையெனி னல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை." (9)

என்று ஆணையிடுவாராயினர் என்க. இதன்கட் கணவனிடத்துள்ள வேட்கையால் உடம்பும் உயிரும் வாடிய விடத்தும் 'என்னுற்ற இவை' என்று மறைத்துக் கூறி யிருத்தலல்லது தானே வலியத் தலைவனைச் சென்று சேர்தல் களவு கற்பு என்னும் இரண்டு கைகோளினும் இல்லை என்பது காண்க.

இம்மகளிர் வேட்கை பசுமட் கலத்து ணீர் புறம்பொசிந்து அகத்து நீருண்மை புலப்படுத்தல்போல வறிதகத் தெழுந்த வாய் மூறுவல் முதலிய குறிப்புவகையான் உணரப்படுதலல்லது சொல்லான் உணரப் படுதலில்லை என்க. இன்னும் ஆண் பெண் இருவரும் இல்வாழ்க்கை நடாத்தற்கண் ஒத்த பண்பு இன்றியமையாதென்பது இந்நூலுள்

"அன்பு மடனுஞ் சாயலு மியல்பு
மென்பு நெகிழ்க்குங் கிளவியும் பிறவு
மொன்றுபடு கொள்கையோ டோராங்கு முயங்கி"

(225) என வருதலான் அறியப்படும். ஈண்டு அன்பு என்பது ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையாமை. மடன் என்பது ஒருவர் குற்றம் ஒருவர் தெரியாமை. சாயல் என்பது மென்மைத் தன்மை. இயல்பு என்பது ஒருவரை ஒருவர் ஒளித்தொழுகாமை. என்பு நெகிழ்க்குங் கிளவி என்பது உடலின் வலிதாகிய என்பையும் நெகிழ்விக்கும் ஆர்வ மொழி. இவையும் பிறவும் இருவர்க்கும் ஒரு தன்மைப்பட்ட கொள்கையுடன் இருவரும் ஒருவராகவே சேர்ந்திருத்தலைக் கூறுதலான் பண்டைக் காலத்து இல்வாழ்க்கை இயல்பு ஒருவாறு தெளியப்படும்.

இங்ஙனம் எத்துணையோ பல இன்பப் பகுதிகளுடன் அரிய பெரிய தமிழ் வழக்கங்களையும், தமிழரியல்புகளையும் புலப்படுத்தித் தமிழிற் குரையாணிபோன்று விளங்குகின்ற இந்நூலுரை முழுதிற்கு மில்லாது கடவுள்வாழ்த்திற்கும் நான்முதற்கண்ணுள்ள தொண்ணூறு செய்யுள் கட்குமே உள்ளது. இவ்வுரை ஒவ்வொரு செய்யுளினுமுள்ள திரி சொற்கும் அருந்தொடர்க்கும் பொருள் புலப்படுத்தியும், அகத்திணைக் குச் சிறந்த உள்ளுறை யுவமம் இறைச்சிப்பொருள் இவற்றை ஆங் காங்கு இனிது விளக்கியும், வேண்டிய விடங்களிற் சொன்முடிபு

பொருண்முடிபு காட்டியும், முக்கியமானவை சிலவற்றிற்கு இலக்கணக் குறிப்புக்கள் கூறியும், கதைதொடர்பு விட்டுத் அவ்வக் கதைகளை எடுத்துணர்த்தியுஞ் சேறலாற் பலவழியானுஞ் சிறந்து இனிது விளங்குவதாகும். இவ்வுரிய உரையை இயற்றியுதவிய நல்லாசிரியர் பெயர் ஊர் முதலிய வரலாறு ஒன்றும் இப்போது அறிதற்கிடனின்று. இவ்வுரையெழுதிய பழையதோர் ஏட்டின்கட் கொல்லம் 460 என்று வரையப்பட்டிருந்ததுகொண்டு இவ்வுரையாளர் இற்றைக்கு அறுநூற்று முப்பத்தெட்டு வருடங்கட்கு முற்பட்ட காலத்தவரென்பது மட்டிலறியலாவது. நச்சினார்க்கினியர் காலம் கி. பி. 14. ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாகாமையால் இவ்வுரைகாரர் நச்சினார்க்கினியர்க்கு முந்தியவர் என்று கொள்ளலாகும்.

இனி, இவ்வேட்டி னெழுதப்பட்ட "நின்றநேமி" என்னும் ஒரு பாயிரச் செய்யுளானும் அதன் பின்னுள்ள வசனத்தாலும் சோணாட்டைச் சேர்ந்த இடையள நாட்டு மணக்குடி என்னும் ஊரிலிருந்த பால்வண்ணன் றேவனான வில்லவதரையன் என்று பெயர் சிறந்தவர் இந்நெடுந்தொகைக்குக் கருத்து அகவலாற்பாடினார் என்பது புலனாவது. அவர் கருத்தினைப் புலப்படுத்திப் பாடிய அகவல் இப்போது கிடைத்திலது. மேலே கூறிய பழையவுரையுடனிவையெல்லாம் அறியக் கிடந்த ஏட்டினிறுதியில் "ஆறுநாட்டுக்குச் சேர்ந்த பெரும்பழனையிலிருக்கும் நல்லையப்புலவர் மகன் பொன்னையன் நெடுந்தொகை" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த நாங்குனேரிச் சேகரத்துப் பெரும்பழஞ்சி என்ற ஊரொன்றுள்ளது. அதுவே இவ்வூரென்றாகித்தலாகும்.

இப்பெரும் பழனையேடும் இந்நூல் 244 ஆம் பாட்டின் 13 ஆம் அடிமுதல் 292 ஆம்பாட்டு முதலடிவரை எழுதப்படாததாகி வெள்ளி தழுவுடையதாயிருந்தது. இவ்வேடு பிங்கலநிகண்டு அச்சிட்ட ஸ்ரீமான் சிவன்பிள்ளையவர்களாற் றேடி யெடுக்கப்பட்டது. இதனை மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபனத்திற்கு முன்னே அந்தற்சங்க ஸ்தாபகருஞ் சிறந்த தமிழபிமானியும் * பால்வண்ணனத்தம் (பாலவனத்தம்) ஜமீந்தாருமான ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் ஷைசிவன்பிள்ளை குமாரரிடத்தினின்று விலைகொடுத்து வாங்கி என்போற் பலரும் கற்றுத் தெளியுமாறு தம் முகவை அரண்மனைப் புத்தகசாலையில் நிலைபெறுவித்தனர். அக்காலத்து இப்போது சென்னை யூநிவேர்ஸிட்டி லெக்ஸிகன் ஆபீஸ்த்

* பால்வண்ண ஈசுவரரென்பது இவ்வூர்ச் சிவபிரான் பெயர்.

தமிழ்ப்பண்டிதரும் எனக்குப்பின் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையைச் சீர் பெற நடாத்திய ஆசிரியரும் என்னருமை அம்மான்சேயுமாகிய ஸ்ரீமான் மு. இராகவையங்காரவர்கள் நல்லுதவியால் இப்பெரும்பழனைப் பிரதியை ஸ்ரீமான், பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களினின்று பெற்று, என் ஆராய்ச்சியின் பொருட்டு ஒருபிரதி செய்துகொண்டு, இதற்குமுன்னே எனக்குக் கிடைத்துள்ள சில பிரதிகளுடன் ஒப்பு நோக்கித் திருத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டேன். இக்காலத்துத்தான் ஸ்ரீமான் தேவரவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தை இத்தமிழுலகுய்ய ஸ்தாபனஞ்செய்து, தம்மிடத்திலுள்ள இப்பெரும்பழனைபேடுமுதலாகப் பலவற்றையும் தமிழபிமானிகள் பலரும் எளிய நிலையிற் கண்டு கற்றின்புறுமாறு அச்சங்கத்திற்குதவினார்கள். பெருந்தமிழ் வள்ளலும், பேரறிவாளரும், இத்தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபனத்திற்கு முக்கிய காரணரும், என்னை நன்னிலையில் நிறுவியருளியவரும் ஆகிய மாட்சிமை தங்கிய ஸ்ரீமான் பாஸ்கர ஸேதுபதி மஹாராஜாவர்களும், ஸ்ரீமான் தேவரவர்களும் விரும்பியவாறு யான் ஷை சங்கத்துப் பிரகடனாசிரியனாக அமர்ந்தபோது ஷை தேவரவர்கள் யான் அகநானூற்றை இச்சங்க ஸ்தாபனத்திற்கு முன்னேதொட்டு ஆராய்ந்துகொண்டிருந்ததைத் தெரிந்தவர்களாதலால், என்னையே இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிடும்படி வேண்டினார்கள். அவர்கள் வேண்டுகோட்படி இற்றைக்கு ஓரிருபது வருடங்கட்கு முன் மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து என்னால் இவ்வகநானூறு அச்சிடத் தொடங்கப்பட்டுச் சிறிது தூரம் நடைபெற்றது. அக்காலத்து எனக்கு உண்டாகிய நோயாலும் மற்றுஞ் சில இடையூறுகளாலும் நிறைவேறாம னின்றது. ஷை தமிழ்ச் சங்கத்தி னவ்வேலையினை யான் விட்ட சில ஆண்டுகளின்பின் என்னிடனிருந்த அச்சங்கத்துப் பிரதிகளும் யான் அச்சங்க சம்பந்தமாகச் சோதித்தெழுதியவையும் ஷை தேவரவர்களால் திரும்ப வாங்கிக் கொள்ளப்பட்டன. அவை யெல்லாம் இவ்வுலகிற்குப் பண்டை நற்றமிழை இறவாது செவ்வனம் பாதுகாத்து வளர்க்கின்ற புண்ணியமே நாளுஞ் செய்து நிலவும் பெருங் கல்வி வள்ளலாகிய மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீமான், உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் பாலுள்ளன. அவர்கள் இது போன்ற எத்துணையோ பல பெரு நூல்களை ஆராய்ந்து வெளியிடுதலைப் புரிந்தருளுகின்றதனாலே இந்நூல் அவர்களால் வெளியிடப் பலவருடங்களாக அவகாசம் பெறாததாயிற்று. அவர்கள் இந்நூலை அச்சிடின்

அஃது இப்பதிப்பினும் எத்துணையோ பங்கு திருத்தமும் விளக்கமும் பெறுவதாகு மென்பதொருதலை. நிற்க,

இதன்பின் என் நண்பரும் பண்டைச் சங்கத்தமிழ் நூல்களை ஆராய்தலிலே ஊக்க மிகுத்தவரும், சங்ககாலத்து நிகழ்ச்சிகளைச் சிறுவரும் எளிதிலறியலாம்படி பலபல கதைநூல்களால் விளக்கியவரும் ஆகிய தமிழ்ப்பண்டிதர் கம்பர்விலாஸம் ஸ்ரீமான். வே. இராஜகோபாலையங்காரவர்கள் இந்நூல் அச்சிடுதலை மேற்கொண்டு அதற்காக வேண்டிய பரிசோதனையைச் செய்தளிக்குமாறு என்னை வேண்டினார்கள். அவர்களூக்கமும் பண்டைத்தமிழ் விருப்பமும் இப்பெருங்காரியத்தை இடையில் விடாது நிறைவேற்றல் கூடுமென்னும் எண்ணத்தையுண்டாக்கினமையாலும், எப்படியாலும் நெடுங்காலமாக மறைந்துகிடக்கும் இவ்வரிய பெரியநூல் வெளிப்படல் வேண்டுமென்னும் வேணவாவாலும் என் சிற்றறிவிற் கியன்றவரை இந்நூலைப் பரிசோதித்துத்தர இணங்கினேன். ஷை ஐயங்காரவர்கள் என் பரிசோதனையுடன் என்னருமை அம்மான் சேய் ஷை மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் அரிய இனிய ஆராய்ச்சியையுந் துணையாகக் கொண்டு, பாடினோர்வரலாறு, அரசர் முதலியோர்வரலாறு, ஆராய்ச்சிக்குறிப்பு, அபிதானக்குறிப்பு, பொருட்குறிப்பு முதலிய பலவற்றுடன் இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள். ஈராயிரம் வருடங்கட்கு முற்பட்டு வழங்கிய சொல்வழக்கும் பொருள்வழக்கும் மலிந்த இப்பெருநூலினை, அவ்வழக்குகளை அறிதற்கேற்ற சாதனங்கள் குறைந்துள்ள இப்பிற்காலத்தே ஆராய்ந்து உள்ளவாறுகாண்டல் மிகவும் அரியதொன்றாதலால், இப்பதிப்பில் நல்லறிவாளர்க்குப் பிழைகள் ஆங்காங்குத் தோன்றுதல் கூடுமாயினும், அவற்றைத் திருத்திக்கொண்டு நோக்கி, இப்பதிப்பில் இவர்கள் செய்த வேலையை மதித்துப் பாராட்டுவார்களென்றெண்ணுகிறேன். இந்நூல் வெளியிடுதற்கண் இவர்கட்குத் திரவிய ஸஹாயத்தையும் வாக் ஸஹாயத்தையும் அப்போதப்போது செய்தருளிய கனவான்கள் செந்தமிழ்வேந்தர் தலைவராகிய மாட்சிமை பொருந்திய ஸ்ரீமான், பா. ராஜராஜேச்வரஸேதுபதி மஹாராஜா அவர்களும், கனம், ஆண்டிப்பட்டி ஜமீன்தாரவர்களாகிய ஸ்ரீமான், பெத்தாச்சிச் செட்டியாரவர்களும், சென்னை ஐகோர்ட்டு மாஜி நீதிபதி ஆனரபிள், ஸ்ரீமான் T. V. சேஷகிரிஐயரவர்களும், மதுரை ஐகோர்ட்டு வக்கீல் ஸ்ரீமான், T. C. ஸ்ரீநிவாஸையங்காரவர்களும், யுநிவர்ஸிடி புரொ

பெஸர்ஸ்ரீமான், ஸர் S. கிருஷ்ணஸாமிஐயங்காரவர்களும், தஞ்சைவக்கில் ராவ் பஹதூர், ஸ்ரீமான், K. S. ஸ்ரீநிவாஸபிள்ளை அவர்களும், சென்னை School Book and Literary Society அங்கத்தினர்களும், சென்னை. C. குமாரசாமி நாயுடு கம்பெனியாரவர்களும், பேரிராணி கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. ரா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களும் முதலிய உபகாரிகள் பலர் என்று தெரிகின்றேன்.

இந்நூற் பரிசோதனைக்குத் துணையாயின பிரதிகள் :

சென்னை Oriental Manuscript Library பிரதியைப் பார்த்து எழுதிக்கொண்ட கைமெழுத்துப் பிரதி... ... ...1.

(இது செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர் ஸ்ரீ உ. வே. திருநாராயண ஐயங்கார் ஸ்வாமிகள் தமிழ்ச் சங்கத்திற்குத் தந்துதவிய தேவர்பிரான கவிராயரவர்கள் வீட்டுப் பிரதியுடன் ஒப்புநோக்கித் திருத்தஞ் செய்யப் பட்டது.)

பெரும்பழனை வட்டைப்பாரத்து எழுதிக்கொண்ட கைமெழுத்துப் பிரதி.... ....1.

திருநெல்வேலி ஸ்ரீமான் நெல்லையப்பக் கவிராயரவர்கள் ஏடு....1.

காலஞ் சென்ற சென்னை ஸ்ரீமான். தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் ஏடு ....1.

ஷையார் காயிதப் பிரதி ... ...1.

சென்னை மேரிராணியார் கல்லூரித் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான கா. ரா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள் பிரதி.... ....1.

திருமயிலை வித்வான். ஸ்ரீமான் சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் ஏடு (இது குறை) ....1.

இங்ஙனம் பொருளானுஞ் செல்வாக்கானும் பிரதிகளானும் இந் நூலச்சிடுதற்கண் உபகரித்த பெரியோர்கட்கும், பொருட் செலவையும் சிரமத்தையும் சிறிதும் பாராட்டாது இதனை வெளியிடுதலிலே கண்ணுங் கருத்து முடையராய் வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து நிறை வேற்றிய ஷை ஐயங்காரவர்கட்கும் இத்தமிழ் நாடு நன்றி பாராட்டுங் கடப்பாடுடைய தாகும்.

இங்ஙனம்.

ரா. இராகவையங்கார்,

சேதுஸம்ஸ்தான வித்வான்.

ஸ்ரீ:

ஒருவிஞ்ஞாபனம்

"அன்பே தகழியா வார்வமே நெய்யாக
வின்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா—நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்"

அகநானூறு அகநானூறு என்று கற்றோர் பலரும் பன்னெடுங் காலமாகப் பேரவாவோடு எதிர் பார்த்திருந்த இந்நூலின் பதிப்பு இற்றைக்கு ஒரைந்தாண்டுகட்கு முன்னரே அச்சாகி முடிந்திருந்தும், எனது உடம்பின் நோயினாலும், பொருண் முட்டுப் பாட்டாலும், ஸமீப பந்துக்களின் வியோகங்களினாலும், பிற காரணங்களாலும் பூர்ணமாக வெளிவரத் தடைப்பட்டு ஸர்வேச்வரன் கிருபையினால் இப்போது ஸம்பூர்ணமாக வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலின் பெருமை முதலியவைகளை எடுத்துரைக்க யான் சிறிதும் பற்றேனென்பது ஒருதலையாதலால், ஸேது ஸமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளின் முகவுரையைப் படித்துத் தமிழறிவாளர்கள் பெருமகிழ் வெய்துவரென நம்பி, இந்நூற் பதிப்பை வெளியிடுதற்கண் எனக்குற்ற சில செய்திகளை மாத்திரம் ஈண்டு உரைக்கலாயினேன்.

இற்றைக்கு ஒரு பதினைந்து யாண்டுகட்குமுன், நற்றிணை யுரையாசிரியரும் என் மனத்தே ஸர்வகாலங்களிலும் உறைந்து, "நீ ஸர்வாபீஷ்டமும் அடைந்து க்ஷேமமாக நீடூழி வாழ்க" என்று என்னை அநுக்ரஹித்து வருபவருமான காலஞ்சென்ற பின்னத்தூர் அ. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் இந்நூலைச் சோதித்து உரை வரைந்துகொண்டிருந்த காலத்து எனக்கு இதன்கண்ணுள்ள பலவகையான சிறப்புக்களையும் எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு வருவதுண்டு. யானோ அக்காலத்து இச் சிறந்த நூலின் இன்பப் பகுதியையாவது, தடையின்றியொழுகும் நடைப்போக்கினையாவது மனத்தைக் கவரு மியற்கை வருணனைகளையாவது பிற பெருமைகளையாவது பாராட்டுந் திறத்தேனல்லேனாய், இதன்கண்ணே பொதிந்து கிடக்கும் கதைக் குறிப்பினைமட்டும் பாராட்டி, அவற்றைத் தொகுத்தும் விரித்தும் சிறு கதைப்புத்தகங்களாக எழுதிவந்தேனாக, அவற்றைச் சென்னை க. குமாரஸாமி நாயுடு ஸன்ஸ் கம்பெனியின் ஸொந்தக்காரர்களாகிய காலஞ் சென்ற ஸ்ரீமான் க. கன்னையநாயுடு அவர்கள் அன்புடன் ஏற்று அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். பின்னரவர்கள் அகநானூற்றினையே வெளியிடல் வேண்டுமென்று விரும்பி, "நீர் இச் செந்தொகையைக்

குறிப்புகள் பலவற்றோடு பதிப்பித்திடுக" என்று என்னைப் பலகாலும் தூண்டி, மழமழப்பான காகிதத்தில் காலிகோ பைண்ட் செய்த நோட்டுப் புஸ்தகங்கள் இருபது தந்து துரிதப்படுத்தினார்கள். அப்போது சென்னை மேரிராணியார் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. ர. நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள்பால் அகநானூற்றுப் பிரதி யொன்றிருக்கக் கண்டு, அதனை அவர்கள் அன்போடுங் கொடுக்கப்பெற்று, நள ௵ கார்த்திகை ௴ 21 ஆம் தேதி ஒரு பிரதி செய்துகொண்டேன். இப்பெருந்தகையாளர்களின் அன்புக்கு நான் எழுமையும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அதன் பின்னர் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் தி. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்பால் இந்நெடுந்தொகைப் பிரதிகள் இரண்டு பெற்று, என் பிரதியை அவற்றோடும் ஒப்பிட்டுக் கொண்ட பின்னர் சென்னை இராஜாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலைக்குச் சென்று ஆங்குள்ள அகநானூற்றுப் பிரதியுடனும் ஒப்பிட்டுக் கொண்டு, பின்பு ஆசிரியர் வரலாறு, அரசர் முதலியோர் வரலாறு, அபிதானக் குறிப்பு முதலிய பலவகைக் குறிப்புகளையும் எழுதி வைத்துக்கொண்டேன். ஆயினும் என் பிரதியோ 336 ஆம் பாடலின் கொளு முதலாக 343 ஆம் பாடலின் முற்பகுதி ஈறாக ஆறு ஏழு பாட்டுகள் முற்றுங் குறைந்தும், 91, 106, 107, 108, 111, 162, 223, 311, 400 என்ற பாடல்களில் பலபல அடிகள் குறைந்தும், வேறு பலபாடல்களில் சொற்களும் தொடர்களும் சிதைந்தும், பிறழ்ந்தும், பொருட்பொருத்தமின்றியும், அடி பிறழ்வுற்றும் காணப்பட்டமையால், அச்சிடத் தக்கதென்று தோன்றவில்லை. அதனால் நான் பெரிதும் மனமழிந்து, எனக்குப் பரம குருவாய் அறிவு கொளுத்தி வருபவர்களும், சென்னை லெக்ஸிகன் ஆபீஸ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய ஸ்ரீ உ. வே. மு. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள்பக்கல் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டேன். அவர்கள் என் துன்பத்தைக் கண்டிரங்கி, அப்போது சென்னைக்கு எழுந்தருளியிருந்த தமது அத்தை குமாரரும், சேதுஸம்ஸ்தான வித்வானுமான ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளில் என்னை ஆற்றுப்படுத்தார்கள்.

சரணாகதனைக் கைவிடாதவர்களாகிய அப்பெரியார் என்னைப் ப்ரீதியுடன் அங்கீகரித்து, என் பிரதி குறிப்பு முதலியவற்றையும் கடாக்ஷித்து, தாம் பன்னெடுங்காலமுன்னொட்டு ஆழ்வார் திருநகரிப்பிரதி, பெரும்பழனைப் பிரதி நெல்லையப்பக்கவிராயரவர்கள் வீட்டுப்பிரதி முதலிய பலபிரதிகளைக்கொண்டு சோதித்துத்திருத்தி வைத்திருந்த அகப்பாட்டின் சுத்தப்பிரதியையும், முதற்றொண்ணூறு பாட்டிற்குள்ள பழைய உரையையும் தந்து அநுக்ரஹித்தார்கள். இப்பெருங்கருணை வள்ளல்களுக்கு நான் ஜன்மஜன்மாந்தரங்களிலும் இவ்வாறே தாஸ்யனாகப் பிறந்து தொண்டுசெய்யும் பேற்றை ஸர்வேச்வரன் கிருபை செய்தருள்கவென்று ப்ரார்த்திப்பதல்லது மற்றென் செய்யவல்லேன்! நிற்க, நான் அச்சிறந்த சுத்தப் பிரதியோடு என் பிரதியை ஒப்பிட்டுச் சுத்தம் செய்துகொண்டு

இராமநாதபுரத்திற்கே சென்று, அந்த ஸ்வாமிகளின் திருமாளிகையிலேயே ஒருமாதம் வரையில் தங்கி, அவர்கள் போனகஞ்செய்த சேடமுண்டு, புனிதனாகி, இந்நூலின் நானூறு பாடல்களையும் அவர்கள் முன்னிலையில் சோதித்துக் கொண்டு சென்னைவந்து, ஸ்ரீ உ. வே. மு. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் ஸந்நிதியில் எல்லாம் விண்ணப்பம் செய்தேன். கேட்ட அவர்கள் உவகையெய்தி நான் பிரார்த்தித்த வண்ணம் இந்நூல அச்சாகுங்காலத்துச் செய்யவேண்டிய சோதனைகளையெல்லாம் செய்துதர, ஒவ்வொரு பாரம் புரூபையும் நான் இராமநாதபுரம் அனுப்பி, அந்த ஸேதுஸமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளால் கடைசியாகப் பார்வையிடப்பெற்ற பிறகு அச்சிடுவித்தேன். இவ்வாறிந் நூற்பதிப்பு இரண்டு வருஷகாலத்தில் பகவத்கிருபையால் மூலமுழுவதும் அச்சிட்டு முடிந்தது.

பின்னர், என் சிற்றறிவிற் கெட்டியமட்டும் நான் எழுதிவைத்திருந்த பாடினோர் வரலாறு முதலிய பல குறிப்புகளையும் அச்சிட்டு அநேகமாக முற்றுவித்துவிட்டேன். இக்காலத்து நான் கடுமையான மார்பு நோயினால் மெலிவுறவும் என் ஸம்பந்தக்களிற் பலர் லோகாந்தரம் செல்லவும் ஸம்பவித்தமையால், நான் சென்னையிலிருக்க வியலாது என் கிராமத்திற்குப்போய் வஸிக்கும்படி நேரிட்டது. அங்கே என்நோய் அதிகரித்துவிட்டமையை நோக்கிய அன்பர் பலரும் அகநானூற்றினை மூலமட்டிலாவது கைண்டுசெய்து வெளியிடல் அத்தியாவசியகமாகுமென்று வற்புறுத்தினமையாலும், உடல்வலிபெற்று மறுபடி சென்னைவந்து முழுப்புஸ்தகமாக அகநானூற்றை வெளியிடக்கூடுமென்னுந் தைரிய மெனக்கும் உண்டாகாமையாலும், அவர்கள் விருப்பப்படியே குறைப் புத்தகமாக மூலமாத்திரம் வெளியிட்டேன். இப்போது ஸர்வேச்வரன் கடாக்ஷமும் பாகவதர்களின் ஆசீர்வாதமும் இக்குற்றுலவாஸமும், என்னைக் கூற்றத்தின் வாயினின்றும் மீட்டுக் கொணர்ந்துவிட்டமையால், இம்முழுப் புஸ்தகத்தைத்தமிழறிவாளிகள் ஸந்நிதியில் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

நிற்க, இப்பதிப்பு வெளிவரல்வேண்டு மென்னும் பேரவாவினால் எனக்கு வாக்ஸஹாயம், திரவியஸகாயம் முதலியன செய்த பெருந்தகையாளர்கள் சென்னை ரிடையர்ட் ஹைகோர்ட்டு நீதிபதி ஆனரபில் ஸ்ரீமான் T. V. சேஷகிரி ஐயரவர்களும், மாட்சிமைதங்கிய ஸ்ரீமான் பா. ராஜராஜேச்வரி ஸேதுபதி மகாராஜா அவர்களும் கனம ஆண்டிப்பட்டி ஜமீன்தாரவர்களாகிய ஸ்ரீமான் பெத்தாச்சிச் செட்டியாரவர்களும், சென்னை யூனிவர்ஸிடி ப்ரொபெஸர் ஸ்ரீமான் ஸர். S. கிருஷ்ண ஸ்வாமி ஐயங்காரவர்களும், மதுரை வக்கீல் ஸ்ரீமான் T. C. ஸ்ரீனிவாஸையங்காரவர்களும், தஞ்சை வக்கீல் ராவ்பகதூர், K. S. ஸ்ரீனிவாஸ பிள்ளையவர்களும், சென்னை மேரிராணி கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. ரா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களும், சென்னை க. குமாரஸாமி நாயுடு ஸன்ஸ் தலைவர்களாகிய ஸ்ரீமான் க. ஜயராமநாயுடு அவர்களும், ஷை ஆபிஸ்

மானேஜர் ஸ்ரீமான் ம. முருகேச முதலியாரவர்களும், சென்னை ஆதிகம்பெனி ஸ்ரீமான் ஆதிகேசவலு நாயுடு அவர்களும், சென்னை ஸ்கூல் புக் அண்ட் விடிரி ஸொஸைடி அங்கத்தினரவர்களும் பிற மகோபகாரிகளு மாவார்கள். இப்பெருந்தகையாளர்கள் ஸர்வாபீஷ்டமும் பெற்று, இவ்வாறே நன்கொடை யாளர்களாய் நீடூழி வாழ்கவென்று ஸர்வேச்வரனைப் பிரார்த்திப்பதல்லது என்னாற் செயற்பாலது மற்றென்னே! "மாரியை நோக்கிக் கைம்மா றியற்று மோ வையம் !!"

நெடுந்தொகை நூலெங்கே! நானெங்கே! மகாவித்வான்களாகிய ஸ்ரீ உ. வே. ரா. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் பாலும் ஸ்ரீ உ. வே மு. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் பாலும் இந்நூலினை நான் பன்முறையும் சோதித்துக்கொண் டிருந்த போதும், அறிவில் மிகச் சிறியோனாகிய நான் இப்பதிப்பின்கண் பல பல பெரும் பிழைகள் செய்திருக்கக்கூடும். அவற்றையெல்லாம் நல்லறிவாளர்கள் திருத்திக் கொள்வதோடு, எனக்கு அவற்றை எடுத்துக்காட்டி நல்வழியி லுய்க்கவும் வேண்டுமெனப் பன்முறையும் வேண்டுகின்றேன். இவ்வளவு கிஞ்ஜிக்ஞனை என்னை பொருவிபாஜனமாக வைத்துக்கொண்டு, இப்பெருங்காரியத்தை நிறை வேற்றிக் கொண்டருளிய ஸர்வேச்வரன் திருவடித் தாமரைகளைத் திரிகர ணங்களாலும் அநவரதம் உபாஸிக்கின்றேன்.

திருக்குற்றாலம்
ருதிரோத்காரி ஞு
ஆனி மீ 13உ.

இங்ஙனம்
வே. இராஜகோபாலன்,
கபாலிவிலாஸம், மயிலாப்பூர்.

ஸ்ரீ:

சோதனைப்பத்திரம்

பக்கம்	வரி	பிழை			திருத்தம்
7	15	துறக்கு	...	...	துரக்கு
16	7	முறுக்கி	...	...	முருக்கி
40	10	நோச்சி	...	...	நொச்சி
,,	26	நந்து	...	...	நன்று
56	6	றுணை	...	...	துணை
,,	20	வஸ்திரம்	...	...	உதிரம் [ஞர்
57	22	அம்மூவனார்	...	...	குடவாயிற்கீரத்த
71	11	படையேய்	...	...	படையே
81	3	ளென்	...	...	னென்
,,	24	தாம்	...	...	தான்
93	7	யுடீயர்	...	...	யுடீஇயர்
,,	26	ழுனை	...	...	ழுநை
96	9	வரிமானே	...	...	வரிமரனே
100	8	மாலைசே	...	...	மாலைக்சே
106	13	சிறப்ப	...	...	சிறப்பக்
111	10	பசந்	...	...	பரந்
,,	32	டர்ச்சி	...	...	டர்சி
115	7	டிரலை	...	...	டிரலைக்
,,	23	தாய்	...	...	தாஅய்
,,	29	12 அமைவேம்	...	...	14 அமைவேன்
122	3	கட்டுமுடி	...	...	கட்டமுது
,,	22	தமைத்தல்	...	...	தமைத்த
123	16	முனையிற்	...	...	முனையிற்
125	4	விஞஅய்	...	...	விஞஅய்ப்
,,	32	மாரத்து	...	...	மாஅத்து
132	15	மணந்து	...	...	அணைந்து
134	12	விலங்கெ	...	...	வில்கெ
,,	,,	கொண்டிமு	...	...	கோண்மு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
140	29	யிசை ...	... விசை
142	26	குடவுழுந்தநார்	... குடவுழுந்தனார்
147	21	சிறை ...	... சிறைப்
150	20	வால்அவெண்...	... வாஅல்வெண்
,,	31	712 ...	... 511
152	22	டகன்றபல்லூர்ப்	... டகறப்பற்குட்
167	5	லாம்ப ...	... லரம்ப
,,	19	பாடாஅ ...	... படாஅ
180	27	போலக் ...	... போல
,,	,,	யுறைகொ ...	... யுறைக்கொ
188	7	வளிபோர் ...	... வளிபொர
201	18	தலைஇய ...	... தலைஇ
206	17	விழை ...	... விளை
208	12	செற்ற ...	... சேற்ற
,,	,,	ளீஇயக் ...	... ளீஇய
225	3	பாதிரி ...	... பாதிரிக்
234	18	பரத்தி ...	... உழத்தி
238	9	ரிடைக் ...	... ரிடை
242	11	நிரைப் ...	... நிரை
244	22	லுறவில் ...	... லுறவின்
247	19	பாசிலைப் ...	... பாசிலை
259	4	பதுக்கை ...	... பதுக்கைக்
263	22	வாலெயிற் ...	... வரவெயிற்
271	21	சுரிவளை ...	... கரியவளை
273	2	சொலியக் ...	... சொலிய
,,	25	பூட்டி ...	... பூட்டிச்
276	17	வெரி ...	... வெறி
280	15	பாதிரி ...	... பாதிரிக்
284	7	காகுவன் ...	... காகுவல்
290	17	துநீய் ...	... துநீ
292	5	நீல ...	... நீலம்
318	19	முலை ...	... முலைத்

பக்கம்	வரி	பிழை			திருத்தம்
333	21	நுசும்பி	...	...	நுசுப்பி
334	6	மங்கை	...	...	மதுகை
365	28	ஞீங்கைச்	...	...	ஞீங்கை
372	29	இத்தகை	...	...	இதக்கை
374	15	கரிபுர	...	...	கரிபுற
375	29	பச்சை	...	...	பசை
376	9	சிறியோர்க்	...	...	சிறியோற்
402	30	வேய்க்கண்	...	...	வேய்கண்
406	23	நனி	...	...	நனி
410	27	368	...	...	363
,,	32	121	...	...	126
421	25	தித்த	...	...	தித்தி
426	1	நாநூறு	...	...	நானூறு
430	1	நாநூறு	...	...	நானூறு
431	29	பாடாம்	...	...	படாம்
432	1	நாநூறு	...	...	நானூறு
,,	17	கடவுட்	...	...	கடவுள்
436	2	சுரிவளை	...	...	கரியன்
438	15	223	...	...	224
440	39	கொழுங்கள்	...	...	கொழுங்கண்
441	41	சடகம்	...	...	சகடம்
442	2	சடகம்	...	...	சகடம்
,,	9	றட்டகளை	...	...	றட்டகணை
,,	14	சின் வீடு	...	...	சிள்வீடு
444	41	முதுச்செ	...	...	முதுசெ
,,	21	தும்பம்	...	...	துன்பம்
,,	36	வெரீன்	...	...	வெரிந்
446	14	தழலை	...	...	தழல்
447	21	வானமீன்	...	...	வானவிற்
,,	32	துவற	...	...	துவர
449	10	கேட்டி	...	...	கோட்டி
452	19	இனத்தி	...	...	இனத்தின்

பக்கம்	வரி	பிழை			திருத்தம்
,,	24	வுந்தி	...	...	வுத்தி
,,	39	அத்ததி	...	...	அத்தத்தி
455	40	வாழ்த்தல்	...	..	வாழ்தல்
457	3	கரந்தடர்	...	...	கரந்தையர்
463	15	வளவு	...	...	வளைவு

முகவுரை

1	7	நிகழ்க்சி	...	...	நிகழ்ச்சி
2	23	வேமாறு	...	...	வேமாமாறு
12	25	வருனை	...	...	வருணனை
13	4	துரித	...	...	துர்த

குறிப்பு:—பாடினோர் வரலாற்றில் அவ்வப்புலவர் அரசர் முதலியோர் ஸம்பந்தமான பாட்டின் எண்களிற் சில பிறழ்ந்துள்ளமையால், அபிதானக் குறிப்பு முதலியவற்றை நோக்கித் திருத்திக்கொள்க.

ஸ்ரீ:

பாடினோர் வரலாறு

[இவ்வரலாறு பெரும்பாலும் அகப்பாட்டு ஸம்பந்தப்பட்டவளவே வரையப்பெற்றதாகும்]

1. அஞ்சில் ஆந்தைமகள் நாகையார் (352.)

நாகையார் என்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் பெண்பாலார். அஞ்சில் என்பது ஓர் ஊர். ஆந்தையார் என்பது இவரது தந்தையாரின் பெயர். இவ்வஞ்சிலாந்தையார் பாடல்கள் நற்றிணையிலும் (233) குறுந்தொகையிலும் (294) காணப்படுகின்றன. தம் தந்தையை ஒப்பச் சிறந்தபுலமைவாய்ந்த இந்நாகையார் (அகம் 352 இல்) பலாப்பழத்தைக் கவர்ந்த மந்தியை வருணித்திருப்பது மிக்க சுவையுடையதாகும். அஞ்சி அதிகமானை இவர் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அஞ்சியத்தைமகளுரெனவும் அஞ்சியாந்தைமகளுர் எனவும் பாடம் காணப்படுகின்றது.

2. அண்டர்மகன் குறுவழுதியார் (150; 228):—

இவர்பெயர் அண்டர்மகன் குறுவழுதியாரெனவும் குறுவழுதியாரெனவும் வழங்கப்பெறும். வழுதியென்றமையானே இவர் பாண்டியர் மரபினர் என்பது போதரும். அண்டர் என்ற சொல் இடையர் எனப்பொருள்படுதலால், இடைக்குலத்துப் பெண்கொண்ட பாண்டியனொருவனுக்கு இவர் மகனார்போலும்.

3. அதியன் விண்ணத்தனார் (301):—

அதிகன் விண்ணத்தனார் என்றும் இவர் பெயர் வழங்கும். அஞ்சி அதிகமானுக்கு இவர் உறவினர் போலும்.

4. அந்தி இளங்கீரனார் (71):—

இளங்கீரனென்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் அந்தியை (மாலைக்காலத்தை) பலபடியாகச் சுவைபட வருணித்திருக்கிறார். அந்தியூர் என்னும் ஓர் ஊர் பவானித் தாலூக்காவில் உள்ளது.

5. அம்மூவனார் (10 ; 140 ; 280 ; 370 ; 390.):—

மூவன் என்பது இவர் இயற்பெயர். இப்பெயர்மக்கட்கு இடப் பெறுதலை, "மூவன் முழுவலி முள்ளெயிறு" என்ற தொடர் நோக்கி அறிக (நற்-18). இவர் அகத்தில் தொண்டியைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார் (அகம் 10). இவர் பாடியனவெல்லாம் நெய்தற்றிணைக் குரியனவே.

6. அள்ளூர் நன்முல்லையார் (46) —

அள்ளூர் என்பது அள்ளியூராகும் என்பர், அகப்பாட்டு உரை காரர். அது பாண்டிநாட்டின்கண் ணுள்ளது. இந் நன்முல்லையார் தமது ஊரையும் பாண்டியனையும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். நன்முல்லையா ரென்ற பெயரானே இவரைப் பெண்பாற்புலவ ரென்றும், கற்பில் மிக்காரென்றும் கொள்ளலாகும். முல்லை-கற்பு.

7. ஆமூர்க் கௌதமன் சாதேவனார் (159):—

இவர் சேர நாட்டின் கண்ணதான ஆமூரிலே கௌதமகோத் திரத்துப் பிறந்து ஸஹதேவன் என்னும் பெயருடைய ராயினார். இவர் வானவனையும் அவனது வெற்றிச் சிறப்பினையும் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

8. ஆர்க்காடுகிழார்மகனார் வெள்ளைக்கண்ணத்தனார் (64):—

ஆர்க்காடென்பது சோழநாட்டு ஓர் ஊர். இவர் வேளாண்மர பினர். இவர் பாடியது முல்லைத்திணைப் பாடலாகும்.

9. ஆலங்குடி வங்கனார் (106):—

வங்கனார் என்பது இவரது இயற்பெயர். ஆலங்குடி பலவுள வேனும், இவர் செழியனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளமையால், பாண்டி நாட்டு ஆலங்குடி இவரது ஊராகலாம்.

10. ஆலம்பேரி சாத்தனார் (47 ; 81 ; 143 ; 175):—

"மதுரை யாருலவிய நாட்டு ஆலம்பேரி" என்னும் அடை இவர் பெயரின் முன்னே காணப்படுதலால் (நற். 303), இவரைப் பாண்டி நாட்டினராகக் கொள்ளல்வேண்டும். இவர் செழியன் சிறு மலையையும், கடலன் விளங்கிலையும், வானவன் மறவனாகிய பிட்டன் குதிரை மலையையும், நெடுஞ்செழியன் கடந்தட்ட ஆலங்கானப் போரினையும் பாராட்டியுள்ளார்.

11, ஆவூர்கிழார்மகனார் கண்ணத்தனார் (202):—

ஆவூர், சோழநாட்டின் கண்ணதான ஓரூர். இவர் வேளாண் வருணத்தினர். இவரது தந்தையார்பாடல் புறத்தில் ஒன்று காணப்படுகின்றது.

12. ஆவூர்மூலங்கிழார் (24 ; 156 ; 341):—

இவர் சோணாட்டிற் பிறந்தவர் (புறம் 38). வேளாண் மரபினர். இவர் மகனாவார் புகழ்மிக்க பெருந்தலைச்சாத்தனார். இவர் காவிரியைப் புகழ்ந்துள்ளார் (அகம் 341). யாகம்பண்ணாத பார்ப்பானுக்குச் சங்கறுக்கை தொழிலாகுமென்று இழித்துக் கூறுவதனாலும் (அகம் 24.), யாகம்பண்ணிய கௌணியன் விண்ணந்தாயனைப் புகழ்ந்துபாடியுள்ளமையாலும் (புறம் 166), இவர் வைதிகமதத்திற் பெரும்பற்றுள்ளவரெனக் கருதப்படுகிறார்.

13. ஆவூர்மூலங்கிழார்மகனார் பெருந்தலைச்சாத்தனார் (13 ; 224):—

இவரது தந்தையார் மேற்சொன்ன ஆவூர் மூலங்கிழார். அவரைப் போலவே இவரும் சிறந்த புலவர். இவர் அகத்தில் தென்னவன் மறவன் பண்ணியையும் அவனது கோட்டையையும் புகழ்ந்துள்ளார். (அகம் 13)

14. இடைக்காடனார் (139 ; 194 ; 274 ; 284 ; 304 ; 374):—

இவர் காடனார் என்னும் இயற்பெயருடையவர். இதனைப் பரஞ்சோதி முனிவர் "காடன்" என்று வழங்கியுள்ளமையால் அறியலாம். (திருவிளை.) இடையர் மரபினர். இடைக்காடு என்னும் ஊரினர் என்பாருமுளர். இவர் பாடியனவெல்லாம் முல்லைத்திணைக் குரியனவேயாகும். பாலையாகிய 139 ஆம் அகப்பாட்டும் நிலத்தான் முல்லையாதல் காண்க. இவர் கூறிய உவமைகள் பெரிதும் வியக்கத்தக்கன. அவற்றை முற்காட்டிய எண்ணுள்ள செய்யுட்களிற் கண்டுகொள்க.

15. இடையன் சேந்தன்கொற்றனார் (375):—

இவர் இடையர் குலத்தினர். சேந்தன் என்பது இவர் தந்தையின் பெயர். இவர் பாடியெறிந்த இளம்பெருஞ் சென்னியைப் புகழ்ந்துள்ளார். வடுகரது தோல்வி இவராற்கூறப் பெற்றுள்ளது.

16. இடையன் நெடுங்கீரனார் (166):—

இவரும் இடைக்குலத்தினரே. இவர் வேளூர்வாய்த் தெய்வத்தையும், காவிரி நீத்தத்தில் நீர்விளையாடற் சிறப்பையும் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார்.

17. இம்மென் கீரனார் (398):—

கீரனார் என்பது இவர் இயற்பெயர் "நம்மோன் செய்த கொடுமைக் கிம்மென் றலமரன் மழைக் கண்டெண்பனி மல்க" என்புழி, 'இம்மென்று' கூறியது நோக்கி, இம்மென் கீரனார் எனப்பட்டனர். இவர் ஆரியரது பொன்படுநெடுவரையை (இமயத்தைப்) புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

18. இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார் (279):—

இவர் ஆயர் மரபினர். ஒல்லை என்பது ஒல்லையூர். "ஒல்லையூர் நாடு" எனப்புறத்து (242) வந்தமையால், இவ்வூரைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஒரு நாடுள்ளதாக வெளியாகின்றது. இருங்கோன் ஒல்லை என்றமையால், இருங்கோனுக்குச் சொந்தமான ஒல்லை நாட்டு ஆயராகிய செங்கண்ணனார் எனப்படுவர் இவர். ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன் என்று வருதலால், இந்நாடு பாண்டி நாட்டகத்தது அன்றென்று கொள்ளப்படும்.

19. உம்பற்காட் டிளங்கண்ணனார் (264) —

உம்பற்காடென்பது சேரருக்குச் சொந்தமான பலவூர்களையுடையதொரு நாடு. (உம்பல் காடு - யானைக்காடு.)

20. உமட்டூர்கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார் (69):—

உமட்டூர் என்பது உப்புவாணிகரது ஊர் என்று பொருள்படும். இவர் வேளாண் வருணத்தினராவர்; பரங்கொற்றனார் எனப்படுவர். மோரியரையும், அவர், தம் தேருருள்செல்ல, மலையைக் குறைத்த வரலாற்றினையும், ஆஅய் என்னும் வள்ளலது கானச் சிறப்பினையும் இவர் கூறியுள்ளார்.

21. உலோச்சனார் (20; 100; 190; 200; 210; 300; 330; 400.)

இவர் நெய்தற்றிணையையே பலபடியாக வருணித்துப் பாடியுள்ளார். கீழ்கடற்கரையிலுள்ள பொறையாற்றையும் அதன் கண்ணே

யிருந்து அரசாண்ட பெரியன் என்னும் அரசனையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

22. உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரனார் (146):—

உவர்க்கண்ணூர் என்பது கடற்கரையையடுத்த உவரிடத்து ஊரெனலாகும். புல்லன் என்பது, இவர்தந்தை பெயர். கீரன் இவர் இயற்பெயர்.

23. உறையூர் மருத்துவன்றாமோதரனார் (133 ; 257).—

உறையூரினராதலாலும், மருத்துவ நூலில் தேர்ச்சியுடையராத லாலும், உறையூர் மருத்துவன் எனப்பட்டார். தாமோதரனார் என்பது இவர் இயற்பெயர். இவர், வெட்சிப்பூவைச் சிவற்புள்ளின் முள்ளுக்கு உவமை செய்துள்ளார். சுரத்திடைத் தலைமகளைத் தலைமகன் ஊக்கி உடன் கொண்டேகுவதாகக் கூறிய பாடல் இன்சுவை பயப்பதாகும் (அகம் 257).

24. உறையூர் முதுகூத்தனார் (137 ; 329):—

கூத்து ஆடுதலிற் சிறந்த பயிற்சியுடைமைபற்றி இவர் முதுகூத்தன் எனப்பட்டார் போலும். இவர் முதுகூற்றனார் எனவும் வழங்கப் பெறுவர். இவரது ஊர் உறையூரென்பது வெளிப்படை. சோழரது உறையூர்க்கண் புனல்பெருகிக் காவிரிப்பேரியாறு பிரவகிப்பதனையும், திருவரங்கத்தில் பங்குனித்திருநாள் நடைபெறுவதனையும் வருணித்துள்ளார்.

25. ஊட்டியார் (68 ; 388):—

இவர் அசோகந்தளிரினது சிவப்பூட்டாத செய்யநிறத்தை "ஊட்டியன்ன ஒண்டளிர்ச் செயலை" என்றும் (அகம் 68), ஊனூட்டாத அம்பினை "ஊட்டியன்ன ஊன்புரளம்பு" என்றும் (அகம் 388) கூறிய சிறப்புநோக்கி ஊட்டியார் எனப்பட்டார்.

26. எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார் (3, 225 ; 239 ; 289 ; 299 ; 361 ; 371 ; 395 ; 399):—

(எயினன் † தந்தை=எயினந்தை.) இவர் வேடர் மரபினர் (எயினர்=வேடர்). இவர் பாடியனவெல்லாம் பாலைத்திணைப்பாடலேயாகும். தும்பி செய்த மூங்கிற்றுளையுள் மேல்காற்று முகத்தினின் ஆயர்குழல்போல ஒலியாநிற்கும் என்று சுவைபடக் கூறி

யுள்ளார் (அகம் 245). வேள்விக்குண்டத்தின்கீழ் யாமையை வைத்து மூடும்வழக்கினை இவர் கூறுவது மிக்க வியப்பைப்பயக்கும் (அகம் 361).

27. எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார் (105; 132; 149; 213; 237; 319; 357):—

இவரது ஊராகிய எருக்காட்டூர், தஞ்சை ஜில்லா நன்னிலத் தாலுகாவிலுள்ளது. தாயன் என்பது இவரது தந்தை பெயர். கண்ணன் இவரது பெயர். கதையங்கண்ணனார் என்று புறத்தில இவர் பெயர் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. தாயங்கண்ணியா ரென்றொருவர் புறத்தில் காணப்படுகிறார் அவர் இவரது ஸகோதரிபோலும். இவர், எழினி ஏவலால் அவன் படைவீரர் நிரைகவர்ந்து போவதனையும் (அகம். 105), சேரலரது சுள்ளியாறு கடலொடு கலக்குமிடமாகிய முசிறித் துறைக்கண்ணே யவனர் பொன்னேற்றிய மரக்கலங்களோடு வந்து மிளகேற்றிப்போவதனையும், முசிறியை வளைத்துப் பெருஞ்சமர்செய்து ஆண்டுள்ள பொற்பாவை யொன்றினைச் செழியனொருவன் கைப்பற்றிய கதையினையும் (அகம். 149), கூடலுக்கு மேல்பாலுள்ள திருப்பரங் குன்றத்தினையும், தொண்டையரது வேங்கடத்தினையும், வாணனது கொல்லியினையும், சோழரது காவிரியினையும், உறந்தையின் கழனிவளத்தையும், உம்பற்பெருங்காட்டின் காட்டுவளத்தையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இவர் தாயங்கண்ணனெனவும், தையங்கண்ணனெனவும் வழங்கப்பெறுவர்.

28. எருமைவெளியனார் (73).—

இவரது ஊர் எருமைவெளி என்பது. இவர் குதிரைமறத் துறையில் ஒருபாட்டுப் பாடியுள்ளார் (புறம். 273).

29. எருமை வெளியனார் மகனார் கடலனார் (72):—

இவர் மேற்சொன்னவர்க்கு மகனாவார். புற்றாம்பழஞ்சோறு கொண்டும் கரடியை இவர் வருணிப்பதும், தலைவி தன்னை நொந்து கூறுவதாக இவர் கூறுவதும் மிக்க சுவைதருவதாகும்.

30. எழூஉபபன்றி நாகன் குமரனார் (138; 240):—

பன்றி நாடென்பது ஒன்றுண்மையால், இவரை அந்நாட்டாரென்று கொள்ளலாம். "நுளையர்க்கு வலைவளந்தப்பின், அம்

மகளிர் கிளையுடன்சூழீஇச் சுறவுக்கோடு நட்டு, வருணனுக்குப் பரவுக்கடன் கொடுக்கும் வழக்கினைக் கூறுகின்றார் (அகம் 240). தென்னவனது பொதியின்மலைச்சிறப்பு இவரால் கூறப்பட்டுள்ளது (அகம். 138).

31. ஐயூர்முடவனார் (216):—

ஐயூர், பாண்டி நாட்டகத்து ஓரூர். இவர் முடவரென்பது வெளிப்படை. தோன்றிக் கோவிடத்து ஓர் ஊர்தி வேண்டிப் பெற்றவர் (புறம். 399) செல்விக் கோமானை ஆதனெழினியைப் பாடியுள்ளார்.

32. ஒக்கூர் மாசாத்தனார் (14):—

ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்றொருவர் உளராதலால் அவர்க்கு இவர் உறவினர்போலும். எக்கூர் என்றும் பாடமுண்டு.

33. ஒக்கூர் மாசாத்தியார் (324 ; 384):—

இவர் மூதின் முல்லைத் துறையிற் பாடிய பாடல் மிக்க வீரச் சுவை பயப்பதாகும் (புறம். 379). ஒக்கூர் மாசாத்தனார்க்கு இவர் உறவினர்போலும்.

34. ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் (23 ; 95 ; 191):—

இவ்வூர் உரோடோகம் எனவும் வழங்கும். ஓரகடம் என்று காஞ்சீபுரம் தாலூகாவில் ஓர் ஊர் வழங்குகிறது. இக்கந்தரத்தனார், அலர் கூறும் பெண்டிர் நிரயப்பெண்டிராவர் எனத் தலைவி நொந்து கூறுவதாகக் கூறுவது (அகம் 95) சுவைபயவாநிற்கும்.

35. ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன் (25):—

ஒல்லையூரை வென்று கொண்டமையால் இவனுக்கு ஒல்லையூர் தந்த என்றஅடை புணர்க்கப்பட்டது. இவன் சிறந்த வீரனும், நிறை யுடையோனும், நீதிதவறாதவனும், நட்பினர்பாற் கோடா நட்புடையோனும் ஆவன். இவனது மனைவி பெருங் கோப்பெண்டு இவன் இறந்தபொழுது தீப்பாய்ந்தனள். அவளும் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவள். இவனாற் பாடப்பெற்ற பொதியிற்செல்வன் திதியன் (அகம். 25) இவனது நட்பினருள் ஒருவனாதல்வேண்டும்.

36. ஓரம்போகியார் (286 ; 316):—

"மருதமோரம் போகி" என்று புகழப் பெற்றமைக்கு இயைய இவர் அகத்தும் மருதத்திணையையே பாடியுள்ளார். "வெள்ளி விழுத்தொடி" என்னும் இவரது பாட்டினுக்கு (அகம். 286) நக்கீரனாரும், நச்சினார்க்கினியரும் வெவ்வேறுரை கூறியுள்ளார்கள். ஐங்குறுநூற்றில் மருதப்பாடல் நூறும் இவர் இயற்றியன வாகும்.

37. ஔவையார் (11 ; 147 ; 273 ; 303):—

இவர் சரித்திரம் மிக்க விரிவாய் வல்லார் பல்லோராலும் கூறப் பெற்றிருத்தலால், ஈண்டு மிகச்சுருக்கமாகவே வரையப்படுகிறது. இவர் அஞ்சியதிகமான்பாற் பேரன்புடையார். அவனளித்த நெல்லிக்கனியை யுண்டு நெடுங்காலம் உயிரோடிருந்தவர். அவனது செல்வக்காலையிலும் அல்லற்காலையிலும் அவனோடு பொருந்தியிருந்து, அவனுக்கு ஊக்கமளித்து வந்தனர் (புறம். 235 ; 315). அவன்பகைஞரால் வேலெறிந்து கொல்லப்பெற்றமைக்குமிகவருந்து வாராயினர் (புறம். 93). தொண்டைமான் இளந்திரையன் அவ் வஞ்சிமேற் போர்தொடுக்க ஆயத்தப்பட்டபோது இவர் அத்திரையன்பால் தூதுசென்று, அவனை அஞ்சுவித்துப் போர்க்கு எழாமற்றடுத்தனர் (புறம். 95). பாரி தன்மகளிரை மணஞ்செய்து கொடுக்க மறுத்தமையாற் பகைமை கொண்டு, மூவேந்தரும் அவனது பறம்புமலையைச் சூழ்ந்துகொண்டபோது, அடைபட்டிருந்த எல்லார்க்கும் கபிலர் கிளிகளால் நெற்கதிர் கொணர்வித்து, உணவிட்டுக் காத்ததைப் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார் அகம். 303). வெள்ளி வீதியார் தம்கணவனைத்தேடிச் சென்று வருந்தியதனை விரித்துள் ளார் (அகம் 147).

38. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் (167) :—

கடியல், ஓர்ஊர். உருத்திரன் இவரது தந்தைபெயர். கண்ணனார் இவரது இயற்பெயர். இவர் அந்தணர் (தொல். பொருள். மரபு, 74). பத்துப்பாட்டுள் பெரும்பாணாற்றுப்படையும், பட்டினப்பாலையும் இவரால் இயற்றப் பெற்றன. தொண்டைமான் இளந்திரையனும், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானும் இவரால் புகழப்பெற்ற அரசர்களாவார். கரிகாற்பெருவளத்தான் இவரியற்றிய பட்டினப்பாலையைக்கேட்டுப் பதினாறு நூறாயிரம்

பொன் பரிசளித்தானென்று தெரிகின்றது (கலிங். இரா. 22.). இவர் பாலை நிலத்தை வருணிப்பது பெருஞ்சுவை தருவதாகும்.

39. **கரேந்தோடைக்காவினர் (109) :—**

காமரத்தில் பெரும்பாரமான பண்டங்களைத் தொடுத்துக் கட்டித் தோளிற் சுமந்து செல்லும் வழக்கமுடையராக இவர் இருந்தனர்போலும். சுரத்துவாழும் வேட்டுவர்தலைவன் கைப்பொருளின்றிவரும் சாத்தரைக் கொல்லாதுவிட்ட தன் ஏவலிளையரிடமிருந்து தண்டமாகக் களிற்று மருப்பினையும், புலித்தோலையும் பெறுகின்றானென்று காட்டுத்தலைவன் கொடுமையைக்கூறுகின்றார்.

40. **கபிலர் (2 ; 12; 18 ; 42 ; 82 ; 118 ; 128 ; 158 ; 182 ; 203 ; 218 ; 238 ; 248 ; 278 ; 292 ; 318 ; 352 382) :—**

இவர் அந்தணர் (புறம். 200). குறிஞ்சித்திணையைப் பாடுவதில் இணையற்ற ஆற்றலுடையவர். ஐங்குறுநூற்றில் குறிஞ்சிப்பாட்டு நூறும், கலித்தொகையில் குறிஞ்சி 29 பாட்டும் இவர் பாடியனவாகும். இதனைப்,

"பெருங்கடுங்கோன் பாலை குறிஞ்சி கபிலன்
மருதனிள நாகன் மருத - மருஞ்சோழ
னல்லுருத் திரன்முல்லை நல்லந் துவனெய்தல
கல்விவலார் கண்ட கலி."

என்ற வெண்பாவான் அறியலாம். இவ்வகத்தில் 203 ஆம் பாடல் ஒன்றொழிய ஏனையவெல்லாங் குறிஞ்சித் திணைக்குரியனவே. இவர் மழவர்பெருமகனாகிய நள்ளியையும், பேரூரினையும் புகழ்ந்து பாடி யுள்ளார் (அகம் 238 ; 382).

குறுந்தொகையில் ஓரியினது கொல்லிப்பாவையினையும், காரியினது மூள்ளூர்க்கானத்தையும் புகழ்ந்துள்ளார் (குறுந். 100;198). நற்றிணையில் காரி மாவூர்ந்து நிரைகவர்தலையும்; அவன் ஓரியைக் கொன்றவரலாற்றினையும் கூறியுள்ளார் (நற் 291 ; 320). ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுத்திக் குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடியருளினர். செல்வக்கடுங்கோ ஆழியாதனைப் புகழ்ந்து பாடிய பத்துப்பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்தில் 7 ஆம் பத்தாகத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இன்னா நாற்பதும் கபிலம் என்னும் நூலும் இவர் இயற்றிய மற்ற நூல்களாகும். இவர் பாணருடன் வாதுசெய்தவர்,

காக்கப் பெறுகின்றதென்பதனையுங் கூறுகிறார். இவர் குறிஞ்சியையும் பாலையையும் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

43. கருவூர்க் கண்ணம்புல்லனார் (63) :—

கண்ணன் என்பது இவர் தந்தையின் பெயர். 'புல்லன் என்பது இவர் இயற்பெயர். மகட்போக்கிய செவிலி புலம்புவதாகவுள்ள இவரது பாடல் படிப்போர்க்கு மிக்க சுவையினைப் பயப்பதாகும்.

44. கருவூர்க்கந்தப்பிள்ளை சாத்தனார் (309):—

கந்தப்பிள்ளை என்பது இவர் தந்தை பெயர். இக்கந்தப் பிள்ளையார் பாடல்கள் புறத்தில் 2. (168 ; 380) காணப்படுகின்றன. இவர் மழவர் நிரைகவர்தலையும்; கவர்ந்தபின் அவர் வேப்பமரத்தடியில் கொழுத்த ஆவை வெட்டிக் கடவுட்குப் பலியிடுவதையும் வருணிக்கிறார். வானவன்பாற் பரிசில்பெறக் கோடியர் திரளாய்ச் செல்லுமதனைப் புகழ்ந்துள்ளார். புறத்தில் தென்னவன் மறவனாகிய நாஞ்சில் வள்ளுவனையும் (380) பிட்டங்கொற்றனையும் புகழ்ந்துள்ளார். நாஞ்சில் வள்ளுவன் சேரன்படைத் தலைவன் அல்லன். அவனைச் "சேரனிடத் தன்புற்று அவனுக்குப் படைத்துணையாய் நின்றோன்" என்று புறநானூற்று அச்சுப்புத்தகத்துக் காணப்படுகின்றது. கருவூர்க் கதப்பிள்ளை என்றும்பாடம்.

45. கருவூர்க் கலிங்கத்தார் (183):—

இவர் நீருண்ட மேகங்கள் கருவுற்ற பிடிபோல இடந்தொறும் இடந்தொறும் உலவுகின்றன என்று உவமை கூறுவது சுவை பயவாநிற்கும்.

46. கருவூர் நன்மார்பன் (277):—

இவர், தயிர்கடையும் ஓசை புலிமுழக்கம் போலுமென்றும், பனையின் செறும்பு (சிறும்பு) பன்றி மயிர்போலு மென்றும், கோழியின் எருத்தத்துச் சிவந்த மயிர் முருக்கின் பூங்கொத்துப் போலுமென்றும் வருணித்துள்ளார். இவர் பாடியது பாலைத்திணைப் பாடலாகும்.

47. கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார் (50):—

பூதன் என்பது இவர் தந்தையார் பெயர். சாத்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். இவர் அன்றில் துணையைப் பிரியின் துயிலாதென்று கூறுகின்றார்.

காக்கப் பெறுகின்றதென்பதனையுங் கூறுகிறார். இவர் குறிஞ்சியையும் பாலையையும் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

43. கருவூர்க் கண்ணம்புல்லனார் (63) :—

கண்ணன் என்பது இவர் தந்தையின் பெயர். புல்லன் என்பது இவர் இயற்பெயர். மகட்போக்கிய செவிலி புலம்புவதாகவுள்ள இவரது பாடல் படிப்போர்க்கு மிக்க சுவையினைப் பயப்பதாகும்.

44. கருவூர்க்கந்தப்பிள்ளை சாத்தனார் (309):—

கந்தப்பிள்ளை என்பது இவர் தந்தை பெயர். இக்கந்தப் பிள்ளையார் பாடல்கள் புறத்தில் 2. (168 ; 380) காணப்படுகின்றன. இவர் மழவர் நிரைகவர்தலையும்; கவர்ந்தபின் அவர் வேப்பமரத்தடியில் கொழுத்த ஆவை வெட்டிக் கடவுட்குப் பலியிடுவதையும் வருணிக்கிறார். வானவன்பாற் பரிசில்பெறக் கோடியர் திரளாய்ச் செல்லுமதனைப் புகழ்ந்துள்ளார். புறத்தில் தென்னவன் மறவனை நாஞ்சில் வள்ளுவனையும் (380) பிட்டங்கொற்றனையும் புகழ்ந்துள்ளார். நாஞ்சில் வள்ளுவன் சேரன்படைத் தலைவன் அல்லன். அவனைச் "சேரனிடத் தன்புற்று அவனுக்குப் படைத்துணையாய் நின்றோன்" என்று புறநானூற்று அச்சுப்புத்தகத்துக் காணப்படுகின்றது. கருவூர்க் கதப்பிள்ளை என்றும்பாடம்.

45. கருவூர்க் கலிங்கத்தார் (183):—

இவர் நீருண்ட மேகங்கள் கருவுற்ற பிடிபோல இடந்தொறும் இடந்தொறும் உலவுகின்றன என்று உவமை கூறுவது சுவை பயவாநிற்கும்.

46. கருவூர் நன்மார்பன் (277):—

இவர், தயிர்கடையும் ஓசை புலிமுழக்கம் போலுமென்றும், பனையின் செறும்பு (சிறும்பு) பன்றி மயிர்போலு மென்றும், கோழியின் எருத்தத்துச் சிவந்த மயிர் முருக்கின் பூங்கொத்துப் போலுமென்றும் வருணித்துள்ளார். இவர் பாடியது பாலைத்திணைப் பாடலாகும்.

47. கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார் (50):—

பூதன் என்பது இவர் தந்தையார் பெயர். சாத்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். இவர் அன்றில் துணையைப் பிரியின் துயிலாதென்று கூறுகின்றார்.

48. **கல்லாடனார்** (9 ; 83 ; 113 ; 171 ; 100 ; 290 ; 333):—

இவரது ஊர் கல்லாடம் என்பது. அது மலையாளம் ஜில்லாவில் உள்ளது. இவர் இருப்பைப்பூவை மொட்டம்புக்கு உவமித்துள்ளார். வினைமுற்றிமீளுந் தலைமகன் தலைவியை நினைந்து புலம்புவதாக இவர் கூறியபாடல் மிகவும் சுவையுடைத்து. புல்லி நாட்டிலுள்ள வேங்கடத்தினையும், ஆங்கு யானைக்கன்றைப்பிடித்து வந்து இளைஞர் கள்ளொடையில்லிற் கட்டிவிட்டுக் கள்ளருந்திப் போவதனையும் கூறுகின்றார். புறத்தினும் "புல்லி வேங்கட விறல்வரை" எனப் புகழ்ந்தனர். (புறம் 385). கோசரது நட்பிற் கோடாப் பெருங்குணத்தையும், அவர் அகுதையைக்காத்த பெருமையினையும், பாணன் என்ற சிற்றரசன் படைவீரர்கள் நிரைகவர்தற் சிறப்பினையும், வாகைப்பெருந்துறைப போரில் பொலம்பூண் நன்னனைக் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல் வென்று தான் இழந்தநாட்டை மீளக் கைப்பற்றின கதையினையும், ஆலங்கானப் போரில் நெடுஞ்செழியன் இருபெருவேந்தரையும், ஐம்பெருவேளிரையும் வென்ற சரிதையினையும் கூறியுள்ளார். புறத்தும் (23) இச்சரிதையைக் கூறினர். முள்ளூர் மன்னன்காரி, கொல்லித் தலைவனை ஓரியைக் கொன்று, அம்மலையைச் சேரலர்க்கு உரிமையாக்கின வரலாற்றினையும், கொல்லிப்பாவை கடவுளால் அமைக்கப்பெற்றதென்பதனையும் விரித்தனர். மற்றுமிவர் குறுந்தொகையில் தொண்டையரது மலையையும் (குறுந். 260), புறத்தில் (285; 391) அம்பர் கிழான் அருவந்தையையும், பொறையாற்று கிழானையும் பாடினர். திருக்குறளையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (வள். மா 9.) யாப்பருங்கல விருத்தியில் கல்லாடனார் சூத்திரங்கள் எனச் சில காணப்படுகின்றன.

49. **காவட்டனார்.** (378):—

இவர், சிறைப்புறமாகத் தலைவி சொல்லுவதாகக் கூறும்பாட்டுப் பெரிதுஞ் சுவையுடைத்து ; புறத்தில் இவர் அந்துவன்கீரனைப் பாடியுள்ளார் (புறம் 359)

50. **கழார்க் கீரனெயிற்றியார்** (163 ; 217 ; 235 ; 294):—

இவர் கீரன் என்பவர்க்கு உறவினர்போலும். காதலனைப் பிரிந்து புலம்பும் மகளிர் கூற்றாகவே இவர் பாடல்கள் செய்துள்ளனர்.

இவரது ஊர் சோழநாட்டில் தஞ்சை ஜில்லா மாயூரம் தாலுக்காவி லுள்ள கழார் என்பது. இவர் வேட்டர் மரபினர்.

51. காட்டூர்கிழார்மகனார் கண்ணனார் (85) —

இவர் வேளாளர். காட்டூரென்பது இன்னவிடத்துள்ளதென்று விளங்கவில்லை. இவர் தொண்டைமான் இளந்திரையனது வேங் கடமலையைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

52. காவன்முல்லைப் பூதனார். (21; 151; 241; 293; 391;):—

இவரது இயற்பெயர் பூதனென்பது. காவன் முல்லை என்பது புறத்திணையில் ஒரு துறை. இவர் அத்துறையிற் பாடும் வல்லமையு டையார்போலும். இவர் உழிஞ்சிலின் கவர்த்த கோட்டிற்கு மான் கோட்டினை உவமித்துள்ளார்(அகம் 151). காட்டி லுதிரும்நெல்லிக் காயை வட்டக் கழங்காகக்கொண்டு செம்முக மந்தி ஆடும் என் றும் (அகம் 241), அதிரற்பூ வெருகின் எயிறு போலு மென்றும் கூறியுள்ளார் (அகம் 391). குறுந்தொகையில் இவர் பாடியனவாக இரண்டு பாடல்களும் நற்றிணையில் ஒன்றும் காணப் படுகின்றன.

53. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார். (107;123;285):—

இவரது ஊர் காவிரிப்பூம்பட்டினம் இவர் வணிகர் மரபினர் (தொல். பொருள். மரபு. 74).வடுகர் தேக்கிலையில் உண்ணும் வழக் கினையும் திரைகோடற் சிறப்பினையும், வேட்டையில் செந்நாய்கள் மானின் ஓடுங்குறங்கறுத்து அதனை யெளிதிற் பற்றுவதனையும் பாராட்டுவர். இவர் தமது ஊராகியகாவிரிப் பூம்பட்டினத் தைச், "சோழர் கழைமாய் காவிரி கடன்மண்டு பெருந்துறை" எனச் சிறப்பித்துள்ளார். சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவனும் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெரு வழுதியும் ஒருங்கிருந்தமைக்கு வியந்துபாராட்டிப் பாடினர். பிட்டங் கொற்றனைப் புகழ்ந்தனர்.

52. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார் (103; 271):—

இவரது ஊரும் காவிரிப்பூம்பட்டினமே. இவர் அவியன் என் னும் கொடையாளி ஒருவனைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

55. **குடவாயிற் கீரத்தனார்** (35 ; 44 ; 60 ; 79 ; 119 ; 129 ; 287 ; 315 ; 345 ; 366 ; 385):—

இவரது ஊராகிய குடவாயில், தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ளது. இவர் நடுகற் சிறப்பையும், அதற்கு நிவேதிக்கப்பெறும் தோப்பிக் கள்ளையும், இடப்பெறும் நருஉப்பலியையும், சூட்டப் பெறும் மயிற்பீலியையும் பாராட்டி யுள்ளார். திருக்கோவலூர் அரசனான காரியின் பெண்ணையாற்றுக்கொடுங்கான் முன்றுறையையும்,சேரன் படைத்தலைவர்களான நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை,கணையன் என்பார்கள் ஒன்றுசேர்ந்து பெரும்பூட் சென்னியைக்கழுமலத்தில் எதிர்த்த சரித்திரத்தையும், அக்கழுமலப் போரில் அச்சென்னியின் சேனாபதியான பழையன் பட்டிறக்கச் சோழன் சினந்து கணையனை அகப்படுத்தினதோடு கழுமலத்தையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டமையையும் கூறியுள்ளார். சோழரது திரவிய சாலை தமது குடவாயிலிலமைக்கப் பெற்றிருந்ததென்று கூறியுள்ளார் (அகம் 35 ; 44).

மற்று மிவர் பொறையன் தொண்டியையும், வழுதிகூடலையும், சோழர் காவிரியையும், ஏழிற்குன்றத்தையும், கொங்கரது ஆநிரைப் பெருக்கத்தையும், மழவர் கொழுப்பாவெறிந்து ஊன் புழுக் கயர்வதனையும், எவ்விநாட்டின்கண் மருதநிலமும், நெய்தல் நிலமும் மயங்கிக்கிடக்கும் அழகினையும் மிகச்சுவைபட வருணிக்கின்றார் (அகம் 60 ; 79; 129 ; 315 ; 345 ; 366 ; 385).

56. **குமிழிஞாழார் நப்பசலையார்.** (160):—

இவர் பெண்பாற்புலவர். குமிழிஞாழார்க்கு உறவினரென்று ஊகிக்கப்படுகிறார். இவர் பெண்யானை முட்டையிடும் முறையினையும், அம்முட்டை ஆண்யானையாற் பாதுகாத்துவரப்படுதலையும் விரிவாய்க் கூறியுள்ளார். குறுந்தொகையிலும் "தாயின் முட்டை போல வுட்கிடந்து சாயி னல்லது பிறிதெவ னுடைத்தோ, யாமைப் பார்ப்பி னன்ன காமங் காதலர் கையற விடினே," எனப்பட்டது நோக்குக (குறுந். 152).

57. **குறுங்குடி மருதனார்.** (4):—

இவரது ஊர் குறுங்குடி. இக்குறுங்குடி திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலமாகவுள்ளது. இவர் உறையூர்க்குக்

கீழ்பாலுள்ள சிராப்பள்ளி மலையினைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இவர் பாடலொன்று குறுந்தொகையிலும் காணப்படுகின்றது (344).

58. குன்றியனார். (40; 41.):—

இவர் தலைவி புலம்புவதாகக் கூறிய 40 ஆம் செய்யுளும், தலைவன் புலம்புவதாகக் கூறிய 41 ஆம் செய்யுளும் படிப்போர் கன் மனத்தையுங் கரையச்செய்யும்.

59. கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சிய சேரமான். (168):—

இவர் பெயர் கோட்டம் பலத்துத்துஞ்சிய மாக்கோதை எனப் புறத்து (245)வழங்கப்படுகிறது. இவர் மனைவியை இழந்து பாடிய பாடல் கன்மனத்தோரையும் இரங்கச்செய்யும் (புறம் 245). ஆன் குன்றிற் கருகிலுள்ள குழூஉரின்கண் வந்திவந்தோர்க்கு உணவளித்தற்பொருட்டு உதியன் சமைத்த அட்டிலை வருணித்துள்ளார்.

60. கோடிமங்கலம் வாதுளி நற்சேந்தன். (179; 232.): —

கோடிமங்கலம் என்பது மதுரை ஜில்லாவிலுள்ளது. வாதூல கோத்திரத்து நற்சேந்தனெனவே இவர் அந்தணர் மரபினராவர். யானை, பேய்த்தேரை மழையெனநினைத்து வாய்திறக்கும் என்றும் மழை முழக்கங்கேட்டுப் புலி முழக்கமென்று அது அஞ்சியோடுமென்றும் கூறுவது சுவைபயவாநிற்கும்.

61. கோடியூர்கிழார்மகனார் நெய்தற்றத்தனார் (244).—

நெய்தல் தத்தனார் என்றமையால் இவர் நெய்தற் றிணையைப் பாடுவதில் வல்லார்போலும். அப்பாடல் கிடைத்திலது. இவர் வேளாளர். கோடியூர் எந்நாட்டிலுள்ளதென்று விளங்கவில்லை.

62. சாகலாசனார். (16; 270;):—

சாகல் என்பது இவர் ஊர்ப்பெயர்போலும். பரத்தைமனையினின்றும் வந்த தலைவன் நாணும்வண்ணம் தலைவிகூறுவதாக இவரியற்றியபாடல் மிகவும் சுவைபயப்பதொன்றாகும். இவர் குட்டுவனையும் அவனது கழுமலத்தையும் புகழ்ந்துள்ளார்.

63. செயலூர் இளம்பொன்சாத்தன் கொற்றனார். (177):—

சாத்தன் என்பது இவரது தந்தை பெயர். செயலூர் இவரது ஊராகும். இவர் பொன்வாணிகர். மயில், பாகற்பழம் உண்டலைக்

கூறுகின்றார். அயிரியாறு இவராற்புகழப் பெற்றுள்ளது. சிறுகுடிக்கிறைவனாகிய பண்ணனைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

64. **சேல்லூர்க் கோசிகன்கண்ணனார் (66):—**

இவர் கௌசிக கோத்திரத்துக் கண்ணனார் என்ற இயற்பெயரை யுடைய அந்தணர். செல்லூர் சோழ நாட்டின் கீழ் கடற்கரையின் கண்ணதான ஓர் ஊர் (அகம் 90). மக்கட்பேறுடையார்க்கே இம்மை மறுமைப்பயன் உளவாகுமென்று கூறியுள்ளார்.

65. **சேல்லூர்கிழார்மகனார் பெரும்பூதங்கொற்றனார் (250) :—**

பெரும் பூதன் என்பது இவர் தந்தைபெயர். கொற்றன் இவரது இயற்பெயர். இவர் வேளாண்வருணத்தினர். இவர் நெய்தலைப்புனைந்து பாடியுள்ளார்.

66. **சேந்தங் கண்ணனார். (350):—**

சேந்தன் இவரது தந்தை பெயர். கண்ணன் இவரதியற்பெயர். இவரது பாடல் நற்றிணையிலும் (54) காணப்படுகின்றது. இவர் நெய்தற்றிணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

67. **சேரமா னிளங்குட்டுவன். (153)—**

இவர் சேரர் மரபினர். இவர் பாலைத்திணையில் உடன் போக்குக் கூறுகின்றார். கோங்கின் மலர் உதிர்வது கைவிடுசுடர்போலுமென்று வருணிப்பது சுவைபயவாநிற்கும்.

68. **தங்காற் போற்கொல்லனார். (48 ; 108 ; 355):—**

இவர் பொன்செய் கொல்லர். தங்கால் பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம். திருத்தண்கால் என வழங்கும். தங்கால் பூட்கோவலனார் என்றும், தாட்கோவலனார் என்றும் புறத்துக் காணப்படுகின்றது. இவர் புலி புலி என்று கூவிக் குறமகளிர் வேங்கைப்பூப் பறிக்கும் வழக்கினைக் கூறுகின்றார். செவிலித் தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு நிற்பதாக இவர் கூறும்பாடல் மிகச் சாதுரியமாகவுள்ளது. கோண்மா என்ற தீங்கிழைக்கும்

விலங்கு வழங்குகின்ற வழியென ஆற்றினருமை கூறுகின்றார். நம் உடம்பு மெலிவைக்காட்டித் தலைவனைப் போகாமல் தடுப்போம்வாவெனத் தலைவி தோழியை யழைப்பதாகச் சொல்லுவது சுவைப்பயவாநின்றது. இவர் பாடலாக நற்றிணையில் ஒன்றும், குறுந்தொகையில் ஒன்றும், புறத்தில் ஒன்றும் அகத்தில் மூன்றுமாக ஆறுபாடல்கள் காணப்படுகின்றன. தங்கான் முடக்கொற்றனார் என்றும் சில பிரதிகளில் இவர்பெயர் காணப்படுகின்றது.

69. தொண்டி ஆமூர்ச்சாத்தனார் (169).—

ஆமூர் என்பது சேரநாட்டில் குறும்பொறை மலைக்குக் கீழ்பாலுள்ள ஓர் ஊர். தொண்டி யாமூர் என்பது தொண்டி நாட்டைச் சார்ந்த ஆமூர் என்று பொருள்படும். இவர் பாலையைப் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

79. தொல்கபிலர். (282):—

இவர் "பொய்யாநாவிற் கபிலன்; வாய்மொழிக் கபிலன்" எனப்படும் அந்தணக்கபிலரின் வேறு. இவரும் அக்கபிலரை ஒப்பக் குறிஞ்சியைப் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

74. நக்கண்ணையார். (252).—

இவர் பெருங்கோழி நாய்கன் மகளாவார் (புறம், 83; 84.). போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளியைக் காதலித்து, இவர் அவனது மல்வென்றியைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அன்னை துஞ்சாமற் காத்தலை எடுத்து உவமை முகத்தாற் கூறிய இவரது பாடல் புலவர்களுக்குப் பெரிதும் மகிழ்வூட்டுவதொன்றாம்.

72. நக்கீரனார். (36; 57; 78; 93; 120; 126; 161; 205; 227; 249; 253; 290; 310; 340; 346; 369; 389;):—

இவர் பெயர் கீரன் என்பது; ந என்பது சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். இவர் தந்தையார் மதுரைக் கணக்காயனார். (கணக்காயனார் - பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்.) இவர்மகனார் கீரங்கொற்றனார். இறையனார் செய்த அகப்பொருட்சூத்திரத்திற்கு மெய்யுரைகண்டவர் இவர். நாலடி நாற்பதென்னும் யாப்பிலக்கணங் கூறும் ஒரு நூலும், பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படையும், நெடுநல்

வாடையும் இவர் இயற்றினவாம். பலவிடத்தும் (நற் 258 ; 358, அகம் 227) பாண்டியனுக்கு உரிய மருங்கூர்ப் பட்டினத்தையும், அதன்கண்ணதான ஆவணத்தையும் இவர் சிறப்பிக்கின்றார். செழியன் மறவனுன வாணனது சிறுகுடியையும், அருமனது சிறுகுடியையும் புகழ்ந்துள்ளார் (நற்றிணை 349: 367). இவர் தலையாலங்கானத்தில் நெடுஞ்செழியனோடு போரேற்ற எழுவரும் பட்டமையையும், கபிலர் கிளிகளை வளர்த்து நெற்கதிர் கொணரவிடுத்துப் பாரியையும் அவன் படையையும் காத்தமையையும், சோழரது உறந்தைக்கண்ணதான அறங்துஞ்சும் அவையினையும் காவிரியையும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும், வழுதியின் கொற்கையினையும் கூடலையும் அதன் கண்ணதான நாளங்காடியினையும், சேரனது தொண்டி, கருவூர், ஆன்பொருநை முதலியவற்றையும், எவ்வி அடக்கவும் அடங்காமல் திதியனோடு பொருத அன்னி மாண்ட கதையினையும், கரிகாற பெருவளத்தான் தான் இழந்த அரசுரிமையை மீட்டும் எய்திய வரலாற்றினையும், தூங்கல் பாடிய கழும்பனது ஊணூரையும், வேம்பிநாட்டினனான முசுண்டை யென்னும் கொடையாளி ஒருவன் அகவுநர்க்கு ஏற்றுப்பரிசில் முதலியன ஈயும் சிறப்பினையும், மழவர் நாகாவீழ்த்துத் திற்றி தின்றலையும் அவரது கோடை மலையையும், பசும்பூட் பாண்டியன் கொங்கரை ஓட்டியதனையும், வடுகர் தலைவனான எருமை என்பானது நாட்டினோடும் அயிரியாற்றினையும், திரையனது பவத்திரியையும், பழையன் மாறன் கூடற்பறந்தலைக்கண்ணே கிள்ளிவளவனைச் சாய்த்தமை கண்டு கோதைமார்பன் உவந்ததனையும், வானவரம்பன் நன்னாட்டினையும் இவ்வகைத்திற புகழ்ந்துள்ளார். குயக்கொண்டான் என்பான் ஒருவனைச் சாவவும் பிழைக்கவும் பாடினர் எனத்தொல்காப்பிய உரையில் (தொல். பொருள் 190) காணப்படுகிறது. புறத்தில் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனும், பிடவூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தனும் இவராற்பாடப் பெற்றோராவர். பத்துப்பாட்டின் இரண்டாம் பதிப்பின் 9ஆம் பக்கத்தின் கீழ்க்குறிப்பில அகநானூறு 57 ஆம் பாட்டிலுள்ளதாகக் காட்டப்பட்டுள்ள "வரைவயிறுகிழித்த நிழறிகழ் நெடுவேற, றிகழ்பூண் முருகன் றீமபுனலலைவாய்" என்ற அடிகள் எனக்குக் கிடைத்த அகநானூற்றுப் பிரதிகளில் ஒன்றிலாவது காணப்படவில்லை. "பையுண்மாலைப் பழுமரம்படரிய" என்று தொடங்கும் தொல்காப்பியவுரை மேற் கோட்பாட்டில் இவ்வடி காணப்படுகின்றது (தொல். பொருள். 114)!

73. நரைமுடி நெட்டையார். (339):—

இவர் நிரைமுடி நெட்டையாரெனவும் வழங்கப்பெறுவர். தேராழிபதிந்த குழியில் நீரோடுவது பாம்பு வரிசையாக முடுகு வதுபோலுமென்று கூறுவது வியப்புத்தராநின்றது.

74. நல்லாவூர்கிழார். (86) : –

இவரது ஊராகிய நல் ஆவூர் எவ்விடத்திலுள்ளதென்று விளங்கவில்லை. இவர் வேளாளர். அகப்பாட்டிற்குப் பேரெல்லை யாகக் கூறப்படும் முப்பத்தோரடியுள்ள பாடல் இவருடைய தாகும். பண்டைக் காலத்துத் திருமணச் சடங்கின் முறையை இவர் பாடலால் அறியலாம். நற்றிணையில் 154 ஆம் பாடல் இவர் பாடியதாகும்.

75. நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார். (94 ; 394):—

இவர் நல்லூர்ச் சிறுமேதாவியாரெனவும் கூறப்படுவார். முல் லைத்திணையைப் புனைந்து பாடியுள்ளார். இடையர், வாயை மடித்து விடும் வீளைக்கு முயல் வெருவிப் புதலின்கண் ஒளிக்குமென்றும், நரியினது ஊளை முனைப்புனங்காவலரது கோட்டோசையோடு ஒருங்கொலிக்குமென்றும் வியப்புறக் கூறியுள்ளார்.

76. நெய்தற்சாய்த்துய்த்த ஆவூர்கிழார். (112) —

இவர் வேளாண் வருணத்தினர். தலைமகனைத் தோழி வரைவு கடாவுவதாகச் செய்துள்ள இவர்பாடல் மிக்க சுவை பயக்கும்.

77. நொச்சிநியமங்கிழார். (52) —

இவர் வேளாளர். நொச்சிநியமம் ஊரினர். வேங்கை மலரைக் கொய்யக் குறமகளிர் புலி புலி யென்று கூற, ஆடவர் வில்லுங்கையு மாய்ப் புலிகாக்கவந்து வெள்கிப் போவதனைச் சுவைபடப் பாடியுள் ளார். நற்றிணையில் இவர்பாடிய பாடல்கள் நிரம்பச் சுவையுடையன வாய்க் காணப்படுகின்றன.

78. நோய்பாடியார். (67) —

"யானெவன் செய்கோ" என்னும் இவரது பாட்டுப் பிரிந்த புலம்பு நோயை நன்கு புலப்படுத்தலால் இவர்நோய் பாடியார் எனப் பட்டனர் போலும். நிலம்படு மின்மினிபோலப் பரல் கடத்திடத்து இமைக்கும் என்று வியப்புற வருணித்திருக்கிறார். நடுகற்குப் பீலி

சூட்டும் வழக்கினையும், நடுகல்லிடத்தவன் பிடித்த வேல்முதலிய கருவிகளை அங்குச் சார்த்தும் வழக்கினையும் வருணிக்கின்றார்.

79. பரணர். (6; 62; 76; 116; 172; 125; 135; 142; 148; 152; 162; 178; 181; 186; 196; 198; 208, 212; 222; 228; 236; 246; 258; 262; 266; 276; 322; 326; 356; 367; 372; 376; 386; 396) :—

இவர் கபிலரை ஒப்பப் பாடும் பெரும்புலவர். நக்கீரர், ஔவை முதலியோரால் புகழப்பெற்றவர். பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம்பத்தினை இயற்றிய ஆசிரியர். அகத்தில் இவரால் பாடப்பெற்ற விஷயங்கள் மிகப்பல. அவற்றுட்சில அடியிற் கூறுவாம். அகுதை; அஞ்சி அன்னி, ஆஅய் அண்டிரன், ஆஅய் எயினன், ஆட்டனத்தி, எவ்வி, ஓரி, கட்டி, கணையன், கரிகால்வளவன், கழுவுள், குட்டுவன், குறுக்பியன், தழும்பன், தித்தன், திதியன், நள்ளி, நன்னன் ஆஅய், நன்னன் உதியன், நீடூர்கிழவோன், பசும்பூட்பாண்டியன், பழையன், பாணன், பிண்டன், பேகன், பொறையன், மாந்தரம் பொறையன், மத்தி, மிஞிலி, வல்லங்கிழவோன், என்றதலைவர்களும்; அகுதை, அன்னிமிஞிலி, ஆதிமந்தி, ஐயை, மருதி என்ற தலைவியர்களும்; ஆரியர், பதின்மூன்குவேளிர், பூழியர் என்ற கூட்டத்தார்களும்; கவிரத்துச்சூர்மகள், கொல்லிக்கடவுள், மூக்கட்செல்வன், முருகன், பாழி அணங்கு, நள்ளி அடுக்கத்துச்சூர், என்றதெய்வங்களும்; திருச்சீர் அலைவாய், ஆலமுற்றம், கூடல் என்ற புண்ணியஸ்தலங்களும் பிறவும் இவரால் பாடப்பெற்றுள்ளன. திருக்குறளைப் புகழ்ந்தனர் (வள். மா. 6.).

80. பறநாட்டுப் பெருங்கொற்றனார். (323).—

"நறுநீல செய்தலும் கொட்டியுந் தீண்டிப், பிறநாட்டுப் பெண்டிர், முடிநாறும் பாரி, பறநாட்டுப் பெண்டிர் அடி" எனவருதலால், பறநாடு பாரியினது நாடாகும். யானைச் செல்லினம்போலப் புயல் இயங்காநின்றதென அழகிய உவமை கூறியுள்ளார்.

81. பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி. (28):—

இவர்பாண்டியர் மரபினர். ஞானியும் புலவர் பெருமானுமாகிய பிசிராந்தையாரொடு பழகிவந்தவர். அறிவுமுதிரப்பெற்றமையால் அறிவுடை என்னும் அடைபுணர்க்கப் பெற்றார். நம்பிஎன்பது புருஷச்

சிரேட்டன், பூர்ணன் எனப்பொருள்படும். பகலேசிறைப்புறமாகத் தோழி கூறுவதாகக்கூறும் இவரது பாடல் வியப்பைத்தருவதாகும் மக்கட் பேறில்லார்க்கு எத்துணை தான் மற்றப்பேறு நிரம்பியிருப்பி னும்புருஷார்த்தம் நிறைவுற்றதின்று என்றுகூறியுள்ளார்(புறம்188).

82. பாண்டியன் கானப்பேரெயில்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி (26):—

இவர் இவ்வகப் பாட்டை உப்பூரிகுடிகிழார் மகனுவார் உருத் திரசன்மரைக்கொண்டு தொகுப்பித்தவர். கானப்பேரெயிலின் கண்ணே குறும்புசெய்திருந்த வேங்கைமார்பன் என்னும்கொடியோ னை வென்று, அக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினமை நோக்கி இவர் இவ்வாறு அடைகொடுக்கப் பெற்றார் (புறம் 21). இவரது அவையில் திருக்குறள் அரங்கேறியதாக ஒருகதை வழங்குகிறது. இவர் குறளைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார் (வள். மா 1). இவர் காலத்தவர் சேரமான்மாவண்கோவும், சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெரு நற்கிள்ளியுமாவார்.

83. பாண்டியன் ஏனாதிநெடுங்கண்ணனார் (373):—

ஏனாதி என்பது அரசரால் வீரர்க்கு அளிக்கப்படும் பட்டம் (தொல். பொருள். புறத். 8). பாண்டிய அரசனால் ஏனாதிப்பட்டங் கொடுக்கப்பட்ட யுத்தவீரராவர் இவர். பகைவர் கோட்டையை அழகப்படுத்தற் செய்தியும், முனைகவர்ந்து கொடாற் பிரெழுந்து பாழ்பட்ட மன்றங்களின் வருணனையும் இவர் பாடல்களிற் காணப் படுகின்றன.

84 பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் (கடவுள் வாழ்த்து.)

எட்டுத்தொகையுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலிய பெரும் பாலவற்றிற்கு இவர்பாடல்கள் கடவுள் வாழ்த்தாக முன்வைக்கப் பெற்றுள்ளன. நற்றிணையில் திருமாலையும், குறுந்தொகையில் முருகக்கடவுளையும், ஐங்குறுநூறு அகம் புறம் மூன்றிலும் சிவபிரா னையும் பரவிய பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. வடமொழிப் பாரதத் தை இவர் தமிழிற் பாடியுள்ளார். அதுமுழுவதும் இக்காலத்துக் கிடைத்திலது.

85. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ (5 ; 09 ; 111 ; 155; 185 ; 223; 261 ; 267 ; 301; 313 ; 337 ; 397) :—

பாலைத்திணையைச் சுவைபடப்பாடும் போற்றல்கருதி இவர் பாலை பாடிய என்ற அடை கொடுக்கப்பெற்றார். சேரமான் என்ற

அதை இவர் பெயர்முன் காணப்படுதலால் (புறம் 11), இவர் சேரர் மரபினராவார். பெரும்புலவரேயன்றி மிக்க வீரமுமுடையவர். கலியில் பாலைக்கலி இவர்பாடியதாகும். இதனைப் "பெருங்கடுங்கோன் பாலை" என்றதனான் அறியலாம். இவர், மழவர் தூதுசெல்லும் பார்ப்பானைத் தடிந்துவீழ்த்தி அவனிடத்து ஒன்றுங் காணாது வருந்துகையராய்ப் போவதனை வருணித்துள்ளார் (அகம் 337).

86. பாவைக்கொட்டிலார் (336) :—

யானை அருநுதலாற பாகன் பிழைக்திருப்பதுபோல யான் விழவிடத்து வாராதிருத்தலினால் இற்பரத்தை உயிர்வாழ்கின்றாளெனச் சேரிப்பரத்தை கூறுவதாகக் கூறும் இவரதுபாட்டு இன்சுவை பயவாநின்றது. சோழரது வல்லத்துப் புறங்காட்டில் ஆரியர் படை பட்டமையைக் கூறுகின்றார்.

87. பிசிராந்தையார்.—(337) —

இவரது ஊர் பாண்டிநாட்டின் கண்ணதாகிய பிசிர் என்பது (புறம் 215). இவர் சிறந்த ஞானி; அறிவு நிரம்பிய புதல்வர்களையும், கற்பிற்சிறந்த மனைவியையும், உள்ளம்போல ஏவல்செய்யும் ஏவலாளர்களையும், உடையவராய், ஞானிகளோடு பழகி வந்தவர் (புறம் 191). கோப்பெருஞ்சோழன் என்பான் பெரியஞானியென்று கேள்வியுற்று அவனை நேரில் காணாதிருக்கச்செய்தேயும், அவனோடு கிள்ளாநட்புடைமை பூண்டு (புறம் 21), அவன் துறந்த காலத்து அவ்வரலாற்றை முத்த உணர்ச்சியால் அறிந்து (குறள் 399 உரை) உடன்துறந்த பெருமையுடையவர் (புறம் 218). மலைமீது சூழ்ந்துள்ள வெண்மழையைக் குயவன் சூளைமேற சூழ்ந்துள்ள புகைக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார்.

88. பெருங்குன்றூர்கிழார். (8) :—

இவர் வேளாளர். சேரமான் குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப்புகழ்ந்து பாடிய இவர் பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்து 9 ஆம்பத்தாகத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளது. இவ்வரசன் தமையனை குடக்கோச்சேரலிரும் பொறையை இவர் இகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (புறம் 120; 211.) இவர்பாடிய அகம் 8 ஆம் பாட்டிற்கு அகப்பாட்டுரைகாரர் கூறிய உள்ளுறை இறைச்சி முதலியவற்றை நோக்கி மகிழ்க. புறத்தில் இவர் பேகனையும், சோழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னியையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

89. பெருந்தேவனார் (51) :—

இவர் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாரின்வேறு என்பதை யுணர்த்தவே ஓரடையுமின்றிப் பெருந்தேவனார் என்றே கூறப் பட்டனர் என ஊகித்தற்கிடனாகிறது. கடுகுபெருந்தேவனார் என ஒரு பாடம் காணப்படுகின்றமையால இவர் ஊர் கடுகு என்று கொள்ளலாம். அன்றிக் கடுகுபெருந்தேவனார் என்பார் வேறோர் புலவராகவு மிருக்கலாம். எருவைப்பேடைக்கு ஆணிடத்துள்ள விருப்பத்தை நோக்கி ஊனைப்பறித்தாலன்ன செஞ்செவி எருவை என எருவையின் காதினை வருணிக்கின்றார்.

90. பேயனார். (234).

இவர் ஐங்குறுநூற்றில் முல்லைப்பாட்டு நூறும் இயற்றியவர். முல்லைத்திணையைப் பாடுவதில் பேராற்றலுடையவர். தலைமகன் தேர்ப்பாகனை 'விரையத்தேரூர்வாயாக; யான் என் மனைவியைக் காணவேண்டு'மெனக் கூறுவதாகக் கூறும்பாடல் இன் சுவை பயப்பதொன்றாகும்.

91. போதும்பில்கிழான் வெண்கண்ணனார். (130; 192):—

இவர் வேளாளர். பொதும்பு பாண்டிநாட்டிலுள்ளதான ஓரூர். இவர் தாழையின்தலை பேய்த்தலைபோன்றுள்ளதென்றும், கிளியின் கழுத்திரேகை வானவிற்போன்று விளங்குகின்றதென் றும் கூறிய உவமைகள் வியப்பினைப் பயவாநின்றன. "அருவி யடித்துக்கொண்டுவந்த நாகரத்தினம் வீசிய ஒளியால் எம்மூரில் இரவு முழுதும் தீபம் வைத்தது போன்றிருத்தலால், தலைவி இரவுக் குறியிடத்து வரக்கூடாதவளாயிருக்கின்றா" ளெனத் தோழி கூற் றாக இவர் கூறுவது மிக்க சுவையுடையதொன்றாகும். இவர் வெண்கண்ணனாரென்றுங் கூறப்படுவர்.

92. போதும்பிற் புல்லாளங் கண்ணியார். (154):—

இவரது ஊரும் மேற்சொன்ன பொதும்பு என்னும் ஊரே. கண்ணியார் என்றமையானே இவரைப் பெண்பாற் புலவராகக் கருதலாகும். புல்லாளனுக்கு இவர் உறவினர் போலும். இவர் தேரை ஒலிக்குச் சிறு பல்லியத்தை உவமை கூறுகின்றார். கோடல் பிணியவிழ்வது பாம்பின் படம் விரிப்பதுபோன்றிராநின்ற தென்று வியப்புறவருணிக்கின்றார்.

93. பொருந்தி லிளங்கீரனார். (19; 351):—

பொருந்தில் என்பது ஓர் ஊர். இளங்கீரன் என்பது இவரியற்பெயர். இவர், தலைமகன் தலைமகளை நினைந்து இரங்கிச் சொல்லுவதாகச்செய்த மேற்காட்டிய செய்யுள்களிரண்டும் இன்சுவை பயப்பனவாகும். 'குடிஞை சுட்டுக்குவி; குத்திப்புதை' என்று பொருள்பட ஒலிக்குமென்று கூறுகின்றார். இருப்பையின் குழை அழலை கைந்தாற்போல விளங்குகின்றன என்கின்றார். கணவனைப் பிரிந்த மகளிர் சுவரில் கோடிட்டு நாளெண்ணும் வழக்கினையும் பல்லி சகுனங் கேட்கும் மரபினையும் வருணிக்கின்றார்.

94. போந்தைப் பசலையார். (110):—

' தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாக இவரியற்றிய பாடல் இனிமையினும் இனிமை பயவாநின்றது புகார்த்தெய்வம் இவராற் கூறப்பெற்றுள்ளது.

95. மதுரை அளக்கர்ஞாழார்மகனார் மள்ளனார். (33; 144; 174; 314; 344; 358):—

இவர் பெயர் மதுரை அளக்கர் ஞாழார்மகனார் அம்மள்ளனார் என்றும், அம்மள்ளனார் என்றும் காணப்படுகின்றது. இவர் புறத்தில் (388) பாண்டியன் மறவனை சிறுகுடிகிழான் பண்ணனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அகத்தில் வானவனது கொல்லியைப்புகழ்ந்துள்ளார் (அகம் 33). நற்றிணையில் இவர் இயற்றியனவாக மூன்று பாடல்கள் கிடைக்கின்றன.

96. மதுரை அறுவைவாணிகன் இளவேட்டனார். (56; 124; 230; 254; 272; 302.)

அறுவைவாணிகன் என்பது வஸ்திர வியாபாரி என்று பொருள்படும். இவர் வணிகர் மரபினர் (தொல். பொருள். மரபு. 74). திருவள்ளுவர்குறளைச் சிறப்பித்துப் பாடினருள் இவரும் ஒருவர்(வள்.மா. 35). பாலைத்திணையொழிய ஏனையவெல்லாத் திணையையும் புனைந்து இவ்வகத்தில் இவர் பாடியுள்ளார். படுத்தயானை முதுகினைக் காற்றிலசையும் வழைத்தாழ தடவும் என்பர் (அகம் 302).

97. மதுரை ஆசிரியர்நல்லந்துவனார். (43):—

ஆசிரியர் எனவே, இவரை அந்தணராகக் கொள்ளலாகும். அந்துவன் என்பது இவரியற்பெயர். இவர் மதுரை மருதனிள நாகனாரால் புகழப்பெற்றவர். பரிபாடலில்இவர் முருகக் கடவுளைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (6 ; 8 ; 11 ; 20). கலித்தொகையில் கடவுள் வாழ்த்தையும், நெய்தற்கலியையும் பாடி, அத்தொகையைக் கோத்தனர். இதனை "நல்லந் துவனாசான்..... .. ...வாழ்த்தொடு கொங்காங் கலியினையே, கூட்டினான் ஞாலத்தோர்க் கு" என்ற பாடலால் அறியலாம் திருக்குறளைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (வள்-மா. 18)

98. மதுரை இளங்கௌசிகனார். (381)·—

கௌசிகனார் என்றமையாலே கௌசிக கோத்திரத்து வந்த அந்தணர் இவர் எனக் கொள்ளலாகும் இவர் வடுகரது விற்றிறத்தையும்,வானவன் அரணழிக்கும் சிறப்பினையும் வருணித்துள்ளார்

99. மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன்கூத்தன். (102; 348):—

சேந்தன் என்பது இவர்தந்தைபெயர்; கூத்தன் என்றமையால் இவர் கூத்தாடுவதில் வல்லுநராகக் கருதப்படுகிறார். இவர் பாடியன வெல்லாம் குறிஞ்சித்திணைப்பாடலே யாகும். தினைமேயவந்த யானை கொடிச்சி பாடிய பாட்டைக்கேட்டுத் தினையைக்கவராது உறங்குமென்று கூறுவதனோடு, மூங்கிற குழாயிலுள்ள பாம்பு விடம்போலக் கடுப்புடைய தோப்பிக் கள்ளை மலைத் தெய்வத்திறகு நிவேதித்துவிட்டு, பின்பு அதனை எல்லாரும் குடிக்கும் மலைநாட்டார் வழக்கினையுங் கூறுகின்றார்.

100. மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் (88 ; 231 ; 307):—

ஈழத்தினின்றும் வந்து மதுரையிறறங்கிய பூதன் மகனாகிய தேவனாரென இத்தொடர் பொருள்படும். தினைக்கதிருண்ண வருீம் பன்றி பல்லிச் சகுனம் பார்த்துவரும் என்று கூறுவது மிகுதியும் வியப்புடையதாகும். வண்டோசையை யாழிசையென்று அசுணம் ஆராயும் என்று கூறுகின்றார். பசும்பூட் பாண்டியன் வெற்றிச் சிறப்பினையும் கூடலினது பெருமையினையும் புகழ்ந்துள்ளார்.

101. மதுரை எழுத்தாளனார். (84):—

இவர்பாடியது முல்லைத் திணைப்பாடலாகும். தலைமகன் பாசறை யிருந்து சொல்லுவதாக இவரியற்றிய பாடல் மிகச்சுவை யுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது.

101. மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன்பூதனார். (207):—

இவர் மேற்சொன்னவர் தாமோ அன்றி வேறோ; ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சேந்தன் என்பது இவர் தந்தைபெயர். பூதனார் என்பது இவரியற்பெயர். கழுதைமேல் உப்புப் பொதி யேற்றிப் போகும் உமணர் வழக்கினையும், அவர் தாம் புறப்படும் முன்னே புள் நிமித்தம் பார்த்துக்கொண்டு புறப்படுவதனையும் கூறுகின்றார். மகட்போக்கியதாய் கூறுவதாக இவர் இயற்றிய பாடல் மிக்க சுவை தருவதாகும்.

103. மதுரைக் கண்ணத்தனார். (360).—

இவர், செவ்வானம் படிந்த மேல்கடல், சங்கரநாராயணர் அவதாரம் போன்றுளதென்று வருணிப்பது அறிஞர் யாவர்க்கும் மகிழ்ச்சி தருவதாம். இவர் நெய்தற்றிணையை மிகச் சுவைபடப் பாடியுள்ளார்.

104. மதுரைக் கணக்காயனார் (27; 338; 342):—

கணக்காயனாரென்பது ஓத்துரைப்போர், உவாத்தியாயர் எனப் பொருள்படும். இவர் ஊர் மதுரையாகும் இவர் அக்காலத்துப் பரந்த புகழுடைய சிறந்த பள்ளிக்கூட உவாத்தியாயரா யிருந்தனர்போலும். குறுந்தொகையில் (304) கணக்காயன் தத்தன் என்றிருத்தலால், இவர் இயற்பெயர் தத்தனென்று ஒருவாறு கொள்ளலாகும். இவர் நக்கீரனாரது தந்தையும் கீரங்கொற்றனாரது பாட்டனாருமாவர். இவர் வேங்கடத்தரசர் பாண்டியர்க்குத் திறையாக யானைகளைத் தருவதனையும், கொற்கைப்பெருந்துறை முத்தின் சிறப்பையும், பசும்பூட்பாண்டியனது செங்கோல், வெற்றிப் பிரதாபமிவற்றினையும், பொறையனது கொல்லிமலையினையும், சோழரது பாக்கப்பெருந்துறையினையும் சிறப்பித்துக் கூறுவதோடு, தென்னன் ஒருவன் தொடாவண்ணம் அருவிபாயும் மலைக் குகையில் மறைந்துகொண்ட சில வரையரமகளிரது செய்தியையும் விரிததுள்ளார்.

105. **மதுரைக் கவுணியன் பூதத்தனார்.** (74) :—

கவுணியன் என்றமையானே, இவர் கவுண்டின்ய கோத்திரத்துப் பிறந்த அந்தணராவர். பூதத்தனார் என்பதிவர் இயற்பெயர் இவர்பாடிய பாடல் முல்லைத்திணைக்குரியதாகும்.

106. **மதுரைக் கள்ளிற்கடையத்தன் வெண்ணாகனார்** (170 :—

நாகனார் என்பது இவர் இயற்பெயர். அத்தன் இவரது தந்தையின் பெயர். இவர் அலவனைத் தலைவி தூதுவிடுவதாகப் பாடல் செய்துள்ளார். புறத்தில், "கள்ளின்வாழ்த்திக் கள்ளின் வாழ்த்தி" என்ற 316 ஆம் செய்யுளைப் பாடியுள்ளார்.

107 **மதுரைக் கூத்தனார்.** (334): —

இவர் கூத்து ஆடுதலில் வல்லார் போலும். இவர் வீரமுழசத் திணைச்சிறப்பித்துள்ளார்.

108. **மதுரைக்காஞ்சிப்புலவர்** (59) :—

பத்துப்பாட்டுள் மதுரைக்காஞ்சி பாடிய சிறப்பு நோக்கி இவர் இவ்வாறு கூறப்பெற்றார் என்பர். மாங்குடி மருதனார் எனவும் இவர் பெயர் வழங்கும். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் முதலியோரை இவர் புகழ்ந்துள்ளார். அகத்தில் இவர் மகட்போக்கிய தாய் கூற்றாகப் பாலையை வருணிப்பது இன்சுவை பயப்பதாகும். இவர் வேளாண்வருணத்தினர்.

109. **மதுரைக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்** (204):—

பாலத்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். ந என்பது சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். இவர் வழுதியின் வெற்றிச் சிறப்பினையும், வாணன் சிறுகுடியினையும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார்.

110, **மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனார்** (53 ; 134 ; 229 ; 396 ; 320):—

கூலம், எள்ளுக் கொள்ளு முதலிய தானியங்களாகும். வாணிகன், இவற்றை விற்கும் வியாபாரி. சீத்தலைச்சாத்தன் என்பது உறுப்புப்பற்றி வந்த பெயர் என்பர் சேனாவரையர் (தொல். சொல். 174). இவர் சாத்தன் என்னும் இயற்பெயருடையவராய், மதுரையில் நவதானியங்கள் விற்று வந்தவராவர் மணிமே

கலை யென்னும் நூலை இயற்றியவர். பௌத்தமதத்தில் சிறந்த பயிற்சியுடையவர். நடுகல்லின் நிழலையே இனிய நிழலெனக் கருதிச் செந்நாய் வதியும் எனச் சுரத்தின் கொடுமை கூறுகின்றார் (அகம். 53). திருக்குறளைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார் (வள். மா. 10).

111. மதுரைச் செங்கண்ணனார். (39) —

சிவந்த கண்ணுடைமையால் இவர் செங்கண்ணனார் எனப்பட்டனர் போலும். பொருண்முற்றிய தலைமகன் தலைவியிடத்துக் கூறுவதாக இவர் கூறும் பாடல் மிக்க இனிமை பயப்பதாகும்.

112 மதுரைத் தத்தங்கண்ணனார். (335): —

தத்தன் என்பது இவரது தந்தை பெயர். கண்ணன் என்பது இவரியற் பெயர். செழியனது கூடலை இவர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

113. மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன்மள்ளனார்.(70;256;354):—

ஆரியக் கூத்து தமிழ்க்கூத்து என்னும் இருவகைக் கூத்துள் தமிழ்க்கூத்து ஆடுபவர் இவர். கடுவன் என்பது ஓர் ஊர். மள்ளன் இவரதியற் பெயர். தனுஷ்கோடிக்கரையில் இராமபிரான் மந்திராலோசனை செய்தகாலத்து, ஓராலமரத்திற் புட்கள் மிக ஒலித்து ஆலோசனைக்கு இடையூறு செய்ய, அவ்வொலியை அவர் அவித்த கதையினைக் கூறியுள்ளார் (அகம். 70). கள்ளூரிலுள்ள ஒருத்தியைக் கற்பழித்த ஒருவனை அவ்வூர் அவையத்தார் சாட்சிகளாற் குற்றவாளியென்று கண்டு, அவனை நீற்றிலிட்ட கதையினையுங் கூறினர்.

114. மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன்தேவனார். (164):—

இவருந்தமிழ்க் கூத்து ஆடுகின்றவரே. நாகன் என்பது இவர் தந்தைபெயர். தேவன்என்பது இவரியற் பெயர். இவர் முல்லையைப் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

115 மதுரை நல்வெள்ளியார். (32).—

இவர் பெண்பாற் புலவர். வெள்ளியார் என்பது இவரியற் பெயர். இவர்பாட்டிற்கு நச்சினார்க்கினியர் விளக்கமான உரை கூறியுள்ளார் (தொல். பொருள். 519).

116. மதுரைப் பண்டவாணிக னிளந்தேவனார். (58; 268; 328):—

பண்டம் - பலசரக்கு பண்டவாணிகன் - பலசரக்கு வியாபாரி. இவர்பாடியன வெல்லாம் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களாகும்

117. மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலனார். (172):—

இவர் கானவன்கை இரும்புவடித்தது போலும் என்று கூறுவதனோடு, அக்கானவன் யானையைக் கொன்று வெண்கோடு பெறுவதனையும் வருணிக்கிறார்.

118. மதுரைப் பாலாசிரியர் நற்றாமனார். (92):—

தாமன் என்றது இவர் இயற்பெயர். தலைமகனைத் தோழி பகற்குறிநேர்ந்தவாய்பாட்டால் வரைவுகடாயதாக இவர் செய்த செய்யுள் மிக்க வியப்பினைப் பயப்பதொன்றாகும் திருவள்ளுவமாலையில் மதுரைப் பாலாசிரியர் என்றொருவர் காணப்படுகிறார். இவரும் அவரும் ஒருவரே வேறோ தெரியவில்லை.

116. மதுரைப் புல்லங்கண்ணனார். (161):—

புல்லன் இவரது தந்தைபெயர். கண்ணன் இவரியற் பெயர். பாலையைப் புனைந்து இவர் பாடியுள்ளார்.

120. மதுரைப் பேராலவாயார். (87; 296):—

பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு தன்கணவனை இழந்தபோது தீப்பாய அவளைக்கண்டு இவர் வியந்து பாடினர் (புறம் 247). கொற்கைப்பொருநனை செழியனையும், அவனது கூடல் நகரையும், வையையையும் புகழ்ந்துள்ளார் (296).

121. மதுரைப் பொன்செய்கொல்லன வெண்ணாகனார். (363):—

பொன் செய்கொல்லன் எனவே, இவர் தட்டார் ஆவர். இவர் பாலைநிலத்தில் நெல்லிக்காய் உதிர்வது பொலன்செய்காசு உதிர்வதுபோலு மென்று வருணித்துள்ளார்.

122. மதுரைப் போத்தனார். (75):—

நற்றிணையில் போதனார் என்றுஒருவர் காணப்படுகிறார். இவரும் அவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழி தலைவியைத்தேற்றுவதாகக் கூறிய இவர் பாடல் இனிய சுவையை நல்குவ தொன்றாகும்.

123. **மதுரை மருதங்கிழார்மகனார் பெருங்கண்ணனார்.** (247;364):—

இவர் வேளாளர். ஆடுகளப்பறையைப்போலத் தேரை ஒலிப்பன வென்றும், பொன்னாபரணத்தைத் தொங்கவிட்டாலன்ன கொன்றைப் பூங்கொத்து மலர்ந்து விளங்குகின்றன வென்றும் இவர் அழகிய உவமை கூறியுள்ளார். காடி இருப்பைப் பூவினையும் புற்றாம்பழஞ்சோற்றினையும் உண்டலை வருணித்துள்ளார்.

124. **மதுரை மருதனிளநாகனார்** (34; 59; 77; 90; 103; 121; 131; 184; 193; 206; 220; 245; 255, 269; 283; 297; 312; 343; 358; 365; 368; 380; 389):—

இவர் கலித்தொகையில் மருதக் கலிப்பாட்டு 35ம் பாடிய ஆசிரியராவர். இதனை "மருதனிள நாகன் மருதம்" என்றதனால் அறியலாம். அத்தொகையைக் கோத்த நல்லந்துவனாரிடத்துப் பெருமதிப்புடையவர். தொழுநை (யமுனை) யாற்றின் கரையில் கண்ணபிரான் கோபியரது வஸ்திரத்தைப் பறித்துக்கொண்டு குருந்தமர மேறிய கதையினைக் கூறியுள்ளார் (அகம். 56).

கொங்கரது உள்ளிவிழாவினையும், கழுவுளது காமூராங்கண் பூதந் தந்த வேங்கையினையும், வாணன் சிறுகுடியினையும், கடவுளரெல்லாம் பலிபெறுதற்கிடமானதும் கோசரது சிறந்த நியமத்தை (கடைத்தெருவைக்) கொண்டுள்ளதுமான செல்லூரிலே பரசுராமன் வேள்விசெய்த வரலாற்றினையும், வேளிரது வீரைமுன்றுறையிலே உப்புக் குவடுமிக்குள்ளன வென்பதனையும், ஊணூர், சாய்க்கானம் முதலிய வற்றினையும் புகழ்ந்தனர். மற்றும் இவர் எருமையின் வளைந்த கொம்பு பேடிப் பெண்ணின் ஆடுகைபோன்றுள்ள தென்றும், இரலையின் திரிமருப்புக் கானவன் கவைபொறுத்தாற் போன்றுளதென்றும் வருணித்துள்ளார். குடவோலையெடுத்துப் பிரமாணம்வாங்கும் வழக்கினைக் கூறுவர். இறையனார் களவியலுக்கு இவருமோர் உரையியற்ற, அதனையும் உருத்திர சன்மர் ஒருவாறு அங்கீகரித்தனரென்று தெரிகிறது. இவர் ஐந்துதிணையையும் புனைந்துபாட வல்ல ஆற்றல் படைத்தவர்.

125. **மதுரை.........மள்ளனார்** (244):—

இவர் மதுரை அளக்கர் ஞாழார்மகனார் மள்ளனாரோ, மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன் மள்ளனாரோ, அன்றி இருவரினும் வேறான

ஒருவரோ யாதும் விளங்கவில்லை. இவர் பாடியது முல்லைத் திணைப் பாடலாகும்.

126. மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனார் (80):—

இவர் வேளாளர். மருங்கூர் என்னும் ஓர் ஊர் நாகபட்டினத்துக் கருகிலுள்ளது. "பசும்பூண்வழுதி மருங்கை" என (நற். 358) ஒரு மருங்கூர் கூறப்படுதலால், பாண்டி நாட்டகத்தும் மருங்கூர் ஒன்றுளதெனத் தெரிகிறது. இரவுக்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி பகற்குறி நேர்வதாக இவர் பாடல் செய்துள்ளார்.

127. மருங்கூர்ப்பாகைச் சாத்தன்பூதனார் (327):—

மருங்கூர்ப்பாகை என்பது ஓர் ஊர்போலும். சாத்தன் இவர் தந்தைபெயர். இவரியற்பெயர் பூதனென்பது. அத்தத்திற் செல்லுவோரை வேடர் அம்புவிடுத்துக் கொன்றுவிட்டுத் தமது அம்பு சிதைந்தமைக்கு வருந்துவதல்லது இறந்தவர்க்கு இரங்கார் என அவரது கொடுமையைக் கூறுகின்றார். பாம்பின் தோல் காற்றில் நிவப்பது மலையருவி ஒழுகுவதனோ டொக்குமென்கின்றார்.

128. மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ (96; 176.)—:

இவர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவின் சகோதரராகலாமென்றூகிக்கப்படுகிறார். அங்ஙனமாயின் இவர் சேரர் மரபினராவர். இவர் தாமரையின் தண்டு கழைபோன்று பருத்து உள்ளே துளைபுடைத்தாயிராநின்ற தென்றும், இலைகளிற்றுச் செவிபோன்றுள தென்றும், முகை கழு நிவந்தது போன்றுளதென்றும், மலர் மகளிர் முறுவன்முகம்போன்றிராநின்ற தென்றும் வருணிப்பது மன்றி, வேம்பு நனைபோல ஞெண்டின் கண் விளங்குகின்ற தென்றும் உவமை கூறியுள்ளார் (அகம். 176). அகுதை யென்ற வனப்பு மிக்க ஒருத்தியின் தந்தையாகிய சோழர் சேரபாண்டியரைப் பருவூரில் தாக்கி முறியடித்ததனைக் கூறியுள்ளார்.

129. மாமூலனார் (1; 16 31; 55; 61; 65; 91; 97; 101; 115; 127; 187; 117; 201; 211; 233; 251, 265; 281; 295; 331; 325; 381; 347; 349; 359; 393.):—

இவர் அந்தணர்; முக்காலமும் உணர்ந்த யோகியாவார் (தொல். பொருள். 75-ஆம் சூ. நச்.). இவர் அகத்திற் பாடியனவெல்லாம் பாலைத்திணைக்குரிய பாடல்களே

ஆகும். இவராற் பாடப்பெற்றோர் பலராவார். இவர் ஆவிநெடு வேளையும் அவனது பொதினிநகரையும். பாடியது (அகம். 1; 61); துளு நாட்டையும் நன்னன் பாழியையும் பாடியது (அகம். 15); கரிகால் வளவனுக்கும் சேரலாதனுக்கும் வெண்ணியில் நடந்தபோரில் சேரலாதன் புறப்புண்பட்டானாக, அதற்கு அவன் நாணி வடக்கிருக்கத் தலைப்படலும், சான்றோர் பலர் அவனுடன் வடக்கிருந்தனர் என்ற கதையினைக் கூறியது அகம். 55.); உதியஞ் சேரலது கொடைத்திறனைப் பாராட்டியது (அகம் 65); குடநாட்டையும் மழவரது களவுழவையும் குட்டுவனையும் கூறியது (அகம். 91); நன்னன் வேண்மானது வியலூரைப் புகழ்ந்தது (அகம். 97); மழவரது தலைமயிர் வருணனையையும், அவர் இருமலு தீர்க்கும் மருந்தை வாயிற் போகட்டுக்கொண்டு நிரைகவர்தற் சிறப்பினையும் கூறியது (அகம். 101); எருமையினது குடநாட்டையும், எவ்வி செருவில் வீழ்ந்தமையையும் கூறியது (அகம். 115.); சேரலாதன் கடலோட்டியதனையும் கடம்பெறிந்ததனையும் கூறியது (அகம் 347,); அவன் இமயத்துவிற்பொறித்ததனையும், மாந்தை முற்றத்தில் ஒன்னார் பணிந்துதந்த பொன்கலத்தினோடு வயிரம் முதலியவற்றையும் ஒரு பொற்பாவையையும் குவித்துவிட்டு உலகத்தொடுதத் துறந்த விருந்தாந் தத்தையும் வருணித்தது (அகம். 127; 347); மழவரதுபூந்தொடை விழவினைச் சிறப்பித்தது (அகம். 187.); கண்ணனெழினியினது போர்த்திறனைப் புகழ்ந்தது (அகம். 197); பாண்டியரது கொற்கையில் வலம்புரி மூழ்குதலையும், சோழரது நன்னாட்டையும் புகழ்ந்தது (அகம். 201); வேங்கடத்தையும், மத்தி எழினி பல்லைப்பிடுங்கி வெண் மணிவாயிற் கதவில் அழுத்தியதனையும் விரிததது (அகம், 211.); உதியஞ் சேரல்பெருஞ் சோறு கொடுத்த கதையினைக்கூறியது (அகம். 288), நந்தன் வெறுக்கையையும், கோசர் பொதியிலையும், மோகூர் பணியாமையிற் பகைத்துவந்த மோரியர் தேருருள் குறைத்த வரலாற்றினையும் விரித்தது (அகம். 251.); இயயவரையையும், "நந்தர் பாடலிக்குழீஇ நீர்முதற் கரந்த நிதிய"த்தினையும், வேங்கடத்தையும் கூறியது (அகம். 265); மோரியரது தென்றிசைப் பிரவேசங் கூறியது (அகம். 281.); புல்லிகுன்றத்தினையும், வடுகர் தேயத்தினையும் கூறியது (அகம். 295; 311); வளவனால் அதிகன் பிணிக்கப்பட்டதும், பாணன்நாட்டை வருணித்தும் (அகம். 325.); திதியன் வேளிரொடு பொருததனைக் கூறியது (அகம். 331.); நன்ன

னது ஏழிற்குன்றத்தைப் புகழ்ந்தது (அகம். 349.); வானவரம்பன் வெளியத்தையும் புல்லிமலையையும் புகழ்ந்தது (அகம். 359.); அப் புல்லி வேங்கடத்தைப் புகழ்ந்தது (அகம். 393.). மற்றுமிவர் கூறிய உவமைகளும், உள்ளுறை இறைச்சி முதலியனவும் மிகப்பல, விரிப்பிற் பெருகுமென்று அஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

130 மாற்றூர்கிழார்மகனார் கொற்றங்கொற்றனார் (54):—

இவர் வேளாளர். இவர் பண்ணனையும் சிறுகுடியையும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார்.

131. மாறோக்கத்துக் காமக்கண்ணி நப்பாலத்தனார் (377):—

மாறோக்கம் கொற்கையைச் சூழ்ந்ததொரு நாடு. பாலத்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். அருஞ்சுரத்திலே மறவர் எறும்பு சேகரித்துவைத்திருக்கும் தானியத்தை எடுத்து உண்பதனைக் கூறுவதனோடு அவர் நிரைகவர்தலையும் வருணித்துள்ளார். *மாறோகம் என்றும் பாடம்.

132. முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் (30):—

முடங்கிக் கிடந்த என்றமையால் இவர் நடக்க வியலாது கிடந்தனர் எனத் தெரிகிறது. சேரலாதன் எனவே சேரர் குடியினர் என்பது வெளிப்படை. இவர் நெய்தலைப் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

133. முள்ளியூர்ப் பூதியார் (173):—

இவர் பெயர் முன்னியூர் வழுதியார் எனவும் காணப்படும். இவர், மூங்கிலினின்றும் தெறித்து விழும் முத்தம் கழங்குபோல உருளுகின்றதென்று வருணிக்கின்றார். நன்னனது பொன்விளை சுரங்கங்களை யுடைய மலையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

134. மோசிக்கரையனார். (260).—

மோசிக்கரை யென்பது ஓர் ஊர். இவர் நெய்தலைப் புனைந்து பாடியுள்ளார். மாலைப் பொழுதை இவர் வருணிப்பது சுவையுடைத்தாகும்.

135. வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார். (38; 214; 242; 268; 305.)

வண்ணக்கன்—நாணய பரிசோதகன். வடமவண்ணக்கன் எனவே வடமனாகிய நாணயசோதகன் எனப்பொருள்படும். இவர்

பேரிசாத்தனார் எனவும் கூறப்படுவர். இவர் குறிஞ்சியையும் முல்லையையும் பாலையையும் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

136. வடமோதங்கிழார் (317):—

இவர் வேளாளர். கோங்கலரிற் குரவ மலர் உதிர்வது பொன் தராசுத் தட்டில் வெள்ளித் துண்டு சொரிவது போலுமென்று வருணிக்கின்றார்.

137. வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார் (49):—

இவர் இயற்பெயர் கந்தரத்தன் என்பது. "வண்ணப்புறவின் செங்காற் சேவல்" (நற். 71) என்று இவர் கூறிய தொடைச்சிறப்பு நோக்கி வண்ணப்புறக்கந்தரத்தனார் எனப்பட்டார் என்பர் மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் இரங்குவதாக இவரியற்றிய பாடல் இன் சுவை பயப்பதொன்றாகும்.

138. விற்றூற்று மூதெயினனார் (37 ; 136 ; 288):—

விற்றூறு என்பது ஓர் ஊர். எயினன் வேடன். இவர் முதிய வேடர் மரபினர். மகளிர் மாங்காட்டை வருணித்துப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய அகம் 136 ஆம் பாட்டினைக் களவின்வழி நிகழ்ந்த கற்புக்கு உதாரணமாகக் காட்டினார் நச். (தொல், பொருள் 145).

139. வீரைவெளியன் தித்தனார் (188):—

தித்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். வீரை என்பது ஓர் ஊர் அகம் (206). மின்னல் ஒளிர்வது அரசர் உறைகழித்தவாள் மின்னுவது போலுமென்று வருணிக்கிறார். பாடப்பெற்றோரில் இவர் ஒருவராவர்.

140. வெள்ளாடியனார் (29):—

புலி, தான் அடித்த களிறு இடப்புறம்வீழின் மிசையாது என்று இவர் அதன் மானத்தினைக் கூறுகின்றார். தலைமகன், புலந்து கூறிய தலைமகட்குச் சமாதானஞ் சொல்லுவதாக இவரியற்றிய பாடல் மிக வியப்புடையதாகும்.

141. வெள்ளி வீதியார் (45 ; 362):—

இவர் பெண்பாற் புலவர். இவர் தமது கணவனைத் தேடிக் கொண்டுபோன செய்தியை ஔவையார் எடுத்துக்கூறியிருக்கின்றார்.

(அகம். 147.). ஆதிமந்தி தன் கணவனைத்தேடிச்சென்ற செய்தியை இவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் (அகம். 45.). அன்னி, திதியனது புன்னையைக் குறுக்கைப் பறந்தலையில் குறைத்துப் பெரும்போர் நடத்தியதனையும், வேலாற் கடலோட்டிய வானவரம்பனது அரணழிக்கும் ஆற்றலையும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார். புலிநகத்திற்கு முருக்கினரும்பை உவமை கூறியுள்ளார் (அகம். 362) திருக்குறளையும் சிறப்பித்துப் பாடினர் (வள். மா. 23).

142. வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் (22 ; 98.):—

இவர் வெறியாடலைப் பாராட்டி வருணித்துள்ளமையால் "வெறிபாடிய" என்ற அடை கொடுக்கப்பெறுறார். புறத்தில் இவர்பாடியன வாக இரண்டு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன (புறம் 27 ; 302.).

143. வேம்பற்றூர்க் குமரனார் (157.)—

குமரன் என்பது இவரியற பெயர். வேம்பற்றூர்,• திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ளதோர் ஊர். அருஞ்சுரத்தில் வேடர்கள் கள்ளை மிகுதியாகக் குடித்துவிட்டு வேட்டைவெறிகொண்டவர்களாய் வழியே போவாரைக் கொல்லுங் கொடுமையினை வருணித்துள்ளார். வல்லாண் முல்லைத்துறையில் இவர் பாடிய பாடல் புறத்தில் (317) காணப்படுகின்றது.

ஆசிரியர் பெயர் காணப்படாத பாடல்கள்.— 114 ; 117 ; 165.

தொகுத்தோர் வரலாறு

மதுரை உப்பூரிகுடிகிழார்மகனுவார் உருத்திரசர்மர்

இவர் முருகக் கடவுளுடைய அவதாரம். ஒரு சாபத்தினால் மூங்கையாய் வைசிய வருணத்தில் உப்பூரிகுடிகிழார்க்கு மகனாராக அவதரித்தனர். இறையனா ரியற்றிய களவியல் என்ற அகப் பொரு ளிலக்கணத்திற்கு நக்கீரர் இயற்றிய உரையைக் கேட்டுப் பதந்தொறும் பதந்தொறும் மெய்சிலிர்த்து ஆனந்தக்கண்ணீர் உகுத்து, அதனை மெய்யுரையென்று அறிவித்தனர். மதுரை மருதனிளநாகனா ரியற்றிய உரைக்கும் ஓரோவிடத்துக் கண்ணீர் உகுத்தனர் (இறை. களவு. பாயிரவுரை.). இவருக்குக் கூர்மையான செவியுணர்வுண்டு. இஃது இவரைப்பற்றிய இந்நூற்பாயிரத்தில் வந்துள்ள "தோலாச்செவியான்" என்ற அடையினால் அறியற்பாற்று. இவரைக்கொண்டு உக்கிரப் பெருவழுதியார் இவ்வகநானூற்றினைத் தொகுப்பித்தார்.

தொகுப்பித்தோர் வரலாறு

பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதியார்

இவர் பாண்டியன் கானப்பேர் எயில்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியாராவர். இவர் வரலாற்றைப் பாடினோர் வரிசையிற் கண்டு கொள்க.

PRINTED AT THE COMMERCIAL PRESS, TRIPLICANE, MADRAS.

ஸ்ரீ

அரசர் முதலியோர் வரலாறு

[இவ்வரலாறு பெரும்பாலும் அகநானூறு ஸம்பந்தப்பட்டவளவே வரையப் பெற்றதாகும்.]

1. அஃதை (76, 113, 208) :—

இவன் சிறந்த கொடையாளி. பொருநர்க்குக் களிற்றுப் பரிசில் ஈவோன் (அகம். 76). இவன் கோசர்களால் ஒருகால் காக்கப்பெற்றான் (அகம். 113). தம் கணவனையிழந்து துன்புற்ற வேண்மகளிர் பூசலைக் களைந்தோன் (அகம். 208). இவன் அகுதை என்றும் கூறப்படுவான். இவன் மார்பில் பகைவர் சக்கராயுதம் தைத்தது என ஒருபொய் வார்த்தை பிறந்தது (புறம் 223).

2. அதுதை (96) :—

இவள் ஒரு சோழன் மகள். சோழர்க்கெல்லாம் இவள் மகண் முறையாக நின்றாள் என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். சொல். 461). இவட்குத் தந்தையாம் முறையினரான சோழர் இருபெரு வேந்தரைப் பருவூர்ப் பறந்தலையில் தாக்கிவென்று அவர் களிற்றைக் கவர்ந்தனர். இவ்வரலாற்றைக் கூறியவர் மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ.

3. அஞ்சி (352, 372) :—

இவனது இயற்பெயர் நெடுமிடல் என்பது (பதிற். 32). அதிகன் என்றும் எழினி என்றும் இவனுக்குப் பெயர்கள் வழங்கப் பெறும் (அகம். 105, 142, 162, 211, 325). இவனுக்குக் குதிரைமலை யுரியது (அகம். 372). அஞ்சியின் ஏவலிளையர் நிரைகவர்தற் சிறப்புக் கூறப்பெற்றுள்ளது (அகம். 105, 372). இவனது வெற்பகத்தில் பசும்பூட் பாண்டியன் தன் களிறுகளைப் பரப்பினதாக (அகம் 162) அறியலாவது.

இனி எழினி என்பான்பெருவேந்தனாகிய வளவன் ஏவற்படி வாராமையால், அவ்வளவன் மறவனான மத்தி இவ்வெழினியைப் பற்றிவந்து, பல்லைப் பிடுங்கித் தன் வெண்மணிவாயிற் கதவில் அழுத்தினான் (அகம். 211 , 325). அதிகனென்று ஒருவன் பாழிக்

கண்ணை மிஞிலியாற் கொல்லப்பட்டதாக அகம் 142 ஆம் பாட்டால் அறியப்படுமாயினும், அப்பாட்டில் "அதிகற் கொன்று" என்றிருப்பது "எயினற் கொன்று" என்றிருத்தல் வேண்டுமென ஊகிக்கப்படுகின்றது. (அகம். 181, 208; புறம் 230 ஆம் பாடல்களை நோக்கியறிக.) நல்லெழினி என்றொருவர் பரிபாடலில் 13 ஆம் பாடலைப் பாடியவராகக் காணப்படுகிறார். அவர் இவ்வதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் மரபினைச் சார்ந்தவரெனக் கொள்ளலாம்.

4. **அண்டர்மகளிர்** (59) :—

இவர் தொழுநை யாற்றங்கரையிலுள்ள கோகுலத்தில் ஸ்ரீ கண்ணபிரானுடன் விளையாடிவந்த இடைப் பெண்களாவர். இவர் தேவ ஸ்திரீகளின் அம்சமாவார். இவர்கள் வஸ்திரமில்லாமல் யமுனை யாற்றில் நீர் விளையாட, அது பிழையென்றுகண்ட ஸ்ரீ கண்ணபிரான், கரையிலிருந்த அவர் ஆடைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு குருந்தமரத்து ஏறிக்கொண்டார். அவர்கள் நாணித் தாம் செய்தது பிழையென்றுணர்ந்து தம் வஸ்திரங்களைத் தரும்படி வேண்டுமளவில், அவ்விடத்திற்குப் பலராமன் வந்தானாக, அவர் பாராவண்ணம் எல்லாரும் ஒருமிக்க மறைந்துகொள்ள ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அக்குருந்த மரத்துக் கொம்பைத் தாழ்த்துக் கொடுத்தார். அக்கோபியர் அதில் மறைந்துகொண்டனர் என்பது வரலாறு. இவரைப் பாடினவர் மதுரை மருதனிளநாகனார்.

5. அத்தி (44) :—

இவன் சேரனுடைய படைத்தலைவரில் ஒருவன். இவனும் நன்னன் முதலியோரும் பெரும்பூட் சென்னியை எதிர்த்து, அவன் சேனாபதி பழையனைக் கொன்றுவிட, அச்சென்னி சினஞ்சிறந்து கொடும்போர்செய்து சேரன் படைமுதலியான கணையனை அகப்படுத்திக் கழுமலத்தை வென்றுகொண்டான். இவனைப் பாடியவர் குடவாயிற் கீரத்தனார்.

6. **அவியன்** (271) :—

இப்பெயர் அவையன் எனவும் வழங்கப்படும். இவன் ஒரு கொடையாளி. இவன்மலை மேகங்களால் சூழப்பெற்றுள்ளதென்று வருணிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவனைப் புகழ்ந்தவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

7. அன்னி (45, 126, 145) :—

இவன் திதியனுக்கு உரித்தான ஒரு புன்னைமரத்தை விரும்பி, எவ்வியென்பான் நன்மொழிகூறி அடக்கவும் அடங்கானாய் (அகம். 126), அந்நனை வெட்டி விட்டான் (அகம். 45: 145). உடனே திதியன் சினமூண்டு, குறுக்கைப் பறந்தலையில் அன்னியோடு போர் புரிந்து, அவனைக்கொன்று விட்டான் (அகம் 126). இவனைப் பாடியவர் வெள்ளிவீதியார், நக்கீரர், சயமனார்.

8. அன்னிமிஞிலி (196 ; 262) :—

இவள் ஓரழகுவாய்ந்த பெண்மணி. இவள் தந்தையை ஊர்முது கோசர் கண்ணைக்களைந்து அவமானப்படுத்திவிட (அகம். 196; 262), இவள் மிகச்சினந்து அக்கோசரை அழித்து விடுவதென்று சபதஞ் செய்து, கலத்து உண்ணுமலும் வெளிய வஸ்திரம் உடாமலும் தான்கொண்ட சினக்கோலத்தை மாறாமலுமிருந்து குறும்பியனுக்கும் திதியனுக்கும் அக்கோசர்பால் பகையுண்டாகும்படி உரைத்து, அக்கோசரைக் கொல்லுவித்துச் சினந்தணிந்து, பேருவகையுமெய்தி, அத்திதியனது அழுந்தைக்கண்ணே பண்டைக் கோலத்தோடு செருக்குற்று உலாவினள் (அகம். 196). இவளைப் பாடியவர் பரணர்.

9. ஆஅய் அண்டிரன் (69 ; 152 ; 198) :—

இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் (புறம். 158). இவன் நாட்டில் கவிரமலை உள்ளது (அகம் 198). இவன் காடுகளில் சிறந்த யானைகள் பலவுள (அகம். 152). இவனது தலையாற்றிலுள்ள மலை மிக்க வளமுடையது. இவனது படைவீரர் மாற்றரசர் அரண்களைப் பொடியாக்கும் விறறிறம் படைத்தவர் (அகம். 69). இவனைப்பாடியவர் உமட்டூர்கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார்; பரணர்.

10. ஆஅய் எயினன் (148 ; 181 ; 208 , 396) :—

இவன் சிறந்த வீரனும் கொடையாளியுமாவன் (அகம். 181). எயினன் என்றமையால். வேடர்மரபினனாவான். இவன் பாழிக்கண்ணே மிஞிலியோடு போர்தொடுத்து, அப்போரிற் கொல்லப்பெற்றான் (அகம். 396). இவனைப் பாடியவர் பரணர்.

11. **ஆட்டனத்தி** (76, 222, 236, 376, 396):—

இவன் வஞ்சிக்கோன் ஆகிய சேர அரசன் (சிலப். வஞ்சின. அடி 11; 12). ஆட்டன் என்றமையானும், பொருநன் (அகம் 76) என்றமையானும் இவன் கூத்தாடுவதில் தேர்ச்சியுள்ளவன் என்று தெரிகிறது. சேரர்க்கு ஆடுதல் வழக்குண்மை ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் துணங்கையாடினமையால் அறியலாவது (பதிற். 52). இனி இவன் சரித்திரம் வருமாறு: கரிகால் வளவனுக்கு நல்லிசைப் புலமைவாய்ந்த (குறுந் 31) ஆதிமந்தி என்னும் பெயரிய ஒருமகள் சேரவரசனான இவ்வாட்டனத்திக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். அக் கரிகால் தன் சுற்றத்தோடு கழாஅர்ப் பெருந்துறையில் காவிரியின் புதுப்புனல் வருகையைக் கொண்டாடி விழாச்செய்ய, அதற்கு வந்திருந்த அவ்வத்தி அப்புனலிற் பலவகையாகக் கூத்து ஆடி விளையாடக்காவிரி அதனைக் காதலித்து அவனை இழுத்துக்கொண்டுபோய்க் கடலில் ஒளித்துவிட்டது. அஃது அறியாத ஆதிமந்தி கலுழ்ந்த கண்ணளாய்ப் பலவிடங்களிலும் தேடி உழன்று, கடைசியாகக் கடற்கரைக்குவர, ஆங்கு மருதி என்ற ஒருத்தி அவ்வாட்டனத்தியை அவ்வாதிமந்திக்குக் காட்ட, அவள் மிகமகிழ்ந்து கணவனோடு தன்னாடு சென்றடைந்தாள் என்பதாம். இவன் அத்தியென்றும் கூறப்படுவான். இவ்வரலாற்றை விரித்தவர் பரணர்.

12. **ஆதனெழினி** (216):—

இவன் செல்லிக்கோமானாவான் (அகம் 216). இவனைப்பாடியவர் ஐயூர் முடவனார். வாட்டாற்று எழினியாதன் என்பான் ஒருவன் புறத்தில் (396) காணப்படுகின்றான். இவ்விருவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

13. **ஆதிமந்தி** (45; 76; 135; 222; 236; 396):—

இவள் கரிகால்வளவனது மகள். வஞ்சிக்கோவாகிய ஆட்டனத்திக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். ஒருகால் இவள் தன்கணவனோடு கழார்ப்பெருந்துறையில் நடந்த காவிரிப்புதுப்புனல் விழவிற்கு வந்திருந்தபோது, அப்புதுப் புனலிற் "கல்லாயானைக்கடிபுனல் கற்றென" அவ்வத்தி நர்த்தனஞ்செய்து நீராடினனாக, அவ்வழகைக்கண்டு மோகித்துக் காவிரி அவனை இழுத்துக்கொண்டுபோய்க் கடலில் ஒளித்துவிட்டது. அஃதறியாத ஆதிமந்தி பேதுற்றுத் திசைகள் தோறும் அவனைத்தேடிக்கொண்டு, கண்டாரனைவரையும், "என்

கணவன், 'கச்சினன் கழலினன், தேன்தார் மார்பினன், வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியற், சுரியலம் பொருநன்.' அவனைக் கண்டீரோ?" என விசாரித்தும், ஒருவரும் சொல்லாமையால், காவிரி சென்றவழியே சென்று, கடலை அடைந்து அங்குத் தேட, மருதியென்பாள் அவனை அவளுக்குக் காட்ட, அவள் கணவனைத் தழுவிக்கொண்டு தன்னூருக்குவந்தடைந்தாள். இவள் நல்லிசைப் புலமைவாய்ந்தவள் (குறிந். 31). வெள்ளிவீதியாராற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவள் (அகம். 15). இவள் கதையை விரித்துக்கூறியவர் பரணர்.

14. ஆரியபபொருநன் (386) :—

இவன் ஆரிய நாட்டிலுள்ளானொருவிய சிறந்த மல்லன். இவனுக்கும் பாணனுக்கும் மற்போருண்டாக, அப்போரில் பாணன் இவனால் தோல்வியுற வுதைக்கப்பட்டு, கணையன்நாணி மறைந்தான். இவனைப்பாடியவர் பரணர்.

15. ஆரியர் (276; 336; 396; 398):--

இவர் வடதிசைக்கண்ணே வாழும் ஒரு பெருங் குழுவினர். இவருக்கும் தமிழ் அரசர்க்கும் பலகாலும் போர்விளைந்து வந்தது (அகம். 336). ஒருகால் இவர், தமிழ்நாட்டிற் பிரவேசித்துச் சோழரோடு போர்தொடுக்க, அச்சோழரால் வல்லத்துப்புறமிளையில் இவர் படையழிந்து தோற்றனர் (அகம். 336). மற்றொருகால் பெருஞ்சேரலாதன் வடநாட்டின்மேற் படைசெலுத்திச் சென்று, அவ்வாரியரை அலறத் தாக்கி அவர் அரசனைப் பிணித்துத் தனது விற்பொறியை இமயத்துப் பொறித்து மீண்டான் (அகம். 396). இவ்வாரியர் பிடியைப் பழக்கி அவற்றைக்கொண்டு களிறுகளைப் பிடிக்குந்தொழில் கற்றவர் (அகம். 276). இவருக்குரிய மலை இமயவரை. இவரை அகத்திற கூறினோர் பரணர், பாவைக் கொட்டிலார், இம்மென்கீரனார்.

16. இராமன் (70)·—

இவர் தசரதர் குமாரர். இவர் தம் பத்தினியைத் தேடிக் கொண்டு, சுக்கிரீவன் முதலிய வானரவீரர்களுடன் தனுஷ்கோடிக் கரைக்கு வந்து, ஆங்கு ஓராலமரத்தடியில் தங்கி, சமுத்திரத்தைக்கடந்து இலங்கைக்குப்போகும் விஷயமாக அவ்வானர வீரர்க

ளுடன் மந்திராலோசனை செய்யத் தொடங்குகையில், அவ்வாலிற் புட்கள் மிகுதியாக ஒலிக்க, அவ்வொலியை அவித்தனர் என்பது வரலாறு (அகம். 70). இதனைப் பாராட்டிக்கூறியவர் மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன்மள்ளனார்.

17. இருங்கோவேண்மான் (36):—

இவன் வேளிர்மரபினன் (புறம். 201); சிறந்தவீரன்; கபிலர் வேண்டவும் பாரி மகளிரை மணக்க மறுத்தவன். இவன் தலையாலங்கானப்போரில் நெடுஞ்செழியனாற் கொல்லப்பட்டான். இவனைப்பாடியவர் நக்கீரர்.

18. இளம்பெருஞ்சென்னி (375):—

இளஞ்சேட் சென்னியென்றும் இவன் வழங்கப்படுவான் (புறம். 370; 378). இவன் பாழியை நூறி, ஆங்கு எதிர்த்துவந்த வடுகரைத் தலைசவட்டினோன். இவனை அகத்திற்பாடியவர் இடையன் சேந்தன் கொற்றனார்.

19. உதியஞ்சேரல் (15; 65; 168; 233;359; 389.):—

இவனுக்கு வானவரம்பன் உதியஞ்சேரல் என்றும் பெயர் வழங்கப்பெறும் (புறம். 2; அகம். 15; 359; 389). இவன் வேலாற் கடலோட்டினான் (அகம். 45). மாற்றார் அரணை அழிக்கும் சிறந்த வீரன் பிறர் நாடுகளை வென்று, தன் வசமாக்கிக்கொண்டவன். பரிசிலர்க்கு வரையாது கொடுப்பவன் (அகம். 65). இவன் தன் பிதிரர்களுக்குச் செய்யும் பிண்டக்கிரியையில் பெருஞ்சோறு கொடுத்ததனாற் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் எனவும் (புறம். 2) அழைக்கப்படுவான். அப்பெருஞ்சோறு கொடுத்தகாலத்து, இவனது அட்டில் குழூஉரின்கண் அமைக்கப்பெற்றிருந்தது (அகம். 168). அக்குழூஉரின்கண்ணே ஆக்கள் மிகுதி. புறத்தில் (2) "ஈரைம் பதின்மர் பொருதுகளத் தொழியப் பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்" என்றும், அகத்தில் (233) "மறப்படைக் குதிரை மாறா மைந்திற், றுறக்க மெய்திய தொய்யா நல்லிசை, முதியற் பேணிய உதியஞ் சேரல், பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை" என்றும் வந்துள்ளமையால், பாரதப்போரில் இருதிறத்துப் படைக்கும் இவன் உணவளித்ததோடு, அப்போரில் இறந்தவர்க்கு இவன் பிண்டக்கிரியையும் செய்தான் என்று கொள்

ளாகும். அக்காலத்துக் குறியவும் நெடியவுமான கூளிச்சுற்றம் இவனைச் சூழ்ந்திருந்தது (அகம். 233). இவனுடைய நாட்டில் வெளியம் என்னும் ஊர் மிகச்சிறப்புற்று விளங்கிற்று (359). இவன் புதல்வர் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும், பல்யானைச் செல் கெழுகுட்டுவனுமாவர் (பதிற். 2, 3 பதிகங்கள்).

20. எருமையூரன் (36 ; 115 ; 253):—

இவன் எருமை என்றும் கூறப்படுவான் (அகம். 115; 253). இவனது ஊராகிய எருமையூர், குடநாட்டின்கண்ணுள்ளது (அகம். 115). இவன் வடுக அரசன் (அகம். 253); ஐம்பெருவேளிருள் ஒருவன் (புறம். 19. உரை). இவன் நிரை கவருஞ் சிறப்பு வியப் புறக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவனைப் பாடியவர் நக்கீரனாரும், மாமூல னாரும். தலையாலங்கானப் போரில் இவன் நெடுஞ்செழியனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

21. எவ்வி (115 ; 126 ; 266 ; 366):—

இவனது நாடு மிழலைக்கூற்றமெனப்படும். இக்கூற்றம் காவிரி யால் நீரூட்டப்பெற்றுப் பயங்கெழுமியதாய் விளங்கிற்று. மீன் விற்கும் பாண்மகள் அம்மீனுக்கு விலையாக நெல்லைப் பெறாது முத் துக்களைப் பெறுவளென இந்நாட்டின் செல்வமிகுதியை நக்கீரர் பாராட்டுகிறார் (அகம். 126). மாங்குடி மருதனாரும் "தாங்காவிளை யுள் நல்லூர் கெழீஇய வோம்பா வீகை மாவேள் எவ்வி" (புறம். 24) என்பர். குடவாயிற் கீரத்தனாரும் "பொலம்பூண் எவ்வி நீழ லன்ன" என்பர் (அகம் 366). மற்றும் இவன் நாடு மருத நில மும் நெய்தல் நிலமும் மயங்கியுள்ளதென்று மேற்சொன்ன மருத னாரும் கீரத்தனாரும் புகழ்ந்துள்ளார்கள் (புறம் 24; அகம். 366).

இனி இவ்வெவ்வி தொன்முதிர் வேளிர் குடியிற்றோன்றினா னவன் (புறம். 24). இவன் சிறந்த கொடையாளியேயன்றி நடுவு நிலைமை தவறாதவனுமாவன் (அகம். 115; 126; புறம். 24; குறுந். 19). இவன், அன்னிக்குப் பலவாறு புத்திசொல்லித் திதியனது புன் னையை வெட்டவேண்டாமென்று அடக்கினவன். இவன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்றுகொண்ட நெடுஞ்செழியனால் மணவா யிலுறத்தூராங்கண் வெல்லப்பட்டுத் தனது முத்தூற்றையும் மிழலைக்கூற்றத்தையும் இழந்தனன் (அகம். 266.). "எவ்விவீழ்ந்த செருவில்" என்றும் (அகம். 115), "எவ்வி யிழந்தவறுமை"

என்றும் (குறுந். 19.), கூறப்பட்டுள்ளமையால், இவன் அந் நெடுஞ் செழியனாலேயே செருவிடை வீழ்ந்தனன் போலும். இவன் நீடோர் கிழவோன் எனப் பாராட்டப்படுவான் (அகம். 266).

22. எழினி (36) :—

இவன் எழினி அதிகமான் தாயாதிகளில் ஒருவன். இவன் தலையாலங்கானத்துப் போரில் நெடுஞ்செழியனால் வென்று கொல்லப் பட்டான் (அகம். 36. புறம். 77.). இவன் ஐம்பெருவேளிருள் ஒருவன் (புறம். 19உரை.).

23. ஏற்றை (44) :—

இவன் சேரன் படைத்தலைவன்; பெரும்பூட் சென்னியைக் கழு மலத்தில் எதிர்த்தவன். ஏறைக்கோன் என்பானொருவன் புறத்துக் (157) கூறப்பட்டுள்ளான். இவ்விருவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

24. ஐயை (6) :—

இவள் சிறந்த அழகுவாய்ந்த பெண்மணி (அகம். 6). இவள் கற்புடைமை நோக்கித், தித்தன் "ஐயை தந்தை தித்தன்" எனப் பட்டான் (அகம். 6). இவள் தந்தை தித்தன் வரலாற்றை அவன் பெயர் வரிசையிற் கண்டுகொள்க. இவளைப் பாடியவர் பரணர்

25. கங்கன் (44) :—

இவன் சேரன் படைத்தலைவரில் ஒருவன். பெரும்பூட் சென் னியால் கழுமலத்தில் வெல்லப்பட்டோன் (அகம். 44)

26. கட்டி (44; 226) :—

இவனும் சேரன்படைத் தலைவரில் ஒருவனே. முற்சொன்ன பெரும்பூட் சென்னியோடு போர்புரிந்தவன் ஒருகால் இவன் உறையூர்த் தித்தனோடு போர்புரியவந்து, இரவிற பாடிவிருக்கையில், அத்தித்தன் நாளவையில் முழக்கப்பெறும் "பாடின் றெண்கிணைப் பாடுகேட்டு அஞ்சி"ப் பொராது ஓடினோன். இவனைப் பாடியவர் குடவாயிற் கீரத்தனாரும், பரணருமாவர்.

27. கடல்கெழு செல்வி (370) :—

இவர் இலக்குமி தேவியாராவார். இவரைப்பாடியவர் அம் மூவனார்.

28 கடலன் (81) :—

இவன் சிறந்த சூரனேயன்றி இரப்போர்க்கு வரையாது ஈவோன். இவனது ஊர், விளங்கில் இவனைப் பாடியவர், ஆலம் பேரிசாத்தனார். எருமை வெளியனார்க்கு மகனாராகிய கடலனாரும் இவனும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

29 கண்ணனெழினி (197) :—

இவன் எழினி வம்சத்தைச் சார்ந்தவன். இவன முதுகுன் றத்துக்கிறைவன். சிறந்த வீரன். இவன் வம்சத்துவந்தாரான நல்லெழினி என்பார் பரிபாடலின் 13ஆம் பாடலாகிய திருமாலுக் குரிய பாட்டைப் பாடியுள்ளார்

30. சனையன் (14 ; 386) .—

இவன் சேரன்படைத்தலைவன் (அகம் 11) பெரும்பூட்சென் னியோடு கழுமலத்திற பொருதவன். ஆரியப்பொருநனொடு பாணன் மறபோரில தோலவியுற, இவன் நாணி மறைந்தான (அகம். 386).

31. கபிலன (78) —

இவர் பெரும்புலவர் இவர் வரலாற்றைப பாடினோர் வரிசை யிறகண்டு கொள்க.

32. கரிகால்வளவன் (55, 125, 141 ; 246 ; 376) —

இவன் நெருப்பினுற சுடப்பட்டுக் கால் கரிந்தானதலால், கரி காலன் எனவும், சோழர் மரபினனாதலால வளவனெனவும் (பழ. 105.) கூறப்படுவான். இவன் சிறந்த வீரன். பெருஞ்சேரலாத னோடு வெண்ணிப பறந்தலைககண்ணே போர்செய்து அவனைப் புண் ணுறச்செய்தோன். புண்ணுற்ற அச்சேரலாதன் நாணித் தான் கொண்ட வாளொடு வடக்கிருந்தான (அகப். 55.). இவவெண் ணிப்போரில் அச்சேரலாதனுககுத துணையாய்ப் பாண்டியனொரு வனும் வேளிர் குடியினருள் பதினொரு கூட்டத்தினரும் வந்து தோற்றோடினா (அகம். 246 பொருந. அடி 143-147). இவன் மகளான ஆதிமந்தியின் கணவனான ஆட்டனத்தி கழார்ப் பெருந் துறைக்கண் காவிரிப் புதுப்புனலில் இவன் காண நர்த்தனஞ்செய்து நீராடியபோது, காவிரி அவ்வத்தியைக் கடலிற கொண்டொளித்தது (அகம். 376). இவன் ஒருகால் வாகைப்பறந்தலையில் ஒன்பது குடைமன்னரை முறியடித்தான் (அகம். 125). இளமையில்

இவன் அரசுரிமையிழந்து பின்பு அதனை யெய்தியவன் (அகம். 141; பழ. 105). இவனுக்குரித்தான இடையாறு என்னும் ஊர் சிறந்த செல்வமுடையது (அகம். 141). இவன் வரலாறு மிகப் பெரிதாதலால், ஈண்டுச் சுருக்கியே வரையப்பட்டது.

33. கவுரியர் (70; 342):—

இவர் பாண்டியராவர். இவரது நாட்டில் திருவணைக்கரை உள்ளது (அகம். 70). இந்நாட்டிலுள்ள மலையொன்றி னிடத்து நீரிழி மருங்கிலே வரையரமகளிர் சிலர் தென்னன் ஒருவன் தொடா வண்ணம் கரந்தனர் (அகம். 342).

34. கழுவுள் (135; 365):—

இடையர் தலைவனாகிய கழுவுள் என்பானொருவன் பதிற்றுப் பத்தில் கூறப்படுகிறான் (பதிற. 71). இவனும் அவனும் ஒருவனே என்று சொல்லக்கூடவில்லை. இவன் சிறந்த புகழுடையான். இவனது ஊராகிய காமூரில் பூதத்தால் தரப்பட்ட வேங்கைமரம் உள்ள தென்று மதுரை மருதனிளநாகனார் கூறுகின்றார். இவனது காமூரைப் பதினான்கு குடியினராகிய வேளிர் ஒருங்குசேர்ந்து அழித்தனரெனப் பரணர் கூறியுள்ளார். காமூரென்றும் பாடம்.

35. களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் (199):—

இவன் சிறந்த சேரவரசன். இவன் தந்தை சேரலாதன் (பதிற்.10.பதி). இவன் சிறியவனாயிருக்கையில் இவனது நாட்டை நெடுமிடலும் நன்னன் முதலியோரும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர் பதிற் 32;10). இவன் காளைப் பருவமெய்தியவுடன் சிறந்த வீரனாகி, நெடுமிடலைச் சாய்த்து (பதிற. 32), மேற்றிசைக்கண்ணுள்ளபெருந் துறைச் செருவில் நன்னனைப் பொருதொழித்துத் தான் முன்பு இழந்த நாட்டை மீளப் பெற்றான் (அகம். 199).

36. காரி (35; 209):—

இவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி எனவும் கூறப்படுவான்; இவன் திருக்கோவலூர் அரசன். முள்ளூர் இவனது ஊராகும் (அகம் 209). இவனது பெண்ணையாற்றுக் கொடுங்கால் என்னும் துறை சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது (அகம். 35). இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் (புறம். 150). இவன் தன்னை ஒத்த வள்ளலான வல்வில் ஓரியொடு பொருது அவனைக் கொன்று, அவன்

கைப்பற்றியிருந்த கொல்லி மலையைச் சேரலர்க்கு உரிமையாக்கி னான் (அகம். 209). இவன் வரலாறு விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டது.

37. கானமர் செல்வி (345) :—

இவள் துர்க்காதேவியாவாள். இத்தெய்வமகள் ஏழிற் குன்றத்துக்குக் காவலாக வெண்சாற் புரவிப்படைகளை அருளினள்.

38. கிள்ளிவளவன் (346) :—

இவன் கூடலாங்கண் பழையன் மாறனைப் போரிற்சாய்க்கக் கோதைமார்பன் மிக உவந்தான் இளஞ்சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்ட இளம் பழையன் மாறன் (பதிற். பதி. 90.) இப் பழையன்மாறனுக்குத் தம்பிபோலும்.

39. குறும்பியன் (262) :—

இவன் திதியனுடன் சேர்ந்து, அன்னிமிஞிலி உரைத்ததனால், கோசரை உயிர் செகுத்தான்.

40. கோடுமுடி (159) :—

இவன் ஒரு சிறந்தவீரன். இவன் குறும்பொறை மலைக்குக் கீழ்பாலுள்ள ஆமூரில் வசித்தவன். பெரிய யானைப்படையுடன்வந்து போரேற்ற வானவனை வென்று, தன் ஆமூரைக் காத்தவன்.

41. கோசர் (15; 90; 113; 196; 205; 216; 251; 262):—

இவர் வீரர்களாகிய ஒரு குழுவினர். "நாலூர்க்கோசர்" (குறுந். 15) எனப்படுவார். அகத்தில் துளுநாட்டுக்கோசர்; செல்லூர்க்கோசர்; பொதியிற் கோசர் (அகம் 15; 90; 251) என் பார் கூறப்பட்டுள்ளார். "இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்" எனவும் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளார். "நன்றல் காலையும் நட்பிற் கோடா" ராய்ச் சென்று வழிப்படூஉம் திரிபற்ற அறிவையுடையார் (அகம்.113). இவர்களிற் சிலர் அன்னிமிஞிலி தந்தையைக் கண்களைந் தமை காரணமாகத் திதியனாலும் குறும்பியனாலும் கொல்லப்பட்ட னர் (அகம் 196; 262). மற்றொருமுறை பொலம்பூட்கிள்ளி என் பான் இக்கோசரது படையைநூறி, அவர் நிலத்தைக்கைக் கொள்ள விரும்பினான்.

42. கோதை மார்பன் (346) :—

கிள்ளிவளவன், கூடலிலே பழையன்மாறனைச் சாக்க, இவன் பெரிதும் உவந்தான்.

43. சிவபெருமான் (கடவுள்வாழ்த்து ; 181) :—

இவர் திரிமூர்த்திகளுள் ஒருவர். இவ்வகத்துப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால், இவர் கொன்றைமாலை அணிந்தவரும், மார்பிடத்து யஞ்ஞோபவீத முடையவரும், நுதலிடத்துக் கண்ணுடையவரும், கையிடத்துக்குந்தாலி, மழு, சூலம் என்றவற்றை யுடையவரும், ஏற்றை ஊர்ந்தவரும், உமையொடு சேர்ந்தவரும், செவ்வானன்ன மேனியரும், வக்கிர தந்தங்களையுடையவரும், சிவந்த சடையுடையவரும், சென்னியிடத்துப் பிறையை யுடையவரும், அரையில் புலித்தோலுடையவரும், சாமவேதம் பாடினமணிமிடற்றினை யுடையவரும், அந்தண வடிவினருமாகப் பரவப்பெற்றுள்ளார். "நான்மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வன்" எனப்பரணரால் பரவப்பட்டுள்ளார் (அகம் 181).

44. செம்பியன் (36) :—

இவன் தலையாலங்கானத்தே நெடுஞ்செழியனால் செருவில் வெல்லப்பட்ட ஒருசோழன். இவனைப்பாடியவர் நக்கீரர்.

45. செல்லிக்கோமான் (216) :—

இவன் நாட்டில் பல இளங்கோசர் வாழ்ந்தனர். இவனுக்கு ஆதனெழினி என்றுபெயர். ஒரு களிற்றினோடு இவனுக்குப்போர் நிகழ்ந்த வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

46. சேரல் (36) :—

இவன் தலையாலங்கானத்திலே நெடுஞ்செழியனால் செருவில் வெல்லப்பட்ட சேரஅரசன். இச்சேரல் யானைக்கட் சேய்மாந்தரன் சேர லிரும்பொறை அன்று. நெடுஞ்செழியனால், ஆலங்கானத்து வெல்லப்பட்ட இருபெருவேந்தரும் ஐம்பெருவேளிரும் கொல்லப்பட்டு மரித்தன ரென்பது 77 ஆம் புறப்பாட்டாலும், 'எழுவர் நல்வலமடங்கக்...கொன்றுகளம் வேட்டனான்றை,' என்ற 36 ஆம் அகப்பாட்டாலும் அறியப்படுதலாலும், யானைக்கட்சேய் மாந்தரன் போரிற்படாது, தன் நாண்மீனை வீழ்மீன் நலிந்தமைபற்றி மரித்தனமை 229ஆம் புறப்பாட்டான் அறியப்படுதலாலும் இது துணியப்படும்.

47. சேரலாதன் (55 ; 127 ; 347 ; 396) :—

இவன் பெருஞ்சேரலாதன் எனவும் வழங்கப்பெறுவன் (புறம். 65). இவன் கரிகாலனொடு வெண்ணிப் பறந்தலையில் போர்

செய்து புண்ணுற்று(அகம். 55),நாணித் தான் கொண்ட வாளொடு வடக்கிருந்தான். இவன் ஒருகால் கடலிற் பிரயாணஞ் செய்து போய்ப் பகைவரது கடம்பினை அறுத்து, அதனால் (அகம். 127, 347) வீரமுரசம் செய்துகொண்டோன். மற்றொருமுறை வடநாடு சென்று, ஆரியரை அலறத்தாக்கி, அவர் அரசரைச் சிறைசெய்து இமயவரையில் தனது விற்பொறியைப் பொறித்தோன் (அகம். 396). இச்சிறந்தவீரன் பகைவர்பால் உயர்ந்த பொன்னுபரணங் களையும் வயிரம் முதலிய இரத்தினங்களையும் எண்ணிறந்தவளவு திறையாகப் பெற்றதோடு, ஒரு பொற்பாவையையும் பெற்றா னெனத் தெரிகிறது (அகம் 127). இவற்றை இவன் மாந் தை முற்றத்துக் குவித்துவிட்டுப் புண்ணுக்கு நாணித் துறவு பூண்டு வடக்கிருந்தான் (அகம் 127). அக்காலத்துப் பலசான் றோர் இன்பமும் துன்பமு முடையராய் இவனோடு வடக்கிருந்தனர்.

18. **தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்** (36; 116; 162; 175; 209; 231; 253; 266; 338) :—

இவன் சிறந்தபுலவனும் வீரனு மாவான். இதனைப் புறநா னூற்று 72ஆம் பாடலால் அறியலாம். இவனைப் பகைத்துச் சேரன் சோழன் முதலியோர் போர்க்குவர, அவர்களை இவன் முதலிற் கூடற்பறந்தலைக்கண் வென்றோட்டி (அகம். 116), பின்புத் தலை யாலங்கானத்தளவுந் துரத்திக்கொண்டுபோய், ஆங்கு அவர்களைக் கொன்றெறிந்தான் (அகம். 36 : புறம் 76 ; 77). இவனுக்குப் பசும் பூட் பாண்டியன் எனவும் (புறம் 76 ; அகம் 162 ; 231; 253 ; 338), பசும்பூண் வழுதி (நற். 358) எனவும், பசும்பூண் (அகம் 266) எனவும் பெயர்கள் வழங்கப்பெறும். இவன் கொங்கர் தலைவனான அதிகனை (குறுந். 393) வென்று, அவன் வெற்பகத்துத் தன் களிறுகளைப்பரப்பினோன் (அகம் 162; 253). இப்போர் வாகைப்பறந்தலையில் நடந்ததென்று மேற் குறுந்தொகைப்பாடலால் அறியலாம். மற்றொருகால் இவன் நீடூர்கிழவனான எவ்வியின் படை வீரனைச் சாய்த்து, மணவாயிலுறத்தூராங்கண் உண்டாட்டு ஆடி னான் (அகம். 266).

புறம் 24ஆம் பாட்டால் இப்பாண்டியன் எவ்வியின் மிழலைக் கூற்றத்தையும் முத்தூற்றுக் கூற்றத்தையும் கைக்கொண்டான் என்று அறியலாவது. "அறங்கடைப் பிடித்த செங்கோ லுடனமர்

மறஞ்சாய்த் தெழுந்த வலனுயர் திணிதோட் பலர்புகழ் திருவிற் பசப்பூட்பாண்டியன் " என இவன் மதுரைக் கணக்காயனாராற் புகழ்ப்பெற்றுள்ளான் (அகம். 338). இவனை அகத்துப் பாடிய மற்றையோர் மதுரை நக்கீரர் ; பரணர் ; ஆலம் பேரிசாத்தனார் ; கல்லாடனார் ; மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் என்பார்.

49. தழும்பன் (227) :—

இவன் பெரிய வீரனும் கொடையாளியுமாவன். உடம்பிற் படைக்கலங்கள் படுத்த தழும்புடைமை நோக்கித் தழும்பனெனப் பட்டான் போலும். "தமிழ் அகப்படுத்த இமிழிசைமுரசின்... தழும்பன்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவோன். வருநற்கு வரையாது ஈவோன். தூங்கல் என்னும் புலவராற் பாடப்பெற்ற சிறப்புடையான். இவனுக்கு ஊணூர் உரிமையுடையது (அகம் 227).

50. தித்தன் (6 ; 122 ; 152 ; 188 ; 226) :—

இவன் தித்தன் வெளியனெனவும் வீரைவெளியன் தித்தன் எனவுங் கூறப்படுவான் (அகம். 152 ; 188 ; 226). இவன் சிறந்த வீரனே யன்றி பெரும்புலவனுமாவன் (அகம். 188). இவனது தலைநகர் உறையூராகும். இவ்வூரை இவன் பகைவர் கைப்பற்றுவண்ணம் அரண்வலி மிகுத்த புறங்காடுடையதாகவும் படைகாவலுடையதாகவும் செய்து காத்திருந்தனன் (அகம். 122, தொல். பொருள். நச். 63). இவனுக்குக் கற்பிற் சிறந்தாளும் அழகில் மிக்காளுமான ஐயை என்னும் பெயருடைய ஒரு மகள் உண்டு. ஒருகால் வடுக அரசனான கட்டி யென்பான் பாணனொடு சேர்ந்துகொண்டு இத்தித்தனொடு பொரநினைத்து உறந்தைக்கு அருகில் வந்து பதிவிருக்கையில், அவ்வுறந்தைக்கண்ணே இத்தித்தனது நாளவைக்கண் ஒலிக்கப்பெறும் தெண்கிணைப்பாடு கேட்டு அஞ்சிப் பொராது ஓடினன் (அகம். 226). இவன் மகன் போர்வைக்கோப் பெருநற் கிள்ளி.

51. திதியன் (25 ; 322 ; 331) :—

இவன் பொதியிலுக்குத் தலைவன். மிக்க செல்வமுடையோன். ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியனது நண்பன். இவனைப் பாடியவர் அப்பாண்டியனும், பரணரும் மாமூலனாரும்.

52. **திதியன்** (45; 126, 145; 196; 262):—

இவன் தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியனால் செருவில் வெல்லப்பட்ட ஐம்பெருவேளிருள் ஒருவன். திருவழுந்தூரின் கண்ணே அரசுசெய்தவன் (அகம். 196). இவனுக்கும் அன்னிக்கும் பகையுண்டாக, இவனுக்குச் சொந்தமான ஒரு புன்னை மரத்தினை அவ்வன்னி வெட்டி வீழ்த்தினன் (அகம் 45; 145). அதுகாரணமாகக் குறுக்கைப் பறந்தலையில் இருவருக்கும் போர் விளைந்தது. அதனில் அன்னி உயிரிழந்தான்.

பின்பு ஒருகால், அன்னிமிஞிலியென்பாள் ஒருத்தி தன்தந்தையைக் கோசர் கண்களைந்தனர் என வந்து முறையிட, இத்திதியனும் குறும்பியனும் அக்கோசரை உயிர் செகுத்தனர். அது கண்டு அவ் வன்னிமிஞிலி பெரிதும் உவந்து தேரழுந்தூரில் செருக்குற்று உலவினள் (அகம் 196, 262).

53. **திருமால்** (59):—

திருவாய்ப்பாடியிலே ஸ்ரீ கண்ணபிரானாக அவதரித்தருளிய முழுமுதற்கடவுள். பல்லாயிரம் கோப கன்னிகைகளுடன் லீலைகள் செய்து வருகையில் ஒருகால் அக்கோபிகள், தமது வஸ்திரங்களைக் கரையில் அவிழ்த்து வைத்துவிட்டு, நிர்வாணமாக யமுனையில் ஜலக்கிரீடைசெய்ய, அது பிழையென்றுணர்ந்த ஸ்ரீ கண்ணபிரான், அவர்கட்கு நல்லொழுக்கம் அறிவுறுத்தும் பொருட்டு அவரிட்டு வைத்திருந்த ஆடைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு குருந்தமரத்தேறிக் கொண்டனர். அக்கோப கன்னிகைகள் நாணித் தாம் இனி அவ்வாறு செய்வதில்லையென்று பிரதிஞ்ஞை செய்து, தமது வஸ்திரங்களைத் தந்தருளுமாறு வேண்டுமளவில், நம்பி மூத்தபிரான் ஆண்டு வந்தாராக, அவர்க்கு எல்லாரும் ஒருங்கே மறைந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தாமேறியிருந்த அக்குருந்த மரத்துக் கொம்பை அவர் போமளவும் தாழ்த்துக் கொடுத்து மறைத்துவைத்தார்.

54. **திரையன்** (85; 340):—

இவன் ஒரு கொடையாளி. தொண்டைமான் இளந்திரையன் என ஒருவன் புறம் முதலிய நூல்களிற் புலவனாகவும் வீரனாகவும் காணப்படுகிறான். இத்திரையனும் அவனும் ஒருவனோ வேறோ

அறியக் கூடவில்லை. இவ்வகத்துக் கூறப்படும் திரையனுக்கு உரிய ஊர் பவத்திரி; மலை வேங்கடம். இவனைப் பாடியவர் காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனாரும், நக்கீரரும்.

55. தூங்கல் (227) :—

இவர் ஒரு புலவர்; இவர் தழும்பனைப் பாடியுள்ளார் என நக்கீரர் கூறுகின்றனர். இவர் தூங்கல் ஓரியாரெனவும் வழங்கப்பெறுவர்.

56. தொண்டையர் (213) :—

இவர் தொண்டை நாட்டினர். இவரது மலை வேங்கடமாகும். இவரைப் பாடினவர் எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார்.

57. நந்தர் (265) :—

இவர் ஒன்பதின்மர் எனச் சரித்திரம் வல்லார் கூறுவர். இவருக்குப் பாடலீபுரம் உரியது. இவர் தமது பெருநிதியத்தைக் கங்கை நீரிடத்து மறைத்துவைத்தனர் (அகம். 265.). இவரைப் பாடியவர் மாமூலனார்.

58. நந்தன் (251) :—

இவன் முற்சொன்ன நவநந்தருள் ஒருவனோ, அன்றிப் பிறனொருவனோ; அதனைத் துணிந்து சொல்ல இவ்வகப்பாட்டைக் கொண்டு இயலவில்லை. இவன்பால் மிக்க திரவிய மிருந்ததென்று மாமூலனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

59. நம்பிமூத்தபிரான் (59) :—

இவர் இறைவனது அம்சமாய் ஸ்ரீ கண்ணபிரானுக்கு மூத்தவராய்த் திருவவதரித்தருளினர். ஸ்ரீ கண்ணபிரான் கோபிகளது வஸ்திரங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு குருந்தமரத்து ஏறியிருக்கையில், இவர் ஆண்டுவந்தாராக, இவருக்கு மறைந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஸ்ரீ கண்ணபிரான் தாமேறியிருந்த குருந்தமரத்துக்கொம்பை இவர் போமளவும் தாழ்த்துக்கொடுத்து அக்கோபிகளை மறைத்துவைத்திருந்தார்.

60. நள்ளி (152; 238):—

இவன் கண்டீரக்கோப் பெருநள்ளி எனப் புறத்துவழங்கப் பெறுவன் (148; 149; 150). இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒரு

வன் (புறம். 158.). இவன் சோலையடுக்கத்துக் கடவுட்காந்தள் பலவுண்டு (அகம். 152, 238).

61. நன்னன் (15; 44; 97, 142; 152; 173; 199; 208; 258; 262 349; 356; 392; 396):—

இவன் நன்னன் வேண்மான் எனவும், நன்னன் உதியன் எனவும்(அகம். 97; 258). கூறப்படுவோன். இவனுக்கு ஏழிற் குன்றமும் பாழிச்சிலம்பும், பறம்புமலையும் மலைகளாம் (அகம். 152; 356.). வியலூரும்; பாழிநகரும்; பாரமும் ஊர்களாம் (அகம். 97; 15; 152.). இவன் ஏற்றை முதலானாரோடு கூடிப் பெரும்பூட்சென்னியை எதிர்த்தான் (அகம். 44). மிக்க வீரமுடையோனான மிண்டனை வென்றான் (அகம். 152.). இவனது பாழியாங்கண் மிஞிலி * அதிகனென்பான் ஒருவனையும், ஆஅய் எயினன் என்பான் ஒருவனையும் வென்றுகொன்றான் (அகம். 142, 208; 396.) களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் இந்நன்னனைக் குடக்கின்கண்ணுள்ள பெருந்துறைச்செருவில் வென்றொழித்துத் தான் இழந்த நாட்டை மீட்டும் பெற்றான். ஒருகால் இவன் தன் பகையரசனோடு எதிர்த்து நிற்க வியலாது, காட்டிலமர்ந்திருந்தான் (அகம் 392). இவன் தன் நாட்டினின்றும் வெளியே துரத்தப்பெற்ற வரலாறு குறுந்தொகை 73 ஆம் பாட்டினும் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவனது பாழியாங்கண் வேண்முதுமாக்கள் நிரம்பப் பொன்னைவைத்துக் காப்புள்ளதாய்ச் செய்திருந்தனர். இவன் சிறந்த கொடையாளி (அகம். 349). இவன் மலையிற் பொற்சுரங்கங்களுள (அகம். 173.).

62. நீரேர்கிழவோன் (266):—

இவன் வரலாற்றை எவ்வி வரலாற்றானறிக.

63. நெடுவேளாவி (1, 66):—

இவன் ஆவியர் குடியிற்றோன்றிய ஒரு கொடையாளி. வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் இவன் மரபிற் சேர்ந்தவன். இவனுக்கு ஊர் பொதினி (அகம். 61). மலையும் பொதினியாம் (அகம். 1). இவன் மழவரை ஓட்டினோன் (அகம். 1.). இவன் குறுநிலமன்னன் (அகம். 1.).

---

* அதிகனென்பது எயினன் என்றிருத்தல் பொருத்தமாகுமென்று தோன்றுகிறது. அஞ்சியின் வரலாற்றைப்பார்க்க.

64. பசும்பூட்பாண்டியன் (162; 231; 253; 266; 338):—

இவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனு வானெனத் தெரிதலினாலே, அவன் வரலாற்றில் இவன் விருத்தாந் தத்தைக் கண்டுகொள்க.

65. பசும்பூட்பொறையன் (303):—

இவன் ஔவையாரால் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற ஒரு சேரவ ரசன். இவன் கொல்லிக்கு இறைவன்.

66. பண்ணன் (54; 177):—

இவன் சிறந்தவீரனும் கொடையாளியுமாவான் (அகம். 177) இவன் ஊர் சிறுகுடியென்பது (அகம். 54). காவிரிக்கு வடபால் இவனுக்கு உரியதாய்ப் பிரசித்திபெற்ற ஒரு மாஞ்சோலையுண்டு (அகம். 177). இவன் தென்னவன் மறவன் (புறம். 388).

நப்பண்ணனார் என்றொருவர் பரிபாடலில் 19 ஆம் பாடலைப் பாடியவராகக் காணப்படுகிறார். இப்பண்ணனுக்கும் அவருக்கும் உறவுண்டோ இல்லையோ விளங்கவில்லை. ஆயினும் வித்து வானான சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்கு இவன் நட்பாளனாய், அவனாற்பாடப்பெற்றவனாதலால் (புறம். 173), இவனுஞ் சிறந்த வித்துவானாயிருக்கலாமென்றும், பரிபாடல் 19 ஆம் பாடலைப் பாடியிருக்கலாமென்றும் ஊகிக்க இடமுண்டு.

67. பண்ணி (13) :—

இவன் தென்னவன் மறவன். கோட்டூர் என்னும் ஊருக் குத் தலைவன். இக்கோட்டூர் கோடையென்று வழங்கப்பெற்றுள் ளது. "வரைநிலை யின்றி இரவலர்க் கீயும்" வள்ளியோனென இவன் புகழப் பெற்றுள்ளான். இவன் களவேள்வி பல செய்துள்ளான்.

68. பதினொரு வேளிர் (246) :—

வேளிருள் இவ்வகத்தில் "ஈரெழுவேளி" ரென்றும் "தொன் முதிர் வேளி" ரென்றும் பலவகையினர் கூறப்பட்டுள்ளனர். இப்பதினொருவேளிர் சேரபாண்டியரொடு கூடிக்கொண்டு, வெண் ணிப் பறந்தலையில் சோழன் கரிகாலனை எதிர்த்து வலியழிந்தனர். அக்காலத்து அழுந்தூரின்கண் மிகப்பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. வேளிர்யாவரென்பதனை "வேளி" ரென்றவிடத்துக் கண்டுகொள்க.

75. புல்லி (61 ; 83 ; 209 ; 295 ; 311 ; 359 ; 393) :—

இவன் சிறந்த வீரனேயன்றிக் கொடையாளியுமாவன். இவன் மலை வேங்கடமலையாகும். இவன் நாட்டில் யானைகள் மிகுதி.

76. புன்றுறை (44) :—

இவன் நன்னன் ஏற்றை முதலியோரோடு கூடிக்கொண்டு பெரும்பூட் சென்னியை யெதிர்த்துத் தோல்வியுற்றோன்.

77. பூழியர் (6) :—

இவர் பூழிநாட்டவர். பூழிநாட்டில் யானைமிகுதி. இந்நாடு சேரர்க்கு உரியது.

78. பெரியன் (100):—

இவன் சிறந்த கொடையாளி. புறந்தை (பொறையாறு) இவன் ஊராகும். அது சோழ நாட்டகத்தது.

79. பெரும்பூட் சென்னி (44) :—

இவன் சிறந்த சூரன். நன்னன் ஏற்றை முதலியவரைக் கழுமலத்தில் வென்று. கணையனை அகப்படுத்தி, அக்கழுமலத்தையும் கைப்பற்றிக்கொண்டவன். இவனது ஊராகிய குடவாயில் காட்டு வருவாய் மிக்கது.

80. பேகன் (262):—

இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் (அகம். 158.). இவனது மனைவி கண்ணகி என்று கூறப்படுவாள். மயிலுக்கு இவன் போர்வை கொடுத்தோன் (புறம். 141.) இவன் மலைக்குக் "கன்மா மலை" என்று பெயர்.

81. பொலம்பூட் கிள்ளி (205):—

இவன் சோழவரசன். இவனுக்கு ஊர் காவிரிப்பூம் பட்டினம். இவன் கோசரைவென்ற புகழுடையான்.

82. மத்தி (6 ; 211 ; 226) :—

இவன் சோழன் மறவன்; பரதவர் கோமான் (அகம். 226). இவனுக்கு ஊர் காவிரிக்கரையிலுள்ள கழாஅர் என்பது (அகம். 6; 226). இவன் எழினி என்பான் பல்லைப் பிடுங்கி வெண்மணிவாயிற் கதவில் அழுத்தினோன் (அகம். 211).

75. புல்லி (61; 83; 209; 295; 311; 359; 393):—

இவன் சிறந்த வீரனேயன்றிக் கொடையாளியுமாவன். இவன் மலை வேங்கடமலையாகும். இவன் நாட்டில் யானைகள் மிகுதி.

76. புன்றுறை (44):—

இவன் நன்னன் ஏற்றை முதலியோரோடு கூடிக்கொண்டு பெரும்பூட் சென்னியை யெதிர்த்துத் தோல்வியுற்றான்.

77. பூழியர் (6):—

இவர் பூழிநாட்டவர். பூழிநாட்டில் யானைமிகுதி. இந்நாடு சேரர்க்கு உரியது.

78. பெரியன் (100):—

இவன் சிறந்த கொடையாளி. புறந்தை (பொறையாறு) இவன் ஊராகும். அது சோழ நாட்டகத்தது.

79. பெரும்பூட் சென்னி (44):—

இவன் சிறந்த சூரன். நன்னன் ஏற்றை முதலியவரைக் கழுமலத்தில் வென்று. கணையனை அகப்படுத்தி, அக்கழுமலத்தையும் கைப்பற்றிக்கொண்டவன். இவனது ஊராகிய குடவாயில் காட்டு வருவாய் மிக்கது.

80. பேகன் (262):—

இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் (அகம். 158.). இவனது மனைவி கண்ணகி என்று கூறப்படுவாள். மயிலுக்கு இவன் போர்வை கொடுத்தோன் (புறம். 141.) இவன் மலைக்குக் "கன்மா மலை" என்று பெயர்.

81. பொலம்பூட் கிள்ளி (205):—

இவன் சோழவரசன். இவனுக்கு ஊர் காவிரிப்பூம் பட்டினம். இவன் கோசரைவென்ற புகழுடையான்.

82. மத்தி (6; 211; 226):—

இவன் சோழன் மறவன்; பரதவர் கோமான் (அகம். 226). இவனுக்கு ஊர் காவிரிக்கரையிலுள்ள கழாஅர் என்பது (அகம். 6; 226). இவன் எழினி என்பான் பல்லைப் பிடுங்கி வெண்மணிவாயிற் கதவில் அழுத்தினேன் (அகம். 211).

83. **மருதி** (222):—

இவள் ஒரு பெரிய உபகாரி. ஆதிமந்தி தன் காதலனைப் பல விடங்களிலும் தேடியபிறகு கடலிடத்தும் சென்றுதேட, ஆங்கு இவள் ஆட்டனத்தியை அவளுக்குக்காட்டி மகிழ்வித்தவள். கொடும் புறமருதி என்று ஒருத்தி சேனாவரையர் உரைக்கண் (தொல். சொல். 174.) காணப்படுகிறாள். இவ்விருவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரிய வில்லை.

84. **மழவர்** (1 ; 35 ; 91 ; 119; 127; 129; 187; 249; 269):—

இவர் மழ நாட்டு வீரர். மழநாடு சேரர்க்கு உரியது, அதனை, "மழவர்மெய்ம்மறை" என்று சேரரைப்புகழும் பதிற்றுப்பத்து அடியான் அறியலாம். இம்மழவர் டலத்தைப் புல்லி வணக்கினான் (அகம் 61). இவர் அயல் நாட்டிலிருந்து ஆத்தந்து ஓம்பும் குண முடையார் (அகம் 35.). "தகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு சுரிந்த சுவன் மாய் பித்தைச் செங்கண் மழவர்" என இவர் தலைமயிர் வருணிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவர் செய்யும் பூந்தொடைவிழவு மிகச்சிறப்புடை யது (அகம் 187). கோடைமலை இவர்க்குஉரியது (அகம் 249).

85. **மழுவாள் நெடியோன்** (220):—

இவர் திருமாலின் அம்சமாய் ஜமதக்னி மகரிஷிக்குப் புத்திர ராய்ப் பிறந்தவர். கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் இவர் தந்தையைக் கொன்றமையால், இவர் சினஞ்சிறந்து, இருபத்தொரு தலைமுறை மன்னரை மரபோடழித்தனர். தெய்வங்களெல்லாம் பலிபெறு தற்கிடமாகிய செல்லூரிலே இவர் பெரிய வேள்வி செய்தனர். இவ்வேள்வியிலேபோலும் இவர் காசிபனுக்குத் தாம் வென்ற இப் பூமி முழுவதையும் தானஞ்செய்தது.

86. **மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ** (142) :—

இவன் சிறந்த கொடையாளி. இவன் கொடைச்சிறப்பைப் புலவர்கள் பெரிதும் வியந்து பாடியுள்ளார்கள். இவனை அகத்திற் பாடியவர் பரணர்.

87. **மாநிதிக்கிழவன்** (66):—

இவன் குபேரன். சங்கநிதி பதுமநிதிகளையுடைமையால் இவன் நிதிக்கிழவன் எனப்பட்டான்.

88. **மிஞிலி** (142 ; 148 ; 181 ; 208 ; 396) :—

இவன் சிறந்தவீரன். நன்னனது படைத் தலைவனும், அவனுடைய பாரமென்னும் நகருக்கு அதிபனுமிருந்தோன் (நற். 265). இவன் அதிகனொருவனைப் பாழியாங்கண் கொன்றானென்று 142 ஆம் பாட்டால் அறியலாவது. ஈண்டு "அதிகற்கொன்" றென்பது "எயினற்கொன்" றென் றிருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. (அகம் 181, 208 ஆம் செய்யுள்களை நோக்கியறிக.). பிரதிகள் எல்லாவற்றினும் அதிகனென்றே பாடம் காணப்பட்டமையால், அவ்வாறே பதிப்பிக்கப் பெற்றது. ஆஅய் எயினனை இவன் நன்னன் உதவியால் பாழிக்கண்ணே போரிற் கொன்றான் (அகம் 148 ; 181; 208, 396.).

89. **முசிறிமுற்றிய செழியன்** (57 ; 149:) :—

முசிறிக் கண்ணே, இவன், பகைவர் களிறுகளைக் கொன்று வீரர்களைப்புண்ணுறச்செய்தவன். இம்முசிறி சுள்ளியம் பேரியாற்றங்கரையிலுள்ளதெனத் தெரிகின்றது (அகம் 149.). அப்போரில் இவன் சேரன் படிமம் ஒன்றை வென்றுகைப் பற்றிக்கொண்டான் (அகம் 149).

90. **முசுண்டை** (249) :—

இவன் சிறந்த கொடையாளி. ஏற்றுக்குப் 'பொன் கோட்டுச் செறித்துப் பொன்தார் பூட்டி', இமிலில் சந்தன முதலியன அப்பி அலங்கரித்துப் பரிசிலர்க்கு அளிப்பவன். தேர் களிறு முதலியனவும் ஈவோன். இவனுக்கு ஊர் வேம்பி. வேம்பி நாடென ஒன்று திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள தெனச் சாஸனங்களால் அறியப்படுகிறது.

91. **முருகன்** (1 ; 22 ; 59 ; 98 ; 118 ; 120 ; 149) :—

இவர் சிவபெருமானுக்குத் திருக்குமாராவர். குறிஞ்சி நிலத்திற்குத் தெய்வம். இவர் திருப்பரங்குன்றத்து எழுந்தருளியிருக்கும் சிறப்பு மிகுதியும் பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றது. சூரபன்மா என்ற அசுரனை இவர் தடிந்தவரலாறு புராணப் பிரசித்தமானது. சிறந்த வீரத்துக்கும் வனப்புக்கும் இவர் பல புலவர்களாலும் புகழப்பட்டுள்ளார். வெறியாட்டில் இவர் தோன்றுவதாகப் பண்டை நூல்களால் அறியப்படுகின்றது.

92. மோகூர் (251) :—

இவன் ஒரு குறுநில மன்னன். இவன் பணியாமையினாலே மோரியர் பகைத்து வந்தனர். இதனைக் கூறியவர் மாமூலனார்.

93. மோரியர் (69 ; 251 ; 281) :—

இவர் வட நாட்டினகண்ணே இருந்த வீரராவர். இவர் போரை விரும்பித் தென்திசைக்கு வந்தனர். இவர்க்குப் பணியாமற் பகைவனாயினவன் மோகூர் என்பான். அம்மோரியர் தாம் வரும்போது தம் தேருருள் செல்ல ஒரு மலையைக் குறைத்தனர்.

94. யவனர் (149) :—

இவர் கிரேக்கர் முதலிய மேல நாட்டாராவர். இவர் பொன்னேற்றிய மரக்கலங்களுடன் வந்து, முசிறிமுதலிய மேற்றிசைத் துறைகளில் வியாபாரம் செய்து மிளகேற்றிப் போயினர். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனால் இவர் ஒருமுறை தண்டிக்கப்பட்டனர் எனப் பதிற்றுப்பத்தால் அறியலாவது (பதிற 10. பதி).

95. வடவர் (340) :—

இவர் வடநாட்டிலே வசிக்கும் மக்களாவர்.

96. வடுகர் (107 ; 213 ; 253 ; 281 ; 295 ; 375 ; 381) :—

இவரது நாடு வேங்கடத்துக்கு அப்பாலாகும் (அகம் 213.). இவர் மிக்க வீரமுடையவர். இவர் தலைவரிற் கட்டி, எருமை முதலியவர்கள் தமிழ்ப்புலவர்களாற் புகழப்பெற்றுள்ளார்கள் (அகம் 253 ; குறுந் 11). 'கடுங்குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்' ; 'கல்லா நீண் மொழிக் கதநாய் வடுகர்; 'கற்றுரிக் குரம்பைக் கதநாய் வடுகர்' என்று புகழப்பெறுவார். இவ்வடுகர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு மோரியர் தென்றிசைமேற் படையெடுத்துவந்தனர் (அகம் 281.). பாழிப் பறந்தலைக்கண் இவர்களை இளம்பெருஞ்சென்னி புறங்கண்டனன்.

97. வல்லங் கிழவோன் (356) :—

இவன் சோழர் மருகன். வல்லங்கிழான் மாறன் என்றொருவன் தொல்காப்பிய மரபியற் சூத்திர (74) உரை மேற்கோளிற் பேராசிரியரால் கூறப்படுகின்றான். இவ்விருவரும் ஒருவரோ வேறோ விளங்கவில்லை. இவ்வல்லம் தஞ்சாவூருக்கு அருகிலுள்ளது.

98. வல்வில் ஓரி (208 ; 209) :—

இவன் ஓரி என்றும் வழங்கப் பெறுவான். இவனுக்குக் கொல்லிமலை யுரியது. இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் (புறம் 158.). இவனைக் காரிமன்னன் கொன்று இவனது கொல்லிமலையைச் சேரலர்க்கு ஈந்தான். இக்கொல்லிமலையில் கடவுளால் ஆக்கப்பட்ட பாவை யொன்றிருந்தது. இவன் "மழவர் பெருமகன் மாவள் ஓரி" எனப் புகழப்படுவான் (நற 52). இவனை அகத்திற் பாடினோர் பரணரும் கல்லாடனாரும்.

99. வாணன் (117 ; 204 ; 269) :—

இவன் ஒரு கொடையாளி. இவன் ஊராகிய சிறுகுடிக்கு வடபால் ஒரு கான்யாறுண்டு. இச்சிறுகுடி செழியன் நாட்டகத்தது (நற். 340). பொய்யா நெல்வள முடையது (அகம் 204 ; 269.).

100. வெள்ளிவீதி (147) :—

இவள் வரலாற்றைப் பாடினோர் வரிசையிற் கண்டுகொள்க.

101. வேளிர் (135 ; 206 ; 258 ; 331 ; 372) :—

இவர் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிவந்தவர் என நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர் (தொல். பாயி. உரை.). இவர்களைப் பதினெண்குடி வேளிர் எனவும், பதின்மூன்குவேளிர் எனவும் பதினொரு வேளிர் எனவும் வழங்குவதுண்டு. இவருக்குக் கடற்கரையிலுள்ள வீரைநகர் உரியது (அகம். 206). பாழிக்கண்ணே தொன்முதிர் வேளிர் பலர் பொன்னைச் சேமித்துவைத்துக் காத்திருந்தனர் (அகம் 258 ; 372). திதியனென்பான் வேளிர் கூட்டத்தார் ஒருவரோடு பொருதனன் எனத் தெரிகிறது (அகம் 331). இவர் வரலாற்றினை * "வேளிர் வரலாறு" திற் பரக்கக் காண்க.

---

* இது, தமிழ் லெக்ஸிகன் ஆபீஸில் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதராக வுள்ள ஸ்ரீ. உ. வே. மு. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளால் ஆராய்ந்து எழுதப்பெற்ற சிறந்த ஒரு நூலாகும்.

ஸ்ரீ :

உரையாசிரியர் வரலாறு

குறிப்புரைகாரர்:—இவ்வகத்தின்முதல் தொண்ணூறுபாட்டிற்குக்குறிப்புரை எழுதினார் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. இவரது உரையிற் காணப்படும் பலசொன்னயங்களால் இவரை வைணவராகக் கருதலாகும். இவர் குறிப்புரையின்றேல் இவ்வகத்துச் சில பாடல்களுக்கு உண்மைப்பொருள் காண்டல் இக்காலத்து அரிதாகும்.

தேவன் :—இவர் பால்வண்ண தேவனான வில்லவதரையனார் எனவும் கூறப்படுவார். வளவன் நாட்டுள்ளதான இடையள நாட்டு மணக்குடியினர். இடையளநாடென்றும் பாடம். இம்மணக்குடி, முதியவூரென்றும், இவர் மரபுதொன்மைசான்றதென்றும் அறியலாவது. பண்டையோர் அகப்பாட்டிற்குக் கூறிய உரை செவ்விய தல்லாதிருத்தலைக்கண்டு, இவர் பாட்டொடுபொருந்த அகவல் நடையாற் கருத்து இயற்றினார் எனப்பாயிரம் கூறுகின்றது.

வேறோர் உரைகாரர்:—இவர் சுருக்கமாகப் பல பாடல்கட்கு உரைகூறி யுள்ளார். இவ்வுரை, கருத்துரையாகவும், திணைவிளக்கமாகவும், பிறவாறாகவும் அமைந்து கிடக்கின்றது. அடியில்வரும் எண்ணுள்ள பாடல்களுக்கு இவர் உரை காணப்படுகின்றது: 37, 39, 81, 85, 88, 89, 101, 122, 123, 136, 139, 141, 156, 167, 176, 178, 194, 195, 201, 210, 216, 217, 225, 226, 233, 236, 138. 246, 255, 256, 269, 270, 276, 286, 287, 292, 302, 306, 313, 317, 318, 323, 325, 331, 336, 342, 346, 348, 351, 361, 366.

ஸ்ரீ:

அகநானூற்று ஆராய்ச்சிக்குறிப்பு

[அடியிற்கண்ட நாடுமுதலியன வந்துள்ள பாடல்களின் எண்களை அபிதானக்குறிப்பு, பொருட்குறிப்புகளிற் காண்க]

க. நாடுகள்.

இடையள நாடு
குட நாடு
கொங்கு நாடு
கோசர் நாடு
துளு நாடு
தொண்டை நாடு
பாணன் நாடு
புகார் நாடு
பூழி நாடு
மழவர் நாடு
மாறோக்க நாடு
வடுகர் நாடு
வேம்பி நாடு
வேளிர் நாடு
முதலியன

உ. ஊர்கள்.

அஞ்சில்
அட்டவாயில்
அரங்கம்
அரிமணவாயில்
அலைவாய்
அழுந்தூர்
அழும்பில்
அள்ளூர்
ஆமூர்
ஆர்க்காடு
ஆலங்கானம்
ஆலங்குடி
ஆலம்பேரி
ஆலமுற்றம்
ஆவூர்
இடையாறு
உமட்டூர்
உவர்க்கண்ணூர்
உறையூர்
ஊணூர்
எயில்
எருக்காட்டூர்
எருமையூர்
எருமைவெளி
ஊழூர்
ஒக்கூர்
ஓரோடோகம்
ஒல்லையூர்
கடியலூர்
கடுகு
கருவூர்
கழாஅர்
கழுமலம்
கள்ளூர்
காட்டூர்
காமூர்
காவிரிப்பூம்பட்டினம்
கானப்பேர்
குடந்தை
குழுமூர்
குறுக்கை
குறுங்குடி
கூடல்
கொடுங்காலூர்
கொற்கை
கோட்டூர்
கோடி
கோடிமங்கலம்
கோடியூர்
கோடை
கோவல்
சாய்க்கானம்
சிராப்பள்ளி
சிறுகுடி
செயலூர்
செல்லி
செல்லூர்
தகடூர்
தங்கால்
தலையாறு
தொண்டி
நல்லாவூர்
நன்பலூர்

நீடூர்
நொச்சிநியமம்
பருவூர்
பவத்திரி
பாக்கம்
பாடலி
பாரம்
பாழி
பிசிர்
பிரம்பு
புகார்
புறந்தை
பெருங்குன்றூர்
பெருந்துறை
பேரூர்
பொதும்பில்
பொருந்தில்
போஓர்
மணக்குடி
மணவாயிலுறத்தூர்
மதுரை
மருங்கூர்
மாங்காடு
மாந்தை
மாறோக்கம்
முசிறி
முதுபா[illegible]
முள்ளியூர்
முள்ளூர்
மோகூர்
மோசியூர்
வஞ்சி
வல்லம்
வாகை
வியலூர்
விளங்கில்
வி[illegible]றாறு
வீரை
வெண்ணி
வெண்ணிவாயில்
வெளியம்
வேங்கடம்
வேட்டபுறவூர்
வேம்பி
வேளூர்
முதலியன.

௩. கூட்டத்தார்

ஆரியர்
கவுரியர்
குடவர்
கோசர்
சேரலர்
சோழர்
நந்தர்
மழவர்
மோரியர்
மலவர்
வடுகர்
வேளிர் முதலியோர்

௪. தெய்வங்கள்

அருந்ததி
இராமன்
இல்லுறைகடவுள்
உமை
கண்ணபிரான்
கயிலைமலைத்தெய்வம்
குபேரன்
கொல்லித்தெய்வம்
சந்திரன்
சிவபெருமான்
சூரியன்
செல்லூர்த்தெய்வம்
நகரக்கடவுள்
நள்ளியநக்கத்தூர் [illegible]
புகார்த்தெய்வம்
பாழியணங்கு
பொதியில்தெய்வம்
மழுவாள்நெடியோன்
முருகன்
வேல்கொடிக்கடவுள்,
வேளார்வையத் தெய்வம் முதலியன

௫. ஆறுகள்

அயிரியாறு
ஆன்பொருநையாறு
கங்கையாறு
காவிரியாறு
சுள்ளியாறு
தொழுநையாறு
பெண்ணையாறு
வையையாறு
முதலியன.

௬. மலைகள்

அஜகன்மலை
ஆவிமலை
ஆன்குன்றுமலை
இமயமலை
ஏழில்மலை
கவிரமலை
கன்மாமலை
குதிரைமலை
குறும்பொறைமலை
கொல்லிமலை
கோடைமலை
சிராப்பள்ளிமலை
சிறுமலை
திருப்பரங்குன்றமலை
நள்ளிமலை
பறம்புமலை
பாழிமலை
பொதியின்மலை
பொதினிமலை
முதுகுன்றமலை
முள்ளூர்மலை
மோரியர்குறைத்தமலை
வேங்கடமலை
வேங்கைசேர்ந்தவெற்பகம்
முதலியன.

௭. காடுகள்

அழும்பிற்காடு
ஆஅய்க்கானம்
ஆலங்கானம்
உம்பற்பெருங்காடு
உறந்தைப்புறங்காடு
ஒரிக்கானம்
குடவாயின்மிளை
சாய்க்கானம்
முள்ளூர்க்கானம்
வல்லத்துப்புறமிளை முதலியன

௮. புண்ணிய ஸ்தலங்கள்

அரங்கம்
ஆலவாய்
அழுந்தூர்
ஆலமுற்றம்
கூடல்
செல்லூர்
தனுஷ்கோடி
பரங்குன்று
பவத்திரி
வேங்கடம்
வேளூர்
முதலியன.

௯. நீர்த்துறைகள்

ஆன்பொருநைத்துறை
உறையூர்க்காவிரித்துறை
கழார்ப்பெருந்துறை
கானலம்பெருந்துறை
கூடற்பெருந்துறை
கொடுங்கான்முன்றுறை
கொற்கைப்பெருந்துறை
தொண்டிமுன்றுறை
தொழுநைமுன்றுறை
புகார்முன்றுறை
புறந்தைமுன்றுறை
மாந்தைமுன்றுறை
முசிறிமுன்றுறை
வாகைப்பெருந்துறை
வீரைமுன்றுறை
தனுஷ்கோடித்துறை
முதலியன.

௧௦. விழவுகள்

உள்ளிவிழவு
உறந்தைவிழவு
கழார்ப்புதுப்புனல்விழவு
கார்த்திகைவிழவு
கூடல்விழவு
பங்குனிவிழவு
பரங்குன்றவிழவு
பூந்தொடைவிழவு
யாழ்விழவு
வேல்விழவுமுதலியன.

கக. ஆவணங்கள்

கூடல் நாளங்காடி	செல்லூர்க்கோசர் நியமம்
மருங்கூர்ப்பட்டின ஆவணம்	முதலியன.

கஉ. அவைகள்

உறந்தையவை	கள்ளூர் அவை முதலியன.

கங. சாதியார்

அண்டர் (இடையர்)	குட்டர்
அத்தக்கள்வர்	பரதவர்
அந்தணர்	பறையர்
உமணர்	பாணர்
உழவர்	யானைப்பாகர்
குயவர்	வேளாப்பார்ப்பார்
கொல்லர்	முதலியோர்.

கச. தொழில்கள்

அரத்தால் வளைபோழ்தல்	தினைகாவல் செய்தல், அயுத்தல்
அவலிடித்தல்	நிரைகவர்தல், மீட்டல்
உப்புவித்துதல், விற்றல்	நெல்லரியுநர் தண்ணுமை கொட்டல்
ஊன்புழுக்கயர்தல்	மீன் உணக்கல்
ஒற்றுச் செல்லுதல்	மீன் விற்றல்
கவண்கல்லால்யானையை எறிதல்	பூக்குக் குளித்தல்
கொழுப்பாவெறிதல்	முனைதப்பாமந் சுத்தல்
சாத்தெறிதல்	யானைக்கன்றைப் பிடித்தல்
சேக்கொள்ளத்தண்ணுமை கொட்டல்	வலம்புரி மூழ்குதல்
	முதலியன

கரு. பிராணிகள்

அசுணம்	ஏறு	கோண்மா	முயல்
அத்திரி	ஒட்டகம்	சிங்கம்	முள்ளம்பன்றி
அரா	ஓந்தி	செந்நாய் (துரு)	யாடு
ஆளி	காடி	செம்மறி	யானை
எருது	கலைமான்	பசு	வருடை
எருமை	கழுதை	பன்றி	வெளில் அணில்
எலி	குதிரை	புலி	முதலியன.
	குரங்கு	முசுக்கலை	

கசு. பறந்தலைகள்

ஆமூர்ப் பறந்தலை
கழுமலப் பறந்தலை
குறுக்கைப் பறந்தலை
கூடற் பறந்தலை
தலையாலங்கானப் பறந்தலை
பருவூர்ப் பறந்தலை
பாழிப் பறந்தலை
பெருந்துறைப் பறந்தலை
மணவாயிலுறத்தூர்ப் பறந்தலை
மூசிறிப் பறந்தலை
வல்லப் பறந்தலை
வாகைப் பறந்தலை
வெண்ணிப் பறந்தலை
முதலியன.

கஎ. சில அரிய வழக்குகள்

கழங்குக்குறி பார்த்தல்

குடவோலை யெடுத்துப் பிரமாணஞ் செய்தல்

நுளைச்சியர் சுறவுக்கோடு நட்டு வருணனுக்குப் பரவுக்கடன் கொடுத்தல்

பார்ப்பார் தூதுசெல்லுதல்

மகளிர் சுவரில் கோடிட்டு நாளெண்ணுதல், பல்லிச் சகுனங்கேட்டல், பிறைதொழுதல், வேங்கை மலர் கொய்யப் புலி புலி யென்று கூவல்

சிறுமியர் அலவனாட்டுதல், கிளிகடிதல், வண்டலயர்தல், சிற்றில் இழைத்துச் சிறுசோறடுதல், ஓரையாடுதல்

மன்னர் கடுக்காரரை யழைத்துப் படைகாண்டல்

வீரர்போர்க்குப் போகுமுன் நடுகல்லைப் பூசித்தல், நன்னிமித்தம் பார்த்தல்

வேளாப்பார்ப்பான் சங்கறுத்தல்

கொங்கர் மணியரை யார்த்து மறுகின் ஆடுதல்

மணமகளைப் புதல்வர்ப்பெற்றமகளிர் நால்வர் குளிப்பாட்டல்
இடையர் இடபத்தின் கழுத்தில் மூங்கிற்குழாயில் உணவடைத்துக் கட்டி நிரைமேய்த்துச் செல்லல்.

இறந்த வீரனுக்குரிய நடுகலிடத்து அவன்பிடித்த வேல்முதலிய கருவிகளை ஊன்றியும் சார்த்தியும் வைத்தல்

உமணர் கழுதைமேல் உப்புப்பொதியேற்றிச் செல்லல்.

ஸ்ரீ:

பாடிய ஆன்றோர் சாதிமுதலியன

௧. அந்தணர்

ஆமூர்க் கௌதமன் சாதேவனார்
கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்
கபிலர்
கோடிமங்கலம் வாதுளிநற் சேந்தனார்
செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்
நக்கீரனார்
மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்
மதுரை இளங்கௌசிகனார்
மதுரைக் கணக்காயனார்
மதுரைக் கௌணியன் தத்தனார்
மாமூலனார்

௨. அரசர்

ஆண்டர்மகன் குறுவழுதியார்
அதியன் விண்ணத்தனார்
ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன்
கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான்
சேரமான் இளங்குட்டுவன்
பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி
பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி
பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ
மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ
முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்
வீரை வெளியன் தித்தனார்.

. இடையர்

இடைக்காடனார்
இடையன் சேந்தன் கொற்றனார்
இடையன் நெடுங்கீரனார்
ஒருங்கோன் முல்லை ஆயன் செங்கண்ணனார்

௪. எயினர்

எயினந்தைமகன் இளங்கீரனார்
விற்றூற்று மூதெயினனார்

௫. கூத்தர்

உறையூர் முதுகூத்தனார்
மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன்கூத்தனார்
மதுரைக் கூத்தனார்
மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன்மள்ளனார்
மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன்தேவனார்

௬. தட்டார்

தங்காற் பொற்கொல்லனார்
மதுரைப் பொன்செய்கொல்லன் வெண்ணாகனார்

எ. மந்திரத்தலைவர்

ஏணிநெடுங்கண்ணனார்

அ. வண்ணக்கர்

வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்

கூ. வணிகர்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்
மதுரை அறுவைவாணிகன் இளவேட்டனார்
மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார்
மதுரைப்பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார்

க0. வேளாளர்

ஆர்க்காடுகிழார்மகனார் வெள்ளைக்கண்ணத்தனார்
ஆவூர்கிழார் மகனார் கண்ணத்தனார்
ஆவூர் மூலங்கிழார்
ஒரியார்மகனார் பெருந்தலைச் சாத்தனார்
உமட்டூர்கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார்
காட்டூர்கிழார்மகனார் கண்ணனார்
கோடியூர் கிழார்மகனார் நெய்தற்றத்தனா
செல்லூர் கிழார்மகனார் பெரும்பூதங் கொற்றனார்
நல்லாவூர்கிழார்
நெய்தற்சாய்த்துய்த்தஆவூர்கிழார்
நொச்சிநியமங்கிழார்
பெருங்குன்றூர் கிழார்
பொதும்பில்கிழார் வெண்கண்ணனார்
மதுரைக் காஞ்சிப்புலவர்
மதுரை மருதங் கிழார்மகனார் பெருங்கண்ணனார்
மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனார்
மாற்றூர்கிழார்மகனார் கொற்றங்கொற்றனார்
வடமோதங்கிழார்

கக. அருந்தொடராற் பெயர்பெற்றோர்

அந்திஇளங்கீரனார்
இம்மென்கீரனார்
ஊட்டியார்
நோய்பாடியார்
வண்ணப்புறக்கந்தரத்தனார்

12. பெண்பாற்புலவர்

அஞ்சில்ஆந்தைமகள்நாகையார்
அள்ளூர்நன்முல்லையார்
ஒக்கூர்மாசாத்தியார்
ஔவையார்
கழார்க்கீரனெயிற்றியார்
குமிழிஞாழார் நப்பசலையார்
நக்கண்ணையார்
போந்தைப்பசலையார்
மதுரைநல்வெள்ளியார்
முள்ளியூர்ப்பூதியார்
வெள்ளிவீதியார்
வெறிபாடியகாமக்கண்ணியார்

ஸ்ரீ:

ஐந்திணைக்குரியபாடல்கள்

[எண், பாட்டெண்]

முல்லை

4, 14, 24, 34, 44, 54, 64, 74, 84, 94, 104, 114, 124, 134, 144, 154, 164, 174, 184, 194, 204, 214, 224, 234, 244, 254, 264, 274, 284, 294, 304, 314, 324, 334, 344, 354, 364, 374, 384, 394.

குறிஞ்சி

2. 8, 12, 18, 22, 28, 32, 38, 42, 48, 52, 58, 62, 68, 72, 78, 82, 88, 92, 98, 102, 108, 112, 118; 122, 128, 132, 138, 142, 148, 152, 158, 162, 168, 172 178, 182, 188, 192, 198, 202, 208, 212, 218, 222, 228, 232, 238, 242, 248, 252, 258, 262, 268, 272, 278, 282, 288, 292, 298, 302, 308, 312, 318, 322, 328, 332, 338, 342, 348, 352, 358, 362, 368, 372, 378, 382, 388, 392, 398.

மருதம்

6, 16, 26, 36, 46, 56, 66, 76, 86, 96, 106, 116, 126, 136, 146, 156, 166, 176, 186, 196, 206, 216, 226, 236, 246, 256, 266, 276, 286, 296, 306. 316, 326, 336, 346, 356, 266, 376, 386, 396.

நெய்தல்

10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110, 120, 130, 140, 150, 160, 170, 180, 190, 200, 210, 220, 230, 240, 250, 260, 270, 280, 290, 300, 310, 320, 330 340, 350, 360, 370, 380, 390, 400.

பாலை

1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37; 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 53, 55, 57, 59, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93, 95, 97, 99, 101, 103, 105, 107, 109, 111, 113, 115, 117, 119, 121, 123, 125, 127, 129, 131, 133, 135, 137, 139, 141, 143, 145, 147, 149, 151, 153, 155, 157, 159, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 173, 175, 177, 179, 181, 183, 185, 187, 189, 191, 193, 195, 197, 199, 201, 203, 205, 207, 209, 211, 213, 215; 217, 219, 221, 223, 225, 227, 229, 231, 233, 235, 237, 239, 241, 243, 245, 247, 249, 251, 253, 525, 257, 259, 261, 263, 265, 267, 269, 271, 273, 275 277, 279, 281, 283, 285, 287, 289, 291, 293, 295, 297, 299, 301, 303, 305, 307, 309, 311, 313, 315, 317, 319, 321, 323, 325, 327, 329, 331, 333, 335, 337, 339, 341, 343, 345, 347, 349, 351, 353, 355, 357, 359, 361, 363, 365, 367, 369, 371, 373, 375, 377, 379, 381, 383, 385, 387, 389, 391, 393, 395, 397, 399

மேற்கூறிய எண்களுள், ஒற்றைப்பட்ட பாடல்கள் எல்லாம் பாலையாகவும், பத்துத் தொடர்ந்தனவெல்லாம் நெய்தலாகவும், நாலுதொடர்ந்தனவெல்லாம். முல்லையாகவும், இரண்டும் எட்டுந் தொடர்ந்தனவெல்லாம் குறிஞ்சியாகவும், ஆறுதொடர்ந்தனவெல்லாம் மருதமாகவும், இம்முறையே நெடுந்தொகைப் பாடல்கள் கோக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க

ஸ்ரீ:

இலக்கணக்குறிப்பு

[எண், பாட்டெண்]

அசைச்சொல் :—அந்தில், 76 ; ஆங்கு, 16, 44 ; ஆல், 39 ; இன், 32 ; ஒ, 43,63 ; ஓர், 86 ; ஒரும், 12 ; குரை, 33; தெய்ய, 90 220 ; மற்று, 26 ; மார், 100 ; மாள, 16 ; யாழ, 39.

அடுக்கு விரைவின் கண் வந்தது :—அளியரோ வளியர், 43.

அம்ம கேட்பித்தற்பொருளில் வருதல்:—101 ; 130 ; 141.

அல்வழிச்சாரியை :—இன், 13.

ஆகுபெயர் :—அரண், 55 ; அலங்கல் ; 13 ; ஆலம், 70 ; உதைப்பு, 24 ; எழிலி, 43 ; சினம், 75 ; தலை, 83 ; நிறை, 37 ; புளி, 60 ; முடை, 30.

இசின் :—மறந்திசின், 38 (தன்மைக்கண்வந்தது); ஆன்றிசின், 69 (முன்னிலைக்கண்வந்தது).

இடைக்குறை :—ஓம், 26 ; ஓதி, 125.

இடைசசொல்:—உவக்காண், 204 ; உதுக்காண், 4 ; மாது, 42.

ஈற்றசை :—ஏகாரம், 7 ; ஓகாரம், 46.

ஈறுதிரிதல் :—உருவ, 1 ; 137. அதை, 38.

எச்ச உம்மை :—வேலும், (கட). பிரிபினும், 50 ; கிழவனும், 66.

எழுத்துப்பேறு :—சென்றீ, 16 (ஏவற்கண் வந்தது).

ஒருசொன்னீர்மைப்படுதல் :—பிறங்கல் 8 ; (பிறங்கு + கல்)

ஓகாரம் குறிப்பின்கண் வருதல் —43.

சிறப்பும்மை :—மாலையும், 41 ; மதியும், 92.

தேயவழக்கு :—கம், 11.

தில் :—அசை, 33 ; விழைவு, 6.

மன்—அது மாட்டாமை, 33, 74; கழிவு, 8, 11, 17, 37, 49, 60 70 ; மிகுதி, 87.

மாறு என்னும் இடைச்சொல் ஏதுப்பொருளில் வருதல், 42.

விகாரம் :—பிறங்கல் 8. (பிறங்கு + கல்)

வினையெச்சத்திரிபு :—சாய்பு, 1 ; பரீஇ, 21 ; தாஅய், 53 உருஅ, 39.

வினைமுற்று எச்சமாதல் :— மோயினள் 5 ; இழிந்தனன் 66.

ஸ்ரீ:

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பு விளக்கம்

அகப். விள. உரை - அகப்பொருள் விளக்க உரை; உரைகாரர்
அகம் - அகநானூறு
அரங்கு - அரங்கேறுகாதை
இரா - இராச பாரம்பரியம்
இறுதிக்கட் - இறுதிக்கட்டுரை
இறை. களவு - இறையனார் களவியல்
இடை - இடைக்காடன் பிணக்குத்தீர்த்த படலம்
எ - து - என்பது; என்றது
எழுத்து - எழுத்ததிகாரம்
ஐங்கு - ஐங்குறுநூறு
கட - கடவுள்வாழ்த்து
கலி - கலித்தொகை
கலிங் - கலிங்கத்துப்பரணி
குறுந் - குறுந்தொகை
சம் - சம்பந்தமூர்த்திநாயனார்
சிலப் - சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண் - சிறுபாணாற்றுப்படை
சிந் - சீவகசிந்தாமணி
சூ - சூத்திரம்
செந் - செந்தமிழ்
சேனா - சேனாவரையர்; சேனாவரையம்
சொல் - சொல்லதிகாரம்
திருவிளை - திருவிளையாடற் புராணம்
தேவா - தேவாரம்
தொகு - தொகுதி
தொல் - தொல்காப்பியம்
நச் - நச்சினார்க்கினியர்; நச்சினார்க்கினியம்
நள - நளவெண்பா
நற் - நற்றிணை
பக் - பக்கம்
பகு - பகுதி
பதிற் - பதிற்றுப்பத்து
பரி - பரிபாடல்
பழ - பழமொழி
பி - ம் - பிரதிபேதம்
புறத - புறத்திணையியல்
புறம - புறநானூறு
பேரா - பேராசிரியர்; பேராசிரியம்
பொருள் - பொருளதிகாரம்
மரபு - மரபியல்
மலை - மலைபடுகடாம்
முருகு - திருமுருகாற்றுப்படை
யா. வி - யாப்பருங்கலவிருத்தி
வஞ்சின - வஞ்சினமாலை
வள். மா - திருவள்ளுவமாலை
வேளிர்வ - வேளிர்வரலாறு

ஸ்ரீ:

நெடுந்தொகை

ஆகிய

அகநானூறு

மூலமும் - உரையும்

கடவுள் வாழ்த்து

கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மையி னுண்ஞா
ணுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலு முண்டத் தோலா தோற்கே
யூர்ந்த தேறே சேர்ந்தோ ளுமையே
செவ்வா னன்ன மேனி யவ்வா
னிலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்
றெரியகைந் தன்ன வவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா வமரரு முனிவரும் பிறரும்

யாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமா னுரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
றாவி றாணிழற் றவிர்ந்தன்றா லுலகே.

கடவுள் வாழ்த்து.

— பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்.

2. தாரன், மாலையன், மலைந்த கண்ணியன் - என்றது, தார் ஓர் விசேடமாக இடுவது; மாலை அழகுக்கு இடுவது; கண்ணி போர்ப்பூ.

இனித் தார் சேர்ப்பதாகவும், மாலை கட்டுவதாகவும், கண்ணி தனித்துத் தொடுப்பதாகவும் இவ் வேறுபாடுகளென உரைப்பாரும் உளர்.

இம் மூன்று பெயரையும் முறைநிறீஇ 3. அவன் மார்பினது குற்றமற்ற நுண்ணிய நூலென்க.

5. கணிச்சி - குந்தாலி; 5. மூவாய் வேல் - சூலம்; 5. கையது என்னும் ஒருமை மழுவிற்குக் கொடுக்க. 6. வேலும் என்னும் உம்மை எச்ச உம்மை.

11. எரியகைந்தன்ன - எரி கப்புவிட்டாற்போன்ற; அவிர்ந்து விளங்குதல் - விட்டு விளங்குதல். சடை 11. திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி என்க. 8. மேனியையும், 11. சென்னியையும் 15. மணிமிடற்றினையும் உடைய அந்தணன் எனக் கூட்டுக.

13. யாவரும் - முன் சொன்ன யாவரும்; மரபு - தன்மை.

15. யாழ்கெழு மணிமிடறு - சாமவேதம் பாடின மணிபோலும் நிறத்தையுடைய மிடறு; அந்தணன் - இவையெல்லாம் உடையானோர் அந்தணன். என, இவ் வுருவைத் தியானம் பண்ணுக என்றவாறு.

16. தவிர்ந்தன்று - தங்கிற்று; ஆதலால், இவ்வுலகிற்கு இடையூறு இல்லையென்றவாறு.

ஸ்ரீ:

முதலாவது

களிற்றியானைநிரை

---

1. பாலை

வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி யொண்கழ
லுருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய
முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
யறுகோட்டி யானைப் பொதினி யாங்கட்
சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய
கற்போற் பிரியல மென்ற சொற்றாம்
மறந்தனர் கொல்லோ தோழி சிறந்த
வேய்மருள் பணைத்தோ ணெகிழச் சேய்நாட்டு
பொலங்கல வெறுக்கை தருமார் நிலம்பக
வழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலி
னிழறேய்ந் துலறிய மரத்த வறைகாய்
பறுநீர்ப் பைஞ்சுனை யாமறப் புலர்தலி
னுகுநெற் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்
வழங்குந ரின்மையின் வௌவுநர் மடியச்
சுரம்புல் லென்ற வாற்ற வலங்குசினை

நாரின் முருங்கை நவிரல் வான்பூச்
சூரலங் கடுவளி யெடுப்ப வாருற்
றுடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
கடல்போற் றோன்றல காடிறந் தோரே.

என்பது : பிரிவிடை யாற்றாளாய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

வரி

1. தகைந்த - சிதறின, மலர்ந்த.

2. உரு - உருவ என ஈறு திரிந்தது. உட்கத்தக்க குதிரை என்றலுமாம்.

2. மழவரை ஓட்டிய; 3. ஆவிநெடுவேள் - குறுநில மன்னன்.

4. அறு கோடு - அறுத்துத் திருத்தின கோடு; சிஙகத்தை வென்ற என்றுமாம், பொதினி - ஆவி மலை.

5. காரோடன் - பணையான்; பயின் - அரக்கு.

6. கல் - சாணை; அரக்குங கல்லுங கூட்டிச செய்த கல்லை வேறு பிரிக்க ஒண்ணாதென்று 'கற்போற் பிரியலம்' என்றார். 4. பொதினியிடத்துச 6. சொல்லிய சொல் என்க.

9. வெறுக்கை - செல்வம்; தருமார் - தரவேண்டி 10. காடு இறந்தோர் - எனக் கூட்டுக.

11. தேய்ந்து - தேய; உலறிய - கேரான; காய்பு - காய.

14. வெளவுநர் - ஆறலைப்பார்.

16. நவிரல் - சூதல்.

17. சூரல் - சுழித்தடித்தல்; சூரற்கடுவளி - சூறாவளிக்காற்று; அம் - சாரியை; ஆர் - ஆர்ப்பு.

18-19. முன் கடல் - கடல் முன்; காடிறந்தோர் 7. மறந்தனர் கொல்லோ எனக் கூட்டுக.

11. மரத்த 13. வெம்மைய 15. ஆற்ற என்றவை காடு என் பதனோடு கொள்ளும்.

2. குறிஞ்சி

கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை
யூழுறு தீங்கனி யுண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரற் பலவின் சுளையொ டூழ்படு
பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேற
லறியா துண்ட கடுவ னயலது
கறிவளர் சாந்த மேறல் செல்லாது
நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்குங்
குறியா வின்ப மெளிதி னின்மலைப்
பல்வேறு விலங்கு மெய்து நாட
குறித்த வின்ப நினக்கெவ னரிய
வெறுத்த வேஎர் வேய்புரை பணைத்தோ
ணிறுப்ப நில்லா நெஞ்சமொடு நின்மாட்
டிவளு மினைய ளாயிற் றந்தை
யருங்கடிக் காவலர் சோர்பத னொற்றிக்
கங்குல் வருதலு முரியை பைம்புதல்
வேங்கையு மொள்ளிணர் விரிந்தன
நெடுவெண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே.

என்பது: பகற்குறிக்கட் செறிப்பறிவுறீஇத் தோழி வரைவு கடாயது.

— கபிலர்.

வரி

1. கோழிலை - கொழுவிய இலை; கோள் - காய்; குலையிடத்துக் 2. கனி என்க.

3. ஊழ்படு - முறைமைப்பட்ட.

5. அறியாதுண்டல் - இதனை யறியாது நீர் வேட்கையால் நீரென்று உண்டல்.

6. சாந்தம் வருதென்றது, மரமாயிற் சாந்தமே உள்ளதென்று.

7. வீ அடுக்கம் - பூப்படுக்கை.

8. குறியா இன்பம் என்றது, முயற்சியும் உளப்பாடும் இன்றி வந்த இன்பமெனக் கடுவனுக்குந் தலைவனுக்கும் ஏற்பக்கொள்க.

10. எவன் அரிய - என் அரிய.

11. வெறுத்த - மிக்க, செறிந்த; ஏரையுடைய வேயை ஒத்த பெருந்தோள். பணைத்தோள் 13. இவள் எனக் கூட்டுக.

12-13. நிறுப்ப நில்லா நெஞ்சம் - நின்ற நிலையினின்றும் அழியாமல் நிறுத்தவும், அவ்வளவில் நில்லாத நெஞ்சம். நெஞ்சமொடு நின்மாட்டு 13. இனையளாயினள் இவளும்.

13-14. தந்தையுடைய காவலர்; சோர்பதன் - இகழ்பதம்.

15. கங்குல் வருதலுமுரியை என்றது, இவள் நின்னை யின்றி யமையாளாய், நின்னைக் காண்டல் வேண்டி, நின் வரவிற் குடன்பட்டிருத்தலான், வருதற்குரியை நீ என்றவாறு. பகற்குறியேயன்றிக் கங்குல் வருதலுமுரியை.

16. வேங்கையும் விரிந்தன என்றது, தினைப்புனம் அறுத்து இற்செறிப்புண்டாள் என்றவாறு. எனவே, பகற்குறியும் மறுத்துக், 14. காவலர் சோர்பதனொற்றி எனவே இரவுக்குறி யருமை கூறி, அதுவும் மறுத்துத், தோழி வரைவுகடாயினவாறு.

17. நெடுவெண்டிங்கள் என்றார் ஆதித்தனுக்கு மேலாகலான். ஊர்கொண்டது என்றது, நிரம்பிற்று என்றவாறு. வளர்தல்கொண்டது என்றுமாம். வளர்பிறையின்றிக் கல்யாணநாட் கொள்ளாராகலின், அதுவும் ஆயிற்றென்றாள்.

கடுவனது தேனை யறியாது நுகர்ந்து, பின்பு தனது தொழிலாகிய மரமேறலு மாட்டாது, வேறோரிடத்துச் செல்லவு மாட்டாது, தனக்கு அயலாகிய சந்தனத்தின் நிழலிற் பூமேலே உறங்குகின்றாற்போல நீயும் இக்கள வொழுக்கமாகிய இன்பம் நுகர்ந்து, நினது தொழிலாகிய அறநெறியையுந் தப்பி, இக்களவினை நீங்கி வரையவு மாட்டாது, இக்களவொழுக்கமாகிய இன்பத்திலே மயங்கா நின்றாய் என்றவாறு.

3. பாலை

இருங்கழி முதலை மேஎந்தோ லன்ன
கருங்கா லோமைக் காண்பின் பெருஞ்சினைக்
கடியுடை நனந்தலை யீன்றிளைப் பட்ட
கொடுவாய்ப் பேடைக் கல்கிரை தரீஇய
மான்றுவேட் டெழுந்த செஞ்செவி யெருவை
வான்றோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅற்
றுளங்குநடை மரையா வலம்படத் தொலைச்சி
யொண்செங் குருதி யுவறியுண் டருந்துபு
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
கொள்ளை மாந்தரி னாறுது கவரும்
புல்லிலை மராஅத்த வகன்சே ணத்தங்
கலந்தர லுள்ளமொடு கழியக் காட்டிப்
பின்னின் றுறுக்கு நெஞ்ச நின்வாய்
வாய்போற் பொய்ம்மொழியெம் மெவ்வமென் களைமா
கவிரித ழன்ன காண்பின் செவ்வா
யந்தீங் கிளவி யாயிழை மடந்தை
கொடுங்குழைக் கமர்த்த நோக்க
நெடுஞ்சே ணாரிடை விலங்கு ஞான்றே.

என்பது: முன்னொருகாலத்து நெஞ்சினாற் பொருள்வலிக்கப் பட்டுப் பிரிந்தான் தலைமகன், பிரிந்து இடைச்சுரத்தினின்று அவள் நலநயந்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறிப்போய்ப் பொருண்முடித்துவந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள்வலிக்கப் பட்ட நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

— எயினந்தைமகனார் இளங்கீரனார்.

வரி

1. மேஎந்தோல் - மேவின தோல்.

3. கடி - காவல், உயரத்தால் ஏற ஒண்ணாமைபற்றி. இளைப் பட்ட - காவற்பட்ட; வலைப்பட்ட என்றுமாம்,

4. அல்கு இரை - மிக்க இரை.

5. மான்று வேட்டு எழுந்த - மயங்கி இரை வேட்டு எழுந்த; எருவை - பருந்தின் ஒரு சாதி.

6. விறல் வரை - தன் பெருமையால் பிறமலையை வென்ற வெற்றியையுடைய மலை.

7. வலம்பட - வலத்தே வீழ; வெற்றிபட என்றுமாம். தொலைச்சி - கொன்று.

8. உவறி உண்டு - ஊற்றி உண்டு; அருந்துபு - ஆர்ந்து.

9. கலவு - மூட்டுவாய்; அதுகழிந்தகடுமுடை; முடை ஆகு பெயரால் தசை, முடைநாற்ற முடைத்தாகலான்.

9. முடை 5. எருவை 10. கவரும் எனக் கூட்டுக. 10. கவரும் 11. அத்தம் என்க.

12. கலந்தரல் உள்ளமொடு கழியக் காட்டி என்றது — ஆபரணம் தரவேண்டும் என்னும் உள்ளத்தாலே கழிந்து போவதாக என்னை அறிவித்து.

13. துரக்கும் - முடுக்கும்; நெஞ்சம் - விளி; 13-14. நின் வாயின் மெய்போன்ற பொய்ம்மொழி எமது வருத்தத்தை எப்படிப் போக்கவற்று.

17. குழைக்கு அமர்த்த - குழையொடு மாறுபட்ட; 17. நோக்கம் வந்து 18. நெடுஞ்சேண் ஆரிடையிலே தடுக்கும் அன்று 13. நின் 14. பொய்ம்மொழி எப்படியாற் களைய வற்றோ எனக் கூட்டுக.

4. முல்லை

முல்லை வைந்நுனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி யவிழ
விரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியப்

பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர
னுவக்காண் தோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது
நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவி ழலரி னாறு
மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே.

என்பது: தோழி தலைமகளைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

— குறுங்குடி மருதனார்.

வரி

1. முல்லை வைந்நுனை என்றது - நுனையையுடைய மொட்டை. இல்லம் - தேற்றாமரத்திற் பூ; முதல்கூறச்சினை.

2. பிணி-மொட்டு. 3. இரும்பு திரித்தன்ன-இரும்பை முறுக்கினாலொத்த மருப்பு, 3. மருப்பின் 4. இரலை என்க.

4. அவலடைய - பள்ளங்களெல்லாம்; தெறித்தல் - துள்ளுதல். 5. புலம்பு - நீர்பெறாத வருத்தம்; புறக் கொடுத்தல் - புறத்தே போதல். 6. வானம் - மேகம். 7. கானம் கானத்தை; கார் - பருவம்; பதம்.

8. குரங்குளைப் பொலிந்த-வளைந்த தலையாட்டத்தாற் பொலிந்த; புரவியினது 9. வள்பரியத் 13. தோன்று நாடன் என்க. 9 [illegible]ம்பு * ஆர்த்தன்ன 11. பறவை என்க.

11. பறவை - ..ண்டு, பேதுறல் - மயக்கமுறுதல்; அஞ்சுதல் - அருளான் அஞ்சுதல். 12. தேரன் - தேரனாய். 13. குறும் பொறை - சிறு மலை.

14. உறந்தைக்குணாது குன்றமென்றது, உறையூர்க்குக் கீழ்ப் பக்கத்ததாகிய சிராப்பள்ளி மலை. 17. அரிவை-விளி;

17. நின்னலனினைந்து 13. தோன்றுநாடன் எனக்கூட்டுக.

பி - ம். 1. வைந்நுதி 5. புறங்கொடுப்ப; 12. யாத்த, தேரவன். 13. உதுக்காண்.

---

* 'ஆர்ப்பன்ன' என்பது நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட பாடம். தொல். பொருள். செய்யு. - 104. ம் சூத்திர உரை.

5. பாலை

அளிநிலை பொறாஅது தமரிய முகத்தள்
விளிநிலை கொள்ளா டமியள் மென்மெல
நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற
வறிதகத் தெழுந்த வாயன் முறுவலள்
கண்ணிய துணரா வளவை யொண்ணுதல்
வினைதலைப் படுதல் செல்லா நினைவுடன்
முளிந்த வோமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பல்காய் நெல்லி
மோட்டிரும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப
உதிர்வன படூஉங் கதிர்தெறு கவாஅன்
மாய்த்த போல மழுகுநுனை தோற்றிப்
பாத்தி யன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல்
விரனுதி சிதைக்கு நிரைநிலை யதர
பரன்முரம் பாகிய பயமில் கான
மிறப்ப வெண்ணுதி ராயி னறத்தா
றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
யன்ன வாக வென்னுநள் போல
முன்னங் காட்டி முகத்தி னுரையா
வோவச் செய்தியி னொன்றுநினைந் தொற்றிப்
பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொ
டாகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையன்
மோயின ளுயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு விழந்த வணியழி தோற்றங்
கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே யொண்டொடி
யுழைய மாகவு மினைவோள்
பிழையலண் மாதோ பிரிதுநா மெனினே.

என்பது: பொருள்வயிற் பிரியக்கருதிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச்சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

— பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

வரி

1. பொருது அமரிய - பொருமையாலே மேவின.

2. விளிநிலை - அழைக்கும் நிலை; கொள்ளாள் என்றது போக்கிற்கு உடன்படாது ஆற்ருளாய் நின்ற நிலையைப்பற்றி; தமியள் - நாண்முதலான குணங்களொழியத் தானேயாதல்.

3. அவவடியாலே நிலம் வடுகொள்ள என்க. இயல்பாக மெத்தென நடக்கும் அடி, இப்பொழுது நிலம் வடுக்கொள்ள நடந்தவசத்தால் நிலத்தைக் காலாற் கீறி வடுப்படுத்தி என்றுமாம்.

5. வறிது - சிறிது. அகம் - இடம். 6. கண்ணியது உணரா அளவை - நாம் கருதியது தான் அறிவதற்கு முன்பே. 7. வினை - ஆள்வினை.

7. அதனை நாம் தலைப்படுதல் செய்யாதகல, 3. நிலத்தைக் காலால் கீறி வடுப்படுத்தி என்றுமாம்; கருத்துடனே. 8. முதையற்காடு; அம் - சாரியை; 10. மோடு - உயரம்; ஈட்டுதல் - குவித்தல். 11. உதிர்வன - உதிர்ந்து; படுதல் - உண்டாதல். 12. மாய்த்தல் - நீட்டுதல். மழுகுதல் - தேய்தல்; தோற்றி - தோற்றுவித்து. 13. பாத்தி அன்ன - பதிதது வைத்தா லொத்த; குடுமி - தலை; 14. நிரை நிலை அதர - கல்லொழுங்கு பட்ட நிலைமையையுடைய வழிகள்.

15. முரம்பு - வன்னிலம்.

17. தொன்றுபடு கிளவி - இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்துச் சொன்ன வார்த்தை. 18. அன்னவாக - அங்ஙனம் சொல்லிக் கழிக. 19. முன்னம் - குறிப்பு. 20. ஒன்று நினைந்து ஒற்றி - போகக்கு உடம்படாமையை நினைந்து துணிந்து;

21. பாவை - கண்ணிற்பாவை; பனிநீர் - நடுக்கத்தைச் செய்கிற நீர்; நீர் நோக்கம்-நீரையுடைய பார்வை. 22. ஒடுக்கிய - அணைத்த. 23. பிணையல் - செங்கழுநீர் மாலை. 25. மணி - பவளம்; தோற்றம் - காட்சி. 26. கண்டே என்னும் ஏகாரம் ஈற்றசை;

26. ஒண்டொடி யென்பது தொடங்கி ஆற்றலாற் கூறினன்.

14. அதர 15. கானம் என்க.

6. மருதம்

அரிபெய் சிலம்பி னாம்பலந் தொடலை
யரம்போ ழவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை
யிழையணி பணைத்தோ ளையை தந்தை
மழைவளந் தரூஉ மாவண் டித்தன்
பிண்ட நெல்லி னுறந்தை யாங்கட்
கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தங்
குழைமா ணொள்ளிழை நீவெய் யோளொடு
வேழ வெண்புணை தழீஇப் பூழியர்
கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாங்
கேந்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய
நெருந லாடினை புனலே யின்றுவந்
தாக வனமுலை யரும்பிய சுணங்கின்
மாசில் கற்பின் புதல்வன் றாயென
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்
முதுமை யெள்ள லஃதமை கும் தில்ல
சுடர்ப்பூந் தாமரை நீர்முதிர் பழனத்
தந்தூம்பு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கி
வாளை மேய்ந்த வள்ளெயிற்று நீர்நாய்
முள்ளரைப் பிரம்பின் மூதரிற் செறியும்
பல்வேன் மத்தி கழாஅ ரன்னவெம்
மிளமை சென்று தவத்தொல் லஃதே
யினிமை யெவன் செய்வது பொய்ம்மொழி யெமக்கே.

என்பது: பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகற்குக் கிழத்தி கூறியது.

— பரணர்.

வரி

2. வளைப்பொலிந்த - வளையாற் பொலிந்த.

3. ஐயை - ஒரு கற்புடைய மகள்; இவள் தந்தை என்றது இவள் கற்புடைமை நோக்கி.

4. மழைவளம் போலத்தரும் பெரிய வண்மை; 3. தந்தை யாகிய நித்தன். 6. கழை - ஓடக்கோல். 7. குழை முதலான மாட்சிமையை யுடைய இழை; நீ விரும்பின பரத்தை. 8. வேழமாகிய தெப்பம்.

9. யானை எனவே பிடியும் அடங்கிற்று. இன் - உவமம்; ஆங்கு - அவ்விடத்து. 10. குழைய - பொலிவழிய. 13. கற்பின் தாய் என்க. 14. மாயம் - வஞ்சனை; தம் மிடத்திற் சாய்ந்து; பயிற்றி - பலகாலிற் சொல்லி.

15. முதுமை எள்ளல் - முதுமை எள்ளாதே கொள் - அஃது அமைகும் - அம்முதுமைக்கு நாங்கள் பொருந்துவேம்; அன்றியும் நீ செய்கின்றதற்கு அமையவும் என்றுமாம்; 'புதல்வன்தா யென்றதுகொண்டு முதுமை எள்ளல்' என்றாள். இல் - விழைவு.

16. சுடர் - நெருப்பு; 19. அரில் - பிணக்கம்.

20. கழாஅர் - ஓர் ஊர்.

21. இளமை கழிந்து மிகப் பழைத்து.

22. நின் பொய்ம்மொழி எங்களுக்கு இனிமை செய்வது எவனென்றாள்.

இதன் உள்ளுறை: நீர்நாய் வாளைக்குக் காவலாகிய வள்ளையினது நிலையை நெகிழ்த்து, இழிந்ததாகிய வாளையை நுகர்ந்து, பிரம்பாகிய முதிய தூற்றிலே தங்கினாற்போல, நீயும் பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய தாய்முதலாயினாரது நிலைமையை நெகிழ்த்துக், குலமகளிரல்லாத விலைமகளிரை நுகர்ந்து, முன்பு நமக்குண்டாகிய எங்கள் பழைமையைப் பற்ற ஒரு பயன் கருதாது தங்குதன்மாத்திரத்திற்கு எம்மில்லில் வந்தீரென்றாளாம்.

7. பாலை

முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெயி றிலங்கின
தலைமுடி சான்ற தண்டழை யுடையை
யலமர லாயமொ டியாங்கணும் படாஅன்
மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய
காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும் போகலை
பேதை யல்லை மேதையங் குறுமகள்

பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென
வொண்சுடர் நல்லி லருங்கடி நீவித்
தன்சிதை வறித லஞ்சி யின்சிலை
யெயறுடை யினத்த நாறுயிர் நவ்வி
வலைகாண் பிணையிற் போகி யீங்கோர்
தொலைவில் வெள்வேல் விடலையொ டென்மக
ளிச்சுரம் படர்தந் தோளே யாயிடை
யத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி
மெய்த்தலைப் படுதல் செய்யே னித்தலை
நின்னொடு வினவல் கேளாய் பொன்னொடு
புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்கு
லாய்சுளைப் பலவின் மேய்கலை யுதிர்த்த
துய்த்தலை வெண்காழ் பெறூஉங்
கற்கெழு சிறுகுடிக் கானவன் மகளே.

என்பது: மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சுரத்திடைப்பின் சென்று நவ்விப் பிணைக்கண்டு சொல்லியது.

— கயமனார்.

வரி

1. முகம் செய்தல் - நிரம்புதல்; இலங்குதல் - விழுந்தெழுந்து ஒளிவிடுதல்.

2. சான்ற - அமைந்தன; பன்மை கூறிற்று - முடிப்பன்மை நோக்கி; தழையுடையை உடையாக வுடையை.

3. யாங்கணும் - எவ்விடத்தும்; படால் - படாதே கொள்.

4. மூப்பு - பழமை. முதுபதி - பெயர்; தாக்கணங்குடைய - வருத்துந் தெய்வமுடைய.

5. பூண்டி - பூண்டாய்; சின் - அசை; இவையெல்லாம் கூறி, ஆதலால் காவலும் பூண்டாய்; இனி வாயிலிடத்துப் போகாதேகொள், 6. அறிவுடைய இளமகளே பேதையல்லை, 7. பெதும்பைப் பருவத்துப் புறத்து ஒதுங்கினை என - புறப்படாத பருவத்தேபோனாய் எனச் சொல்ல, அது கேட்டு.

8. சுடர் - விளக்கு. 9. தன் சிதைவு - தான் செய்த குற்றம்; என்றது - களவொழுக்கத்தை; அறிதல் அஞ்சி - யான் அறிகின்றேனென்று அஞ்சி; இன்சிலை - இனிய சிலைப்பு; உபகாரம் கூறிற்று.

10. நாறு உயிர் - தோன்றுகின்ற உயிர்ப்பு; என்றது இளமை யான் அதன் இளைப்புக்கூறியவாறு; நவ்வி - விளி. நவ்வி 13. படர்தந்தோள் என்க. நவ்வி 17. நின்னொடு வினவுவல் என்க.

12. தொலைவு - தோல்வி; ஏகாரம் - ஈற்றசை; 13. படர் தந்தோள் ஒரு சொல்; ஆயிடை - அப்பொழுது.

14. அருஞ்சுரத்துக் கள்ளர்; ஆ தொழு அறுத்தென - ஆவைத் தொழுவினின்றும் நேராகக் கொண்டு வந்தார்களென்று.

15. பிற்படு பூசல் - பிற்படச்சென்று மீட்கும் கரந்தையார் பூசல்; இன் - பொரு. வழிவழி ஓடி - பின்னோடி.

16. மெய்த்தலைப்படுதல் செய்யேன் - அவள் மேனியை அணுகுதல் செய்யப்பெற்றிலேன். இத்தலை - இவ்விடத்து. 17. வினவல்கேள் - நின்னொடு வினவுதற்குக் காரணம் கேள். 18. பொன்னொற் செய்த புலிப் பல்லோடு கோத்த தனிமணித்தாலி. 19. ஒலித்தல் - தழைத்தல்; குழைச் செயலை - அசோகந்தளிர்; உடை - தழையுடை. அல்குல் 22. மகள் என்க. 20. கலை - முசு. 21. துய் - தலையில் ஆர்க்கு.

22. அவள் கானக மகளாதலால் நினைக்கும் ஓர் அடையுண்டு; இனி எங்ஙனம் செய்வேனென்று கேட்கிறாள் செவிலி.

பி - ம். 11. பிணையினொதுங்கி. 16. செல்லேன்.

8. குறிஞ்சி

ஈயற் புற்றத் தீர்ம்புறத் திறுத்த
குரும்பி வல்சிப் பெருங்கை யேற்றை
தூங்குதோற் றுதிய வள்ளுகிர் கதுவலிற்
பாம்புமத னழியும் பானாட் கங்குல்
மரிய வல்லம னிகுளை பெரிய

கேழ லட்ட பேழ்வா யேற்றை
பலாவம லடுக்கம் புலம்ப வீர்க்குங்
கழைநரல் சிலம்பி ஞங்கண் வழையொடு
வாழை யோங்கிய தாழ்கண் ணசும்பிற்
படுகடுங் களிற்றின் வருத்தஞ் சொலியப்
பிடிபடி முறுக்கிய பெருமரப் பூசல்
விண்டோய் விடரகத் தியம்பு மவர்நாட்
டெண்ணரும் பிறங்கன் மானதர் மயங்காது
மின்னுவிடச் சிறிய வொதுங்கி மென்மெலத்
துளிதலைத் தலைஇய மணியே ரைம்பால்
சிறுபுறம் புதைய வாரிக் குரல்பிழியூஉ
நெறிகெட விலங்கிய நீயி ரிச்சுர
மறிதலு மறிதிரோ வென்னுநர்ப் பெறினே.

என்பது: தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.

— பெருங்குன்றூர் கிழார்.

வரி

3. நான்ற தோல்வளையில் அடங்கின வலிய உகிராலே கதுவுதலின்; துதிய உகிர் - உறைபுக்க உகிர்.

4. பானாட் - பாதிநாளாகிய; இரவு. 6. ஏற்றை - புலியேறு. 9. அசும்பு - மலையின் நீர் அறுத குழி. 11. படி - படியாக; பூசல் - மரத்தோசை; 12. விடரகம் - மலை முழை; இயம்பும் - ஆண்டுப்போய் ஒலிக்கும்.

13. பிறங்குகல் - பிறங்கல் என விகாரம்; வழியுயர்ச்சியுமாம்; ஒரு சொல்; மான்அதர் - மான்போம்வழி.

14. மின்னுவிட - மின்வழிவிட; சிறிய ஒதுங்கி - மெத்தென நடந்து; ஒதுங்க எனத்திரிக்க.

14. ஒதுங்க 5. அரியவல்ல என முன்னே கூட்டுக. ஒதுங்கிச் செல்ல எனச் சொல் லெச்சமுமாம். மென்மெல என்பது தொடங்கி வேறு பிரித்துரைக்க.

16. புதைய - மறைய; வாரி - கோதி; குரல் - மயிர்க்கொத்து.
17. வழி, செலவுகெட விலங்கிய சுரம் என்க ....
18. என்னுநரை - என்று சொல்லுவாரை; பெறிற் 4 பாணுட் கங்குலும் 14 சேறற்கு 5 அரியவல்ல என்று பொருளுரைக்க. 5. மன் - கழிவு; சொல்லுவா ரில்லை என்றவாறு.

இப் பாட்டினுள் ஏற்றையினது வள்ளுகிர் உதைவின் பாம்பு மதனழியும் என்ற இறைச்சிப் பொருள் :— ஏற்றையானது பாம்பை வருத்தவேண்டும் என்னும் கருத்தில்லையாயினும், அது தன் காரியஞ் செய்யவே வள்ளுகிர் படுதலாகிய அவ்வளவிற்குப் பாம்பு வலியழிந்தாற்போல, அவர் நம்மை வருத்தவேண்டுமென்னும் கருத்தில்லையாயிருக்கவே, தமது காரியமாகிய களவின்பத்திலே ஒழுகவே, ஆறின்னுமை ஊறின்னுமை முதலாகிய இவ்வளவிற்கே நாம் வருந்தும்படியாய் விட்டது என்றவாறு.

'பெரிய கேழலட்ட' என்பது முதலாகப் 'புலவு வீர்க்கும்' என்பதிறுதியாக நின்ற உள்ளுறைப் பொருள் :— புலியானது தான் நுகர்தற்பொருட்டுக் கேழலைபட்டுப் பழ நாற்றத்தை யுடைய பலாவமலடுக்கம் புலரவீர்த்தாற்போல, அவரும் இன்பந்துய்த்தற்பொருட்டு வந்து நம்மைக்கூடி, அக் கூட்டத்தாலே புகழ்ச்சியை யுடைத்தாகிய நம் குடியை இகழ்ச்சியுடைத்தாம்படி பண்ணினார் என்றவாறு.

'வழையொடு வாழையோங்கிய' என்பது முதலாக 'விண்டோய் விடரகத் தியம்பும்' என்பதிறுதியாக நின்ற சொற்களின் உள்ளுறைப் பொருள்:— வாழை நுகர வந்த யானை அதன் அயலாகிய அசும்பின் குழியிலே விழுந்ததாகப், பின்பு அக் குழியினின்றும் ஏறமாட்டாது வாழையாகிய உணவையும் இழந்துழிப், பிடி அது ஏறுதற்குப் படியாக மர முறிக்கின்ற ஓசை விண்டோய் விடரகத்து இயம்பிறாற்போல, அவரும் நமது நலம் நுகரவந்து களவொழுக்கமாகிய குழியிலே விழுந்து, இக்கள வொழுக்கமாகிய இதனைவிட்டு வரையவுமாட்டாது நமது காவலருமையால் இக்கள வொழுக்கினை நுகரவுமாட்டாது துயரப்படுகின்றுழி, அறத்தொடு நிலை முதலாகிய இவற்றால் மகளிராகிய நாமே வரைய முயலும் வழி, அம் முயற்சியானே ஊரெல்லாம் அறியும்படி பண்ணினார் என்றவாறு.

இப் பாட்டினைத் தோழிக்கும் நெஞ்சிற்கும் கூறியது என்றும், தோழி முன்னர்த் தலைவிக்கு வேட்கைக் கூற்று நிகழ்தற்கு

பி - ம். 2. வள்ளுகிர்க்காலிற். 10. படிகடுங். 11. பிடி யடி. 15. மழையே.

9. பாலை

கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
வப்புநுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
செப்படை ரன்ன செங்குழை யகந்தோ
றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுய்வா
யுழுதுகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்க்
கொடுநுண் ணோதி மகளி ரோக்கிய
தொடிமா றுலக்கைத் தூண்டுறற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடிஞையோ டிரட்டுங்
குன்றுபின் னொழியப் போகி யுரந்துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது
துணைபரி துரக்குந் துஞ்சாச் செலவி
னெமரினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மா
ணோங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
பாகர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்

உதாரணமா மென்றும் "பாம்பு மதனழியும் பானாட்கங்குலும் ....னிருளே" என்பதனுள் தலைவி தேடிச் செல்வா மென்றது சிறைப்புறமாக வரைவு கடாயது என்றும் கூறுவர் நச். (தொல் பொருள். 113; 118; 218)

* இது செய்வினை முற்றி மீண்டு வருங்கால் வருந்திக் கூறியது என்றும், "கைகவியாச் சென்று........நசைஇச் சென்ற வென்னெஞ்சே" இது உறப்புடையது போல உவந்து கூறியது என்றும், "பாகர்ப்பல்லி படுதொறும்பரவி, கன்று புகுமாலை நின்றோளெய்தி" என்பது "அறக்கிழவனை அன்பு செய்தல்" என்றும், "கொல்வினைப் பொலிந்த ... நிணத்திற் பரிக்கும்" என்பதனுள், இந்நிலத்தின் மக்கள் அம்பினை உவமையாக்கி, ஆண்டுடையவாகிய இருப்பையின் பூங்கொத்தை உவமிக்கப்படும்

கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
மென்றோள் பெறநசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே.

என்பது : வினைமுற்றிமீண்ட தலைமகன் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியது.

— கல்லாடனார்.

வரி

1. கொல்வினை - கொற்றொழில்; புழுகாகிய 3 அப்பென்றது, மல்லிகை மொட்டை. 5. இன் - அல்வழிக்கண் வந்தது. 4. செப்பு அடர் - செப்புத் தகடு. 5. துய்வாய் என்றதனைப் பெயர்ப்படுத்து ஆகுபெயராற் பூ என்க. வரியை யுடையது, வாய் என்றாயிற்று. துய் - பஞ்சு; தீம் பூ என்று சேரும்; புழல் - துளை. 6. உழுது காண்டல் - துளை தாள்நீக்கிக் காண்டல்; ஆர் - ஆர்க்கு. 7. ஆலி வானின் - வானின்று விழும் ஆலி போல; காலொடு - காலாற்: சிதறி. 8. சேடு - மேடு; இயவு - வழி; 11. கொடுநுண் ஓதி - வளைந்தபனிச்சை; ஓக்கிய - எடுத்த. 12. தூண்டுதல் - குத்துதல். 14 உரந்துரந்து - வலியாற் செலுத்தி. 16. துனைபரி - விரைந்து செல்லுங் குதிரை; தாத்தல் - பின்னும் முடுக்குதல். 16. தருசாச் செலவினையுடைய 17 எம் என்க. 17-18. பன்மாணல்லில் - பலகட்டு மாட்சிமைப்பட்ட மாளிகை. 19. பாங்கர் - நல்ல பக்கம். 21. குறுகிக் கண்புதைத்து என்க; 22. பின்னகம் - பின்னின மயிர்; முறுக்கி முடித்த கொண்டை; 23 தோய்ந்தன்றுகொல் - தழுவிற்றுக்கொல்.

பி-ம். 1. பெஃகின். 11. ரோச்சிய. 18. ஞெங்குயர்; நிலஇய. 24. மென்றோணசைஇச்.

பொருளாக்கியும், உவமை நிலத்திற்கேற்ற வெண்ணெய்த் திரளோடு கழன்ற பூவினை உவமஞ் செய்தும், அந்நிலத்தியல்பு கூறினமையின், அது பயனிலை புரிந்த வழக்கெனப்பட்டது என்றும், இப்பாட்டினுள் குறிஞ்சிக்கும், முல்லைக்கும் ஏற்ற பொருள் தத்தம் மரபிற்றாய் வந்தன பலவுங் கண்டுகொள்க என்றும் கூறுவர் நச்; பேரா. (தொல். பொருள். 146; 196; 270; 309;392).

10. நெய்தல்

வான்கடற் பரப்பிற் றூவற் கெதிரிய
மீன்கண் டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த
முடவுமுதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப்
புள்ளிறை கூரு மெல்லம் புலம்ப
நெய்த லுண்கண் பைதல் கலுழப்
பிரித லெண்ணினை யாயி னன்று
மரிதுதுற் றனையாற் பெரும வுரிதினிற்
கொண்டாங்குப் பெயர்தல் வேண்டுங் கொண்டலொடு
குரூஉத்திரைப் புணரி யுடைதரு மெக்கர்ப்
பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டுமண லடைகரைக் கோட்டுமீன் கொண்டி
மணங்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்
வளங்கெழு தொண்டி யன்னவிவ ளலனே.

என்பது. இரவுக்குறிவந்து தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகனை யெதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சொல்லியது.

— அம்மூவனார்.

வரி

தூவல் - துவலையை; துவலையை யேற்ற 3 புன்னை. 2. மீன் - வானமீன்; ஊழ்த்த புறப்படவிட்ட. 3 முடவு - முடத்தன்மை. 4 இறைகூரும் - தங்குதன் மிகும் 5. பைதல கலுழ - வருத்தமுடையவாய் அழ. 7. அரிது துற்றனை - அரியதனைச் செலுத்துதலுற்றாய்; உரிதினின் - இவளுக்கே உரித்தாக. 8. ஆங்கு - நின்னூரிடத்து; கொண்டலொடு - கீழ் காற்றால். 10. கொன்ற - அழிவு சோர்ந்த. 12. பகுத்தல் - பலர்க்குங் கொடுத்தல். 13. நலம் இவட்கு 7 உரிதாகக் 8 கொண்டு போக வேண்டுமென்றது, வரைந்துகொண்டு போக வேண்டும் என்றவாறு. அன்றாயின் இவள் இறந்துபடுமென்பது தோன்றக் கூறியவாறு.

புன்னையது கொம்பிலே புள்ளிறை கூரும் என்றது புள்ளுக்குப் புன்னை இருப்பிடமாயினாற்போல எங்களுக்கு ஆதாரமாகி நீ ஆயிற்றில்லை என்றவாறு.

'பழந்திமில் கொன்ற' என்பது முதலாகக் 'கொண்டி' என்பது ஈறாக நின்ற சொற்கு இறைச்சிப் பொருள்: பரதவர் தாம் அழிவு சோர்ந்த திமிலானும் பண்ணின வலையானும் தமது

தொழிலாகிய வேட்டைமேற் செல்லாது, தேடாமல் வந்த இழிந்த சுறு மீனை அகப்படுத்து, அதனை அழித்துக் கூறுவைத்து எல்லாரையும் அழைத்தாற்போல, நீயிரும் நமக்கு உறுதியாக ஆக்கிக்கொள்ளப்பட்ட நன்மைகளான் நமக்கு ஒழுக்கமாகிய நல்வழியில் ஒழுகாது, கண்டோ ரிகழ்ந்த களவொழுக்கிலே ஒழுகி, இக் களவினைப் பரப்பிப் பலரும் அலர் கூறும்படி பண்ணுநின்றீர் என்றவாறு.

பி-ம் 5. பைதலுழப்ப 9. குருஉக்கிளை, குரூஉத்திரை; யடை. 10. சென்ற.

11. பாலை

வான மூர்ந்த வயங்கொளி மண்டில
நெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவி ரங்காட்
டிலையில மலர்ந்த முகையி லிலவங்
கலிகொ ளாயம் மலிபுதொகு பெடுத்த
வஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றிக்
கயந்துக ளாகிய பயந்தபு கான
மெம்மொடு கழிந்தன ராயிற் கம்மென
வம்புவிரித் தன்ன பொங்குமணற் கான்யாற்றுப்
படுசினை தாழ்ந்த பயிலிண ரெக்கர்
மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்க
மவரும் பெறுகுவர் மன்னே நயவர
நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப வோமறந்
தறுகுள நிறைக்குந போல வல்கலு
மழுதன் மேவல வாகிப்
பழிதீர் கண்ணும் படுகுவ மன்னே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாய தலைமகள் வேறுபாடுகண்டு ஆற்றாளாய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுவலென்பதுபடச் சொல்லியது.

— ஔவையார்.

* 'வானமூர்ந்த......காட்டு' எனக்காடுறை யுலகத்துப்பாலை வந்தது என்றும் 'மெய்புகுவன்ன... ..மன்னே' எனக்கூறி, அழுதன் மேவாவாய்க் கண்ணுந் துயிலுமென இரக்கமீக் கூறியவாறு உணர்க என்றும், 'அஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத்தோன்றி' என்பது மெய்யுவம வாய்பாடென்றும் கூறுவர் நச்; பேரா. (தொல். பொருள். 13; 15; 290) இப்பாட்டு முல்லைதிரிந்துபாலை யாயினமைக்கு உதாரணமாக் காட்டினர் அடியா. (சிலப் - 11.)

வரி

2. சிவத்தல் - கோபித்தல். உருப்பு - வெப்பம். 3. இலை யிலவாய்; 4. ஆயம் - மக்கள்தொகுதி. விருப்ப மிக்கு. 5. சுடர் நெடுங்கொடி - விளக்கின் ஒழுங்கு என்றது கார்த்திகை விளக்கை. தோன்றி - தோன்ற; 7. கம்மென - விரைய, தேய வழக்கு. 9. படுசினை - பெரிய கொம்புகள். எக்கரிடத்துக் 10 கைகவர் - கைவிரும்புகின்ற முயக்கினை 11 நயவரப்பெறுகுவர். 12. நகர் - ஒளி: ஓ'மறந்து-ஓவுதன் மறந்து. 14. மெலி வான் அழுதல்; மேவலவாய் - பொருந்தாவாய். 7. கொண்டு கழிந்தோராயிற் கம்மென 11 அவரும் பெறுகுவர்; 15 கண்ணும்படும்; அது செய்கின்றிலர் என்றவாறு. மன் - கழிவு.

காரியவாய்பாடு சொல்லுதலால் ஆற்றுதல் பெற்றும்.

பி - ம். 1. வயங்கொளிர். 3. டிலையின். 8. விரிந்தன்ன. 13. வைகலும்.

12. குறிஞ்சி

யாயே கண்ணினுங் கடுங்கா தலளே
யெந்தையு, நிலனுறப் பொறாஅன் சீறடி சிவப்ப
வெவனில குறுமக ளியங்குதி யென்னும்
யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பி
னிருதலைப் புள்ளி னோருயி ரம்மே
யேனலங் காவல ரானா தார்த்தொறுங்
கிளிவிளி பயிற்றும் வெளிலாடு பெருஞ்சினை
விழுக்கோட் பலவின் பழுப்பயங் கொண்மார்
குறவ ரூன்றிய குரம்பை புதைய
வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம்
புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழ
மழைபடு சிலம்பிற் கழைபடப் பெயரு
நல்வரை நாட நீவரின்
* மெல்லிய லோருந் தான்வா ழலளே.

என்பது: பகற்குறிவாராநின்ற தலைமகன் தோழியாற் செறிப் பறிவுறுக்கப்பட்டு இரவுக்குறிவாரா வரைவல் என்றற்கு அதுவும்

---

* இஃது இரவும் பகலும் வாரலென்றது என்றும், "புலி செத்து வெரீஇய" என்றது மெய்யுவமம் என்றும் கூறுவர் நச்; பேரா. (தொல். பொருள் 210; 290.)

மறுத்து வரைவுகடாயது. இப்பாட்டினுள் நீவரின் என்றது வரவு மறுத்தது. சீறடி சிவப்ப என்றது செறிப்பறிவுறீஇயது.

கபிலர்.

வரி

3. எவனியங்குதி - என் செய்யப் போகின்றாய்? இல - எ.டீ; குறுமகள் - விளி; 4. துவரா - உவரா; நட்பின் - நட்பினால் 5. புள்ளின் - புட்போல, யாங்கள் ஒருயிரம்; யாங்கள் நட்டவிடத்து ஒருயிரம் என்றுமாம். 8. கோள் - காய்; பழு - பழுப்பு, தொழிற்பெயர்; கனியின் பயன் என்றவாறு; 9. ஊன்றிய - நாட்டிய; தோற்றம் - தோற்றத்தை; 12. கழை பட - மூங்கில் காலிலே மடிய; 14. ஒரும் - அசை; 13. வரின் 14 மெல்லியல் வாழான் என்க. 10. தேம் - தேன்;

யானையானது வெருவத்தகாத குரம்பையை வெருவத்தக்க புலியென்று கருதித் தனக்குணவாகிய கழை முறியப் பாய்ந்தாற் போல வெருவத்தகாத எங்கள் தமரை வெருவி வரைய முயலாது திரியவே, நாங்கள் இறந்துபடும்படியாயிற்று என்றவாறு.

பி - ம். 2. பெரூஅச்சீ. 8. பழுஉப்பயன். 10. வேங்கை பாய. 14. லொருநாள் (தொல்கபிலர்.)

13. பாலை

தன்கடற் பிறந்த முத்தி னாரமு
முனைதிறை கொடுக்குந் துப்பிற் றன்மலைத்
தெறலரு மரபிற் கடவுட் பேணிக்
குறவர் தந்த சந்தி னாரமு
மிருபே ராரமு மெழில்பெற வணியுந்
திருவீழ் மார்பிற் றென்னவன் மறவன்
குழியிற் கொண்ட மராஅ யானை
மொழியி னுணர்த்துஞ் சிறுவரை யல்லது
வரைநிலை யின்றி யிரவலர்க் கீயும்
வள்வா யம்பிற் கோடைப் பொருநன்
பண்ணி தைஇய பயங்கெழு வேள்வியின்
விழுமிது நிகழ்வ தாயினுந் தெற்கேர்பு

கழிமழை பொழிந்த பொழுதுகொ ளமையத்துச்
சாய லின்றுணை யிவட்பிரிந் துறையி
னீயின் றாக செய்பொருள் வயிற்பட
மாசி றாமடி விரிந்த சேக்கைக்
கவவின் புணர்மைக் கழிக வளவய
லழனுதி யன்ன தோகை யீன்ற
கழனி நெல்லின் கவைமுத லலங்க
விரம்பகன் செறுவின் வரம்பணையாத் துயல்வரப்
புலர்பொடி வந்த பொழுதுகொள் வாடை
யிலங்குபூங் கரும்பி னேர்கழை யிருந்த
வெண்குருகு நரல வீசு
நுண்பஃ றுவலைய தண்பனி நாளே.

என்பது: பொருள்வயிற் பிரியலுற்ற தலைமகனைத் தோழி செலவழுங்குவித்தது. உடம்பட்டதூஉமாம்.

— பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

வரி

1. முத்தின் - இன் அல்வழிச் சாரியை; முத்தாரம்; 2. துப்பிணை யுடையதா னென்க. 2. பிறராற் றெறுதலரிய கடவுள்; பேணி - பூசை பண்ணி; 6. மறவன் - படைத் தலைவன். மறவனாகிய 11 பண்ணி என்க. 7. மாஅ - மருவாத; 8. மொழியினுணர்த்தும் - மொழியினாற் றொழிலறிவிக்கும்; சிறுவரை யல்லது - சிறிது பொழுதல்லது; 9. வரைநிலை யின்றி - தனக்கென வரைந்து நிறுத்தும் நிலைமையின்றி; 10. கோடை - கோட்டேர். 11. தைஇய - செய்த; வேள்வி - களவேள்வி; 12. விழுமிது நிகழ்வதாயினும் - அப் பொருளான் அறமுதலாயின விழுமிய நடக்குமாயினும்; 13. பொழுது - காலத்தன்மை; அமயம் - கூதிர். இக்காலத்து 14 இன் துணையாகிய இவள் என்று தேர்ந்து, இவளைத் 24 தண் பனி நாளிடத்துப் 14 பிரிந்துறைவராயின் என்று பொருளுரைக்க. 14. சாயலிவள் என்றது, கூதிர்க்குத் துணையாகிய இவளென்று உதவிகூறி, அதற்கு அநந்தரமாகிய 24 பனிக்காலத்துப் பிரியாமற் கூறினாள். 24. பனிநாள் 17 அகத்திடு இன்புறுமற் கழிவதாக;

24. பனி நாளகத்து 17. ஈண்டின்புறுமற் கழிவதாக; 15. நீ தேடுகின்ற பொருட்கும் ஓர் குறை பிறவாதொழிக வென்றாள்; நோயுறுமென்று நினைத்து, அதுபடா தொழிக என்றாள்.

17. இன்புறுப்ப என்னும் பாடத்திற்குக் குறிப்புரையாக்கிப் பொருளுரைக்க. அதுவும் இன்புறுமைக் கழிக என்னும் பொருளைக் கொள்ளும்.

18. அழல் நுதி - அழற்கோடு; தோகை - நெற்றோடு. கடை கூர்த்துச் சிவந்திருத்தலான் அவ்வாறு கூறினார்.

19. அலங்கல் - ஆகுபெயரான் அசைகின்ற கதிர்; 20. நிரம் பகன் செறு - ஒத்து அகன்ற செறு. துயல்வர - புடை பெயர; பெயர வந்தலைக்கும் 21. வாடை.

22. ஏர் கழை - ஓங்கினகழை; 23. நரல - கதற; 19. செய்ந் நெல்லீன்ற முதலினொருகதிர். தோகைக்கதிராவது, அதனை முற்பட ஈனுமாதலின், அதனை ஈன்ற செய்ந் நெல் என்பாருமுளர்.

பி - ம். 1. தலைகடல்; 2. முறைதிறை; 3. தொல்லரு.

14. முல்லை

அரக்கத் தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக்
காயாஞ் செம்ம றாஅய்ப் பலவுட
னீயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு
மணிமிடைந் தன்ன குன்றங் கவைஇய
வங்காட் டாரிடை மடப்பிணை தழீஇத்
திரிமருப் பிரலை புல்லருந் துகள
முல்லை வியன்புலம் பரப்பிக் கோவலர்
குறும்பொறை மருங்கி னறும்பூ வயரப்
பதவுமேய லருந்து மதவுநடை நல்லான்
வீங்குமாண் செருத்த தீம்பால் பிலிற்றக்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு

மாலையு முள்ளா ராயிற் காலை
யாங்கா குவங்கொல் பாண வென்ற
மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்
செவ்வழி நல்யா ழிசையினென் பையெனக்
கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்ந்நிறுத்
தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே
விடுவிசைக் குதிரை விலங்குபரி முடுகக்
கல்பொரு திரங்கும் பல்லார் நேமிக்
கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கு
முனைநல் லூரன் புனைநெடுந் தேரே.

என்பது : பாணன் தனக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

— ஒக்கூர் மாசாத்தனார்.

வரி

2. தாய் - தாவ ;

9. மேயலருந்து - மேயலாக ஆர்ந்த. மேயல் - உணவு. மதவு - வலி ; 10. செருத்தல் - ஆமடி ; பிலிற்ற - புறப்படவிட ; 12. மாலையும் என்ற உம்மை : சிறப்பு ; காலை — இக் காலத்து.

14. சொல்லல் செல்லேன் என்றான், கூறுதலருமையான் ; என்றது தலைவி ஆற்றாமை கூறியவாறு.

16. பையுண்மெய் - நோய்மெய் ;

19. நேமித் 21. தேர் என்க.

3 - 4 பவளமொடு மிடைந்தாலொத்த குன்ற மென்க. 4. ஒத்த 7. புலம் என்றுமாம்.

4. குன்றங் கவைஇய என்பதே தொடங்கி 7. முல்லையின் புலத்திற்கு அடை.

பி - ம். 3. பரப்ப. 8. மருங்கினிறும் பூதயரப், 10. பிலிற்றி,

15. பாலை

எம்வெங் காம மியைவ தாயின்
மெய்ம்மலி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்
கொம்மையம் பசுங்காய்க் குடுமி விளைந்த
பாக லார்கைப் பறைக்கட் பீலித்
தோகைக் காவிற் றுளுநாட் டன்ன
வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பிற்
செறிந்த சேரிச் செம்மன் மூதூ
ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல
தோழி மாரும் யானும் புலம்பச்
சூழி யானைச் சுடர்ப்பூ ணன்னன்
பாழி யன்ன கடியுடை வியனகர்ச்
செறிந்த காப்பிகந் தவனொடு போகி
யத்த விருப்பை யார்கழல் புதுப்பூத்
துய்த்த வாய துகணிலம் பரக்கக்
கொன்றை யஞ்சினைக் குழற்பழங் கொழுதி
வன்கை யெண்கின் வயநிரை பரக்கு
மின்றுணைப் படர்ந்த கொள்கையொ டொராங்குக்
குன்ற வேயிற் றிரண்டவென்
மென்றோ ளஞ்ஞை சென்ற வாறே.

என்பது : மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

வரி

1. எம் வெம் காமம் இயைவதாயின் 8. அறிந்த மாக்களை யுடைத்தாக என்க. யாம் வேண்டின காரியம் முடியுமாயின் அப்படியாக என்றாள்.
2. கோசர் 4. துளுநாடு.
3. கொம்மை - பெருமை. அம் - சாரியை ; குடுமி - தலையில் ஆர்க்கு. குடுமியை யுடையது குடுமி ; காயாகிய குடுமி; அது விளைந்த பாகல் என்றது பாகற் பழத்தை; விளைதல் - முற்றுதல்.

4. ஆர்கைத் 5. தோகை என்க.

4. பறைக்கண் - வட்டமானகண் ; 8 அறிந்தமாக்கள் - முக மறிந்தமாக்கள் 7. மூதூர் 8. உடைத்தாக என்க.

பாழி - ஊர் ; நகர் - மாளிகை. 14. வாய - வாயவாய் ; துகள் நிலத்திலே பரக்க.

19. அஞ்ஞை - அம்மை ;

9. புலம்பப் 12. போகிச 19. சென்றவழி என்று சேர்க்க.

10. சூழி - முகபடாம் ; பட்டயானை ;

இப் பாட்டினுள் இறைச்சிப் பொருள்: கரடி ஆர்கழல் புதுப்பூவை நுகர்ந்த வாயையுடையவாய், அதிலே நிறைந்து கொன்றைப் பழத்தைக் கோதிப்போனாற்போல, அவளுந்தலைவ னோடுகூடிய இன்பத்திலே நிறைந்தசெருக்கினாலே கூடிவளர்ந்த தோழிமாரையும், பெற்று வளர்த்த என்னையும் புறக் கணித்துப் போனாள் என்றவாறு.

பி - ம். 5. துள்ளு நாடன்ன. 12. காப்பிறந். 14. பரிப்ப.

16. மருதம்

நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதி னல்லி யயலிதழ் புரையு
மாசி லங்கை மணிமரு ளவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
தேர்வழங்கு தெருவிற் றமியோற் கண்டே
கூரெயிற் றரிவை குறுகினள் யாவருங்
காணுந ரின்மையிற் செத்தனள் பேணிப்
பொலங்கலஞ் சுமந்த பூண்டாங் கிளமுலை
வருக மாளவென் னுயிரெனப் பெரிதுவந்து
கொண்டன ளின்றோட் கண்டுநிலைச் செல்லேன்
மாசில் குறுமக ளெவன்பே துற்றனை
நீயுந் தாயை யிவற்கென யான்றற்
கரைய வந்து விரைவனென் கவைஇக்

களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா
நாணி நின்றோ ணிலைகண் டியானும்
பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந வானத்
தணங்கருங் கடவுளன் னோணின்
மகன்றா யாதல் புரைவதாங் கெனவே.

என்பது : பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைமகன் யாரையும் அறியேனென்றாற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— சாகலாசனார்.

வரி

3. மணி - பவளமணி ; 4. நவிறல் - பழகுதல் ; நகை மகிழ்ச்சி ; 5. யாவரும் - பகைவரும் ; 6. தேர் சிறுதேர் ; தனியனாய்க் கண்டே.

8. செத்தனள் பேணி - கருதிப் பேணி ; செத்து - ஒப்புமாம் ; ஒப்பு - தலைவனை ஒப்பு.

9. முலை - முலையிடத்து 11. முலையிடத்துக் கொண்டு நின்றாள் என்க.

10. மாள - அசை ; 11. நின்ற நிலையினின்றும் போகேனாய் ; 12. என்ன மயக்கமுற்றாய் ? 13. விரையவந்து தழுவி; 15. களவு ; உடம்படுதல் - இசைதல் ; 17. பேணுதல் - விரும்புதல் ; 18. கடவுள் - அருந்ததி ;

உன்னையொழிய அறியாதவள் என இகழ்ந்து கூறியவாறு.

19. புரைவதென்று மேல்நிற்றலின் 17. பேணினெனல்லனோ என்றாள். ஆங்கு அசை.

அவள் பதற்றங்கண்டு 12. எவன் பேதுற்றா யென்றாள்.

அணங்கருங் கடவுள் என்பதற்கு பிறரை வருத்துகின்ற எய்தற்கரிய தெய்வமகள் என்றுமாம்.

3. மாசில் அங்கை - இலக்கணக் குறையற்றகை.

பி - ம். 6. கண்ட. 8. குறுகியாவரும். 19. புரைவதா லெனவே.

17. பாலை

வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறி தெறியினு
மிளந்துணை யாயமொடு கழங்குட னாடினு
முயங்கின் றன்னையென் மெய்யென் றசைஇ
மயங்குவியர் பொறித்த நுதல டண்ணென
முயங்கினள் வதியு மன்னே யினியே
தொடிமாண் சுற்றமு மெம்மு முள்ளா
ணெடுமொழித் தந்தை யருங்கடி நீவி
னொதும லாள னெஞ்சறப் பெற்றவென்
சிறுமுதுக் குறைவி சிலம்பார் சீறடி
வல்லகொல் செல்லத் தாமே கல்லென
வூரெழுந் தன்ன வுருகெழு செலவி
னீரி லத்தத் தாரிடை மடுத்த
கொடுங்கோ லுமணர் பகடுதெழி தெள்விளி
நெடும்பெருங் குன்றத் திமிழ்கொள வியம்புங்
கடுங்கதிர் திருகிய வேய்பயில் பிறங்கற்
பெருங்களி றுரிஞ்சிய மண்ணரை யாஅத்
தருஞ்சுரக் கவலைய வதர்படு மருங்கி
னீளரை யிலவத் தாழ்கழி பன்மலர்
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறன் மூதூர்
நெய்யுமிழ் சுடரிற் கால்பொரச் சில்கி
வைகுறு மீனிற் றோன்று
மைபடு மாமலை விலங்கிய சுரனே.

என்பது : மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.

— கயமனார்.

வரி

1. சிறிது - சிறிதுபொழுது ; 3. அசைஇ - வருந்தி ; 4. செறி வியர் ; தண்ணென - குளிர ; 5. [illegible]ன்னைத் தழுவி ; மன் - கழிவு.

8. அற - தனக்கெனா ; 9. சிறுமுதுக் குறைவி - இளமை யிலே அறிவு முதிர்ந்தவள் ; 11. ஊர் குடியாக எழுதல் ; உரு - உட்கு ; 13. தெழித்தல் - உரப்புதல் ; 12. மடுத்த 13. பகடு ; 14. இமிழ் - இசை ; 15. ஆதித் தன் ஒளி முடுகிய.

15. திருகிய 20. மலை ; பிறங்கல் 20. மலை.

16. மண்ணரை யாம் - மாரிக்காலத்துண்டான சேறு உலர்ந்து விறுவிறுத்த உடலை உரோசுதலால் மண்ணை யுடைய அரை.

17. கவலையவதர் - கவர்த்தவழி.

20. கால் பொருகையாலே நெய்யுமிழ் சுடர்போல 18. ஊழ்கழி பன் மலர் 20. பின்பு சில்கி 21. மீனிற்றோன் றும் என்க.

18. ஊழ்கழி - முறைமை மிக்க ; என்றது, நாட்புக்கு முதிர்ந்த பூவை நெய்யுமிழ் சுடர்போல விழும்படி காற்றுப் பொருதலாலே நின்றவை சில்கி, விடிகின்ற காலத்து மீன்போலத் தோன்றும் என்றுமாம்.

9-10. சீறடிதாஞ் செல்லவல்லவோ எனக் கூட்டுக.

11. செலவின் - செலவிடத்து.

15. திருகிய 17. அருஞ்சுரம் எனவுமாம்.

பி - ம். 3 முன்னே. 17. கவலையதர். 18. தாழ்படு.

18. குறிஞ்சி

நீர்நிறங் கரப்ப வூழுறு புதிர்ந்த
பூமலர் கஞலிய கடுவரற் கான்யாற்றுக்
கராஅந் துஞ்சுங் கல்லுயர் மறிசுழி
மராஅ யானை மதந்தப வொற்றி
யுராஅ வீர்க்கு முட்குவரு நீத்தங்
கடுங்கட் பன்றியி னடுங்காது துறந்து
நாம வருந்துறைப் பேர்தந் தியாமத்
தீங்கும் வருபவோ வோங்கல் வெற்ப
வொருநாள் விழுமமுறினும் வழிநாள்

வாழ்குவ லல்லெனென் றோழி யாவது
மூறில் வழிகளும் பயில வழங்குநர்
நீடின் றாக விழுக்குவ ரதனா
லுலமரல் வருத்த முறுதுமெம் படப்பைக்
கொடுந்தே னிழைத்த கோடுயர் நெடுவரைப்
பழந்தூங்கு நளிப்பிற் காந்தளம் பொதும்பிற்
பகனீ வரினும் புணர்குவை யகன்மலை
வாங்கமைக் கண்ணிடை கடுப்ப யா
யோம்பின ளெடுத்த தடமென் றோளே.

என்பது : தோழி இரவுவருவானைப் பகல்வர வென்றது.

— கபிலர்.

வரி

3. கல்லுயர் மறிசுழி - உயர்ந்த கல்லிலே மோதி மறிந்த சுழியெனக் கூட்டுக. 4. மராஅ யானை - மதத்தானே பிடியொடுங் கன்றொடும் மருவாத யானை.

3. முதலை துஞ்சுஞ் சுழி என்க. மறிசுழியையுடைய 5. நீத்தம்; நீத்தத் 7. துறையைப் பேர்ந்து.

9. விழுமம் - இடர்; வழிநாள் - பின்னாள்; என்றது, விழுமம் அறிவது பின்னாளென்று.

12. நீடின்று - நீடுதலிலையாக; இழுக்குவர் - குற்றப்படுவர்; 15. நளிப்பு - செறிவு; 17. கண்ணிடை-இரண்டு கண்ணுக்கும் நடுவு; 18. எடுத்த - எடுத்து வளர்த்த;

18. தோள் 16. பகலும் புணர்குவை எனக் கூட்டுக.

14. தேனிழைத்த என்றதனானே தேனழிக்க வருவாராலும், 15. பழந்தூங்கு நளிப்பென்றதனானே பழமெடுக்க வருவாராலும், காந்தளம் பொதும் பென்றதனானே பூப்பறிக்க வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதென்று குறிப்பான் மறுத்தாளாம்.

பி - ம். 3. மறுசுழி. 6. [illegible]ணிந்து.

19. பாலை

அன்றவ ணொழிந்தன்று மிலையே வந்துநனி
வருந்தினை வாழியெ னெஞ்சே பருந்திருந்
துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் நனந்தலை
யுருடுடி மகுளியிற் பொருடெரிந் திசைக்குங்
கடுங்குரற் குடிஞைய நெடும்பெருங் குன்ற
மெம்மொ டிறத்தலுஞ் செல்லாய் பின்னின்
றொழியச் சூழ்ந்தனை யாயிற் றவிராது
செல்லினிச் சிறக்கநின் னுள்ளம் வல்லே
மறவ லோம்புமதி யெம்மே நறவின்
சேயித ழனைய வாகிக் குவளை
மாயிதழ் புரையு மலிர்கொ ளீரிமை
யுள்ளகங் கனல வுள்ளுதொ றுலறிப்
பழங்கண் கொண்ட கலிழ்ந்துவீ ழவிரறல்
வெய்ய வுகுதர வெரீஇப் பையெனச்
சில்வளை சொரிந்த மெல்லிறை முன்கை
பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போகி
யடர்செ யாயகற் சுடர்துணை யாக
வியங்கா தவிந்தநங் காதலி
யுயங்குசாய் சிறுபுற முயங்கிய பின்னே.

என்பது: நெஞ்சினாற் பொருள்வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தலைமகள் நலனயந்துள்ளிய நெஞ்சினைக் கழறியது*.

— † பொருந்தில் இளங்கீரனார்.

உரை

1. வந்து - போந்து; 4. உருள் துடி - கடிப்பு உருளுகின்ற இழுகு பறை. மகுளி — ஓசை; இன் - பொரு; ஒப்புரைத்தது ஓசைமாத்திரம் பற்றி; பொருடெரிதல்

* பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்திற்றன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது என்றும் பாடம்.

† உலோச்சனார் என்றும் பாடம்.

21. பாலை

மனையிள நொச்சி மௌவல் வான்முகைத்
துணைநிரைத் தன்ன மாவீழ் வெண்ப
லவ்வயிற் றகன்ற வல்குற் றைஇத்
தாழ்மென் கூந்தற் றடமென் பணைத்தோண்
மடந்தை மாணலம் புலம்பச் சேய்நாட்டுச்
செல்ல லென்றியான் சொல்லவு மொல்லாய்
வினைநயந் தமைந்தனை யாயின் மனைநகப்
பல்வேறு வெறுக்கை தருகம் வல்லே
யெழுவினி வாழியெ னெஞ்சே புரியிணர்
மெல்லவி ழஞ்சினை புலம்ப வல்லோன்
கோடறை கொம்பின் வீயுகத் தீண்டி
மராஅ மலைத்த மணவாய்த் தென்றல்
சுரஞ்செல் மள்ளர் சுரியற் றூற்று
மென்றூழ் நீழற புன்றலை வைப்பிற்
பருந்திளைப் படூஉம் பாறுதலை யோமை
யிருங்கல் விடரகத் தீன்றிளைப் பட்ட
மென்புனிற் றம்பிணவு பசித்தெனப் பைங்கட்
செந்நா யேற்றை கேழற் றாக்க
விரியற் பிணவ றீண்டலிற் பரிஇச்
செங்கா யுதிர்ந்த பைங்குலை யீந்தின்
பரன்மட் சுவல முரணில முடைத்த
வல்வாய்க் கணிச்சிக் கூழார் கூவல்
ஊறா திட்ட வுவலைக் கூவல்
வெண்கோடு நயந்த வன்பில் கானவ
ரிகழ்ந்தியங் கியவி னகழ்ந்த குழிசெத்
திருங்களிற் றினநிரை தூர்க்கும்
பெருங்க லத்தம் விலங்கிய காடே.

என்பது : பொருள்வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்து நின்று மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியது.

— காவன்முல்லைப் பூதனார்.

20. நெய்தல்

பெருநீ ரழுவத் தெந்தை தந்த
கொழுமீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பி
யெக்கர்ப் புன்னை யின்னிழ லசைஇச்
செக்கர் ஞெண்டின் குண்டளை கெண்டி
ஞாழ லோங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்
தாழை வீழ்கயிற் றூச றூங்கிக்
கொண்ட லிடுமணற் குரவை முனையின்
வெண்டலைப் புணரி யாயமோ டாடி
மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ யணித்தகப்
பல்பூங் கான லல்கினம் வருதல்
கவ்வை நல்லணங் குற்ற வில்லூர்க்
கொடிதறி பெண்டிர் சொற்கொண் டன்னை
கடிகொண் டனளே தோழி பெருந்துறை
யெல்லையு மிரவு மென்னாது கல்லென
வலவ னாய்ந்த வண்பரி
நிலவுமணற் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே.

என்பது: பகற்குறிவந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச சொல்லுவாளாய், தலைமகன்கேட்பச சொல்லியது.

— உலோச்சனார்.

வரி

1. அழுவம் - பரப்பு. 2-3. நிழலிடத்துத் தங்கி ஓப்பி என்க

4. செக்கர் - சிவந்த; ஞெண்டு. 16. கொட்கை - பரந்து திரிய விடுதல்; 5 - 6. ஞாழலொடுந் தாழையொடும் பிணித்த ஊசல் என்க. 10. அல்கினம் வருதல்-தலைவனொடு தங்கிவருதல்; அல்கினம் வருதலைப் 12. பெண்டிர் சொற்கொண்டு அன்னை 13. காவல்கொண்டாள் என்க. 12. கொடிது - கொடுமைத் தொழில்

11. கவ்வை நல்லணங்குறுதல் - அலராகிய பேய் பிடித்தல்.

பி - ம். 9. அணித்தகைப்; பொருந்தில் இளங்கீரனார்.

21. பாலை

மனையிள நொச்சி மௌவல் வான்முகைத்
துணைநிரைத் தன்ன மாவீழ் வெண்ப
லவ்வயிற் றகன்ற வல்குற் றைஇத்
தாழ்மென் கூந்தற் றடமென் பணைத்தோண்
மடந்தை மாணலம் புலம்பச் சேய்நாட்டுச்
செல்ல லென்றியான் சொல்லவு மொல்லாய்
வினைநயந் தமைந்தனை யாயின் மனைநகப்
பல்வேறு வெறுக்கை தருகம் வல்லே
யெழுவினி வாழிய நெஞ்சே புரியிணர்
மெல்லவி ழஞ்சினை புலம்ப வல்லோன்
கோடறை கொம்பின் வீயுகத் தீண்டி
மராஅ மலைத்த மணவாய்த் தென்றல்
சுரஞ்செல் மள்ளர் சுரியற் றூற்று
மென்றூழ் நிழற புன்றலை வைப்பிற்
பருந்திளைப் படூஉம் பாறுதலை யோமை
யிருங்கல் விடரகத் தீன்றிளைப் பட்ட
மென்புனிற் றம்பிணவு பசித்தெனப் பைங்கட்
செந்நா யேற்றை கேழ றாக்க
விரியற் பிணவல் தீண்டலிற் பரீஇச்
செங்கா யுதிர்ந்த பைங்குலை யீந்தின்
பரன்மட் சுவல முரணில முடைத்த
வல்வாய்க் கணிச்சிக் கூழார் கூவ
லாறு திட்ட வுவலைக் கூவல்
வெண்கோடு நயந்த வன்பில் கானவ
ரிகழ்ந்தியங் கியவி னகழ்ந்த குழிசெத்
திருங்களிற் றினநிரை தூர்க்கும்
பெருங்க லத்தம் விலங்கிய காடே.

என்பது: பொருள்வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் இடைச் சுரத்து நின்று மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியது.

— காவன்முல்லைப் பூதனார்.

வரி

1. நொச்சியிள மௌவல்; 2. மா - வண்டு; திருவுமாம். 3. அவ்வயிறு - ஐதானவயிறு; தைஇ - கைசெய்து; 6. ஒல்லாய் - அதற்குப் பொருந்தாய்; அங்கே நான் சொல்லவும் அதற்குப் பொருந்தாயாய் 7. வினையை விரும்பி யவ்வினைக்கமைந்து போந்தாயாயினென்க; மனை - தலைவி; நக - மகிழ; இல் விளங்க என்றுமாம். 8. பல கூறுபட்டவெறுக்கை; தருகம் - தருவேம்.

9. இனி-இப்போது; புரியிணர்-வலஞ் சுரிந்த பூங்கொத்து. 10. அது மெத்தென மலர்கின்ற கொம்பு; புலம்ப - கொம்பே கொம்பாய்த் தனிப்ப; 10. வல்லோன் - பூக்கொள்ள வல்லவன்; 11. கோடு - பெருங்கொம்பு; கொம்பு - அடிக்குங் கோல். 13. சுரியல் - குழன்ற மயிர்; 14. வைப்பு - ஊர்.

20 - 21. ஈந்தின்பரலொடுகூடிய மண்ணையுடைய மேடு; முரணிலம் - வன்னிலம்; 22. கணிசசி - குந்தாலி; 23. ஊறுறுதிட்ட - ஊறுறுமையாலே அவர் விட்டுப் போன; உவலைக்கூவல், உண்டாயின் உள்ளது சரு கென்றவாறு.

25. இகழ்ந்தியங் கியவென்றது-இங்கோரேதமில்லையென்று மதியாது திரியும் வழி. குழியென்று கூவலருடை த்த குழியைக் கருதித் தூர்க்கும் காடென்க.

13. தூற்றும் 14. வைப்பு.

15 - 16. ஓமையையுடைய கன் முழையில் காவற்பட்ட 17. பிணவு என்க. 27. காட்டிலே 7. எழு என்க.

பி - ம். 1. மனைவளர் 4 - றகைமென், 6. செல்லலமென்றியான்.

22. குறிஞ்சி

அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதருங்
கணங்கொ ளருவிக் கான்கெழு நாடன்
மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்ல
லிதுவென வறியா மறுவரற் பொழுதிற்

படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை
நெடுவேட் பேணத் தணிகுவ ளிவளென
முதுவாய்ப் பெண்டி ரதுவாய் கூறக்
களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்
துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த வுருகெழு நடுநா
ளார நாற வருவிடர்த் ததைந்த
சாரற் பல்பூ வண்டுபடச் சூடிக்
களிற்றிரை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி
னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல
நன்மனை நெடுநகர்க் காவல ரறியாமைத்
தன்னசை யுள்ளத்து நந்நசை வாய்ப்ப
வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து
நக்கனெ னல்லனோ யானே யெய்த்த
நோய்தணி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே.

என்பது : 1. வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தகாலத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி தலைமகனை இயற்பழிப்பத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.

2 தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியதூஉமாம்.

— வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

வரி

4. இதுவென வறியாமை - மார்பு வருத்த மென்றறியாமை. மறுவரல் - சுழற்சி; 5. படியோர் என்றது பிரதியோர் என்னும் வடமொழித் திரிபு; பல் புகழ் - வென்றியுந் தியாகமுமுதலாயினவற்றானாய புகழ்; 6. தணிதல் - செல்லல் தணிதல்; 7. வாய்கூற - மெய்யாக்கூற; 8. சூட்டி - சூட்ட; என்றது வேலற்கு. அவ்வேலன் முருகனை இங்ஙனஞ் செய்து ஆற்றுப் படுத்தானென்க. 11. ஆற்றுப் படுத்தல் - மனையிற் கொண்டு புகுதல்.

14. ஒதுக்கின் - ஒதுக்கொடு ; 17. தன்னசையுள்ளம்-தன்னை நச்சுதலையுடைய உள்ளமென்று உள்ளத்திற்கு அடை; அதில் நம்முடை நசை யென்றது வேட்கையை. 19 - 20. எய்த்த நோய் - இளைத்தற்குக் காரணமாகிய நோய். 21. உலந்தமை கண்டு 19. நக்கனெனல்லனோ என்க.

வெறியெடுத்துத் தீராதவழியில் அஃதியாராலே வந்த தென்றயிராதபடி வரையவந்த பேருதவியினுரைப் பொல்லாங்கு சொல்லக் கடவையோ என இயற்பட மொழிந்தது.

4. இதுவென வறியாமை - இதுவென்று துணிந்து தமரறியாப் பொழுதென்றுமாம்.

பி - ம். 16. காவலறியாமை 18. குழைப்ப.

23. பாலை

மண்கண் குளிர்ப்ப வீசித் தண்பெயல்
பாடுலந் தன்றே பறைக்குர லெழிலி
புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை
நெருங்குகுலைப் பிடவமொ டொருங்குபிணி யவிழக்
காடே கம்மென் றன்றே யவல
கோடுடைந் தன்ன கோடற் பைம்பயிர்ப்
பதவின் பாவை முனைஇ மதவுநடை
யண்ண லிரலை யமர்பிணை தழீஇத்
தண்ணறல் பருகித் தாழ்ந்துபட் டனவே
யனையகொல் வாழி தோழி மனைய
தாழ்வி னொச்சி சூழ்வன மலரு
மௌவன் மாச்சினை காட்டி
யவ்வள வென்றா ராண்டுச்செய் பொருளே.

என்பது: தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

வரி

1. மண்கண் - மண்ணிடம்; வீசுதல் - கொடுத்தல்; மழை , யை வீசி.

2. பாடு - ஒலி; உலத்தல் - ஓசை ஆறுதல்; 5. கம் - அநுகரணம். 6. கோடு - சங்கு; கோடலாகிய பயிர். கோடலைக்களையாக வுடைய வரகு முதலாகிய பயிர் என்றுமாம். 9. தாழ்ந்துபடுதல் - ஓரிடத்தே சேர்ந்து தங்குதல்; 11 தாழ்விறொசி - குறுமையினையுடைய நொசி; 12. மாசினை - மௌவல் சூழ்ந்த நொச்சிக் கருநகொம்பு. 13. என்றூரென்பது முற்று.

10. அனையகொல் - அது மலர்ந்த மாத்திரையோ மேலே போய்த்தோ என்றாள். மேலே போனபடி கூறுவாள்; பொருள் அங்ஙனம் சிறந்ததோ என்றுமாம்.

பி - ம். 4 பிடவொடு. 8. யமர்துணை.

24. முல்லை

வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த
வளைகளைந் தொழிந்த கொழுந்தி னன்ன
தளைபிணி யவிழாச் சுரிமுகப் பகன்றை
சிதரலந் துவலை தூவலின் மலருந்
தைஇ நின்ற தண்பெயற் கடைநாள்
வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை
விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி
மங்குன் மாமழை தென்புலம் படரும்
பனியிருங் கங்குலுந் தமிய ணீந்தித்
தம்மூ ரோளே நன்னுதல் யாமே
கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றொடிபிளந்து
நுதிமுக மழுகிய மண்ணைவெண் கோட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுநா வொண்மணி
கழிப்பிணிக் கறைத்தோற் பொழிகணை யுதைப்புத்
தழங்குகுரன் முரசமொடு முழங்கும் யாமத்துக்

கழித்துறை செறியா வாளுடை யெறுழ்த்தோ
ளிரவுத்துயின் மடிந்த தானை
யுரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யேமே.

என்பது : 1. தலைமகன் பருவங்கண்டு சொல்லியது.

2. வினைமுற்றுந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉ மாம்.

— ஆலூர் மூலங்கிழார்.

வரி

1. வேளாப் பார்ப்பான் - யாகம்பண்ணாத ஊர்ப்பார்ப்பான்; இவர்களுக்குச் சங்கறுக்கையுந் தொழில்; 2. வளையாக் களைந்தொழிந்த; கொழுந்து - சங்கின் தலை; 4. சிதரலந்துவலை - சிதறுகின்ற துவலை; 5. தைஇநின்ற - தைத்தன்மை நின்ற; 6. கதிர்கரந்தவைகறை; 8. மங்குல் - இருள்.

5. கடைநாளாகிய 9. பனிக்காலம் என்றது அற்சிரத்தை.

13. மணி - மணியோசை; 14. உதைப்பு - உதைப்பாலுளதாகிய ஓசையை; கறைத்தோல் - கருங்கடகு; 16. கழித்து - உருவி.

12 - 13. கோட்டியானை என்க. 10. யாம் 18. பாசறையேம்.

7. விசும்பு தோயுரிவதுபோலு மென்க; 12. மண்ணை வெண்கோடு-மழுமட்டையான கோடு; 16. வாளுடை 18. வேந்து என்க.

பி - ம். 2. தொழித்த. 12. மழுங்கிய.

25. பாலை

நெடுங்கரைக் கான்யாற்றுக் கடும்புனல் சாஅ
யவிரறல் கொண்ட விரவுமண லகன்றுறைத்
தண்கய நண்ணிய பொழிறொறுங் காஞ்சிப்
பைந்தா தணிந்த போதுமலி யெக்கர்
வதுவை நாற்றம் புதுவது கஞல
மாநனை கொழுதிய மணிநிற விருங்குயில்
படுநா விளியா னடுநின் றல்கலும்

முரைப்ப போல வூழ்கொள்பு கூவ
வினைச்சித ருகுத்த விலவத் தாங்கட்
சினைப்பூங் கோங்கி னுண்டாது பகர்நர்
பவளச் செப்பிற் பொன்சொரிந் தன்ன
விகழுந ரிகழா விளநா ளமையஞ்
செய்தோர் மன்ற குறியென நீநின்
பைத லுண்கண் பனிவார் புறைப்ப
வாரா மையிற் புலந்த நெஞ்சமொடு
நோவல் குறுமக ளுயியரென் னுயிரென
மெல்லிய வினிய கூறி வல்லே
வருவர் வாழி தோழி பொருநர்
செல்சமங் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்
பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் திதிய
னின்னிசை யியத்திற் கறங்கும்
கன்மிசை யருவிய காடிறந் தோரே.

என்பது* பருவங்கண்டழிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

— ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்.

வரி

2. அறலாந்தன்மை கொண்ட 3. கயம் - மடு; 4. தாதுமலர், ந்தபோது பூவுதிர்ந்த எக்கர். 5. நாற்றம் மிக: புதுவதாகிய வதுவை நாற்றம் என்க; 7. படுதல் - ஒலித்தல்; அடு நின்று - வருத்தா நின்று; நடுச சொல்லுதலிலே நின்று என்றுமாம். 8. உரைப்பபோல - சில வார்த்தை சொல்லுவனபோல; ஊழ் - முறைமை; பேடை கூவச் சேவல் கூவ என்க.

9. சிதர் - வண்டு; இனச சிதரானது 10. கோங்கின் கண்ணே இருந்து 9. இலவத்தாங்கணுதிர்த்த 10. கோங்கின்தாது என்க.

10. பகர்நர் - விற்பார்; 12. இகழ்ந்து பிரிவோரும் பிரிய ஒண்ணுத இளவேனிற் காலம்; 15. அவர் வாராமை

* 'தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட' தலைமகளை என்றும்

யின் அவரைப் புலந்த நெஞ்சத்தொடு ; 16, என்னுயிர் நோவதாக வென்று நீ நோவாதேகொள் என்று ஆற்றுவித்தாள். உடலே யன்றி யுயிருநோவதாக வெனச் சொல்லி 17. மெல்லிய இனியகூறி, வல்லே 18. வருவரென்று வேறறுத்துரைக்க.

20. பொதியில் மலை.

பி - ம். 7. பாடுநா, னீடின். 8. நுவல. 18. வருப. 22. கன் முகை.

26. மருதம்

கூர்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் ளன்ன வெண்கான் மாமலர்
பொய்தன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டு
மவ்வயி னண்ணிய வளங்கே ழூரனைப்
புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்குற்
பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி
னிரும்புசெய் தொடியி னேர வாகி
மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் விடாஅல் இவையென மயங்கி
யானோ வென்னவு மொல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே, யினியே,
புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிளா ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுதலுந் தாமஞ் சினரே, யாயிடைக்,
கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயி ரிஃதோ
செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண்
டியாமுங் காதல மவற்கெனச் சாஅய்ச்

சிறுபுறங் கவையின னாக வுறுபெயற்
றண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போ னெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே.

என்பது: தலைமகன் தோழியை வாயில்வேண்டி, அவளால் தான் வாயில்பெறாது ஆற்றாமையே வாயிலாகப்புக்குக் கூடிய தலைமக னீக்கத்துக்கண் புக்கதோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

—பாண்டியன் கானப்பேரெயில்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி.

வரி

2. கால் - காம்பு; 3. விழவிற்கு அணியாகக் கூட்டும்; 5. கூடுமோ - பொருந்துமோ: அல்கல் - இரவு. 7. தொடியினேரவாகி என்றது - தொடியினது அழகையுடையவாகி யென்றவாறு.

8. அடைய - பொருந்த; மாக்கண் 9. இவை; 6. கிம்புரிக் குவமை 9. கண்.

9. மயங்கி - வருந்தி; 10. ஓ மென்னவும் - ஒழியும் என்னவும்; இடைக் குறைந்தது. 11. இவை என்றது, முலையை; 10. மற்று - அசை; 11. பருவம் - காலம். 12. தடைஇ-வளைந்து; சரிந்து என்றபடி; 13. தேங்கொள் - இடங்கொள்; பால்பற்றி இனிமையுமாம்.

13. முலை 15. வீங்கமுயங்கல் என்க. ஒழுகும் பொழுது விம்முதல்.

17. ஆயிடை - அவ்விடை; கவவுக்கை - அகத்திட்டொழுக்கம். நெகிழ்தல் - நழுவுதல்; போற்றி - கருதி.

17. மதவு நடைப் 18. புதல்வன்.

18. செவிலிகை - செவிலியிடம்; 19. புதல்வனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள்: நல்லோர்க்கு ஒத்தனிர் என்று; நல்லோர் - அழகியரான பரத்தையர். 19-20 இஃதோ செல்வன் - இந்தச் செல்வன்;........ என்னுமிடைச்

சொல் இஃதோ எனத் திரிந்தது. 20. செல்வன் - பிள்ளை 22. சாஅய் - என்னிடத்தே தாழ்ந்து. 23. என் முதுகைக் கட்டிக் கொண்டானாக, 24. பலபடியாக வுழுத செம்பாட்டு நிலத்திற் செய்யின்மண்.*

25 - 26. அவன்கண் கண்கலங்கிக் கீழற்ற அறிவினேற்குப் 5. புலத்தல் கூடுமோ தோழி என்க. 5 அல்கல் 26. அறைபோன என்க.

இதனுள்ளுறை : முள்ளியின் பக்கலிலே தோற்றிவாழும்பூ அதனைவிட்டுப் பிறர்க்குப் பயன்பட்டவாறுபோல நம்முடன் பிறந்த நெஞ்சு அவருடன் ஏகுகையாயிற்று, அவருடைய வதுவை விழவிற்கும் உடலாய்த் திரியாநின்றால் புலத்தல் கூடுமோ என்க.

பி - ம். 14. நறுஞ்சாந்து புலர்ந்த 23. விருபெயற். 25. கலுழ்ந் தென்.

27. பாலை

கொடுவரி யிரும்புலி தயங்க நெடுவரை
யாடுகழை யிருவெதிர் கோடைக் கொல்குங்
கானங் கடிய வென்னார் நாமழ
நின்றதில் பொருட்பிணிச் சென்றிவட் டருமார்
செல்ப வென்ப வென்போய் நல்ல
மடவை மன்ற நீயே வடவயின்
வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட் டியானை
மறப்போர்ப் பாண்டிய ரறத்திற் காக்குங்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தி னன்ன
நகைப்பொலிந் திலங்கு மெயிறுகெழு துவர்வாய்
தகைப்பத் தங்கல ராயினு மிகப்ப
யாங்ஙனம் விடுமோ மற்றே தேம்படத்
தெண்ணீர்க் கேற்ற திரள்காற் குவளைப்
பெருந்தகை சிதைத்து மமையாப் பருந்துபட

வேத்தமர்க் கடந்த வென்றி நல்வேல்
குருதியொடு துயல்வந் தன்னநின்
னரிவே யுண்க ணமர்த்த நோக்கே.

என்பது: செலவுணர்ந்து வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

— மதுரைக் கணக்காயனார்.

வரி

1. தயங்க - விளங்க; 2. கழை - தண்டு; வெதிர் - திணிமூங்கில். கோடை - மேல்காற்று. ஒல்கும் - ஒடுங்கும்.

வெதிர் சாய்ந்தால் உள்ளுக்கிடந்த புலி தோன்றுமென்று கூறிற்று.

4. நின்றதில் - இன்னவிடத்திலே நின்றதென்று சொல்லுதலில்லாத, பொருள்; பிணி - பிணிப்பு. 5. போவர் என்று சொல்லாநின்றார்கள் என்று எனக்குச் சொல்லுவாய். 7. வேங்கடம் பயந்த - அங்குள்ள அரசர் திறையிட்ட. 9 முத்தினன்ன 10. எயிறு; நகையொடு பொலிந்திலங்கும் பல். 11. தங்கலராயினும்; இகப்ப- போக, யாங்ஙனம் விடும் விடாதுகாண். 14. அமையா - அதனொடு விடாவாய்; 15. வேந்து - வேத்தென விகாரம். 16. துயல்வருதல் - அசைவருதல்.

17. கண்ணின் மலர்ந்த நோக்கு 12. எங்ஙனம் விடு மென்க. 3. கடிய வென்றாராய்த் 4. தரவேண்டிச 5. செல்வ ரென்று நின்றாரென்க.

பி - ம். 1. தயங்கு. 11. தாங்கல.

28. குறிஞ்சி

மெய்யிற் றீரா மேவரு காமமொ
டெய்யா யாயினு முரைப்ப றோழி
கொய்யா முன்னுங் குரல்வார்பு தினையே
யருவி யான்ற பைங்கா றோறு

மிருவி தோன்றின பலவே நீயே
முருகுமுரண் கொள்ளுந் தேம்பாய் கண்ணிப்
பரிய னுயொடு பன்மலைப் படரும்
வேட்டுவற் பெறலொ டமைந்தனை யாழநின்
பூக்கெழு தொடலை நுடங்க வெழுந்தெழுந்து
கிள்ளைத் தெள்விளி யிடையிடை பயிற்றி
யாங்காங் கொழுகா யாயி னன்னை
சிறுகிளி கடித றேற்றா ளிவளெனப்
பிறர்த்தந்து நிறுக்குவ ளாயி
னுறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே.

என்பது: தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.

இது பகலே சிறைப்புறம்.

— பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி.

வரி

1. காமமொடு - காமத்தால் 4. கால் முதல்; 6. முரண் கோடல் - பலபூவாதலாற் பலநாற்றமா யிருத்தல். 8. அமைந்தனை - அமைந்தாய். 9. எழுந்து நின்று; 10. கிள்ளைத் தெள்விளி - கிள்ளைகளை ஓட்டுகிற ஓசை; இடையிடை - அவற்றின் பேச்சுக் கிடையிடையே; பயிற்றி - பலகாற் சொல்லி; 11. அப்படியே அப்படியே; அவ்வவ்விடங்களிலே யென்றுமாம்; 12. தேற்றாள் - தெளிய அறியாள்.

13. பிறரைக் காக்கக்கொடுவந்து நிறுத்துவளாயின் 14. அவன் மார்பு உறுதற்கு அரிது என்க.

1. மெய்யிற்றீரா மேவருங்காமம் - ஒருவர் மெய்யினின்றும் ஒருவர் தீராமைக்குக் காரணமாகிய காமம்.

பி - ம். 4 அருவியார்ந்த. 7. பரிப்பன்னுயொடு 8. டமர்ந்தனை. 9. வெழுந்து.

29. பாலை

தொடங்குவினை தவிரா வசைவி னோன்றாட்
கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படின்
வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிறந்த
தாழ்வி லுள்ளந் தலைத்தலைச் சிறப்பச்
செய்வினைக் ககன்ற காலை யெஃகுற்
றிருவே றாகிய தெரிதகு வனப்பின்
மாவி னறுவடி போலக் காண்டொறு
மேவ றண்டா மகிழ்நோக் குண்க
ணினையாது கழிந்த வைக லெனையதூஉம்
வாழலென் யானெனத் தேற்றிப் பன்மாண்
டாழக் கூறிய தகைசா லன்மொழி
மறந்தனிர் போறி ரெம்மெனச் சிறந்தநின்
னெயிறுகெழு துவர்வா யின்னகை யழுங்க
வினவ லானாப் புனையிழை கேளினி
வெம்மை தண்டா வெரியுகு பறந்தலைக்
கொம்மை வாடிய வியவுள் யானை
நீர்மருங் கறியாது தேர்மருங் கோடி
யறுநீ ரம்பியி னெறிமுத லுணங்கு
முள்ளுநர்ப் பனிக்கு மூக்கருங் கடத்திடை
யெள்ள னோனாப் பொருடரல் விருப்பொடு
நாணுத்தளை யாக வைகி மாண்வினைக்
குடம்பாண் டொழிந்தமை யல்லதை
மடங்கெழு நெஞ்ச நின்னுழை யதுவே.

என்பது : வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் எம்மையும் நினைத் தறிதிரோ என்ற தலைமகட்குச் சொல்லியது.

— வெள்ளாடியனார்.

வரி

1. நோன்றாட் பு[illegible] என்க ; தாளது என்றும் பாடம் 2. கிடந்து 3. மிசையா.

2. மறுகுதல் - வருந்துதல் ; இடம்படின் - இடத்தேவீழின் 5. எஃகு-கத்தி ; 6. தெரிதகு-ஆராயத்தக்க ; 8. மேவ

றண்டா - பொருந்துதலைமையா ; 9. எனையதூஉம் - சிறிதும் ; 12. எம்மெனை - எம்மிடத்தென்று ; 14. வினவுதலமையாத. 15. பறந்தலை - பாழ்; 16. கொம்மை - பெருமை ; இயவுள் - தலைமை ; வழியிடத்தியானையுமாம். 17. நீருள்ள விடங்காணாது ; 18. அறுநீரம்பி - நீரற்ற யாற்றிலம்பி.

20. எள்ளல் நோனா விருப்பெனக் கூட்டி - பிற ரிகழ்தலைப் பொறாத விருப்பென்க.

21. தொடங்கின காரியம் முடியவேண்டுமென்னும் மானம் தலையாக வைகி ; 23. மடங்கெழு நெஞ்சென்றான், கூடநின்றே என்னாற்றாமை அறிவியா நெஞ்சு என்று. நின்னுழையது என்பது முற்று.

5. செய்வினைக்கு அகன்றகாலை 12. மறந்தனிர் என்க. 19. கடத்திடத்துத் 22. தங்கி யொழிந்தமை யல்லது என்க.

பி - ம். 1 வசையிலேனென்றாட். 7. னவ்வடி. 13. இன்னகையிலங்க. 22. யல்லது. வெண்வட்டியார். வேளாவட்டனன்.

30 நெய்தல்

நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்க ணவ்வலைக்
கடல்பா டழிய வினமீன் முகந்து
துணைபுண ருவகையர் பரத மாக்க
ளிளையரு முதியருங் கிளையுடன் றுவன்றி
யுப்போ யுமண ரருந்துறை போக்கு
மொழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ
யயிர்திணி யடைகரை யொலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களந் தொகுத்த வுழவர் போல
விரந்தோர் வறுங்கல மல்க வீசிப்
பாடுபல வமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்
கோடுயர் திணிமணற் றுஞ்சுந் துறைவ
பெருமை யென்பது கெடுமோ வொருநாண்
மண்ணா முத்த மரும்பிய புன்னைத்

தண்ணருங் கானல் வந்து நும்
15. வண்ண மெவனோ வென்றனிர் செலினே
என்பது.' பகற்குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

— முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்.

வுரை.

1. சிலைக்கயிறு - வலையிறுக்கும் பெருங்கயிறு ; வலத்தல். அக்கயிறு கட்டப்படுதல் ; வலை - வலையால் ; 2. பாடு - பெருமை. 6. ஒழுகை - சகடம். 7. ஒலிப்ப வாங்கி - இழுத்த லருமையால் ஆரவாரித்து வாங்கி யென்றாள். கரையிடத்து வலித்து. 8. தொகுத்த - ஒருப்படுத்தின. 10. பாடு - கூறு ; தங்களிற் கூடுதல் சாற்றி ; அமைத்து. 12. என்பது - என்று சொல்லப்படுகின்ற அது. 13. முத்தம் - முத்தம்போல ; 14-15. வாராநின்றீர், வந்தாலிது கேட்கின்றிலீர் என்றாள்.

15. உங்களழகு செய்த தென்னென்று சொல்லி வினவிப் போகிற், பெருமை கெடுமோ என்றாள், வண்ணங் கேட்கில் வரைவதொன்று : வண்ணத்திற்கு அழிவல்ல தில்லாமையால்.

4. துவன்றி 6. குழீஇ 7. வாங்கி 9. வீசி 10. அமைத்து 11. மணற்கண்ணே துஞ்சு மென்க.

இதனுள்ளுறை : பெருங் கடலுட் சிக்கிக் கிடக்கின்ற மீனை நுளையர் அதனின்று நீக்கி உயிர் செகுத்துக் கண்டா ரெல்லார்க்கும் கூறுவைத்துப் பரப்பிப் பின்பு உயிர் வருத்தினோ மென்னு மிரக்கமின்றி, மணற்குன்றிலே யுறங்கினாற்போல, பெருங் குலத்துப் பிறந்த இவளை நீயிர் நும்வசமாக நீக்கி வருத்தி, வேறு பாட்டா னெல்லாரு மிவளைச சூழும்படி அலராக்கிப் பின்பு நீர் துயரமின்றி உறங்குகின்றீர் என்றவாறு.

13. புன்னை அரும்பிய என்றதனாலும், பகற்குறி யிடையீடு குறியாதாகும்.

15. வண்ண மெவனோ வென்றது, இனிநீ ரென்செய்தீ ரென்று கேட்கு மளவல்ல, நும்மழகு என் செய்தது என்று கேட்கவேண்டு மென்றவாறு.

பி - ம். முடங்கிடந்த, முடக்கிடந்த.

31. பாலை

நெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவிர் மண்டிலம்
புலங்கடை மடங்கத் தெறுதலின் ஞொள்கி
நிலம்புடை பெயர்வ தன்றுகொ லின்றென
மன்னுயிர் மடிந்த மழைமா றமையத்
திலையில வோங்கிய நிலையுயர் யாஅத்து
மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பினங் கட்குக்
கல்லுடைக் குறும்பின் வயவர் வில்லிட
நிணவரிக் குறைந்த நிறத்த வதர்தொறுங்
கணவிர மாலை யிடூஉக்கழிந் தன்ன
புண்ணுமிழ் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்
கண்ணுமிழ் கழுகின் கான நீந்திச்
சென்று ரன்பிலர் தோழி வென்றியொடு
வில்லலைத் துண்ணும் வல்லாண் வாழ்க்கைத்
தமிழ்கெழு மூவர் காக்கு
மொழிபெயர் தேஎத்த பன்மலை யிறந்தே.

என்பது: பிரிவிடை ஆற்றாளாயினளென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

வரி

1. சிவந்த - கோபித்த; 2. புலக்கடை புலங்கடையென நின்றது; புலத்திட மென்றவாறு; மடங்க - பயிரெல்லாம் தீய; ஞொள்கி - குறைவுபட்டு. 3. இன்று நிலம் புடை பெயர்வ தல்லவோ எனச் சொல்லி; 4. மன்னுயிர் - ஆண்டு வாழும் மக்கள். 9. கணவிரம் - செவ்வரலி; இடூஉக் கழிந்தன்ன - விழவிட்டு. 10. குருதி பரிப்ப - குருதி விழுந்தோரைச் சூழ.

4. மடிதல் - மரித்தல்; 7. குறும்பு - குறும்பரிடம்; வயவர் - அக் குறும்பில் வீரர்; வில்லிட - விற்கள் விட; 8. நிணவரி - நிணவொழுங்கு; குறைந்த - அற்ற; நிறத்த வதர் - அதர்க்கடை.

10. புண்ணுமிழ்குருதி வாய்க்கொண்டு போய்ப் 6. பார்ப்பிற்கு 11. உமிழ்ந்து கொடுக்கும் கானமென்க.

12. வென்றியொடு - வென்றியால். என்பிலா - என்பு அளவு இலா ; என்றுசொல்லும் வாராத தயளவு இலா என்று பெயர்ப் படுத்துக 13. வில்லா லலைத்துண்ணும் 14. மூவர் காக்கும் தமிழ்கெழு 15 மொழி பெயர்ந்த தேசமென்க, அந்நாட்டுப் பல மலைகளைக் கடந்து தூரப் போனார் என்க.

4. அமையத்துச 12. சென்றாரென்க

12. சென்றாரென்று சொல்லுதலிலா, பிரிவாற்றாமை வருந்து கின்றா ளென்று சொல்லுவ ரெனறாள்

பி - ம். 8. நிறைத்த

32. குறிஞ்சி

நெருந லெல்லை யேனற் றோன்றித்
திருமணி யொளிர்வரும் பூணன் வந்து
புரவலன் போலுந் தோற்ற முறழ்கொள
விரவன் மாக்களிற் பணிமொழி பயிற்றிச்
சிறுதினைப் படுகிளி கடீஇயர் பன்மாண்
குளிர்கொ டட்டை மதனில புடையாச்
சூரர மகளிரி னின்ற நீமற்
றியாரை யோவெம மணங்கியோ யுண்கெனச்
சிறுபுறங் கவையின னாக வதற்கொண்
டிகுபெயன் மண்ணின் ஞெகிழ்பஞ ருற்றவென்
னுள்ளவ னறித லஞ்சி யுள்ளில்
கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ
வெரூஉமான் பிணையி னொரீஇ நின்ற
வென்னுரத் தகைமையிற் பெயர்த்துப்பிறி தென்வயிற்
சொல்ல வல்லிற்று மிலனே யல்லாந்
தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்ந்தோ னின்றுந்
தோலா வாறில்லை தோழிநாஞ் சென்மோ

சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே
மாசின் றாதலு மறியா னேசற்
றென்குறைப் புறனிலை முயலு
மண்க ணாளனை நகுகம் யாமே.

என்பது: 1. பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறைநயப்பக் கூறியது.

2. தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றதூஉமாம்.

— நல்வெள்ளியார்.

வரி

3. புரவலன் - புரப்பவன்; தோற்றம் - பொலிவு; உறழ் கொள - மாறுகொள. 6. குளிர் - ஈரம். மதனில - வலியிலாதன; தன்னா லெடுக்கலாவன. 7. சூரரமகளி ரைப்போல வென்றான், தன்னை வருத்துதலான். 8. யாரையோ - யாரோ; ஐ - அசை. உண்கென - உண்பே னெனச் சொல்லி; 9. அதற்கொண்டு - அதனை மனத்தாலே கருதி; 11. உள்ளறிதல் - நெகிழ்ந்தமை யறிதல். 12. கடியவை என்றாள், முன்சொல்லக் கடவன வாகச் சொன்னவை யல்ல என்று. கையைப் பிணிப்பு விடா. 17. சென்மோ - செல்வேம். அது 14. கழித்து; இன் - அசை;

18. சாயிறை - வளைந்த சந்து. 19. மாசின்றாதலும் - குற்றமின்றித் தனக்கே யாதலும். ஏசற்று - வருத்தமுற்று; 20 என் குறைக்கு - என்னாற் பெறுங் காரியத்திற்கு, என் பின்னிற்றலிலே முயலும். புறனிலை - பின்னிலை. 21 அண்கண் - கண் அண் என்க.

பி-ம். 14. வென்னூர்த். 15. சொல்லல்.

33. பாலை

வினைநன் றாதல் வெறுப்பக் காட்டி
மனைமாண் கற்பின் வாணுத லொழியக்
கவைமுறி யிழந்த செந்நிலை யாஅத்
தொன்றோங் குயர்சினை யிருந்த வன்பறை

வீளைப் பருந்தின் கோள்வல் சேவல்
வளைவாய்ப் பேடை வருதிறம் பயிரு
மிளிதேர் தீங்குர லிசைக்கு மத்தஞ்
செலவருங் குரைய வென்னாது சென்றவண்
மலர்பா டான்ற மையெழின் மழைக்கண்
டெளியா நோக்க முள்ளினை யுளிவாய்
வெம்பர லதர குன்றுபல நீந்தி
யாமே யெமிய மாக நீயே
யொழியச் சூழ்ந்தனை யாயின் முனாஅது
வெல்போர் வானவன் கொல்லி மீமிசை
நுணங்கமை புரையும் வணங்கிறைப் பணைத்தோள்
வரியணி யல்குல் வாலெயிற் றோள்வயிற்
பிரியா யாயி னன்றுமற் றில்ல
வன்றுநம் மறியா யாயினு மின்றுநஞ்
செய்வினை யாற்றுற விலங்கி
னெய்துவை யல்லையோ பிறர்நகு பொருளே.

என்பது : தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— மதுரை அளக்கர்ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

வரி

1. வெறுப்ப - மிக ; மிகவென்றது செறிய ; என்றது-அறப் பொருளாயிற்று.

2. மனையில் வாழுதல் ஒழிய ; 4. ஒன்றேங்குயர் சினை - கப்பின்றி ஒன்றேங்கு உயர்சினை; ஓங்கின கொம்பு. 5. வீளை - சிள்ளென்ற ஓசை ; பருந்தின் சேவல் ; இரை கொள்ளவல்ல சேவல்; 6. வருந் திறத்திலே யழைக்கும் ; 7. இளியென்னும் பண்ணொன்று கேட்டார் விசாரிக்குங் குரல்; மெத்தெனப் பேடையை அழைத்தலால் இளிபோன்றது.

8. அவள் 9. கண் ; மலர் பெருமையழிதற்குக் காரணமாகிய கண். 10. தெளியா நோக்கம் - வெருவின பார்வை.

10. உள்ளினையாயின் 12. நீயே 13. ஒழியச் சூழாநின்று யாயின்.

13. ஒழிய - ஊங்கே போக; முதுஅது - பழைதாக. 16. வரி - திதலை; 17. பிரியாயாயின் நன்றுமன்; அது மாட்டாயன்றே என்றான். தில் - அசை.

18. அன்று - பிரிகின்ற அன்று; நம்மை அறியாயாயினும் என்றது, நாம் முடியப் போகமாட்டேமென்று உள்ள படி அறியாதே பிரிந்தாயாயினும் என்றவாறு

18-19. நம்வினை, அதுதான் செய்யும் வினை; வினை - காரியம்; ஆற்றுற விலங்கின் - செய்வினையை வழியுற்றவள விலே விலக்குவையாயின். 20. பிறர் நகு பொருள் - பிறர் சிரிக்கத் தகுங் காரியும்.

இங்கு வந்து மீள நம்மாலாகாதுகாண் என்று நெஞ்சினை மீளாதபடி கூறினான்.

1. காட்டிச் 8. சென்று; என்றது, போந்து என்றவாறு.

5. பருந்து 6. துணைப்பயிரும் 7. காட்டில் 8. அடைந்து 2. துணைப் பிரிந்தார்க்குப் 8. போதலரி தென்றது என்றவாறு.

12. யாமே, நீயே என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை.

ம். 3. வீழ்ந்த. 4. வண்பறை. 7. மிளியேய். 8. செல்லருங். 1. வெம்பராஅய. 12. தமியமாக. 14. வெவ்வேல்.

34. முல்லை

சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல்
கண்ணியின் மலருந் தண்ணறும் புறவிற்
றொடுதோற் கானவன் கவைபொறுத் தன்ன
விருதிரி மருப்பி னண்ண லிரலை
செறியிலைப் பதவின் செங்கோன் மென்குரன்
மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை யருத்தித்
தெள்ளற றழீஇய வார்மண லடைகரை
மெல்கிடு கவுள துஞ்சுபுறங் காக்கும்

பெருந்தகைக் குடைந்த நெஞ்ச மேமுறச்
செல்க தேரே நல்வலம் பெறுக
பசைகொல் மெல்விரற் பெருந்தோட் புலைத்தி
துறைவிட் டன்ன தூமயி ரெகினந்
றுணையொடு திளைக்குங் காப்புடை வரைப்பிற்
செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி
யின்றுவர லுரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
வில்லவ ரறித லஞ்சி மெல்லென
மழலை யின்சொற் பயிற்று
நாணுடை யரிவை மாணலம் பெறவே.

என்பது : வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது

— மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

வரி

1. வெண்டலையாயிற்று பூவால். 2. கண்ணியின் - தொடை போல. 3. கவை - கவைக்கோல்; பொறுத்தல் - சுமத்தல். 8. அசை விடுகின்ற கவுளவாய் உறங்கு புறத்தைப் பாதுகாக்கும் 9. பெருந்தன்மை. 10. வலம் - கடுக விடவல்ல வெற்றி. 11. பசை - கஞ்சிப் பசை; கொல்லுதல் - வஸ்திரம் அறப் பண்ணுதல்; 12. விட்டன்ன......; எகினம்-அன்னம்; 13. திளைத்தல் - விளையாடல். வரைப்பு - மாளிகை; ஆகுபெயர்.

15. சென்றிசினோர் திறத்து ஒன்று உரைப்பையாகில் அவர் இன்று வருவர் என்னும் உரையை உரை என்றவாறு. திறத்தென்புழி உரைக்கில் என ஒரு சொல் வருவிக்க.

18. பெறச் 10. செல்க தேர் என்க.

2. புறவில் 6. அருத்திக் 8. காக்கும் என்க.

6. மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை - மறி வயிற்றிலே முழுகி விளையாடும் பக்கத்தையுடைய பிணை.

நம்மை இங்கே கலையும் பிணையும் வருத்த, அவளை அங்கே அன்னமும் துணையும் வருத்த என்றவாறு.

பி - ம். 5. புதவின்.

35. பாலை

ஈன்று புறந்தந்த வெம்மு முள்ளாள்
வான்றோ யிஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி யிரட்டுந் தாளுடைக் கடிகை
நுழைநுதி நெடுவேற் குறும்படை மழவர்
முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்
தோப்பிக் கள்ளொடு துரூஉப்பலி கொடுக்கும்
போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சுரந்
துணிந்துபிற ளாயின ளாயினு மணிந்தணிந்
தார்வ நெஞ்சமொ டாய்நல னளைஇத்தன்
மார்புதுணை யாகத் துயிற்றுக தில்ல
துஞ்சா முழவிற் கோவற் கோமா
னெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கான் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேரியாற்று நுண்ணறல் கடுக்கு
நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்
கறியாத் தேஎத் தாற்றிய துணையே.

என்பது : மகட்போக்கிய நற்றாய் தெய்வத்திற்குப் பராஅயது

— அம்மூவனார்.

வரி

3. தாள் - மூட்டுவாயில் விலங்கச் செறிக்கும் கடையாணி; கடிகை - காம்பு. 4. குறும்படை - கோட்டை; மழவர் - வீரர்; குறும்படைந்த வீரர் என்றுமாம். 5. முனை ஆ - பகைப் புலத்தவாய நிரை.

5 - 7. 'முனை தந்து .... பேண்மார்' - என்றது முனையிடத்து ஆவை மீட்டு, முரம்பின்கண்ணே வெட்சியாரை வீழ்த்த மறவரது பதுக்கையெனக் கூட்டுக; வலிய ஆண்மையாலிட்ட பதுக்கை; பதுக்கைக் கடவுள் என்றான், பதுக்கைக் கல்லிற் கடவுளுறைதலான்.

9. தோப்பிக்கள் - நெல்லாற் செய்யுங்கள் ; துரு - செம் மறிக்குட்டி ; 10. கவலையசுரம் - அருவழிகளையுடைய நெறி ; 11. துணிந்து - போக்கை நிச்சயித்து.

14. கோவல் - திருக்கோவலூர். 15. கொடுங்கால் என்னும் ஊர்.

கொடுங்காலிற் 16. பெண்ணையாற்றின் 15. முன்றுறை.

18. ஆற்றிய - செலுத்திய ; துணை - தலைவன்.

1. உள்ளாளாய்ப் 11. பிறளாயினளாயினும் என்க. 2. புலம்பும்படி 11. பிறளாதல்.

4. மழவர்-மழநாட்டார். 17. பேதைக்குத் 18. துணை என்க.

பி-ம். 8. துடிபடத். அம்மூவனார். அவர்

36. மருதம்

பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக்
கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்
தரில்படு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
கயிறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு
நாட்கய முழக்கும் பூக்கே ழூர
வருபுனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்
திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவி
னறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வலரே
கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழிய
னாலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்
சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூ ணெழினி
நாரரி நறவி னெருமை யூரன்
றேங்கம ழகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தி
னிருங்கோ வேண்மா னியறேர்ப் பொருநனென்

றெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன்
முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை
வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே.

என்பது: தலைமகள் பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகனொடு புலந்து சொல்லியது.

— மதுரை நக்கீரர்.

வரி

கோளிரை - அதற்குக் கூற்றமாகிய இரை; 17. நார் - பன்னாடை; நறவினையுடைய எருமையூர். 20. ஓர் நாள் ஒரு பகலிலே பொருதழக்கு மென்ப.

12. அலர் 20. ஆர்ப்பினும் பெரிது என்க.

3. ஆம்பல் மெல்லடை கிழியவும் குவளை மலர் 4. சிதையவும் எழுந்து பாய்ந்து எனக கூட்டி, மெல்லடை கிழிய எழுந்து, குவளை மலர் சிதையப் பாய்ந்தென அறுக்க.

வேட்டுவன் தூண்டிலிற் கோத்த இரையை இலையின் கீழ்க் கிடந்தவாளை நுகர்ந்து, தூண்டிற்றுவக்கு விடாது இலை கிழிய எழுந்து குவளைப் பூ முறியப் பாய்ந்து அக்குவளையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை மயக்கி, நாட்காலத்தே எல்லாரும் காணக் கயத்தை உழக்குகின்றாற்போல, நின்பாணனுடைய நெஞ்சுவலிதாய்ப் புறம்பு மெல்லிதாயிருக்கின்ற இன்சொல்லாலே அப்பரத்தையர் நலத்தை நுகர்ந்து, அப் பரத்தையர் தாய்மார் நெஞ்சுவருந்த அவ்விடத்தை விடாத அன்புடனே போந்து, நாங்கள் நுமது நிறங்கண்டு வருந்த இங்கே வந்து, குவளை மலர்சூழ்ந்த வள்ளை போலும் எங்கள் சுற்றத்தார் மயங்க அவர்களை வருத்தி, ஊரையெல்லாமிப்படி எல்லாருமறியக் கலக்குவானொருவனல்லையோ என்றவாறு.

பி - ம். 10. வரிமலர். 11. மகளிரொடு. தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்துவரத் தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.

37. பாலை

மறந்தவ ணமையா ராயினுங் கறங்கிசைக்
கங்கு லோதைக் கலிமகி ழுழவர்
பொங்கழி முகந்த தாவி னுண்டுகள்

மங்குல் வானின் மாதிர மறைப்ப
வைகுபுலர் விடியல் வைபெயர்த் தாட்டித்
தொழிற்செருக் கனந்தர் வீட வெழிற்றகை
வளியொடு சினைஇய வண்டளிர் மாஅத்துக்
கிளிபோல் காய கிளைத்துணர் வடித்துப்
புளிப்பத னமைத்த புதுக்குட மலிர்நிறை
வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசுங்குடைக்
கயமண்டு பகட்டிற் பருகிக் காண்வரக்
கொள்ளொடு பயறு பால்விரைஇ வெள்ளிக்
கோல்வரைந் தன்ன வாலவிழ் மிதவை
வாங்குகை தடுத்த பின்றை யோங்கிய
பருதியங் குப்பை சுற்றிப் பகல்செல
மருத மரனிழ லெருதொடு வதியுங்
காமர் வேனின் மன்னிது
மாணல நுகருந் துணையுடை யோர்க்கே.

என்பது 1 தலைமகள் தோழிக்கு வன்புறை யெதிரழிந்து சொல்லியது.

2 பிரிவுணர்த்திய தோழி சொல்லியதூஉமாம்.

பொங்கழி யென்பது தூற்றுப்பொலி.

— விற்றூற்று மூதெயினனார்.

வரி

1. மறந்து ஆவிடத்துத் தங்காராயினும் என்றது அங்கு மறந்து அமைகுவர் என்பது கொண்டு. 1 - 2 கறங்கிசைக் கங்குல் - பள்ளியெழுச்சிக் காலம். ஓதை - ஆளழைக்கு மாரவாரம். 3. பொங்கழி - தூற்றுப் பொலி; தாவில் - வலியில்லாத; துகள் - கூளம்; 4. மங்குல்வானின் - இருண்டமேகம்போல. 5. வைகு புலர்விடியல் - இராப்பொழுது வைகின இருள்புலர் கின்ற விடியல்: ஆட்டி - அலைத்து; கடாவிடுதல்.

6. தொழிற் செருக்கால் வந்த மயக்கம். எழிற்றகையை யுடையவாய். 7. மா - அத்துசசாரியை; மாவில். 8. வடித்தல் - உறர்திடுதல். 9. புளிப்பதன் - மாதுளங் காய் முதலாகிய சில்பதம்; அமைத்தல்; புளிக்குஞ்

செவ்வி யுண்டாக்கப்பட்ட என்றுமாம்; புதுக்குடங்க ளின் மிகுகின்ற நிறை - ஆகுபெயர்: ஊறினசாரம் என்றவாறு.

10. வெயிலிடத்து முதுகு புறந்தோன்ற நட்ட; இதழ்-தோடு; பசுங்குடை - செவ்வியிலாக்கின பனையோலைக்குடை.

10 - 11. குடையாற் பருகி.

12. விரவி - விரவ; 13. கோல்வரைந்தா லொத்த என்க. மிதவை - கூழ்; 14. வாங்குகை - வலித்துண்ணுங்கை; தேர்ந்துண்டல்; விலக்குதல்.

15. பருதிபோன்ற செங்கேழ்க்குப்பை; சுற்றி - கூடாகச் சுற்றி; 16. எருதொடுவதிதல் - சாதி கூறியது.

18. நலத்தை யனுபவிக்குந் துணையுடையோர்க்கு 17. நல்ல வேனில்; மன் - அது கழிந்ததென்றாள்; என்றது நம் காதலர் மறந்து அமையாராயினும் இதுதான் துணை யுடையோர்க்கு நல்ல காலம்; அது நமக்கென் என் றாள். 2. உழுவர் 5. ஆட்டிப் 11. பருகி 15. சுற்றி என்க.

11. பருகி 14. உண்டபின் என்க.

பி - ம். 1. ணமைகுவ. 13. கோலறை.

38. குறிஞ்சி

விரியிணர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணியன்
றெரியிதழ்க் குவளைத் தேம்பாய் தார
னஞ்சிலை யிடவ தாக வெஞ்செலற்
கணைவலந் தெரிந்து துணைபடர்ந் துள்ளி
வருதல் பொய்யலது வான்றோய் வெற்பன்
வந்தன னாயி னந்தளிர்ச் செயலைத்
தாழ்வி லோங்குசினைத் தொடுத்த வீழ்கயிற்
றாசன் மாறிய மருங்கும் பாய்புட
னாடா மையிற் கலுழ்பில தேறி
நீடிதழ் தலைஇய கவின்பெறு நீலங்
கண்ணென மலர்ந்த சுனையும் வண்பறை
மடக்கிளி யெடுத்தல் செல்லாத் தடக்குரற்
குலவுப்பொறை யிறுத்த கோற்றலை யிருவி

கொய்தொழி புனமு நோக்கி நெடிதுநினைந்து
பைதலன் பெயரலன் கொல்லோ வைதேய்
கயவெள் ளருவி சூடிய வுயர்வரைக்
'கூஉங்க ணஃதெம் மூரென
வாங்கதை யறிவுறன் மறந்திசின் யானே.

என்பது: 1. தோழி தலைமகன் குறை கூறியது.

2. பகலே சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியதூஉமாம். *

3. தோழி குறிபெயர்த்திட்டுச் சொல்லியதூஉமாம்.

— வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்

வரி

2. தெரிதல் - தீதுகழித்தல்.

4. வலந்தெரிந்து - வலத்தை ஆராய்ந்துகொண்டு. துணை - தலைவி; படர்ந்துள்ளி - வருந்திநினைந்து. 5. வாய்வது - வாய்ப்புடையது; மெய்யென்றபடி. 6. வந்தனனாயின் - அங்ஙனம் வந்தானாயின். 7. வீழ்கயிறு - தாழ்கயிறு.

8. மாறுதல் - ஆடாதொழிதல். மருங்கும் - பக்கத்தையும்.

10. இதழ் நெருங்கிக் கலந்த நிலம்.

12. எடுத்தல் செல்லாதென்றான் கனத்தால்; தடக்குரல் - பெரிய கதிர்.

13. குலவுப்பொறை - வளைந்தபாரம்; இறுத்த - முறித்த; கெடுத்தலுமாம்; கதிர்த்தலைபோய்க் கோற்றலையாயிற்று.

---

* "தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை, வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித், தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறல்" என்ற துறைக் குதாரணமாகக் காட்டி, "இதனுள் ஊசல் மாறுதலும், புனமும் தன்குறி தள்ளிய இடன்; மறந்திசின் என்றது தெருளாக்காலை; கூஉங்கண்ணது ஊரென உணர்த்தாமையின் இடையீடுபடுவதன்றி அவன்கண் தவறுண்டோவெனத் தன் பிழைப்பாகத் தழீஇயினாள். இது சிறைப்புறமாக்வரைவு கடாயது" என்றார் நச்சினார்க்கினியர். தொல். பொருள். களவு. 20.

பாங்கியாடிடம் விடுத்துக்கொண் டகறற்கு உதாரணமாகக் காட்டினார் அகப்பொருள் விளக்க உரைகாரர். சூத். 156.

13-14. இருவிப்புனம், புனத்தையும் பார்த்து. நெடிது - பெரிதாக; நினைந்தெனவே எல்லாம் கூறியவாறு.

15. பைதலனாய்ப் போகமாட்டாது வருந்துகின்றனின்றே என்றாள். பெயரலன் என்று அங்கே அறுத்து, பின் தோழி தன்னுள்ளே * யரற்றல் கூறிற்றாக்குக.

16. அயவெள்ளருவி - சுனையினின்றும் தாழ்ந்துவிழுகின்ற வெள்ளருவி.

18. ஆங்கு - அவ்விடத்து; அது - அதை என்று ஈறு திரிந்தது. அதனை எனவிரியும். அதனை அறிவுறுத்துதல் மறந்தேன், அதனால் 15. மெய்யேவனாக என்றாள். 4. தலைவி நோவாளாக 6. வந்தனனாயின் 15. பெயரலன் என்க.

பி - ம். 7. காவிலோங்கு. 3. பாய்புடை. 15. போகுவன்.

39. பாலை

ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்
துள்ளியு மறிதிரோ வெம்மென யாழநின்
முள்ளெயிற் றுவர்வாய் முறுவ லழுங்க
நோய்முந் துறுத்து நொதுமன் மொழியநின்
றுய்நல மறப்பனோ மற்றே சேணிகந்
தொலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி யொண்பொறி
படுஞெமல் புதையப் பொத்தி நெடுநிலை
முளிபுன் மீமிசை வளிசுழற் றுறாஅக்
காடுகவர் பெருந்தீ யோடுவயி னோடலி
னதர்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு
மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத்
தினந்தலை மயங்கிய நனந்தலைப் பெருங்காட்டு
ஞான்றுதோன் றவிர்சுடர் மான்றற் பட்டெனக்
கட்பட ரோதி நிற்படர்ந் துள்ளி
யருஞ்செல வாற்றா வாரிடை ஞெரேரெனப்
பரந்துபடு பாய னவ்வி பட்டென

* யாற்றல் என்றும் படிக்கலாம்.

விலங்குவளை செறியா விருத்த நோக்கமொடு
நிலங்கிளை நினைவினை நின்ற நிற்கண்
டின்னகை யினைய மாகவு மெம்வயி
னாடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவி
னேற்றேக் கற்ற வுலமரல்
போற்றா யாகலிற் புலத்தியா லெம்மே.

என்பது: பொருண் முற்றிய * தலைமகன் தலைமகளைக்கண்டு சொல்லியது. இப்பாட்டு நிலத்தாற் பாலை

— மதுரைச் செங்கண்ணனார்.

வரி

1. ஒழித்தது - ஸ்திரீ விஸநம்பண்ணலாகாதென்று முன்னோர் கழித்தது. பழித்தல் - அதனை இகழ்தல். இரவலர்க்கு இடம் இல்லாமல் அவரை யொழித்ததனைப் பழித்தலென்றுமாம். வழியிலே போந்து.

4. முந்துறுத்து - தோற்றுவித்து; நொதுமல் மொழியல் - ஏதின்மை சொல்லாதேகொள்.

5. ஆய்நலம் - ஆயத்தாரால் ஆராயப்பட்ட அழகு; ஆயத்தார்க்கு விநோதமிது; மற்று - வினைமாற்று.

6. பிசைதல் - ஒன்றோடொன்று தேய்த்தல்; ஞெலி - கடையப்பட்ட மூங்கில்; ஆகுபெயர். 7. ஞெமல் - சருகு.

6 - 7. ஒண்பொறி மறையப்பொத்தி என்க. பொத்த எனத் திரிக்க.

8. முளிபுல் - உலர்ந்த ஊகம் புல்; மூங்கிலுமாம்: என்னை: 'புறக்காழனவே புல்லெனப் † படுமே' (தொல். பொருள். மரபு. 85.) என்றாராகலின். உறூஉ - உறுத்தி; உறுத்த என்க.

* முற்றி மீண்ட என்பதும் பாடம்.
† மொழிப என்பது மூல பாடம்.

9. ஓடுவையின் ஓடல் - காற்றோடின விடமெங்கும் ஓடுதல்.

10. அதர் கெடுத் தலறிய சாத்தொடு - வழியற்றுக் கூப்பிட்ட சாத்தொடே; சாத்தரொடு 15. ஞெரேரென 16. பரந்துபட்ட பாயல் - ஞெரேரென்னும் அநுகரணத் துடன் சாத்தரொடு பரந்து கண்படுபாயல் எனக் கூட்டுக. 16. படுதல் - கண்படுதல்; பாயல் - சயனம்.

13. ஞான்று தோன்று அவிர் சுடர் - வீழ்கின்றபோது தாழ்ந்து தோன்றுகின்ற சுடர்; மயங்கிப் பட்டதாக, ஆல் - அசை. கள் - வண்டு; படர்தல் - வந்து படிதல்; படர்ந்துள்ளி - நினைந்து நினைந்து.

15 - 16. காட்டில் அருவழியில் பரந்துபட்ட பாயல். ஞெரேரென - பொதுக்கென; குறிப்புமொழி; அநுகரணமுமாம்; பரத்தல் - வேண்டினபடி கிடத்தல்; பாயலிடத்து 18. நின்னைக் கண்டென்க. நவ்வியைப் பட்டாலொப்பத் 17. தாழ்ந்த நோக்கத்துடனே.

17-18. மெலிவாற் கழன்று விழுகின்ற வளையை யேறத் தடுக்கி, நிலத்தைக் காலாற் கீறுகின்ற வருத்த முடையையாய் நின்ற நின்னை யென்க. கவிழ்ந்து நிற்றலாற் றாழ்ந்த நோக்கமாயிற்று.

19. இன்னகாய்! இனையமாகவும் - நாங்கள் இப்படிப் போந்து தனித்து வருந்தவும்.

19-20. எம்மிடத்து நீ ஊடுகின்ற ஊடல் யாங்கு வந்ததென்க, எனச் சொல்லி, என்று சொல்லெச்சமாக்கி ஒரு சொல் வருவிக்க. யாழ - அசை.

21. கோடு - பக்கம்; குவவுதல் - திரண்டு சிறுகுதல்; நீவி - துடைத்து. உளரிய - கோதிய; நன்னர் அமையம் - நல்ல பொழுது; என்றது கனவிற்கண்ட பொழுதாக லான்.

---

* இவ்வடிமுதலாக 'வாயல்கன' வென்பதீறாக நின்ற அடிகளைக் "கனவு முரித்தா லவ்விடத் தான" என்ற சூத்திரத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல், பொருள். பொருளி. 3)

42. குறிஞ்சி

மலிபெயற் கலித்த மாரிப் பித்திகத்துக்
கொயலரு நிலைஇய பெயலேர் மணமுகைச்
செவ்வெரி நுறழுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டளிரேர் மேனி மாஅ யோயே
நாடுவறங் கூர நாஞ்சி றுஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலைக்
குன்றுகண் டன்ன கோட்ட யாவையுஞ்
*சென்றுசேக் கல்லாப் புள்ள வுள்ளி
லென்றூழ் வியன்குள நிறைய வீசிப்
பெரும்பெயல் பொழிந்த வேம வைகறைப்
†பல்லோ ருவந்த வுவகை யெல்லா
மென்னுட் பெய்தந் தற்றே சேணிடை
யோங்கித் தோன்று முயர்வரை
வான்றோய் வெற்பன் வந்த மாறே.

என்பது : தலைமகன் வரைவு மலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

— கபிலர்.

வரி

1. பெயலால். 2. கொய்யலருமை பூவின் மிகுதியால்; பெயலுகு எழுச்சி பெற்ற முகைவெரிந் கண்ணுக்கு உவமை. 5. தொழிலின்றித் துஞ்சும் நாஞ்சில். 6. நீரில்லாத. 9. வீசி - உதவி. 13. தோன்றும் 14. வெற்பன். 13. வரை - பக்கமலை.

14. வந்தமாறு - வரையவந்தபடி. சொல்லில் 11. பல்லோருவந்த உவகையெல்லாம் 12. என்னுட் பெய்தந்தற்று எனக் கூட்டி, 3. மழைக்கண்ணும் 4. தளிர்மேனியும்

---

* 'சென்றுசேக் கல்லாப் புள்ள — குளம்' என்பது 'அருங்கேடன்' என்பதுபோல நின்றது என்றார் பரிமேலழகர். (குறள் 210).

† இவ்வீரடியினையும் பயனிலையுவமத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டினார் பேராசிரியர். (தொல். பொருள். உவமை: 14)

யகமடற் சேக்குந் துறைவ
ஙி னின்றுயின் மார்பிற் சென்றவென் னெஞ்சே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவழிக் கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது.

— குன்றியனார்.

வரி

2. பாடெழுந்து - ஒலி மிக்கு. 3. தொழுதி - தொகுதி. 4. குலை - திரட்சி. 5. அசைவண்டென்பது, தாமிருந்த நீர்ப்பூவை விட்டுக் கோட்டுப்பூ வேறப் போவோமோ இல்லேமோவென்று அசைதல்; அல்குறு காலை - எல்லாம் தம் பதிகளிலே சென்று தங்கும் அந்திக்காலம். 6. தளர - ஒல்க; தூங்கி - அசைந்து. அல்குறு காலை என்றதற்கு ஈங்கே 6. மாலையென்று பெயரிட்டார்.

7. பிரிந்திருப்பார் அழிதற்கு வந்த கீழ்காற்று; 6. தூங்கி வந்த 7. கொண்டல்; கொண்டலொடு - கொண்டலான். 9. நம் - நம்மை. 11. உறை - உறைதல். 13. ததும்பும் - ஒலிக்கும். 15. மடை - மூட்டுவாய்; கொம்பிற் றலையில் இரும்பாலும் செம்பாலும் பண்ணித் தைத்தலான் மூட்டாயிற்று. பிளிற்றி - ஒலித்து.

12. வாரற்க என்றான், இங்கு வந்தால் என்னொடு கிடந்து துயருறுமென்று. 4. சேர 5. அல்குறுகாலை என்க.

வெண்ணெல் அரிநர் தங் காரியஞ் செயயப் பறைகொட்டுவிக்க, நாரை வேற்று நிலத்ததாகிய பெண்ணையிலே சென்று தங்கித் தான் வாழுமிடமாகிய மருத நிலத்தை மறந்தாற்போலத் தங்காரியஞ் செய்ய நம்மைப் பிரிவார் இல்லைப் பிரிந்தவழி நமமுடைய நெஞ்சு நம்மை விட்டுத் தனக்கு அந்நியமாகிய அவர் மார்பிலே சென்றது என்றவாறு.

பி - ம். 6. தூக்கி. 11. வவணுறைவு.

---

* "இது பொருட் பிரிவிடைத் தோழிக் குரைத்தது. இக் களிற்றியானைநிரையுள் நெய்தற்கு முதலுங் கருவும் வந்து உரிப் பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது" என்றார் நச்சினார்க்கினியரும். (தொல். பொருள். அகத்திணை 3.)

41. பாலை

வைகுபுலர் விடியன் மைபுலம் பரப்பக்
கருநனை யவிழ்ந்த வூழுறு முருக்கி
னெரிமருள் பூஞ்சினை யினச்சிதர் ரார்ப்ப
நெடுநெ லடைச்சிய கழனியேர் புகுத்துக்
குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மிளிர
வரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட் டுழவ
ரோதைத் தெள்விளி புலந்தொறும் பரப்பக்
கோழிண ரெதிரிய மரத்த கவினிக்
காடணி கொண்ட காண்டகு பொழுதி
னம்பிரி புலம்பி னலஞ்செலச் சாஅய்
நம்பிரி பறியா நலனொடு சிறந்த
நற்றோ ணெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ
மென்சிறை வண்டின் றண்கமழ் பூந்துணர்
தாதின் றுவலை தளிரின் வீழ்ந்தென
வங்கலுழ் மாமை கிளைஇய
நுண்பஃ றித்தி மாஅ யோளே.

என்பது : தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்துக் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.

— குன்றியனார்.

வரி

1. மை - எருமை; 8. விளங்கி மரத்த 9 காடு 10. அழகு கெட மெலிந்து. 11. நமபிரிபறியா 12. நற்றோள் 13. வண்டின் - வண்டினையுடைய; - வண்டினையுடைய பூங்கொத்து. 14. தாதினுண்டான மதுத்துவலை தளிரி லொழுகினு லொத்த 15. கலுழ்மாமை; ஒழுகினு லொத்த மாமை நிறம். 15. கிளைஇய - தோற்றின.

10. சாய் 12. வருந்துகின்று *ளிறே என்க. 11. பிரிபறி யாது என்று வேறறுத்து, அது 12. நெகிழ என்க.

பி - ம். 2. கருநனை. 4. அடக்கிய. சேரமானந்தையார்.

* இது வைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்களில் வழங்கும் 'இறே' என்பதனோடு ஒப்பிடத் தக்கது. ஒரு முற்றுச்சொற் போலும்.

42. குறிஞ்சி

மலிபெயற் கலித்த மாரிப் பித்திகத்துக்
கொயலரு நிலைஇய பெயலேர் மணமுகைச்
செவ்வெரி நுறழுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டளிரேர் மேனி மாஅ யோயே
நாடுவறங் கூர நாஞ்சி றுஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலைக்
குன்றுகண் டன்ன கோட்ட யாவையுஞ்
* சென்றுசேக் கல்லாப் புள்ள வுள்ளி
லென்றூழ் வியன்குள நிறைய வீசிப்
பெரும்பெயல் பொழிந்த வேம வைகறைப்
† பல்லோ ருவந்த வுவகை யெல்லா
மென்னுட் பெய்தந் தற்றே சேணிடை
யோங்கித் தோன்று முயர்வரை
வான்றோய் வெற்பன் வந்த மாறே.

என்பது: தலைமகன் வரைவு மலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

— கபிலர்.

வரி

1. பெயலால். 2. கொய்யலருமை பூவின் மிகுதியால்; பெயலுக்கு எழுச்சி பெற்ற முகைவெரிந் கண்ணுக்கு உவமை. 5. தொழிலின்றித் துஞ்சும் நாஞ்சில். 6. நீரில்லாத. 9. வீசி - உதவி. 13. தோன்றும் 14. வெற்பன். 13. வரை - பக்கமலை.

14. வந்தமாறு - வரையவந்தபடி. சொல்லில் 11. பல்லோருவந்த உவகையெல்லாம் 12. என்னுட் பெய்தந்தற்று எனக் கூட்டி, 3. மழைக்கண்ணும் 4. தளிர்மேனியும்

---

* 'சென்றுசேக் கல்லாப் புள்ள — குளம்' என்பது 'அருங்கேடன்' என்பதுபோல நின்றது என்றார் பரிமேலழகர். (குறள் 210).

† இவ்வீரடியினையும் பயனிலையுவமத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டினார் பேராசிரியர். (தொல். பொருள். உவமை: 14)

வேறுபட்டு நீ வருந்தாமல் வரைவொடு வந்தார்; அவ்வுவகை எனக்கு இவ்வாறிருந்த தென்றவாறு.

பி-ம். 1. மண்மழபெயக் 2. முன்முகை. 8. சேர்கல்லா.

43. பாலை

கடன்முகந்து கொண்ட கமஞ்சூன் மாமழை
சுடர்நிமிர் மின்னொடு வலனேர் பிரங்கி
யென்றூ ழுழந்த புன்றலை மடப்பிடி
கைமாய் நீத்தங் களிற்றொடு படீஇய
நிலனு விசும்பு நீரியைந் தொன்றி
குறுநீர்க் கன்ன லெண்ணுந ரல்லது
கதிர்மருங் கறியா தஞ்சுவரப் பாஅய்த்
தளிமயங் கின்றே தண்குர லெழிலி, யாமே,
கொய்யகை முல்லை காலொடு மயங்கி
மையிருங் கான நாறு நறுநுதற்
பல்லிருங் கூந்தன் மெல்லியன் மடந்தை
நல்லெழி லாகஞ் சேர்ந்தன மென்று
மளியரோ வளியர் தாமே யளியின்
றேதில் பொருட்பிணிப் போகித்த
மின்றுணைப் பிரியு மடமை யோரே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார்.

வரி

2. சுடர்-ஒளி. 4. யானை யெடுத்த கை. 5. ஒன்றி-ஒன்ற. 6. குறுநீர் - நாழிகை வட்டிலில் அளவுபட்ட நீரால். கன்னல் - கன்னலை. 7. கதிர்மருங் கறியாமல் - ஆதித்தனின்ன வளவிலே சென்றானென் றறியாமல்; உலகமஞ்ச. 8. தளி - தளியொடு; எழிலி - ஆகுபெயராற் காலம். 9. கொய் முல்லை, அகைத்த முல்லை. காற்றுன்; மயங்குதல் - ஒன்றோடொன்று நெருங்குதல். 10. மை - பசுமை. 12. சேர்ந்தனம் - முற்று. 13. அளியர் அளியர் என்பது விரைவு.

14. முன்போகி, இக் காலத்தைக் கண்டு வர வினையாது 15. பிரிந்தோர். 13. அளியரெனக் கூட்டுக. அளியரென்றது அறிவில்லாதோ ரென்றவாறு. ஓகாரம் அசை, குறிப்புமாம்.

பி-ம். 4. கழைமாய். 8. யின்குர.

44. முல்லை

வந்துவினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவருந்
தந்திறை கொடுத்துத் தமரா யினரே
முரண்செறிந் திருந்த தானை யிரண்டு
மொன்றென வோர்ந்தன படையேய் நின்றோர்
முன்னியங் கூர்தி பின்னிலை யீபா
* தூர்க பாக வொருவினை கழிய
நன்ன னேற்றை நறும்பூ ணத்தி
துன்னருங் கடுந்திறற் கங்கன் கட்டி
பொன்னணி வல்விற் புன்றுறை யென்றாங்
கன்றவர் குழீஇய வளப்பருங் கட்டூர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனா னாகித் திண்டேர்க்
கணைய னகப்படக் கழுமலந் தந்த
பிணையலங் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி
யழும்பி லன்ன வறாஅ யாணர்ப்
பழம்பன் னெல்லின் பல்குடிப் பரவைப
பொங்கடி படிகய மண்டிய பசுமிளைத்
தண்குட வாயி லன்னோள்
பண்புடை யாகத் தின்றுயில் பெறவே.

என்பது: வினைமுற்றிமீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

— குடவாயிற் கீரத்தனார்.

---

* இவ்வடியினைப் "பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினும்" என்றதுறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, "இது தானுற்ற இன்பத்தினைப் பாகற்குக் கூறியது" என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். கற்பு. 5.)

வரி

1. வினை முடித்தல் - வினையை ஆக்குதல். 2. தந்திறை - தமக்கு நிச்சயித்திருந்த திறை; தமராயின ரென்றது - பரிகரமாயினு ரென்றவாறு. 4-5. படையின் முன்னே இயங்குகின்ற நின்றேராகிய ஊர்தி; பின்னிலை யீயா தென்றது - இனிப் பின்னிற்றலைக் கூடாதென்ற வாறு. 6. ஒருவினை யென்றது, மீண்ட தேர்களை ஒரு வினையாய் என்க; கழிய வென்றது, இச சுரத்தை நாம் கழிய என்றவாறு.

7. நன்னன் முதலாயினுர் சேரன் படைத்தலைவர். 11. பருந் துபலவு முண்டாகப் பண்ணிப் போர் செய்து; பழை யன், சோழன் படைத்தலைவன். 13. கணையன், சேரன் படைமுதலி; முன் சொன்னவர்க்குப் பிரதானி; கழு மலம் - ஓர் ஊர்; 14. பிணையலஙு கண்ணி - கட்டின கண்ணி; அல், அம் - சாரியை. சென்னி 18. குடவா யில் என்க. 15. அழும்பிலன்ன என்றதே தொடங்கிக் 16. குடவாயிற்கு அடை அழும்பில் - பாண்டிநாட்டூர்.

15. அழும்பிலன்ன 17. காட்டுப் 15. புதுவருவாயுடைய குட வாயில். 16. பயை - குடிப்பரப்பு. 17. பொங்கடி - யானை; கயம் - கயத்தையும், நெருங்கிய மிளையையும். மண்டுதல் - நெருக்கம்.

19. துயில்பெற 6. ஊர்கபாக எனக் கூட்டுக. 9. ஆங்கு - அசை. 'என்று' என்றது, 'என்று சொல்லப்பட்ட' என்று ஒரு சொல்லை எற்கும். 19 பண்புடையாகம், நாம் செல்லுமளவும் இறந்துபடாதாயிற்றிருந்த பண்பு.

பி-ம். 4. வறைந்தன. பணையே. 6. கழீஇய. 10. கடலூர். உறையூர்ச சல்லியங்குமரனுர்.

45. பாலை.

வாடு லுழிஞ்சில் விளைநெற் றந்துணை
ராடுகளப் பறைபி னரிப்பன வொலிப்பக்
கோடை நீடிய வகன்பெருங் குன்றத்து
நீரிலா ராற்று நிவப்பன களிறட்
டாளி லத்தத் துழுவை யுகளுங்

காடிறந் தனரே காதலர் மாமை
யரிநுண் பசலை பாஅய்ப் பீரத்
தெழின்மலர் புரைதல் வேண்டு மலரே
யன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
றொன்னிலை முழுமுத றுமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைத்த ஞான்றை வயிரிய
ரின்னிசை யார்ப்பினும் பெரிதே யானே
காதலற் கெடுத்த சிறுமையொடு நோய்கூர்ந்
தாதி மந்தி போலப் பேதுற்
றலந்தனெ னுழல்வென் கொல்லோ பொலந்தார்க்
கடல்கால் கிளர்ந்த வென்றி நல்வேல்
வானவ ரம்ப னடன்முனைக் கலங்கிய
வுடைமதி லோரரண் போல
வஞ்சுவரு நோயொடு துஞ்சா தேனே.

என்பது: வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— வெள்ளிவீதியார்.

வரி

1. துணர் - நெற்றின் கொத்து. 2. பறை - கரடிகை; அரிப்பன ஒலிப்ப - விட்டுவிட்டு இசைப்ப. 4. ஆராறு - போதற்கரிய வழி; நிவப்பன களிறு - ஓங்கின களிறு. 5. உகளுதல் - திரிதல். 7. அரிநுண் பசலை - ஐதாய நுண்ணிதான பசலை. 13. கெடுத்தல் - காணாதொழிதல். 15. உழறல் - தேடித் திரிதல்; உழல்வேனோ வென்றாள்; இறந்துபடுதலை நினைந்து. 16. கடல்கால் கிளர்தல் என்பது, கடலிடம் கிளர்தல் என்றவாறு. வேலாற் கடலோட்டினானாதலால், கிளர்ந்த என்றார்; கிளர்தல் - புடைபெயர்தல்.

17-18. முனையாற் கலங்கிய மதிலாகிய ஓரரண் என்க. 18-19. அரண்போலத் துஞ்சாதுழல்வேனோ என்றாள் இறந்துபடுதலை நினைந்து; அரண் - ஆகுபெயர்.

பி - ம். 3. வியன்பெருங்.

46. மருதம்

சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரா
னூர்மடி கங்குலி னோன்றளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டி னீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீனுட னிரிய
வந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டூது பனிமல ராரு மூர
யாரை யோநிற் புலக்கேம வாருற்
றுறையிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்
பிறரு மொருத்தியை நம்மனைத் தந்து
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்
கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்
களிறுடை யருஞ்சமந் ததைய நூறு
மொளிறுவாட் டானைக் கொற்றச் செழியன்
பிண்ட நெல்லி னள்ளூ ரன்னவென்
னொண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ. *

என்பது: வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்குத் தோழி வாயின் மறுத்தது. †

— அள்ளூர் நன்முல்லையார்.

வரி

7. புலக்கேம் - புலப்பேம்; அதற்கு யாரோ நீ யென்க. ஐகாரம் - இடைச்சொல்; என்ன உறவினை நீ என்றபடி; வாருற்று - நீட்சியுற்று. 8. உறை யிறந்து - மழைக்கால் வீழ்ச்சியைக் கடந்து. 9-10 பிறரு மொருத்தியை வதுவை யயர்ந்தாய் என்று நின்றார்கள்: என்று

* ஆசிரியம் ஓகாரத்தான் இற்றமைக்கு இதனையே காட்டாகக் காட்டினர் உரையாளர் பலரும். † "இது வாயின் மறுத்தது" என்றும், 'வண்டூது பனிமல'ரெனவே கைகலையும் வந்ததென்றும், "செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தது" என்றும், "உறுகண் காத்தற்பொருட்டாகத் தலைவி வருந்தினும் நீ செல்லென்றாள், தலைவன் செல்லாமை அறிதலின்" என்றும் கூறி

சொல்லுகின்றவர்கள் நம் மனையிலே கொடுவந்து சொல்லாநின்றார்கள் என்றவாறு; தருதல் - அவனைச் சொல்லும்பொழுது அவனைப் புகுதவிட்டுச் சொல்லுதல். 11. கூறேம் - நீ மயர்ந்தா யென்று யாங்கள் சொல்லேம். 12. ததைய நூறும் - போர் சிதையைக் கெடுக்கும். 14. அள்ளூர் - அள்ளியூர்; அன்ன என்னுடைய. 15. நெகிழ்தல் - கழறல். 14. 'என்' என்றாள் தானவளென்னும் வேற்றுமை யின்மையால். 15. ஒண்டொடி என்று ஆகுபெயரால் தலைவியை ஆக்கி அவள் மெலியினும் மெலிக வென்பாரு முளர். 16. சென்றீ - செல்; தகைககுநர் - விலக்குவார்.

6. வண்டேது பனிமல ரென்றது, இராக்கால மானபடியாலே வண்டு உள்ளே ஊதும் மலர்.

காரான் தனக்கு நிலையென்று புகுதப்பட்ட கொட்டிலை நீராலுஞ் சாணகத்தாலுந் தானே சேறாக்கிக்கொண்டு, தனையும் மறுத்துக்கொண்டு, பழனத்துக்குக் காவலாகிய வேலியையுங் கோட்டா லெடுத்து, மீன்களிரியத் தாமரையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை மயக்கி, மலர்சசி யின்றி வண்டொடு குவிந்த தாமரையை ஆர்ந்தாற்போல, நீயே ஆதரித்துக் கொள்ளப்பட்ட இவனை நீ தானே வேறுபடுத்தி நாணமாகிய தளையையு மறுத்துக் கொண்டு, பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய விறலியையும் பாணனாகிய கோட்டாலே நீக்கி, அப் பரத்தையருடனுறையும் தோழிமாரிரிய அப்பரத்தையருடைய தாய்மாரையும் மயக்கி, அக்மலர்ந் துன்னை எதிரேற்றுக் கொள்ளாத மகளிரை நுகர்வானொருத்தனல்லையோ என்றவாறு.

பி - ம். 9. யெம்மனை. 13. கொற்கைச. 14. ரன்ன வெம்மொ.

47. பாலை

அழிவி லுள்ளம் வழிவழிச் சிறப்ப
வினையிவண் முடித்தன மாயின் வல்விரைந்
தெழுவினி வாழிய நெஞ்சே யொளிதலை

னர் நச். "'வண்டேது பனிமல' ரெனப் பிறர்க்குரிய மகளிரெனவும், அவரை நயப்பா யென்வும் உள்ளுறையுவமம் மருதத்துக் கண் வந்தது" என்றார் பேரா. (தொல். பொருள். 3., 147., 239., 304.)

யலங்குகழை நரலத் தாக்கி விலங்கெழுந்து
கடுவளி யுருத்திய கொடிவிடு கூரெரி
விடர்முகை யடுக்கம் பாய்தலி னுடனியைந்
தமைக்கண் விடுநொடி கணக்கலை யகற்றும்
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்திக் கைம்மிக்
ககன்சுடர் கல்சேர்பு மறைய மனைவயி
னொண்டொடி மகளிர் வெண்டிரிக் கொளாஅலிற்
குறுநடைப் புறவின் செங்காற் சேவல்
நெடுநிலை வியனகர் வீழ்துணைப் பயிரும்
புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை
யாண்டுளர் கொல்லெனக் கலிழ்வோ ளெய்தி
யிழையணி நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன்
மழைவிளை யாடும் வளங்கெழு சிறுமலைச்
சிலம்பிற் கூதளங் கமழும் வெற்பின்
வேய்புரை பணைத்தோட் பாயும்
நோயசா வீட முயங்குகம் பலவே.

என்பது: தலைமகன் இடைச்சுரத்து அழிந்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— ஆலம்பேரிச்சாத்தனார்.

வரி

1. வழிவழி - மேன்மேலும். 3. தழைத்த தலை. 4. விலங்கு-பக்கம். 5. கடுவளி - சூறுவளி. உருத்திய - வெப்பமுறப் பண்ணிய. 6-7. பரத்தலான், அமையிற்கண் விடுகின்ற ஓசை. 8. முனை - போர் செய்யுமிடம். 10. திரிக் கொள்ளுதலால், 12. பயிருமென்க. 16-17. சிறுமலை யென்னும் பெயரினையுடைய வெற்பு; சிலம்பு-பக்கமலை. 18. தோளிடத்துப் பரந்த நோய். 19. அசா-நோயான் வரும் வருத்தம்.

2. வினை முடித்தனமாயின் 19. பலபடியாக முயங்குவேம் 3. எழு நெஞ்சே என்றான். 8. நீந்தி 14. எய்தி என்க.

பி - ம். 5. யருத்திய. 7. கலைக்கணம். 12. நினர்துணை.

48. குறிஞ்சி

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
* பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி யதன்றிறம்
யானுந் தெற்றென வுணரேன் மேனாண்
மலிபூஞ் சாரலென் றோழி மாரோ
டொலிசினை வேங்கை கொய்குவஞ் சென்றுழிப்
† புலிபுலி யென்னும் பூச றோன்ற
வொண்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயித
ழூசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்ல னொருகணை தெரிந்துகொண்
டியாதோ மற்றம் மாதிறம் படரென
வினவி நிற்றந் தோனே யவற்கண்
டெம்முள் ளெம்முண் மெய்ம்மறை பொடுங்கி
நாணி நின்றனெ மாகப் பேணி
ஐவகை வகுத்த கூந்த லாய்நுதன்
மையீ ரோதி மடவீர் நும்வாய்ப்
பொய்யு முளவோ வென்றனன் பையெனப்
பரிமுடுகு தவிர்த்த தேர னெதிர்மறுத்து
‡ நின்மக ளுண்கண் பன்மா ணோக்கிச்
சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே
பகன்மா யந்திப் படுசுட ரமையத்

---

* இது "பசியட நிற்றல்" என்றும், செவிலி கூற்றென்றும் கூறுவர் பேரா. (தொல். பொருள். 270., 510)

† "இது புலிகாத்தற்கு வந்தானென இட்டுரைத்தது" என்பர் நச். (தொல். பொருள். 207.)

‡ இது "உருவு நிறுத்த காமவாயில் என்பர் பேரா. (தொல். பொருள். 273.)

தவண்மறை தேஎ நோக்கி மற்றிவன்
* மகனே தோழி யென்றன
ளதன்ள வுண்டுகோண் மதிவல் லோர்க்கே.

என்பது : செவிலித்தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றது.

— தங்கால்முடக்கொற்றனார்.

வரி

1. வேண்டு - நான் சொல்லுகின்றதனை விரும்பு. 4. தெற்றென-தெளிய; தோன்ற; 7. பூசல் தோன்ற - தோன்றிற்றாக. 8. கண் - மகளிர்கண். இதழ் - பூ. 9. ஊசி யாற் கோத்துச சுற்றின பூமாலை; ஊசி போறலான் அல்லி யென்று போகல் ; அது கழித்துத் தொடுத்த என்றுமாம். 11. குயம் - முலை. குயமண் டாகம், மார்பிற் கடை; நீவி - பூசி உதிர்த்து. 12. வரி - சித்திரம்; வரிதலுமாம். 13. மா படர் திறம் யாது? திறம் - வழி; 14. நிற்றந்தோன் - நின்றோன். 15. மெய்ம்மறை பொடுங்கி - முதுகிலே மறைந்தொடுங்கி.

16. பேணி 17. வகுத்த கூந்தல்.

18. மையீரோதி மகளிர் என்று ஒரு பெயர்ப்படுத்தி ஒன்றாக்குக. 19. என்றனனாய். 20. எதிர் மறுத்து நோக்குதல் - எதிர்த்துப் பார்த்துப் பார்த்துவிட்ட பின் பார்த்தல். 21-22. நோக்கிச சேறல் - நோக்கா நின்று போதல். 23. பகற் பொழுது மாய்கின்ற அந்திப் பொழுது; படு சுடரை யுடைய பொழுது. 24. தேஎம் - திக்கு; மகனே - ஒரு புருஷனே; என்று வியந்து கூறிற்று புலி யென்னுங் காட்டிலே வந்து உதவினான் என்றவாறு. 26. அதனளவாக வுண்டோர் கோட்பாடு விசாரிப்பார்க்கு. ‡ கோள் - விசாரம்.

---

* இது தலைவனை வியத்தல் என்றும், † "இது செவிலி கூற்றினைத் தோழி கொண்டு கூறியது" என்றும், ‡ "அதனளவுண்டு கோல்" என்று பாடங்கொண்டு "துணிவின்கண் ஐயஞ்சிறிது நினைத்தல்" என்றும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். 207:, 115.)

7. புலி யென்பது, வேங்கை மலர் கொய்யத் தாழ்ந்து கொடுக்கு மென்றோர் பேதைத் தன்மை. அதுவும் மலையில் வாழ்வார்க்கு உள்ளதோர் பண்பு.

பி - ம். 9. மூசு போகிய. 18. மகளிர். 26. இதனள வுண்டுகொல்.

49. பாலை

கிளியும் பந்துங் கழங்கும் வெய்யோ
ளளியு மன்புஞ் சாயலு மி[illegible]
முன்னாட் போலா ளிறீஇயரென் னுயிரெனக்
கொடுந்தொடைக் குழவியொடு வயின்மரத் தியாத்த
கடுங்கட் கறவையிற் சிறுபுற நோக்கிக்
குறுக வந்து குவவுநுத னீவி
மெல்லெனத் தழீஇயினே னாக வென்மக
ணன்ன ராகத் திடைமுலை வியர்ப்பப்
பல்கான் முயங்கினண் மன்னே யன்னோ
விறன்மிகு நெடுந்தகை பலபா ராட்டி
வறனிழ லசைஇ வான்புலந்து வருந்திய
மடமா னசாவினந் திரங்குமரல் சுவைக்குங்
காடுடன் கழித லறியிற் றந்தை
யல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகர்ச்
செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழற் போலக்
கோதை யாயமொ டோரை தழீஇத்
தோடமை யரிச்சிலம் பொலிப்பவவ
ளாடுவழி யாடுவழி யகலேன் மன்னே

என்பது: உடன்போயின தலைமகளை நினைந்து செவிலித்தாய் மனையின்கண் வருந்தியது.

— வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்.

* இப் பாட்டினை இத்துறைக்கே உதாரணமாகக் கொண்டு "'அல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகர்' என நெல்லுடைமை கூறியவதனானே வேளாண்வருணமென்பது பெற்றாம்" என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். 15. 42.)

. வரி

1. வெய்யோள் - பெயர். 2. இயல்பு - செய்தி. 3. முன்னாட் போலாமை, அவனோடு கூட்டத்தாலே வேறுபட்டிருத்தல்; என-எனச சொல்லி. 4. கொடுந்தொடை- வளைந்தகால்; வயின்மரம் - மரத்துவயினென்க. ஓரிடத்து மரம் என்றுமாம். 5. கடுங்கட் கறவை - விரைந்து விரைந்து கன்றைப் பார்க்கின்ற பசு; இன் - உவமம்; சிறுபுறம் - முதுகு. 8. இடை முலை - முலையிடை. 9. முயங்குதல் - தழுவுதல்; மன் - கழிவு; அதனை அறியப்பெற்றிலேன் என்றவாறு. போக்கை நினைந்து, வியர்த்தும் பல்கால் முயங்கிற்று. அன்றோ - ஐயோ! 10. பாராட்டி - தன்னைக் கொண்டாடி. 11. வற்கடமா யுலறின நிழலிலே தங்கிக் 13. கழிதலறியின் என்க. 11. மேகத்தை வெறுத்து வருந்திய மடமானாகிய இனம். 13. உடன் - அவளும் அவனுங் கூட. 14. பதம் - சோறு. 15. மெய்ந்நிழல் - அவள் மெய்யினிழல்.... ....திரட்சி; 15. மெய்ந்நிழல் போல 18. அகலேன் என்க.

பி - ம். 1. குறுகச் சென்று. வண்ணப்புறக்கல்லாடனார்.

50 நெய்தல்

கடல்பா டவிந்து தோணி நீங்கி
நெடுநீ ரிருங்கழிக் கடுமீன் கலிப்பினும்
வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை தூற்றினும்
மாணிழை நெடுந்தேர் பாணி நிற்பப்
பகலு நம்வயி னகலா னாகிப்
பயின்றுவரு மன்னே பனிநீர்ச் சேர்ப்ப
னினியே, மணப்பருங் காமந் தணப்ப நீந்தி
வாரா தோர்நமக் கியாஅ ரென்னாது
மல்லன் மூதூர் மறையினை சென்று
சொல்லி னெவனோ பாண வெல்லி
மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி
றுணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா காணெனக்

கண்ணிறை நீர்கொடு கரக்கும் *
மொண்ணுத லரிவையா னென்செய்கோ வெனவே,

என்பது : தோழி பாணனுக்குச் சொல்லியது.

— கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்.

வரி

1-2. 'அவிந்து' 'நீங்கி' என்று நின்ற செய்தென் னெச்சங்களைத் திரித்துச செய என் னெச்சமாக்கக், கடலோசையவிந்தாற் றேணியுள்ளே புகுமென்றபடியாம்;நீங்க என்றார் அக்காலம் பார்த்துக், கடுமீன்-சுறா முதலியன, கலித்தல் - செருக்கொடு திரிதல்; அவிய - அவிந்த காலத்திலே. 4. பாணி - தாமத காலம். 5. பகலும் என்ற உம்மை ....; 6. பயின்று - அடுத்து; மன், அது கழிந்தது; ஏகாரம் ஈற்றசை; வரும் என்பது முற்று. 7. மணப்பருங்காமம் - களவுக்காலத்துக் கூடுதற்கரிய வேட்கை; தணப்ப - இது தமக்கு நீங்குகையாலே; நீந்தி - கழித்து. 8. யாரென்னது - என்ன உறவினரென்னது. 12. ஒன்று துணை என்க; ஒன்றுதல் - கூடுதல்; பிரியினும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை, நெடும் பிரிவின்றி இணைந்து ஒன்றுதலை பிரியினுமென்றமையான்; துஞ்சா என்று பன்மை கூறினார், இப்படியே அவவினங்கள் செய்வனவென்று. 13. ஆற்றுத்தன்மை பிறரறியாமை மறைத்துச் செலுத்தும்.

கூடி நீங்கிப்போம் வழியிலே தாம் வருங்காலத்தும் அலர் தூற்றினாராயினும் பயின்றுவரும் முன்; இப்பொழுது வேட்கை நீங்குதலான் வருகின்றிலான்; அங்ஙனம் வாராதோர் நமக்கு என்ன உறவினரென்னது, துஞ்சாகாணென்று சொல்லி, கண்ணிறை நீர்கொடு கரக்கும் யான் இதற்கு என் செய்வேனென்று நீ இதனைச் சொல்லின் என்னும் பாணனே எனப் பாணனுக்குத் தோழி கூற்றுக்குக. 13. இதற்கென்றது அன்றில் துஞ்சா வருத்தத்தை நோக்கி. 11. மடிவாய் - வளைந்தவாய்.

பி - ம். 11. மடல்வா. கருவூர்ப் பூதனார்மகனார் கொற்றனார்.

---

* இப்பாட்டினை "மெல்லியற் பொறையும் நிறையும்" என்ற துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, "இதனுட் காம மிகுதியால் கண்தாமே அழவும், கற்பிற் காக்குமெனத் தலைவி பொறையும்

51. பாலை

ஆள்வழக் கற்ற சுரத்திடைக் கதிர்தெற
நீளெரி பரந்த நெடுந்தா ளியாத்துப்
போழ்வளி முழங்கும் புல்லெ ணுயர்சினை
முடைநசை யிருக்கைப் பெடைமுக நோக்கி
யூன்பதித் தன்ன வெருவரு செஞ்செவி
யெருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய
வேனி னீடிய வேயுயர் நனந்தலை
நீயுழந் தெய்துஞ் செய்வினைப் பொருட்பிணி
பல்லிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோள்வயிற்
பிரியிற் புணர்வ தாயிற் பிரியா
தேந்துமுலை முற்றம் வீங்கப் பல்லூழ்
சேயிழை தெளிர்ப்பக் கவைஇ நாளு
மனைமுதல் வினையொடு முவப்ப
நினைமா ணெஞ்ச நீங்குதன் மறந்தே.

என்பது : பொருள்வயிற் பிரிபுகடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

— பெருந்தேவனார்.

வரி

2. மிக்க உஷ்ணம். 9. வயின் - இடத்தினின்றும். 10-11. தம்மிற் பிரியாதேந்தின முலை. முற்றம் - பரப்பு. 13. மனைமுதல் - தலைவி; வினை - இல்வாழ்க்கை.

நிறையும் தோழி பாணற்குக் கூறினாள், அவன் தலைவற்கு இவ்வாறே கூறுவனெனக் கருதி. 'இனி' என்றதனால் கற்பும் பெற்றாம்'' என்றார் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். பொருள். 152)

'"எல்லி, மனைசேர் ...... வெனவே" என்பது துன்பத்துப் புலம்பல்; என்பது, பிரிவாற்றாது துன்புறுங்காலை, அவ்வாற்றாமை தலைமகற்கின்றித் தானே துன்புறுகின்றாளாகச் சொல்லுதல். அவை கூட்டத்தை வெறுத்த குறிப்பாயினும் அக்கூட்டத்திற்கே நிமித்தமாகும், ஆராய்ந்துணரி னென்றவாறு' என்பர் பேரா. (தொல். பொருள். 270.)

8. அப்பொருட் கூட்டம் 10. பிரிவாயிற் புணர்வது. அங்ஙனம் பிரிய நினையாது 13. இல்வாழ்க்கைத் தொழிலொடு நிகழும்படி 14. நினையாய் நெஞ்சே என்றான். என்றது, பிரியில் இவள் இறந்[illegible]ம் என்பது கருதி.

பி - ம். 10. பிரியப்புணர்வ. கடுகு பெருந்தேவனார்.

52. குறிஞ்சி

வலந்த வள்ளி மரனோங்கு சாரற்
கிளர்ந்த வேங்கைச சேணெடும் பொங்கர்ப்
பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமக
ளின்னா விசைய பூசல் பயிற்றலி
னேக லடுக்கத் திருளளைச சிலம்பி
னாகொள் வயப்புலி யாகுமஃ தெனத்த
மலைகெழு சீறூர் புலம்பக் கல்லெனச்
சிலையுடை யிடத்தர் போதரு நாட
னெஞ்சமர் வியன்மார் புடைத்தென வன்னைக்
கறிவிப் பேங்கொ லறியலங் கொல்லென
விருபாற் பட்ட சூழ்ச்சி யொருபாற்
சேர்ந்தன்று வாழி தோழி யாக்கை
யின்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே.

என்பது: தலைமகள் வேறுபட்டமையறிந்த செவிலித்தாய்க்குத் தோழி யறத்தொடு நிற்குமெனத் தலைமகள் சொல்லியது.

— நொச்சிநியமங்கிழார்.

வரி

1-2. மரனோங்குசாரலிடத்து வலந்த வள்ளியையுடைய கிளர்ந்த வேங்கை யென்க. 9. நெஞ்சமர்வியன் மார்பு - நம்முடைய நெஞ்சம்மேவினவனுடைய பெரிய மார்

* "இது சிறைப்புறமாக "விட்டுயிர்த் தழுங்கல்" என்றும், "செறிவு நிறையுஞ் செம்மையுஞ் செப்பு, மறிவு மருமையும் பெண்

பைக் காரணமாக வுடைத்து 14. உண்கட்பசலை என்க. 10. அறியலங்கொல்லென - அறிவியாதொழியக்கடவேமோ என. 11. ஒருபாற் 12. சேர்ந்தன்று - சொல்லக்கடவதான ஒரு கூற்றிலே சேர்ந்தது. 15. அது சொல்லுமிடத்துக் காமநோயென்று இங்ஙணம் விளங்கச் சொல்லாது கூட்டமினுட்டத்தாற் சொல்லுக வென்றவாறு.

வேங்கையைக் கொடிசூழ அவ்வேங்கையிலே ஆரவாருண்டான அளவில் ஆண்டுவாழு மறவர் புலியுலி என்று பூப்பறித்தற்குச் சொன்ன அரவத்தாலே ஊரெல்லாம் ஆரவாரித்தாற் போல அவரை நாம் தலைப்பெய்தவளவிலே அலர் பிறந்ததாக அவ்வலர் முதற்சீராலே முகிழமுகிழ்த்துப் பின்னை யெல்லாருமறிந்தது என்றவாறு.

பி-ம். 10. அறிவியேங்கொல். மாற்றூர்கிழார்மகனார் கொற்றங்கொற்றனார்.

53. பாலை

அறியாய் வாழி தோழி யிருளற
விசும்புடன் விளங்கும் விரைசெலற் றிகிரிக்
கடுங்கதி ரெறித்த விடுவாய் நிறைய
நெடுங்கான் முருங்கை வெண்பூத் தாஅய்
நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடை
வள்ளெயிற்றுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
கள்ளியங் காட்ட கடத்திடை யுழிஞ்சி
லுள்ளூன் வாடிய சுரிமூக்கு நொள்ளை
பொரியரை புதைத்த புலம்புகொ ளியவின்
விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோ

பாலான" என்ற இலக்கணத்தோடொத்தமைந்தது "இன்னுயிர் கழிவ ...... திமே" என்றது என்றும் கூறுவர் நச். இனிப்பேரா. இவ்வடிகளை "வாழ்க்கை முனிந்து தலைமகள் சொல்லியது" என்பர். (தொல். பொருள். 111., 209., 271.)

'எகலடுக்கம்' என்பதில் 'எ' பெருக்கத்தையும் அடுக்குதலையும் உணர்த்திற்று என்றார் நச். (தொல். சொல். 305.)

ரெழுத்துடை நடுக லின்னிழல் வதியு
மருஞ்சுரக் கவலை நீந்தி யென்று
மில்லோர்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
பொருளே காதலர் காத
லருளே காதல ரென்றி நீயே

என்பது: வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.*

— சீத்தலைச்சாத்தனார்.

வரி

1. அறியாய் காண். 2. இகிரி - ஆதித்தன் 3. எறித்தலாற் பிளந்த பிளப்பு. 4. தாஅய - தாவ 5. திரம்பா - தொலையாதாய் 6. அப்பிணை வொடு 11. வதியும் 12. சுரம். 7. கோழரை யுழிஞ்சில். 9. பொரியரை புதைத்துப் பற்றிக கிடககிற. 10. விழுத்தொடை - தப்பாத தொடை. 14. வல்லா - மாட்டா; 5. காதலர் காதல் பொருளே.

14. நம்மேல் அருளே காதலரென்ற நின்று யாதலால்.
1. அறியாய் காண் என்க.

12. நீந்திக் 15. காதலித்தது என்க.

வேறு நிழலில்லாமையால் 11. கல்லின் நிழல் இனிய நிழலாயிற்று.

54. முல்லை

விருந்தின் மன்ன ரருங்கலந் தெறுப்ப
வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன் றீம்பெயற்
காரு மார்கலி தலைபின்று தேரு
மோவத் தன்ன கோபச் செந்நிலம்
வள்வா யாழி யுள்ளுறு புருளக்

* இப்பாட்டினை. இத்துறைக்கே உதாரணமாகக் கொண்டு, பிரிதல் நிமித்தமென்றும், தலைவன்கண் நிகழ்ந்தது தலைவி நினைந்து தோழிக்குக்கூறியது என்றும் கூறுவர் நச. (தொல். பொருள். 14, 43.)

* கடவுக காண்குவம் பாக மதவுநடைத்
தாம்பசை குழவி வீங்குசுரை மடியக்
கனையலங் குரல காற்பரி பயிற்றிப்
படுமணி மிடற்ற பயநிரை யாயங்
கொடுமடி யுடையர் கோற்கைக் கோவலர்
கொன்றையங் குழலர் பின்றைத் தூங்க
மனைமனைப் படரு நனைநகு † மாலைத்
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்குடி சுவையிற் றீவிய மிழற்றி
‡ முகிழ்நிலாத் திகழ்தரு மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலி யென்மக னொற்றி
வருகுவை யாயிற் றருகுவென் பாலென
விலங்கமர்க் கண்ணள் விரல்விளி பயிற்றித்
திதலை யல்குலெங் காதலி
புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே.

என்பது: வினைமுடித்துமீளூந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

—மாற்றூர்கிழார்மகனார் கொற்றங்கொற்றனார்.

வரி

1. புதுமை; தெறுப்ப - குவிப்ப 2. வேந்தன் - தான் துணையாகப்போன வேந்தன். 3. ஆர்கலி தலையின்று - ஆரவாரத்தோடு பெய்தது; தலையிற்று என்பது தலை

* "இது பாகற் குரைத்தது" என்றும் † "முல்லைக்கட்காரும் மாலையும் வந்தது" என்றும், ‡ "கார்காலத்து மீள்கின்றான் முகிழ் நிலாத்திகழ்தற்குச் சிறந்த வேனிலிறுதிக்கண் தலைவிமாட்டு நிகழ்வனகூறி, அவை காண்டற்குக் கடிது தேரைச் செலுத் தென்றது" என்றும், "முல்லைக்கண் வேனில் வந்தது" என்றும், "வேந்தன் பகைமையைத் தான்தணிவித்தமை கூறலின் அந்த ணன் தூதிற் பிரிந்தமை பெற்றாம்" என்றும் கூறினர் நச். (தொல். பொருள். 6, 12., 26.)

யின்று என மெலிந்தது. 4. ஓவம்போன்ற நிலம்; ஓவம் - சித்திரம். 5. உள்ளூற்றுருள; உள்ளூறுதல் - பெயலால் நனைதல்.

7. தாம்பாற்கட்டின குழவியிடத்தே தன் வீங்கின சுரை மடியவேண்டிக் 8. கனைகின்ற குரலவாய்க்காற் செலவைப் பயிலச் செய்து 12. மனைதொறும் படரும் என்க.

9. பயநிரைக் 7. குழவியையுடைய 12. மனை எனச் சேர்ப்பாருமுளர்; 9. பாற்பசுவினம்.

10. கொடுமடி அடகுபறித்திடுதற்குக் குழியக்கோலின மடி. 11. பின்றை - ஆயததின்பின்; ஆயக - மெத்தென நடக்க 12. நனைநகுமாலை - மொட்டு மலரும் மாலைக் கண்ணே 16. இனிதாக வார்த்தை சொல்லி.

17. முகிழுநிலா - முகிழ்க்கின்ற நிலவுகள்; விளி. 18. பொன்னுடைய புலிப்பற்றாலி, * ஒற்றி - நினைந்து 20. ஒருக் கடித்துப் பார்க்கும் கண்ணளாய; விரலால் அழைத்து.

22. பூங்கொடிநிலை' 6. காண்குவம் கடவுக என்க.

பி - ம். 6. கடவிக் காண்குவம் 9. பயனிரையாயம். 15. புன்கானல்லி. நொசசிநியமங்கிழார் மகனார்.

55. பாலை

காய்ந்துசெலற் கனலி கல்பகத் தெறுதலி
னீந்து குருகுருகு மென்றாழ் நீளிடை
யுளிமுக வெம்பர லடிவருத் துறலின்
விளிமுறை யறியா வேய்கரி கானம்
வயக்களிற் றன்ன காளையொ டென்மகள்
கழிந்ததற் கழிந்தன்றோ விலனே யொழிந்தியா
னூதுலைக் குருகி னுள்ளுயிர்த் தசைஇ
வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமொடு

* "வருவதொற்றி" என்னுமிடத்தும் 'ஒற்றல்' நினைதல் என்றார் அடியார்க்குநல்லார். (சிலப். அரங்கு. 65.)

*கண்படை பெறேன் கனவ வொண்படைக்
கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருதுபுண் ணாணிய சேர லாத
னழிகள மருங்கின் வாள்வடக் கிருந்தென
வின்னா வின்னுரை கேட்ட சான்றோ
ரரும்பெற லுலகத் தவனொடு செலீஇயர்
பெரும்பிறி தாகி யாங்குப் பிறிதிவட்
காதல் வேண்டியெற் றுறந்து
போதல் செல்லா வென்னுயிரொடு புலந்தே.

என்பது: புணர்ந்துடன்போன தலைமகட் கிரங்கிய தாய் தெருட்டு மயலிலாட்டியர்க்கு உரைத்தது.

— மாமூலனார்.

"உரி

3. உளிபோன்ற முகத்தை யுடைய பரல் 4. விளிமுறை யறியா - இன்ன விடத்தில் இன்ன கேடுவரு மென்று அறியாத; காடு; 6. ஒழிந்து - விட்டிருந்து 9. கனவ - வாய்வெருவ. 11. புண் - புண்ணுக்குத் தானழிந்தமை 12. வாள் - வாளொடு 13. இன்னா இன்னுரையாவது - மரிக்கின்றானென்ற இன்னாமையும், புறப்புண் பட்ட பழிதீர இருந்து உயிர்விடுகின்றானென்கிற இனிமையுமுடைய உரை. 14. உலகம் - வீரசுவர்க்கம் 15. இவட்காதல் வேண்டி - இவவுலகி லிருந்த ஆசையால். 16. என்னைப் பிரிந்துவிட்டுப் போதல்.

17. புலந்து - புலந்தேனெனத் தன்மை வினையாக்குக. உயிரொடு புலந்து 6. அழிந்தென்பாருமுளர். 6. ஓகாரம் ஒழியிசை: 9. கனாக்கண்டு வருந்தும்படி 17. போகாதிருக்கின்ற என்னுயிரென்க.

சான்றோர் தங்களுக்கவவன்னியனாகியவன் வடக்கிருந்தவழி அச்சான்றோர் உயிர்துறந்தமாத்திரமும் யான் மாட்டிற்றிலேன் என்மகளுக்கு என்று அதற்கு நோகின்றேன் என்றவாறு.

பி - ம். 8. போலுமவல நெஞ்சமொடு.

* "தாய்க்கு முரித்தாற் போக்குடன் கிளப்பின்" என்ற சூத்திரத்திற்கு இவ் வடியை உதாரணமாகக் காட்டினர் நச். (தொல். பொருள். 198.)

56. மருதம்

* நகையா கின்றே தோழி நெருநன்
மணிகண் டன்ன துணிகயந் துளங்க
விரும்பியன் றன்ன கருங்கோட் டெருமை
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் மாந்திக் கரைய
காஞ்சி நுண்டா தீர்ம்புறத் துறைப்ப
மெல்கிடு கவுள வல்குநிலை புகுதருந்
தண்டுறை யூரன் றிண்டா ரகலம்
வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
பரிவொடு வரூஉம் பாணன் றெருவிற்
புனிற்றுப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழிட்
டெம்மனைப் புகுதந் தோனே யதுகண்டு
மெய்ம்மலி யுவகை மறையினெ னெதிர்சென்
றிம்மனை யன்றஃ தும்மனை யென்ற
வென்னுந் தன்னு நோக்கி
மம்மர் நெஞ்சினோன் றொழுதுநின் றதுவே.

என்பது : பரத்தைமனைக்குச் செல்கின்ற பாணன் தன்மனைக்கு வந்தானாகத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— மதுரை அறுவைவாணிக னிளவேட்டனார்.

வரி

2. மணி - பளிக்கு மணி 3. இரும்பாற் செய்தா லொத்த கருங் கோடு. 7. மெல்கிடுதல் - அசையிடுதல். அல்கு நிலை - தங்கு மிடங்களிலே. 8. அகலம் 9. புணர வேண்டி. 9. வதுவை ஒப்பனையுடைய; புதுவோர் - பரத்தையர். 13. மெய்மலி உவகை - உடம்பு பூரிக்கும் படி யெழுந்த உவகை. 15. நோக்கி - விசாரித்து.

இரும்பியன்றன்ன கருங்கோட் டெருமை கயங் கலங்க ஆம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் கூம்புவிடு பன்மலரை

* இது “பிறன் பேதைமை பொருளாக நக்கது” என்றார் பேரா. (தொல். பொருள். 252.)

மாந்திக் காஞ்சி நுண்டாது புறத்துறைப்ப மெல்கிடு கவுளவாய்த் தங்குநிலைக்கட் புகுதரு மென்றது, இரும்புபோன்ற நெஞ்சினை யுடையனாகிய பரத்தையர் ஊர் முழுதுங் கலங்கத் தான் முன்பு கூடின பரத்தையர் தாய்மார் கலங்க, அப்பரத்தையர் அவ் வாம்பற்பூப்போலக் குவியக், குவிதல்விட்ட குவளை மலர் போலும் பூப்பெய்து கொள்ளப்பட்ட பரத்தையரை நுகர்ந்து வருகின்ற காலத்து, வழியிலகப்பட்ட சேடியர் முதலாயினரை நுகர்ந்து, பின்னுஞ் சிலரைக் கூடக் கொடுநாக் கெறிந்து கொண்டு, நம்மனையிலே தங்குதற்பொருட்டு வருகின்றான் என்று தோழிக்கு வாயின் மறுத்தது.

4. குவளைக் 5. கூம்புவிடு பன்மலரென்றதனானே ஆம்பற் பூக்குவிதல்கொள்க. பூ ஆண்டுக் கூறிற்றிலரேனும் குறிப்பினாற் கொள்க.

என்னுந்தன்னும் நோக்கி என்றது - எனது இகழ்ச்சியும் தனது இளிவரவும் நோக்கி என்க.

57. பாலை

சிறுபைந் தூவிச் செங்காற் பேடை
நெடுநீர் வானத்து வாவுப்பறை நீந்தி
வெயிலவி ருருப்பொடு வந்துகனி பெறாஅது
பெறுநாள் யாண ருள்ளிப் பையாந்து
புகலேக் கற்ற புல்லெ னுலவைக்
குறுங்கா லிற்றிப் புன்றலை நெடுவீ
ழிரும்பிணர்த் துறுகற் றீண்டி வளிபொரப்
பெருங்கை யானை நிவப்பிற் றூங்குங்
குன்ற வைப்பி னென்றூழ் நீளிடை
யாமே யெமிய மாகத் தானே
பசுநிலா விரிந்த பல்கதிர் மதியிற்
பெருநல் லாய்கவி னொரீஇச் சிறுபீர்
வீயேர் வண்ணங் கொண்டன்று கொல்லோ
கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
முதுநீர் முன்றுறை முசிறி முற்றிக்
களிறுபட வெருக்கிய கல்லென் ஞாட்பின்

னரும்புண் ணுறுநரின் வருந்தினள் பெரிதழிந்து
பானாட் கங்குலும் பகலு
மானா தழுவோ ளாய்சிறு நுதலே.

து : பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.

— நக்கீரர்.

வரி ·

2. நெடுநீர் - நெடியதன்மை; பறையால் நீந்தி; அவ்வானத் தை நீந்தித் 4. தான் முன்பு களிபெறுநாளின் வளனை நினைந்து. 5. புகுதலுக்கேக்கற்ற, பயனில்லாமையின் மரங்களைப் புகுதலின் எக்கற்ற; உலவையை உடைய 6. இற்றி; உலவை - கொம்பு, 8. நிவப்பு - ஓக்கம்; ...... யானை நிவப்பை ஒத்த 6. விழுது 7. கல்லைத்தீண்டி வளி பொருதலால் 8. அசையும் என்க. 9. குன்றணைப்பு - மலைகளையுடைய ஊர். 11. பசுநிலா - குளிர்ந்தநிலா; கதிர் - கிரணம்; மதியின் - மதிபோன்ற; 15. முதுநீர் - கடல்; 16. எருக்கிய - கெடுத்த; 17. அரும்புண் - தீர் தற்கரிய மருமத்திற்புண் 19. நுதல் 13. வீயேர் வண் ணம் கொண்டு 11. பரந்ததோ, பரந்திலதோ என்க.

பி - ம். 4. பெயர்ந்து. 8. ரேன்றுங். 16. வருத்திய.

58. குறிஞ்சி

இன்னிசை யுருமொடு கனைதுளி தலைஇ
மன்னுயிர் மடிந்த பானாட் கங்குற்
காடுதேர் வேட்டத்து விளிவிடம் பெறாஅது
வரியதட் படுத்த சேக்கைத் தெரியிழைத்
தேனாறு கதுப்பிற் கொடிச்சியர் தந்தை
கூதிரிற் செறியுங் குன்ற நாட
வனைந்துவர லிளமுலை ஞெமுங்கப் பல்லூழ்
விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே
நும்மில் புலம்பினும் முள்ளுதொறு நலியுந்
தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை

பதம்பெறு கல்லா திடம்பார்த்து நீடி
மனைமர மொசிய வொற்றிப்
பலர்மடி கங்கு னெடும்புற நிலையே. *

என்பது: சேட்படுத்துவந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— மதுரைப் பண்டவாணிகனிளந்தேவனார்.

வரி

1. தலைஇ...........3. வேட்டத்து - வேட்டை யிடத்து; விளிவிடம் - உறங்குமிடம்; முடிவிடமுமாம். 4. வரிய தள் - புலித்தோல்; சேக்கையிடத்துக் 6. கூதிர்க் காலத்து இல்லிலேவந்து செறியும். 7. பண்ணினாற் போலே வருதலை யுடையமுலை. பல்லூழ் 8. புறஞ்சுற்ற 9. அடையுமதனினும். 10. புலம்பின் - புலம்பால். 11. குளிர்ந்த வாவோ டசைகிற; பண்பு - குணம். 12. காலம்; நீடி - தாழ்த்து; தன் வருத்தந் தோன்ற. 13. மனைமரம் முறிய வலித்து 14. எல்லாரும் உறங்கவும் தான் உறங்காது நெடுங்காலம் நிற்கிற புறநிலை. 9. இனிதாயிற் றென்க.

சேட்படுத்து வருதல் .... தான் செய்தொழிற்கு இடம் பெறாது கூதிர்க்காலத்து இல்லிலே செறியும் குன்றநாட என்ற தனாற் பயன் புறத்து வினையில்லாக் காலத்து எம்மை நினைக்கின்றாய் என்றாளாம்.

* இப்பாட்டினைப் "பெற்றவழி மலியினும்" என்ற சூத்திரத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டி, "முயக்கம் இனிதெனை மகிழ்ந்து கூறுவாள் நும்மில் புலம்பால் வாடைக்கு வருந்தினேம் என்றலினிரண்டுங்கூறினாள்" என்றார் நச. (தொல். பொருள். III)

இனிப் பேராசிரியர் 'வனைந்துவரலிள முலை......கின்றே' என்ற அடிகளை உதாரணமாகக் காட்டி, "இவை களவியலுள் உயிர்மெலிந்தவிடத்துப் புணர்சசி நிமித்தமெனக் கூறப்பட்டவை யின்றியும் புணர்சசி நிகழ்ந்தவாறு" என்றும், இது கண்டவழி உவத்த லாகாதோ எனின், ஆண்டுத் தன் உவகை கூறாளன்றே கரந்திடத் தொழிந்தாளாகலின் என்பது என்றும், இது கிழத்திகூற்று என்றும், அதனைத் தலைமகன் கேட்டது என்றும் கூறுவர். (தொல். பொருள். 268., 502., 509.)

59. பாலை

தண்கயத் தமன்ற வண்டுபடு துணைமலர்ப்
பெருந்தகை யிழந்த கண்ணினை பெரிதும்
வருந்தினை வாழியர் நீயே வடாஅது
* வண்புனற் றொழுநை வார்மண லகன்றுறை
யண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடீஇயர்
மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போலப்
புன்றலை மடப்பிடி யுணீஇய ரங்குழை
நெடுநிலை யாஅ மொற்றி நனைகவுட்
படிஞிமிறு கடியுங் களிறே தோழி
சூர்மருங் கறுத்த சுடரிலை நெடுவேற்
சினமிகு முருகன் றண்பரங் குன்றத்
தந்துவன் பாடிய சந்துகெழு நெடுவரை
யின்றீம் பைஞ்சுனை யீரணிப் பொலிந்த
தண்ணறுங் கழுநீர்ச் செண்ணியற் சிறுபுறந்
தாம்பா ராட்டிய காலையு முள்ளார்
வீங்கிறைப் பணைத்தோ ணெகிழச் சேய்நாட்
டருஞ்செயற் பொருட்பிணி முன்னிநப்
பிரிந்துசே ணுறைநர் சென்ற வாறே.

என்பது: தலைமகன்பிரிவின்கண் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

— மதுரை மருதனிளநாகன்.

---

* "நீனிற வண்ண னன்று நெடுந்துகில் கவர்ந்து தம்முன்
பானிற வண்ண னோக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய்
வேனிறத் தானை வேந்தே விரிபுனற் றொழுனை யாற்றுட்
கோனிற வளையி னார்க்குக் குருந்தவ னொசித்த தென்றான்."

எனச் சிந்தாமணியினுங் (209) இக் கதை கூறப்பட்டுள்ளது.

† இவர் 'நல்லந்துவனார்' என்னும் புலவர். "கையாற் றலை தொட்டேன் தண்பரங் குன்று" என்பது இவர் வாக்கு. "திறை கடன் முகந்து" என்று தொடங்கும் பரிபாடலிற் காண்க.

வரி

1. மலரினுடைய 2. பெருந்தன்மை. 5. அண்டர் - இடையர். 6. மரஞ்செல மிதித்த மால்: — ஆயர் பெண்கள் குளியாநின்றார்களாக, அவர் இட்டுவைத்த துகிலெல்லாம் பின்னை எடுத்துக்கொண்டு குருந்தமரத்தேறினாராக, அவ்வளவில் நம்பிமூத்தபிரான் வந்தாராக, அவர்க்கு ஒருகாலத்தே கூடமறைதற்கு மற்றொரு வழியின்மையின் ஏறிநின்ற குருந்தமரத்துக் கொம்பைத் தாழ்த்துக்கொடுத்தார், அதற்குள்ளே அடங்கி மறைவாராக. அவர் போமளவுந் தானேயாகவுடுக்கத் தாழ்த்தா ரென்பாரு முளர்.

7. குழை - தழை. 8. ஒற்றி - வளைத்து; மதத்தானனைந்த கவுளிற் 9. படிகிற ஞிமிற்றைக் கடியும் களிறே கணவர் சென்ற ஆற்றின்கண்; அவர் இது கண்டு வருவரென்று ஆற்றுவித்தாள். 10. மருங்கு - சுற்றம். 11 - 12. குன்றமாகிய வரை. அந்துவன் - ஒரு புலவன். அத்து, சாரியை. சந்து - சந்தனம். 13 - 14. பைஞ்சுனையிற் கழுநீர். ஈரணிப் பொலிந்த - பெரிய ஒப்பனையாற் பொலிவுபெற்ற. செண்ணுதல் - கைசெய்தல்; செண்ணுதலாற் செண்ணென்று கொண்டைக்குப் பெயராயிற்று. இயறல் - அசைவருதல். 15. உள்ளாராய் 18. பிரிந்து தாழ்க்க உறைகின்றவர் போன வழி என்க.

பி - ம். 7. வங்குழை. 9. படுஞிமிறு. 13. ஈண்டிப் பொலிந்த.

60. நெய்தல்

பெருங்கடற் பரப்பிற் சேயிறா நடுங்கக்
கொடுந்தொழின் முகந்த செங்கோ லவ்வலை
நெடுந்திமிற் றொழிலொடு வைகிய தந்தைக்
குப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோ
†றயிலை துழந்த வம்புளிச் சொரிந்து
கொழுமீன் றடியொடு குறுமகள் கொடுக்குந்
திண்டேர்ப் பொறையன் றொண்டி யன்னவெம்

† அயிரை என்பதும் பாடம்.

மொண்டொடி ஞெமுக்கா தீமோ தெய்ய
வூதை யீட்டிய வுயர்மண லடைகரைக்
கோதை யாயமொடு வண்ட றைஇ
யோரை யாடினு முயங்குநின் னொளியெனக்
கொன்னுஞ் சிவப்போள் காணின் வெண்வேற்
கொற்றச் சோழர் *குடந்தை வைத்த
நாடுதரு நிதியினுஞ் செறிய
வருங்கடிப் படுக்குவ ளறனில் யாயே.

என்பது: தலைமகற்குத் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவு கடாயது.

குடவாயிற் கீரத்தனார்.

வரி

2. கோல் - வலையிற்கட்டின கோல்; வலையை யுடைய 3. திமில்; 3. தொழிலொடு - தொழிலால். 5. அயிலை - ஒருமீன்; அயிலையொடு வலந்தபுளி; புளி யென்றார் புளியிட்ட கறியை. 6. தடி - கருவாடு; கொடுக்கும் 7. தொண்டி. 8. ஞெமுக்குதல் - வளை தானிட்டுத் தழும்பாதல்; பரப்புதலுமாம். ஒண்டொடி யென்று தலைவியையாக்கி யவளை வருத்தாதேகொள் என்பாரு முளர். 11. உயங்கும் - மடங்கும். 12. கொன்னும் சிவப்போள் - ஒரு பயனின்றியுங் கோபிக்கு மவள், காணின் - இவளைக் காணில் 15. காவற் படுத்துவளா தலான் 7. ஞெமுக்காதே கொள் என்றாள்.

திமிற்றொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு இளமகளானவள் மீன் கொண்டு வருதற்கு முன்னே தான் உப்பு விற்ற நெல்லாலே ஆக்கப்பட்ட மூரல்வெண் சோற்றையும் புளிக் கறியையும் சொரிந்து கொழுமீன் தடியொடு கொடுத்தாற் போலத் தாம் வரைதற்குத் தாமும் புறம்பே முயல, நாங்களும் அறத்தொடுநிலை வகையால் ஈங்கே முயல்வேம் எனச் சொல்லிய வாறுக்குக.

பா - ம். 8. ஞெமுங்கா.

* குடவாயில் என்பதனைக் குடந்தை யென மேலையோர் திரித்தார் என்பர் பேராசிரியர். (தொல். பொருள். 392.)

61. பாலை

* நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றங்
கோளுற விளியார்பிறர் கொளவிளிந் தோரெனத்
தாள்வலம் படுப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர்
நாளிழை நெடுஞ்சுவர் நோக்கி நோயுழந்
தாழல் வாழி தோழி தாழாது
உருமெனச் சிலைக்கு மூக்கமொடு பைங்கால்
வரிமா ணோன்ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ
யருநிறத் தழுத்திய வம்பினர் பலருட
னண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவுநொடை நெல்லி னாண்மகி ழயருங்
கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும்
பழகுவ ராதலோ வரிதே முனாஅது
முழவுறழ் திணிதோ ணெடுவே ளாவி
பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி யன்னநின்
ணொண்கேழ் வனமுலைப் பொலிந்த
நுண்பூ ணாகம் பொருந்துதன் மறந்தே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

வரி

1-2. கூற்றங் கோடலுற விளிதல் - உபகாரமின்றி வெறிதே மரித்தல்; பிறர் கொள விளிதல் - பிறர் தம் கைப்பொருள் கொள்ளும்படி மரித்தல்; என்றது, உபகாரத்தோடே மரித்தல். 3. தாள் - உற்சாகம். 4. இழைத்தல் - கீறுதல். 5. ஆழல் - அழுந்தாதே. 12. மழபுலம்

* "இப் பாட்டின் மூப்பினும் பிணியினும் இறவாது அமர்க்களத்து வீழ்ந்தாரே துறக்கம் பெறுவரெனத் தன் சாதிக்கேற்பத் தலைவன் புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலைத் தோழி கூறினாள்" என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். 44.)

'வணக்குதல் - மழவர் தேயத்தை வணக்கி, அவரைத் திறைகோடல். 14. அங்கே பழகவிருத்த லரிது. முதைத்து - பழையதான. 16. பொதினி - ஊர். 18. மறந்து 13. வேங்கடம் பெறினும் 14. பழகுவராதல் அரிதென்க.

பி - ம். 7. வார்சிலை.

62. குறிஞ்சி

* அயத்துவளர் பைஞ்சாய் முருந்தி னன்ன
நகைப்பொலிந் திலங்கு மெயிறுகெழு துவர்வா
யாகத் தரும்பிய முலையள் பணைத்தோண்
மாத்தாட் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன
மாயிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
பேயு மறியா மறையமை புணர்ச்சி
பூசற் றுடியிற் புணர்வுபிரிந் திசைப்பக்
கரந்த கரப்பொடு நாஞ்செலற் கருமையிற்
கடும்புனன் மலிந்த காவிரிப் பேரியாற்று
நெடுஞ்சுழி நீத்த மண்ணுநீர் போல
நடுங்கஞர் தீர முயங்கி நெருந
லாக மடைதந் தோளே வென்வேற்
களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி
யொளிறுநீ ரடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக்
கடவு ளெழுதிய பாவையின்
மடவது மாண்ட மாஅ யோளே.

என்பது : அல்லகுறிப்பட்டுழித் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— பரணர்

வரி

1. முருந்து - வேரின்மேற்றண்டு 2. நகை - ஒளி. 3. பேயு மறியா மறையமை புணர்ச்சி - களவின்கட் புணர்ந்த

* "'களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும்' என்பதனால் தலைவியாற் குறிபெற்றும் தோழியை இரக்கும்" என்று கொண்டு அதற்கு இப் பாட்டினை உதாரணமாகக் காட்டினார் நச்.' (தொல் பொருள். 102)

போது பேயு மியங்காது வைகு காலத்துப் புணர்ச்சி. மறை - இரகசியம். 7. பூசற்றுடியின் - துடிபோல; புணர்வு பிரிந்திசைப்ப - தங்களிற் கூடியும் தனித்தும் அயலார் சொல்லுவன; புணர்ந்தகாலத்து மேனி அழகாலும், பிரிந்தகாலத்து மேனி வேறுபாட்டாலும் அறிவிக்க என்றுமாம். இப்பொருட்குப் புணர்தலினும் பிரிதலினும் இசைப்ப என்க.

10-11. நீத்தம் மண்ணுநீர் போல முயங்கி - நீத்தத்திற் குளிக்குமிடத்துக் குளிருமாறுபோலக் குளிர முயங்கி என்றவாறு.

5. மழைக்கண மாயோளென்றது, குளிர்ந்த கண்கரியோளெனக் கண்ணிற்கேற்றக, மாயோளெனப் பின்னுங் கூறுகின்றாதலின்.

பி - ம். 5. வாயிதழ். 10. மண்ணுநள். அல்லகுறிப்பட்டழிந்த.

63. பாலை

* கேளாய் வாழியோ மகளைநின் றோழி
திருநகர் வரைப்பகம் புலம்ப வவனொடு
பெருமலை யிறந்தது நோவே னோவல்
கடுங்கண் யானை நெடுங்கை சேர்த்தி
முடங்குதா ளுதைத்த பொலங்கெழு பூழி
பெரும்புலர் விடியல் விரிந்துவெயி லெறிப்பக்
கருந்தார் மிடற்ற செம்பூழ்ச் சேவல்
சிறுபுன் பெடையொடு குடையு மாங்க
ணஞ்சுவரத் தகுந கான நீந்திக்
கன்றுகா ணாதுபுன் கண்ண செவிசாய்த்து
மன்றுநிறை பைதல் கூரப் பல்வுடன்
கறவை தந்த கடுங்கான் மறவர்
கல்லென் சீறூ ரெல்லியி னசைஇ
முதுவாய்ப் பெண்டின் செதுகாற் குரம்பை
மடமயி லன்னவென் னடைமெலி பேதை

* இப்பாட்டு அச்சங் கூறிற்று என்றார். நச்சினார்க்கினி (தொல். பொருள். 36.)

தோட்டுணை யாகத் துயிற்றத் துஞ்சாள்
வேட்டக் கள்வர் விசியுறு கடுங்கட்
சேக்கோ ளறையுந் தண்ணுமை
கேட்குநள் கொல்லெனக் கலுழுமென் னெஞ்சே.

என்பது: தலைமகள் புணர்ந்துடன் செல்லச் செவிலி தன் மகளுக்குச் சொல்லியது.

— கருவூர்க் கண்ணம் புல்லனார்.

வரி

1. ஓ - அசை; ஐகாரம் அசை; மகளே 3. போகின்றதற்கு நோகின்றேனல்லேன், 19. கலங்கின நெஞ்சை 3. நோகின்றேன் என்க. 5 பூழியிடத்தே 8. குடையும்; 6. விடிந்தகாலத்து வெயிலெறிக்கக்குள்ளக்* குடையுமென்க. 8. குடைபாகின்ற அயவிடத்தை யுடைய 9. கானநீங்கி 13. இரவின்கண் அசைந்து.

11. மன்றுநிறைதலோடு பைதல் கூரும்படி 12. கறவைக் கணம் கொண்டுபோந்த மறவர். அம் மறவர் 13. சீறூரிலே இரவு தங்கிச 14. சோர்ந்த காலையுடைய குடியிடத்து 16. அவன் தன் தோளே துணையாக வுறக்க வுறங்காது. 17 - 18. கடுங்கண் தண்ணுமை, சேக் கொள்ளும்பொழுது அறையும் பறை.

பி - ம். 5. புலங்கெழு. 11. கூடி 12. கடுங்கண். 14. முதுகாற்.

64. முல்லை

களையு மிடனாற் பாக வுளையணி
வுலகுநடைப் பன்ன புள்ளியற் கலிமா
வகையமை வனப்பின் வள்புநீ தெரியத்
தளவுப்பிணி யவிழ்ந்த தண்பதப் பெருவழி
யைதிலங் ககலிலை நெய்கனி நோன்காழ்
வென்வேல் இளையர் வீங்குபரி முடுகச்
செலவுநா மயர்ந்தன மாயிற் பெயல
கடுநீர் வரித்த செந்நில மருங்கின்
விடுநெறி யீர்மணல் வாரணஞ் சிதரப்

*'குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராடாதே' என்பது திருப்பாவை 13.

பாம்புறை புற்றத் தீர்ம்புறங் குத்தி
மண்ணுடைக் கோட்ட வண்ணல் லேஎ
றுடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ
யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதிற் சேர்புடன்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு
மாபூண் டெண்மணி யைதியம் பின்னிசை
புலம்புகொண் மாலை கேட்டொறுங்
கலங்கின ளுறைவோள் கையறு நிலையே.

என்பது: வினைமுற்றிமீளும் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

— ஆர்க்காடுகிழார்மகனார் வெள்ளைக் கண்ணத்தனார்.

பாரி

3. வள்பு-வாய்க்கயிறு. தெரிய-ஆராய; போகின்ற கடுமையால் உறுமென நவுளுத புரவி ....தெரிந்திட என்றவாறு.

4. தண்பதம் - செவ்வி. 5. நெய் - எண்ணெய்; காழ் - வேற்றண்டு. 6. இளையர் தாளான்.........

9. நெறி - வழி; வாரணம் - காட்டுக்கோழி; சிதர - கிளர 14. நிறை - நிறையாக. 15. ஐதியம்புதல் - நடக்க நடக்க விட்டிசைக்கு மோசை 3. தெரிய நீ 7. நாஞ் செலவை விரும்பினேமாயின் 17. அவள் கையறுநிலை 1. களையுமிடமிது என்க. 9. வாரணஞ் சிதரச் செய்தே 15. ஆ 13. ஊர்வயிற் பெயரும் பொழுது என்க.

வகையமை வனப்பின்வள்பு - செலுத்துங் கூறுபாடமைந்த வனப்பினை யுடையவார்.

பி-ம். 3. தெரிந்த. 4. பெருவளி. 13. சேர்வு, 15. ஐதியங்கின்.

65. பாலை

உன்னங் கொள்கையொ டுளங்கரந் துறையு
மன்னை சொல்லு முய்க மென்னாதூஉ
மீரஞ் சேரா வியல்பிற் பொய்ம்மொழிச்

* சேரியம் பெண்டிர் கௌவையு மொழிக
நாடுகண் ணகற்றிய வுதியஞ் சேரற்
பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
வுவவினி வாழி தோழி யவரே
பொம்ம லோதி நம்மொ டொராங்குச்
செலவயர்ந் தனரா லின்றே மலைதொறு
மால்கழை பிசைந்த கால்வாய் கூரெரி
மீன்கொள் பரதவர் கொடுந்திமி னளிசுடர்
வான்றோய் புணரி மிசைக்கண் டாங்கு
மேவரத் தோன்றும் யாஅ யுயர் நனந்தலை
† யுயவல் யானை வெரிநுச்சென் றன்ன
கல்லூர் பிழிதரும் புலசாய் சிறுநெறிக்
காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்த
லாறுகடி கொள்ளு மருஞ்சுரம் பணைத்தோ
ளுறைங் கூந்தற் கொம்மை வரிமுலை
நிரையித ழுண்கண் மகளிர்க்
கரிய வாலென வழுங்கிய செலவே. ‡

என்பது : வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தலைமகன் உடன்போக்கு வலித்தமை தோழி சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

வரி

1-2. உன்னங் கொள்கையொடு - நம்மனக்கருத்தை யறிந்த அறிவோடே, தானறிந்தவற்றைக் கரந்து சொல்

---

* இது "'பாராட்டெடுத்தல், மடந்தப வுரைத்தல்' என்புழி அடங்கும் என்பது" என்றும், "'பாடிசசென்ற ... .. வாழி' என்பது உவகை யுவமம்' என்றும் கூறுவர் பேரா. நச்சினார்க்கினியர், † "யானையின் முதுகின்மேற் சென்றன்ன என விரிக்க", என்றும், (தொல். எழுத்து. 299.) ‡ "இதனுள் அன்னை சொல்லும் பெண்டிர் கௌவையும் தலைவரும் விழுமம் என்று தலைவிக்குத் தோழி கூறினாள்" என்றும், "அம்பலும் அலரும் அஞ்சிப் போக்குடன்பட்டது" என்றும் கூறுவர். "உடன்போக்கு நயப்பித்தது" என்பர் இளம்பூரணவடிகள். (தொல். பொருள். 267., 294., 39., 225., 42.)

லாதே செலுத்துகிற அன்னை ; அறிந்தவை, இக்கூட்டங்காரணமாக அறிந்தவை.

1-2. அன்னை மனத்திலே சிலவற்றை நினைந்து அது தோன்றும்படி சில சொல்லுகின்றவற்றையும் தப்புதும். 5. நாடு கண்ணகற்றுதல் - பிறர் நாடுகொண்டு தன தாக்குதல். 9. அவர் நம்மொடு செலவை விரும்பினார். 7. இனி உவவாய் என்றாள். 10. மால்-மயக்கம்; காற்று வாய்த்த மிக்க எரி. எரி தோன்றும் 17. அருஞ்சுரம் 19. மகளிர்க்கு 20. அரியவெனச் சொல்லி அழுங்கின செலவு 8. நம்முடன் 9. செல்ல இன்று விரும்பினார் எனக் கூட்டுக.

16. காட்டை மேம்படச் சொல்லுதற்குக் காரணமான யானையின் 17. வழியைக் காவல்கொள்ளுஞ் சுரம். 19. மகளிர் என்றாள் பொதுவகையாக.

பி - ம். 14. உறுவல்யானை. வெருவச்சென்.

66. மருதம்

இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமு மறுவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி யெல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனந் தோழி
* நிரைதார் மார்ப னெருந லொருத்தியொடு
வதுவை யயர்தல் வேண்டிப் புதுவதி
னியன்ற வணிய னித்தெரு விறப்போன்
மாண்டொழின் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து
காண்டல் விருப்பொடு தளர்புதளர் போடும்
பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர்
தாங்குமதி வலவவென் றிழிந்தனன் றாங்காது

* இதனைத் தலைவிபுலவிக்கட் புகழ்ந்ததற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர் நச். (தொல். பொருள். 228.)

மணிபுரை செவ்வாய் மார்பகஞ் சிவணப்
புல்லிப் பெரும செல்லினி யகத்தெனக்
கொடுப்போற் கொள்ளான் கலுழ்தலிற் றடுத்த
மாநிதிக் கிழவனும் போன்மென மகனொடு
தானே புகுதந் தோனை யானது
படுத்தனெ னாகுத னாணி யிடித்திவற்
கலக்கினன் போலுமிக் கொடியோ னெனச்சென்
றலைக்குங் கோலொடு குறுகத் தலைக்கொண்
டிமிழ்கண் முழவி னின்சீ ரவர்மனைப்
பயிர்வன போலவந் திசைப்பவுந் தவிரான்
* கழங்கா டாயத் தன்றுநம் மருளிய
பழங்க ணோட்டமு நலிய
வழுங்கின னல்லனோ வயர்ந்ததன் மணனே.

என்பது: பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாய்ப் புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது. †

— செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்

வரி

2. எய்துப - சேர்வர். 3. காட்சி - அழகு. 6. வாய்த்தனம் - மெய்த்தனம், உண்மையாகக் கண்டனம். 9. தெருவைக் கடப்போன் 10. கறங்குகையாலே அவ்வோசையைக் கேட்டுக் கடையைக் கழிந்து. 13. தாங்கு - பிடித்துநில்; இழிந்தனன் - இழிந்து; தாங்காது - தாமதியாது. 14. மணி - பவளம். 16. கொடுப்போன் - தலைவன். 16. தடுத்த 17. மகனொடு டென்க. 17. நிதிக்கிழவன் - அளகேசுவரன். 16 - 18. தடுத்தமாநிதிக்கிழவனும் போலுமென்று கண்டார் சொல்லும்

---

* 'மெய்யே என்றல்' "கழங்கா......மணனே" என்பது. "தானே தன்மகனை வாயில் கொண்டு புக்கானாயினும், அதனைப் பழங்கணோட்டமும் நலிதரப் பொய்யே புகுந்தானென்று மெய்யாகத் துணிந்து கோடலால் அப் பெயர்த்தாயிற்று" என்பர் பேரா. இனி நச். † "'உரிய' என்றதனால் தோழி வாயிலாகச் சென்றுழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறுதலுங் கொள்க. அஃது 'இம்மையுலகு' என்னும் அகப்பாட்டினுட் காண்க" என்பர். (தொல். பொருள். 241. 270.)

படி மகனொடு புகுந்தா னென்றுமாம். மகனேயன்றி இவ்வாறுஞ் சொல்ல நின்றமையால் எச்சவும்மை. 19. செல்வித்தே மாதற்கு நாணி. 21. தலைக்கொண்டு - பிள்ளையைத் தன்னிடத்தே எடுத்துக்கொண்டு. 22. சீர் - ஓசை. 23. தவிரான் - அழுத . . . தவிரானாய். 24. அன்று - இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்தொரு நாள். 26. தான் விரும்பின மணத்தைத் தவிர்ந்தன னென்க. 9 - 10. மாண்டொழின்மா என்க.

பி - ம். 1. புலகழுமி 5. பயமொ. செயலூர்க்கோசங்கண்ணனார்

67. பாலை

*யானெவன் செய்கோ தோழி பொறிவரி
வானம் வாழ்த்தி பாடவு மருளா
துறைதுறந் தெழிலி நீங்கலிற் பறைபுடன்
மரம்புல் லென்ற முரம்புயர் நனந்தலை
யரம்போழ் நுதிய வாளி யம்பி
னிரம்பா நோக்கி னிரையங் கொண்மார்
நெல்லி நீளிடை யெல்லி மண்டி
நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்
மொழிபெயர் தேஎந் தருமார் மன்னர்
கழிப்பிணிக் கறைத்தோ னிரைகண் டன்ன
வுவலிடு பதுக்கை யாளுகு பறந்தலை
யுருவில் பேஎ யூராத் தேரொடு
நிலம்படு மின்மினி போலப் பலவுட
னிலங்குபர லிமைக்கு மென்பநம்
நலந்துறந் துறைநர் சென்ற வாறே.

என்பது : பொருள்வயிற் பிரிந்தவழி வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— நோய்பாடியார்

* "இது மண்டிலத் தருமை தலைவன் கூறக் கேட்ட தோழி கூறியது" என்பர். நச. (தொல். பொருள். 44.)

வரி

2. வானம் வாழ்த்தி - வானம்பாடிப் புள். 3. இலை பறந்து. 5. போழ்தல் - அராவுதல்; வாளியம்பு - எயிற்றம்பு.

6. நிரம்பா நோக்கு - ஆட்குறித்துப் பார்க்கும் பொழுது இடுக்கிப் பார்க்கும் பார்வை; நிரயங்கொண்மார் - நரகம் புகுவார்; கொள்ளவேண்டி என்றுமாம்.

4. நனந்தலை யுடைய 7. நீளிடை எல்லியிடத்து மண்டி 8 அமர்கடந்த மறவர். 9-10. எழுதி நடுதல், வேலை நட்டு அதன் கண்ணே பலகை சார்த்துதல் மரபு. வேற்று முனையிடத்து வேலூன்று பலகையைப் போர்க்கு நடுகல் என்க. 11. கடுக்கும் 12. தேம்.

11. வேற்றுமுனை கடந்தென்னும் பாடத்திற்கு நடுகலிடத்தவன் பிடித்த கருவிகளாய் ஊன்றியும் சார்த்தியும் வைக்கப்பட்ட வேலையும், பலகையையுமுடையதும்வற்றுமுனை என்க; அதனைக் கடந்து என்றுரைக்க.

13. கழியாற் பிணிக்கப்பட்ட கருங்கடகு; மன்னர் கடகுக் காப்பாரை அழைத்துப் படைகாண்டல். 14. உயவிடு பதுக்கை கருகினவை கருங்கடகிற்கு உவமை. ஆருகுதல் ஆட்படுதல்; 15. உருவில் பேய் - பேய்த்தேர்; கடுக்கும் தேசத்தைக் கொள்ளவேண்டி மன்னர் தோற் படையைக் கண்டாலொக்க பதுக்கையென்க.

11. கடந்து 18. சென்ற ஆறு 15. தேரொடு 17. பாலி மைக்கு மென்றுநின்றார்கள், 1. யானெவன் செய் வேன் தோழியென்று 4. காட்டை நினைந்து ஆற்றாளாயினாள்.

8. நாணுடை மறவர் - கரந்தையார்.

பி - ம். 3. உறையிறந். பறையுடன் 11. கடந்து. 12. மன்னர் 14. அழிதருபதுக்கை. நொய்ப்பாடியார்.

௬௮. குறிஞ்சி

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்
தண்ணயத் தமன்ற கூதளங் குழைய
வின்னிசை யருவிப் பாடு மென்னதூஉங்
கேட்டியோ வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பை

* யூட்டி யன்ன வொண்டளிர்ச் செயலை
யோங்குசினைத் தொடுத்த வூசல் பாம்பென
முழுமுத றமிய வுருமெறிந் தன்றே
பின்னுங் கேட்டியோ வெனவு மஃதறியா
அன்னையுங் கனைதுயின் மடிந்தன ளதன்றலை
மன்னுயிர் மடிந்தன்றாற் பொழுதே காதலர்
வருவ ராயிற் பருவ மிதுவெனச்
சுடர்ந்திலங் கெல்வளை நெகிழ்ந்த நம்வயிற்
படர்ந்த வுள்ளம் பழுதன் றாக
வந்தனர் வாழி தோழி யந்தரத்
திமிழ்பெய றலைஇய வினப்பல கொண்மூத்
தவிர்வில் வெள்ளந் தலைத்தலை சிறப்ப
கன்றுகா லொய்யுங் கடுஞ்சுழி நீத்தம்
புன்றலை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன்
வெண்கோட் டியானை விளிபடத் துழவு
மகல்வாய்ப் பாந்தட் படாஅர்ப்
பகலு மஞ்சும் பனிக்கடுஞ் சுரனே.

என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறிவந்தமையறிந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது. ‡

— ஊட்டியார்.

வரி

3. அருவிப்பாடு மென்னதூஉம் என்றது, இவ்வோசையு மேதேனுங் கேட்டாயோ என்றவாறு. 4. பின்னையும்

* “‘ஊட்டி ... செயலை’ என்புழி இன்னதனை யென்று தெரித்து மொழியாமையின் வழுவாம்பிற வெனின் — உவமை யென்னு மலங்காரமாயினன்றே இன்ன தொன்றனையெனல் வேண்டுவது; செயலையந் தளிரினது செய்யாத நிறத்தைச் செய்ததுபோலக் கூறுங் கருத்தினனாதலிற் பிறிதோ ரலங்காரமாம்’’ என்பர் சேனாவரையர். “ஊட்டாததனை ஊட்டியது போலக் கூறலின் வேறோர் உவமை யிலக்கணமாம்’’ என்பர் நச. (தொல். சொல். 56.) † இது ‘யானையுங் குதிரையும் ...ரிய’ என்றதனால் அமைந்தது. (தொல். பொருள். 571.) ‡ “இது தாயத் துயிலுணர்ந்து தலைவன் வந்தமை தோழி தலைவிக்குக் கூறிக் குறிவயிற்சென்றது’’ என்றார் நச. (தொல். பொருள். 114.)

வேண்டென்றாள், மறித்தொன்று சொல்லுவாளாக. 5. [illegible]ட்டுதல்-அரக்கூட்டுதல். 7. முதல்-செயலைமுதல். 11. பருவமிது-பொழுதிது. 12. சுடர்ந்திலங்குதல்-விட்டு விளங்குதல். 15. கொண்மூப்பெய்த 16. தவிர்வில் வெள்ளம். தலைத்தலை சிறப்ப - மேன்மேலும் மிக. 17. ஒய்யும் இழுக்கிற. நீத்தந் 19. துழவும். 18. பிடிப்பூசல் பலவுடன் யானைவிளியு முண்டாகத் துழவு மென்க. 20. பாந்தட்படார் - பாம்புசசெடி. 21. சுரத்தை 14. வந்தனரெனக் கூட்டுக.

யானைகளுங் கன்று காரணமாகப் பிடி வருந்திய பின்பு எடுக்க முயன்றாற்போல, அவரும் அலராற்றும் வழிய தருமை யானும் நாம் நலனழிந்த பின்பு வரைய முயலுமதல்லது முன்பு முயலாரென்பது கருத்து.

பி - ம். 2. தண்கயத்.

69. பாலை

ஆய்நலந் தொலைந்த மேனியு மாமலர்த்
தகைவனப் பிழந்த கண்ணும் வகையில
வண்ணம் வாடிய வரியு நோக்கி
யாழ லான்றிசி னீயே யுரிதினி
னீத லின்பம் வெஃகி மேவரச்
செய்பொருட் டிறவ ராகிப் புல்லிலைப்
பராரை நெல்லி யம்புளித் திரள்காய்
கான மடமரைக் கணநிரை கவரும்
வேனி லத்த மென்னா தேமுற்று
விண்பொரு நெடுவரை யியமறோ மோரியர்
பொன்புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த
வறையிறந் தகன்றன ராயினு மெனையதூஉ
நீடலர் வாழி தோழி யாடியன்
மடமயி லொழித்த பீலி வார்ந்துதம்
சிலைமாண் வல்விற் சுற்றிப பலமா
ணம்புடைக் கையர ரரண்பல நூறி
நன்கலந் தரூஉம் வயவர் பெருமகன்
சுடர்மணிப் பெரும்பூ ணாஅய் கானத்துத்

தலைநா ளலரி நாறுநின்
னலர்முலை யாகத் தின்றுயின் மறந்தே.

என்பது: பொருள்வயிற்பிரிந்து நீட்டித்தான் தலைமகனெனக் கவன்ற தலைமகட்கு வருவரென்பதுபடச் சொல்லித் தோழி யாற்றுவித்தது.

— உமட்டூர்கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார்

வரி

2. வகையிலவாய் 3. அழகு வாடின இதலை. 4. உர்த்தாக 5. ஈதலோன் வரும் இன்பத்தை விரும்பிச 6. செய்கிற பொருட் கூற்றராய். 9. எமுறறு - மயக்கமுற்று.

10. நெடுவரை - பெருமலை; 14. வார்ந்து - உரித்து; 15. சிலை - ஓசை; ஒரு மரமுமாம். 11. செய்பொருட் டிற வராய் அத்தமென்று பாராது மயங்கி, 12. அறை யிறந் தகன்றாராயினும் சிறிதும் 13. நீடலர் என்க. 16. கையராய்ப் பகைவர் அரண்களைப் பொடியாக்கி.

பி-ம். 10. நெடுங்குடை. 18. சுடர்மலி. உறூஉடூர்கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார்.

70. நெய்தல்

கொடுந்திமிற் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென
விருப்புலாக் கமழுஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத்துக்
குறுங்கண் ணவ்வலைப் பயம்பா ராட்டிக்
கொழுங்கண் ணயிலை பகுக்குந் துறைவ
னம்மொடு புணர்ந்த கேண்மை முன்னே
யலர்வாய்ப் பெண்டி ரம்ப லாற்றப்
பலரு மாங் கறிந்தனர் மன்னே யினியே
வதுவை கூடிய பின்றைப் புதுவது
பொன்வீ ஞாழலொடு புன்னை வரிக்குங்
கானலம் பெருந்துறைக் கழனி மாநீர்ப்
பாசடைக் கலித்த கணைக்கா னெய்தல்
விழவணி மகளிர் தழையணிக் கூட்டும்
வென்வேற் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கிரும் பௌவ மிரங்கு முன்றுறை

வெல்போ ரிராம னருமறைக் கவித்த
பல்வீ ழாலம் போல
வொலியவிந் தன்றிவ் வழுங்க லூரே.

என்பது: தலைமகன் வரைவுமலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

— மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனார் கடுவன்மள்ளனார்.

வரி

3. வலையின் பயப் பின்பு கொண்டாடி; பாராட்டி. 4. அயிலை யெனனும் மீனைக் கூறிடும் துறைவன் . கேணமை யைப் 7. பலர் அறிந்தார். உம்மை - அசைநிலை, ஆங்கு - அவ்விடத்து; மன் - கழிவு.

9. வரிக்கும் - சித்திரமெழுதினாற்போல உதிர்த்து அழகு செய்யும். 10. கழனி 11. தழைத்த செய்தல். 13. கவுரியர் - பாண்டியர். 1 . கோடி - திருவணைக்கரை; 15. மறை - அவ்விடத்துத் தாமும் பரிகாரமும் விசாரிக்கப்புகுகமறை. மறை சொல்லுதல் காரணமாக, அவித்தல் - அவ 16. வாலிற் புட்கள்கத்தாமல் அவித்தல். 6. அலர் முன்பு பலரறிந்தது; அவன் 8. வரைய வருகின்றபொழுது இப்படியே 17. அவிந்ததென்றாள்.

8-9. புதுவதாக வரிக்கும்; 12-13. தழையணிக்குக் கூட்டும் கோடி.

பரதவர் தம் முயற்சியானே வேட்டை வாய்த்ததாகிலும் குறுங்கண் வலையைப் பாராட்டி அம்முயற்சியானுண்டான அயிலையைக் கடலினின்றும் நீக்கி, எல்லார்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்து மகிழ்வித்தாற்போல, அவரும் தம்முடைய முயற்சியானே வதுவை கூடிற்றாயினும் அதற்குத் துணையாக நின்ற என்னைக் கொண்டாடி, நின்னைப் பெரிய இச்சுற்றத்தினின்றும் கொண்டு போய்த் தம்மூரின்கண்ணே நின்னைக்கொண்டு விருந்து புறந்தந்து தம்மூரையெல்லாம் மகிழ்விப்பா என்றவாறு.

நெய்தற்பூவானது, ஞாழலும் புன்னையுங் கரையிலே நின்று தாதை யுதிர்த்துப் புறஞ்சூழ, நீரிடத்துத் தன்னை விடாதே அலைகள் சூழ நடுவேநின்று செருக்கி வளர்ந்து பின்னை விழவணி மகளிர் அல்குலுக்குத் தழையாய்ப் பயன்பட்டாற்போல, இரு முதுகுரவர் புறங்காப்ப ஆயவெள்ளத்தார் மெய்யை விடாதே

சூழ்ந்து புறங்காப்ப, இப்படிச் செல்வத்தால் வளர்ந்த நீயும் நம் பெருமானுடைய இல்லறமாகியபிரிவிற்குத் துணையாகப்போகா நின்றாயன்றோ வென்று வியந்து கூறியவாறு கண்டு கொள்க.

பி - ம். 13. கவிரியர்.

71. பாலை

நிறைந்தோர்த் தேரு நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்
பயனின் மையிற் பற்றுவிட் டொரூஉ
நயனின் மாக்கள் போல வண்டினஞ்
சுனைப்பூ நீத்துச் சினைப்பூப் படர
மையின் மானின மருளப் பையென
வெந்தாறு பொன்னி னந்தி பூப்ப
ஐயறி வகற்றுங் கையறு படரோ
டகலிரு வான மம்மஞ் சீனப்
பகலாற்றுப் படுத்த பழங்கண் மாலை
காதலர்ப் பிரிந்த புலம்பி னோதக
வாரா ரென்றுந ரருநிறஞ் சுட்டிக்
கூரெஃ கெறிஞரி னலைத்த லானா
தெள்ளற வியற்றிய நிழல்காண் மண்டிலத்
துள்ளூ தாவியிற் பைப்பய நுணுகி
மதுகை மாய்தல் வேண்டும் பெரிதழிந்
திதுகொல் வாழி தோழி யென்னுயிர்
விலங்குவெங் கடுவளி யெடுப்பத்
துளங்குமரப் புள்ளிற் றுறக்கும் பொழுதே. *

என்பது: பொருள் வயிற் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாய தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

— அந்தியிளங்கீரனார். †

வரி

1. நிறைந்தோர் - செல்வமுடையோர். 6. அந்தி - செக்கர்; ஒரு பூவுமாம். 7. வியக்கத்தக்க அறிவைப் போக்கு

* இப்பாட்டினை, “வேட்கை யொருதலை .....” என்னுஞ் சூத்திரத்தினுள் சாக்காட்டிற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர் நச். (தொல். பொருள். 100.). †அந்திலிளங்கீரனாரென்பதும் பாடம்.

கின்ற செயலறனைச் செய்யும் படர்; கூரிய அறிவென்றுமாம். 8. வானம் அம்மஞ்சினை வென்றது, அக்காலத்துப் பல நிறத்தையுடைய மேகத்தைத் தரும் வானம் என்றவாறு. 7 - 8. பிரிந்திருப்பார்க்கு நோவையும் மேகத்தையுந்தர என்றபடி.

10. காதலரைப் பிரிந்த புலம்பான் நோகச் செய்தே 9. மாலை 12. யலைத்தலைமையாதென முற்றுவிக்க. 11. சுட்டி - கருதி. 13. மண்டிலம் - கண்ணாடி, அதில் 14. ஆவி முன்பு பசந்து பின்பு சுருங்கினாற்போலக் காணக் காணச் சுருங்கி 15. என் வலிதான் மாய்தல் வேண்டியிராநின்றது. 17. விலங்குவளி - சூறைவளி; எடுப்ப - எழுப்ப; 16. உயிர் 18. புட்போலப் போம்பொழுது இதுவோ தோழி என்க.

72. குறிஞ்சி

இருள்கிழிப் பதுபோன் மின்னி வானந்
துளிதலைக் கொண்ட நளிபெய னடுநாள்
மின்மினி மொய்த்த முரவுவாய்ப் புற்றம்
பொன்னெறி பிதிரிற் சுடர வாங்கிக்
குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை யேற்றை
யிரும்புசெய் கொல்லெனத் தோன்று மாங்க
ணேறே யருமர பினவே யாறே
சுட்டுநர்ப் பனிக்குஞ் சூருடை முதலைய
கழைமாய் நீத்தங் கல்பொரு திரங்க
வஞ்சுவந் தமிய மென்னாது மஞ்சுசுமந்
தாடுகழை நரலு மணங்குடைக் கவாஅ
னீருயிர்ப் பிணவின் வயவுப்பசி களைஇய
விருங்களி றட்ட பெருஞ்சின வுழுவை
நாம நல்லராக் கதிர்பட வுமிழ்ந்த
மேய்மணி விளக்கிற் புலர வீர்க்கும்
வாணடந் தன்ன வழக்கருங் கவலை
யுள்ளுந ருட்கும் கல்லடர்ச் சிறுநெறி

* அருள்புரி நெஞ்சமொ டெஃகுதுணை யாக
வந்தோன் கொடியனு மல்லன் றந்த
நீதவ றுடையையு மல்லை நின்வயின் †
ஆனா வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே.

என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறிக்கண் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியதூஉமாம்.

— எருமைவெளியனார்மகனார் கடலனார்.

வரி

1-2. வானம் துளியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட. 3. புற்றத்தை; 4. சுடர - மின்மினி ஒளிவிட; வாங்கி - இடர்ந்து; 6. தோன்றுமவ்விடத்து. 7. போதற்கரிய தன்மைய: ஆறு. 8. சுர் பயம்; 9. இரங்க - ஒலிப்ப; இவ்வளவும் வழியருமை சொல்லிற்று. இனித் தலைவன் கருத்தைக் கொண்டுகூறுகின்றது.

10. சயமாதலால் அஞ்சுவ மென்னாது; 12. ஈருயிர்ப் பிணவு - சூற்பிணவு; வயவுப்பசி - வேட்கைப்பசி. 15. மேய்மணி - மேய்தல் காரணமாக உமிழ்ந்த மணி. விளக்கின், அதுவே விளக்காக. 16. கவலை - அருவழி; 17. கல்லடர்ந்து கிடக்கிற இட்டியவழி; வழியை இரண்டு கூறிட்டாள். 18. அருள் - நம்மேலருள். 19-20. தந்த நீ கூட்டின நீ; 21. தோழி ஆற்றுளாம்படர்.

---

* தோழிகூட்டவே கூடுகின்றேன் என்பது அறிந்தே தலைமகள் கூடும் என்பதற்கு இது முதலாக ஐந்தடியும் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. (இறை. களவு. 13.) † 'தன்னை அழிதல்' என்னுந் துறைக்கு இது முதலாக மூன்றடியினையும் உதாரணமாகக் காட்டி, "அவன் வரவினை உவவாது துன்பங்கூர்தல் வழுவாயினும், அதுவும் அவன்கண் அன்பாதலின் அமைத்தார்" என்பர் பேராசிரியர். இனி நச்சினார்க்கினியர் இப்பாட்டினை 'அவனளி சிறப்பினும்' என்ற துறைக்கு உதாரணமாகக் கொண்டு, "'வந்தோன்' என்பது அவனளிசிறத்தல்; 'தவறுடையேன்' என்பது தன்வயின் உரிமை, 'கொடியனு மல்லன்' என்பது அவன்வயிற் பரத்தமை" என்பர். (தொல். பொருள். 210., 111.)

9 கல் பொருதிரங்க என்பதனை 8 முதலைய் வென்னும் முற்று வினைக்குறிப்பொடு முடிக்க.

புலி துணைபுறந்தருதற்குப் பிறவற்றைத் தீங்குசெய்யும் பாம்பும் அதற்குத் துணையாயினாற் போல, நீயுங் குடியோம்பற் செய்தி காரணமாக வரைவொடுவரிற் கடுஞ்சொற் சொல்லுகிற பேரும் இன்சொற்சொல்லி வரைவுடம்படுவர் என்பதாம்.

பி - ம். 6. தோன்றியாங்கண். 15. புலாலையீர். மோகமானக் கடலார்.

73. பாலை

*பின்னொடு முடித்த மண்ணா முச்சி
நெய்கனி வீழ்குழ லகப்படத் தைஇ
வெருகிரு ளோக்கி யன்ன கதிர்விடு
பொருகாழ் முத்த மிடைமுலை விளங்க
வணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச் சாஅய்
நின்னோய்த் தலையையு மல்லை தெறுவர
வென்னா குவள்கொ லளிய டானென
வென்னழி பிரங்கு நின்னொடி யானு
மாறன் றென்னா வேறல் காட்சி
யிருவே நம்படர் தீர வருவது
காணிய வம்மோ காதலந் தோழி
கொடிபிணங் கரில விருள்கொ ணாக
மடிபதம் பார்க்கும் வயமான் றுப்பி
னேனலஞ் சிறுதினைச் சேணோன் கையதைப்
பிடிக்கை யமைந்த கனல்வாய்க் கொள்ளி
விடுபொறிச் சுடரின் மின்னியவர்
சென்ற தேஎத்து நின்றதான் மழையே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிகின்றான் குறித்த பருவ வரவு கண்டு அழிந்த தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

— எருமைவெளியனார்.

* “‘பின்னொடு முடித்த மண்ணா முச்சி’ என்னும் பாட்டினுள் ‘அணங்குறு கற்பொடு......டியானும்’ என்றவழித் தலை

வரி

1\. பின் - பின்னுதல்; மண்ணுமை - கை செய்யாமை; 2 நெய் - வாசநெய்; வீழ்குழல் - இருகுழல்; அகப்படக் கட்டி 3-4 வெருகு இருளிலே நோக்கினாற்போல ஒளிவிட்ட முத்தினொரு வடம் கதிர்விட்டு விளங்க என்க. 5 அணங்கு-அருந்ததி; கற்பொடு - கற்பினால். 6 நின்னுடைய நோயிடத்தையு மல்லே; தெறுவர - அச்சம் வர; 9 ஆறன்றென்று வேறல் காட்சி - வழியல்லவென்று சொல்லாத வேறற்ற வறிவு; என்றது, ஒன்றை அவள் நினைந்தால் தோழிக்கும் அதுவே அறிவாம். 8 நின்னொடு யானும் 11 காணவா; 10 இருவேம் படர்தீரக் 11 காணவா; ஓ - அசை.

12 அரில் - தூறு; நாகம் - யானை; 13 வயமான் - ஸிம்ஹம். 13-14 அதன் வலியையுடைய சேணோன் இதனின் மேலிருக்கிறவன். 12-13 யானைச் சாய்வு பார்க்கிற 14 சேணோன்.

15\. பிடி என்று பிடிக்குமிடமாக்கி, அது கையிடத் தமைந்த கொள்ளி என்க. பிடிக்கைக்கு இடம்வைத்து அதல்லாத விடம் சுட்டுக் கொள்ளியாக்குதல் இயல்பு.

15-16\. கொள்ளிதான் விடுகிற சுடர்போல மின்னி; பொறி பொறியும்போது பறக்கும் பொறி.

17\. நின்றது மழை அதனைக் 11 காணியவா எனக் கூட்டுக. 2 தைஇ 5 சாய் 8 என்னழிவுக்கு இரங்கு மென்க. 13 துப்பிற் 14 சேணோன் என்க.

பி - ம். 2. நெடுவீழகப்பட. 6. தெய்ய.

74. முல்லை

வினைவலம் படுத்த வென்றியொடு மகிழ்சிறந்து
போர்வ லிளையர் தாள்வலம் வாழ்த்தத்
தண்பெயல் பொழிந்த பைதுறு காலைக்

மகன் பிரிவிற்குத் தோழி படர்கூர்ந்தாளெனச் சொல்லினமையின் அது பிறன்கட்டோன்றிய இழவுபற்றி அவலம் பிறந்தாம்" என்பர் பேரா. (தொல். பொருள். 253.)

குருதி யுருவி னொண்செம் மூதாய்
பெருவழி மருங்கிற் சிறுபல வரிப்பப்
பைங்கொடி முல்லை மென்பதப் புதுவீ
வெண்களர ரிமண னன்பல தாஅய்
வண்டுபோ தவிழ்க்குந் தண்கமழ் புறவிற்
கருங்கோட் டிரலை காமர் மடப்பிணை
மருண்டமா னோக்கங் காண்டொறு நின்னினைந்து
திண்டேர் வலவ கடவெனக் கடைஇ
யின்றே வருவ ரான்றிகம் பனியென
வன்புறை யின்சொ னன்பல பயிற்று
நின்வலித் தமைகுவன் மன்னோ வல்கற்
புன்கண் மாலையொடு பொருந்திக் கொடுங்கோற்
* கல்லாக் கோவல ரூதும்
வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக் காலே.

என்பது: தலைமகன் பிரிவின்கண் ணழிந்த கிழத்தி வற்புறுத்துந் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— மதுரைக் கவுணியன் பூதத்தனார்.

வரி

1. வினைவலம் படுத்தல் - வினையை வெற்றி படுத்தல்; அந்த வென்றியொடு. பைது.........5 சிறுபல வரிப்ப - பல வரிப்படச் சிறியவாகிய பலவும் பரக்க. 6 மெத்தென்ற செவ்விப் புதிய பூ, 7 தாய் - தாவ, தாவச் செய்தே. 9-10 பிணை மானின் மருண்ட நோக்கம். 11 கடவென்று முடுக்கி 12 வருவா. ஆன்றிகம்பனி-நடுக்கத்தை அமைவேம். 14 நீ சொன்னபடியை நிச்சயித்திருப்பேன். மன் - அது மாட்டுகிலேன்.

2. தாள் வலம் வாழ்த்த 12 இன்றே வருவர் எனக் கூட்டுக 17 வருத்தாக்கால் 12 அமைவேம்.

பி - ம். மதுரைக் கவுணியன் முத்தனார்.

* "'கல்லா......காலே' என்புழி இன்பத்தை வெறுத்தனளாயினும் புணர்ச்சிக் கேதுவாமென்பது கருத்து" என்பர். பேரா. (தொல். பொருள். 270.)

75. பாலை

அருளன் றாக வாள்வினை யாடவர்
பொருளென வலித்த பொருளல் காட்சியின்
மைந்துமலி யுள்ளமொடு துஞ்சல் செல்லா
தெரிசினந் தவழ்ந்த விருங்கடற் றடைமுதற்
கரிகுதிர் மரத்த கான வாழ்க்கை
யடுபுலி முன்பிற் றொடுகழன் மறவர்
தொன்றியற் சிறுகுடி மன்றுநிழற் படுக்கு
மண்ண னெடுவரை யாமறப் புலர்ந்த
கன்னெறிப் படர்குவ ராயி னன்னுதற்
செயிர்தீர் கொள்கைச் சின்மொழி துவர்வா
யவிர்தொடி முன்கை யாயிழை மகளி
ராரந் தாங்கிய வலர்முலை யாகத்
தாராக் காதலொடு தாரிடைக் குழையாது
சென்றுபடு விறற்கவி னுள்ளி யென்று
மிரங்குந ரல்லது பெயர்தந் தியாவருந்
தருநரு முளரோ விவ்வுலகத் தானென
மாரி யீங்கை மாத்தளி ரன்ன
வம்மா மேனி யைதமை நுசுப்பிற்
பல்காசு நிரைத்த கோடேந் தல்குன்
மெல்லியற் குறுமகள் புலந்துபல கூறி
யானு நோயை யாக யானே
பிரியச் சூழ்தலு முண்டோ
வரிதுபெறு சிறப்பி னின்வயி னானே.

என்பது: பொருள்வயிற் பிரிவரென வேறுபட்ட தலைமகட்குப் பிரியாரெனத் தோழி சொல்லியது.

வரி. — மதுரைப் போத்தனார்.

I-3. ஆடவர்கள், * பொருளன்றாக ஆள்வினையைப் பொருள் என வலித்த பொருளல்லாத காட்சியையுடைய உள்ளம் என்க. 3 உள்ளமொடு - உள்ளத்தால், துஞ்சல் செல்லாது 9 கன்னெறிப் படர்குவராயி னென்க.

* பேரருள் என்றும் படிக்கலாம்.

4. எரிசினம் தவழ்ந்த - எரிகிற சினம் பரந்த; சினம் ஆகுபெயர் - நெருப்பு. 4-5 கடற்றையடைந்தவிடத்து... மரம்; கரிந்த குதிர்போலும் என்றுமாம். 7 தொன்றியற் சிறு குடி - பழையதாய் வருகிற இயல்பையுடைய குடி. 13 குழையாது - துவளாது; குழையாமலெனத் திரிக்க. 18 ஐதமை நுசுப்பு; 14 போன வழகை நினைந்து 15 வருந்துவதல்லது மறித்துக் கொண்டு வந்து போன அழகைத் தந்து நிறுத்துவாரும் 16 உளரோ இவ்வுலகத்தென 20 மெல்லியற்குறுமகளே நீ பல புலந்து கூறி 21 நோயை யாக நின்னிடத்து நின்று அவர் பிரிய அவரொடு யான் விசாரிப்பது உண்டோ என்க.

12. முலையாகத்திலே 13 தங்கள் தாரை இடையே குழைவியாதே 15 இரங்குநரல்லது என்க.

7. நிழற் படுக்கும் 8. வரையை யுடைய 9 நெறி என்க. 9 படர்வராயின் 15 இரங்குநரல்ல தென்க.

பி-ம். 21 வவரே. பொருள்வயிற் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகட்குப் பிரியேனெனத் தலைமகன் சொல்லியது.

76. மருதம்

* மண்கனை முழவொடு மகிழ்மிகத் தூங்கத்
தண்டுறை யூரனெஞ் சேரி வந்தென
வின்கடுங் கள்ளி னஃதை களிற்றொடு
நன்கல னீயு நாண்மகி ழிருக்கை
யவைபுகு பொருநர் பறையி னானாது
கழறுப வென்பவவன் பெண்டி ரந்திற்
கச்சினன் கழலினன் றேந்தார் மார்பினன்

* இப் பாட்டினைப் 'புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்' என்ற துறைக்கு உதாரணமாகக் கொண்டு, "இதனுள் 'எஞ்சேரி வந்தென.........கழறுப வென்ப அவன் பெண்டிர்' என முன்னை மூன்று புல்லுதன் மயக்குதலால் தலைவி புலந்தவாறும், அது கண்டு காமக்கிழத்தி கொண்டு கைவலிப்ப லெனப் பெருமிதம் உரைத்தவாறும் காண்க" என்பர் நச். (தொல். பொருள். 151.)

வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியற்
சுரியலம் பொருநனைக் காண்டி ரோவென
வாதி மந்தி பேதுற் றினையச்
சிறைபறைந் துரைஇச் செங்குணக் கொழுகு
மந்தண் காவிரி போலக்
கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே.

என்பது: தலைமகனை நயப்பித்துக்கொண்டாளென்று கழறக் கேட்ட பரத்தை தலைமகட்குப் பாங்காயினோர்கேட்பச் சொல்லியது.

— பரணர்.

வரி

மகிழ் மிகத் தூங்க - கண்டார்க்கு மிக நாங்கள் கூத்தாட என்றவாறு. 2 அது காண வந்தானாக. 4-5 இருக்கையை யுடைய அவை. 6 கழறுதல் - வைதல்; அந்தில் - அசை. 8 வகை யமைதியோடு பொலிந்த மாலையை யுடைய 9 மயிர்; வகை - கூறுபாடு. 9 சுரியற் பொருநன்: கூத்தாடும் ஆட்டனத்தி. காண்டிரோ-கண்டீரோ, என. 11 சிறை - அணை. 13 சூட்கொண்டு; கை வலித்தல் - என்னிடத்தே 'கொண்டு கையாலே பற்றிக் கோடல்.

ஆடற்றகையானுதல் பாடற் குரலானுதல் பெற்றேனென்று சொல்லுவாளாயின் இப்படிச் செய்கிறேன் என்றாள்.

பி - ம். 1. முழவமொடு. 9. காணீரோ. 11. சிறைபாய்ந்.

77. பாலை

நன்னுதல் பசப்பவு மாள்வினை தரீஇயர்
துன்னருங் கானந் துன்னுத னன்றெனப்
பின்னின்று சூழ்ந்தனை யாயினன் றின்னுச்
சூழ்ந்திசின் வாழிய நெஞ்சே வெய்துற
விடியுமிழ் வான நீங்கி யாங்கணுங்
குடிபதிப் பெயர்ந்த சுட்டுடை முதுபாழ்க்
கயிறுபிணிக் குழிசி யோலை கொண்மார்

பொறிகண் டழிக்கு மாவண மாக்களி
னுயிர்திறம் பெயர நல்லமர்க் கடந்த
தறுக ணாளர் குடர்தரீஇத் தெறுவரச்
செஞ்செவி யெருவை யஞ்சுவர விருக்குங்
கல்லதர்க் கவலை போகிற் சீறூர்ப்
புல்லரை யித்திப் புகர்படு நீழ
லெல்வளி யலைக்கு மிருள்கூர் மாலை
வானவன் மறவன் வணங்குவிற் றடக்கை
யானா நறவின் வண்மகிழ்ப் பி[illegible]ன்
பொருந்தா மன்ன ரருஞ்சமத துயர்த்த
திருந்திலை யெஃகம் போல
வருந்துயர் தருமிவள் பனிவார் கண்ணே.

என்பது : தலைமகன் பிரியக் கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச செலவழுங்குவித்தது.

— மருதனிளநாகனார்

வரி.

1. தரீயர் - பெறவேண்டி 3-4 மிகவும் சூழ்ந்தாய். 5. இடிப் போடு வெய்துறும்படி மழை பெய்யாது நீங்க. 6 சுட்டு - இப்பாழ் பலருங் கருதிச் சொல்லப் படுதல். 7 இதனிடத்து வைத்த, குழிசி - குடம். பொறி - இலச்சினே. ஆவண மாக்களின்-பிரமாணம் வாங்குகிற மாக்களைப்போல 9-10. உயிர் வேறொருதிறத்தே போகத்தெறுவர அமர் கடந்த என்க. 10-11 எருவை பட்ட வீரர் குடரை வயிற்றினின்றும் வாங்கிப் போகடுகிற. 13. புகர்-புள்ளி. 14 எல்வளி-பெருவளி; தோற்றமும் ஆம். 15. வானவன் மறவன் - சேரன் படைத்தலைவன். மறவன் 16 பிட்டன். 16-18 பிட்டன் எடுத்த இலைத் தொழிலையுடைய வேல்.

14. மாலையிலே 19 துயர்தரும் இவள் கண்ணுதலாற் 3 பின்னின்று விசாரித்தாயாயின் கொடியவை விசாரித்தாயாவை.

பி - ம். 3. விடுத்தனே, விடுத்தி. 5. நீங்க நீங்கி. 12. நல்லதர்.

78. குறிஞ்சி

நனந்தலைக் கானத் தாளி யஞ்சி
யினந்தலைத் தரூஉ மெறுழ்கிளர் முன்பின்
வரிஞிமி றார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப்
பொறிநுதற் பொலிந்த வயக்களிற் றொருத்த
லிரும்பிணர்த் தடக்கையி னேமுறத் தழுவக்
கடுஞ்சூன் மடப்பிடி நடுங்குஞ் சாரற்
றேம்பிழி நறவின் குறவர் முன்றின்
முந்தூ ழாய்மல ருதிரக் காந்த
ணீடிதழ் நெடுந்துடுப் பொசியத் தண்ணென
வாடை தூக்கும் வருபனி யற்சிர
நம்மில் புலம்பிற் றம்மூர்த் தமிய
ரென்னா குவர்கொ லளியர் தாமென
வெம்விட் டகன்ற சின்னாட் சிறிது
முள்ளியு மறிதிரோ வோங்குமலை நாட
வுலகுடன் றிரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச் சேய்நின்று
செழுஞ்செய்ந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
தடந்தா ளாம்பன் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயிற் பிழையா
தாளிடூஉக் கடந்து வாளம ருழக்கி
யேந்துகோட் டியானை வேந்த ரோட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி
தீம்பெரும் பைஞ்சுனைப் பூத்த
தேங்கமழ் புதுமலர் நாறுமிவ ணுதலே.

என்பது: களவுக்காலத்துப் பிரிந்து வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

— மதுரை நக்கீரனார்.

வரி

2. இனந்தலைத்தரும் - இனத்தைத் தன்னிடத்தே குவித்துக் கொள்ளும். 1 தலை - அசை; அழைத்துக் கூடக்கொண்டு நோக்கும் 4 ஒருத்தல் - தலைவன்.

I. ஆளியஞ்சிப் 6 பிடி நடுங்குஞ் சாரல்.

7. தேம் - இனிமை; தேனுற்பிழிந்த நறவுமாம். 8. மூங். தூழ் - மூங்கில். 10. வருபனி - தோன்றுகின்ற பனி; அற்சிரம் - பனிக்காலம். 11. புலம்பின் - புலம்பால்.

16. கபிலன் சூழ என்றது, பாரியை அரசர் மூவரும் வளைத்திருப்ப, அகப்பட்டிருந்து உணவில்லாமைக் கிளிகளை வளர்த்துக் கதிர்கொண்டுவர விட்ட கதை.

18. ஆம்ப லவியுணவு.

யானை காக்கவும் பிடி நடுங்கினாற்போல நீயிரிவளைப் பாது காக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையரா யிருக்கவும், பிரிவிற்கு அஞ்சாநின்றா ளென்றவாறு.

பி - ம். 10. தூங்கி. 18. நெடுந்தா. 20. நாளிடூஉ. மதுரைக்கீரனார்.

79. பாலை

தோட்பத னமைத்த கருங்கை யாடவர்
கனைபொறி பிறப்ப நூறி வினைப்படர்ந்து
கல்லுறுத் தியற்றிய வல்லுவர்ப் படுவிற்
பாருடை மருங்கி னூறன் மண்டிய
வன்புலத் துமியப் போகிக் கொங்கர்
படுமணி யாயம் நீர்க்குநிமிர்ந்து செல்லுஞ்
சேதா வெடுத்த செந்நிலக் குரூஉத்துக
ளகலிரு விசும்பி னூன்றித் தோன்று
நனந்தலை யழுவ நம்மொடு துணைப்ப
வல்லாங்கு வருது மென்னா தல்குவர
வருந்தினை வாழியென் னெஞ்சே யிருஞ்சிறை
வளைவாய்ப் பருந்தின் வான்கட் பேடை
யாடுதொறு கனையு மவ்வாய்க் கடுந்துடிக்
கொடுவி லெயினர் கோட்சுரம் படர
நெடுவிளி பயிற்று நிரம்பா நீளிடைக்
கல்பிறங் கத்தம் போகி
நில்லாப் பொருட்பிணிப் பிரிந்த நீயே.

என்பது: பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— குடவாயிற் கீரத்தனார்.

வரி

1. தோட்பதம் - தோளிலே கட்டு முடி கட்டுதல்; 2. நூறி வெட்டி: வினைப்படர்ந்து - தொழிலிலே செலுத்தி 3. வல்லுவர் - மிக்க உவர். படு - கிணறு; 4. பார் வன்னிலம்; மண்டிய - மண்டவேண்டி.

6. ஆயமாகிய 7 சேதா.

9. அழுவம் - காடு; துணைப்ப - துணையாக. 10. வருதும் - போவோம்; அல்குவர - இங்கே தங்குதல்வர; வந்தவளவிலே; 12. வான்கண் - வெள்ளைக்கண். 13. ஆடு தொறு கனைத்தல் - எயினர் ஆட ஒலித்தல்.

12. பேடை 14 எயினர் போர்க்குப் போகிறதறிந்து துணையை அழைக்கு மென்க.

1. தோட்பதனமைத்த என்றூர், சோறுங்கொண்டுபோய்க் 3 கல்லுதலின். 2. பொறி - வன்னில மாதலிற் கல்லுகிறபொழுது எழுந்த பொறி.

9. அவரும் நம்மொடு துணையாக 10 வல்லபடிபோவோம் என்று அங்கு நினையாது இங்குவந்து 11 வருந்தினை என்க.

8. ஊன்றித் தோன்றும் - மிக்குத் தோன்றும் 1. தோட் பயனமைத்த என்று பாடமாக்கித் தோண்டுகை முன்பே நீரைச் சொரிந்தமைத்தல் என்றுமாம்.

பி - ம். 2. பிறப்புற. 3. கல்லறுத்.

80 நெய்தல்

கொடுந்தாண் முதலையொடு கோட்டுமீன் வழங்கு
மிருங்கழி யிட்டுச்சுர நீந்தி யிரவின்
வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப
நினக்கெவ னரியமோ யாமே யெந்தை
புணர்திரைப் பரப்பகந் துழைஇத் தந்த
பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்புது
முண்டகங் கலித்த முதுநீ ரடைகரை
யொண்பன் மலரக் கவட்டிலை யடும்பின்
செங்கேழ் மென்கொடி யூழி யறுப்ப
இனமணிப் புரவி நெடுந்தேர் கடைஇ

மின்னிலைப் பொலிந்த விளங்கிண ரவிழ்பொற்
றண்ணறும் பைந்தா துறைக்கும்
புன்னையங் கானற் பகல்வந் தீமே.

என்பது: இரவுக் குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

— மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனார்.

வரி

2. கழியாகிய இட்டிய சுரம். 4. எவன் - எப்படி. 7. அடை கரை - கரையடியில் 11. ஒளியையுடைய இலையோடு பொலிந்த இணர்; அவிழ்தல் - மலர்தல். 13. பகல் வரிற் 6. புள்ளோப்புவோம் 13 புன்னையங் கானலிலே என்றாள்.

பி - ம். 5 பாக்கங். 6. ஒப்ப. நககீரர்.

81. பாலை

நாளுலா வெழுந்த கோள்வ லுளிய
மோங்குசினை யிருப்பைத் தீம்பழ முனையிற்
புல்லளைப் புற்றின் பல்கிளைச் சிதலை
யொருங்குமுயன் றெடுத்த நனைவாய் நெடுங்கோ
டிரும்பூது குருகி னிடந்திரை தேரு
மண்பக வறந்த வாங்கட் கண்பொரக்
கதிர்தெறக் கவிழ்ந்த வுலறுதலை நோன்சினை
நெறியயல் மராஅ மேறிப் புலம்புகொள
வெறிபருந் துயவு மென்றாழ் நீளிடை
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்திச் சிறந்த
செம்ம லுள்ளந் துரத்தலிற் கறுத்தோ
ரொளிறுவே லழுவங் களிறுபடக் கடக்கு
மாவண் கடலன் விளங்கி லன்னவெம்
மையெழி லுண்கண் கலுழ
வைய சேறிரோ வகன்றுசெய் பொருட்கே.

என்பது: பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி தலைமகள் குறிப் பறிந்து வந்து சொல்லியது. இப் பாட்டினுட் குருகு என்றது கொல்லன் உலைமூக்கு. *

— ஆலம்பேரி சாத்தனார்.

வரி

1. உலா - உலாவி; எழுந்த - எழுந்திருந்த. 3. புற்றின் 4 கோடு. 5. குருகின் - குருகுபோல, காடி அகழ்கின்ற காலத்து உயிர்த்தல். 6. கண்பொர - வெயில் வெம்மையால் பார்க்க ஒண்ணாதபடி பொர. 9. எறிதல் - இரையைப் பாய்ந்தெடுத்தல். 12. வேலழுவம் - வேற் பரப்பு.

10. நீந்திச 15 சேறிரோ பொருட்கெனச, செலவழுங்குவானாவது பயன்.

பா-ம். 4 இருங்கோடு.

82. குறிஞ்சி

ஆடமைக் குயின்ற வவிர்துளை மருங்கிற்
கோடை யவ்வளி குழலிசை யாகப்
பாடின் னருவிப் பனிநீ ரின்னிசைத்
தோடமை முழவின் றுதைகுர லாகக்
கணக்கலை யிகுக்குங் கடுங்குரற் றூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியா ழாக
வின்பல் லிமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
* மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவள ரடுக்கத் தியலியா டும்மயில்

* "மந்தி நல்லவை ......நாடன்" என்றவழிப் பண்டு ஒருகாலுங் கண்டறியாதபடி ஆடிற்று மயில் என்றமையிற் பிற பொருட்கட் டோன்றிய புதுமையாயிற்று" என்றும், "மலர்தார்.........ளேனே" என்பது தன்கட் டோன்றிய புதுமை பற்றிய வியப்புப் பிறந்தது; என்னை? தன் கருத்து வெளிப்படாது தன் மெய்க்கட் டோன்றிய புதுமையைத் தலைவி வியந்தாள்போலத் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றமையின்" என்றும், "புலர்குரலேனல்.........ளேனே" என்பது "கண்டுயின் மறுத்த" லென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு உதாரணமாகுமென்றும் கூறுவர் பேராசிரியர். நச்சினார்க்கினியர், "அவனை ஆயத்தார் பலரும் கண்டாரென வந்தோன் முட்டியவாறும் அவருள் நெகிழ்ந்தோளேன் யானே எனத் தானே கூறியவாறும் காண்க" என்பர். (தொல். பொருள். 255, 270, 112.)

நனவுப்புகு விறலியிற் றோன்று நாட
னுருவவல் விற்பற்றி யம்பு தெரிந்து
செருச்செய் யானை சென்னெறி வினாஅய்
புலர்குர லேனற் புழையுடை யொருசிறை
மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு
ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோரியா னாகுவ தெவன்கொ
னீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே.

என்பது : தோழிக்குத் தலைவி அறத்தொடு நின்றது.

வரி — கபிலர்.

1. குயின்ற - செய்யப்பட்ட; கோடை - மேல்காற்று. 3. பாடின்அருவி - ஒலியினிய அருவி; அருவியாகிய குளிர்ந்த நீர்; 4. துதைவு - செறிவு; 5. இகுத்தல் - தாழ்த்தல்; கலைதாழ விடுகிற குரல்; தூம்பு - பெருவங்கியம்; குரலாகிய தூம்பு. குரல் - கலையினோசை. 8. மந்தியவை - மந்தித்திரள். மருடல் - ஆச்சரியப் படுதல். 9. இயலி - உலாவி; 12. தன்னால் செருச் செய்யப்பட்ட யானை. சென்னெறி - சென்ற நெறி; 18. நெகிழ் தோளினை யுடையேன் 17 யானொருத்தியுமே அதற்குக் காரண மென்னோ என்றவாறு.

1-8. இவை இத்தன்மையைக் கருவிகளாக ஆடு மயிலென்க.

பிறர்க்கெல்லாம் இன்பஞ் செய்யும் நாடனைக் கண்டார் பலருள்ளும் நமக்கே துயராவா னென்னென உள்ளுறை காண்க.

பி - ம். 10. விழவுக்களவிறலி.

83. பாலை

வலஞ்சுரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ் புதுவீச்
சுரியா ருளைத்தலை பொலியச் சூடிக்
கறையடி மடப்பிடி கானத் தலறக்

* "வலஞ்சுரிமராஅத்து" : என்னுங் களிற்றியானை நிரையுள் "கறையடி..........புல்லி" என யானைக் கன்றைக் கவர்ந்தவாறு காண்க' என்றார் நச். (தொல். பொருள். 60.)

களிற்றுக்கன் றொழித்த வுவகையர் கலிசிறந்து
கருங்கான் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து
பெரும்பொழி வெண்ணா ரழுந்துபடப் பூட்டி
நெடுங்கொடி நுடங்கு நியம மூதூர்
நறவுநொடை நல்லிற் புதவுமுதற் பிணிக்குங்
கல்லா விளையர் பெருமகன் புல்லி
வியன்றலை நன்னாட்டு வேங்கடங் கழியினுஞ்
சேய ரென்னா தன்புமிகக் கடைஇ
யெய்தவந் தனவாற் றேமே நெய்தற்
கூம்புவிடு நிகர்மல ரன்ன
வேந்தெழின் மழைக்கணெங் காதலி குணனே.

என்பது: தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— கல்லாடனார்

உரி

2. உளை மயிர் - தலையாட்டம்போல நான்ற மயிர்; 6. பெரும்பொழி - பெரிதாகவுரித்தஉரி; 7. நியமம் - அங்காடி. 8. நறவு விலையாக; புதவு முதல் - வாயிலிடம். 9. இளையர் - வேடர்; ....13. நிகர் - ஒளி. 14. குணங்கள் 12 எய்தவந்தன என்க. 6. பூட்டிக் கொடுபோந்து 7 ஊர் 8 வாயிலிற் பிணிக்கு மென்க.

பி - ம். 12. யல்கற்.

84. முல்லை

* மலைமிசைக் குலைஇய வுருகெழு திருவிற்
பணைமுழங் கெழிலி பௌவம் வாங்கித்

* "இது தூது கண்டு வருந்திக் கூறியது. இக்களிற்றியானை நிரையுள் தன்னூரும் அருமுனையியவிற் சீறூர்' என்றலின் தான் குறுநில மன்னனென்பது பெற்றும்" என்றும், "குறுநில மன்னர் போல்வார் செம்மைதோன்றக் கூறியது" என்றும், "ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கிலும் என்னுந் துறைக்கு உதாரணமாகுமென்றும், "விளைவயிற்.........யேமே' எனத் தலைவியை நினைவனவாதைக்கு வழுவாம்; அகத்திற்கு வழுவன்று" என்றும் கூறுவர் நச் (தொல். பொருள். 24., 27, 41., 76.)

வதுவைக் கல்யாணம்; என்றது குளித்து விட்டபின் என்றவாறு; இதுவும் ஒருகல்யாணமாதலால். 20. ஓர் இல் - * சதுர்த்தியறை; உடன் புணர்தல் - கூடப் புணர்தல். 21-22. ஒடுங்கிக்கிடத்தலாற் கோடினபுறம். ஓர் - அசை. 25. நெஞ்சம் நினைந்தது, எஞ்சா துரை - மறையாது உரை; 26. இனிய நகையொடு கூடின விருக்கையிடத்து. பின் - கல்யாணங் கழிந்தபின்.

5. கனையிருளகன்ற.......என்றது, பூர்வ பக்ஷத்தையுடைய காலை; 21. கொடும்புறம்-நாணத்தால் வளைந்த உடம்பு.

26. இன்னகை இருக்கைப் பின் 25 எஞ்சாது உரையென 26 வினவலின் எனக் கூட்டுக.

30. மதைஇய நோக்கு - செருக்கின நோக்கு; என்றது எக்காலத்து மவள் என்னளவில் அன்புடையளாயிருப்பள், அவளறிவ தொன்றுண்டோ உன்னுடைய கொடுமை யல்லவோ இந்த மாறுதலெனத் தோழியொடு புலந்து கூறினான்.

பி-ம். 10. தரீஇய. 11. பயந்த. 19. நுமர்தர. நல்லார் பூரண்கிழார்.

87. பாலை

தீந்தயிர் கடைந்த திரள்கால் மத்தம்
கன்றுவாய் சுவைப்ப முன்றிற் றூங்கும்
படலைப் பந்தர்ப் புல்வேய் குரம்பை
நல்கூர் சீறூ ரெல்லித் தங்கிக்
குடுமி நெற்றி நெடுமாச் சேவற்
றலைக்குரல் விடியற் போகி முனாஅது
கடுங்கண் மறவர் கல்கெழு குறும்பி
னெழுந்த தண்ணுமை யிடங்கட் பாணி
யருஞ்சுரஞ் செல்வோர் நெஞ்சந் துண்ணெனக்
குன்றுசேர் கவலை யிசைக்கு மத்த
நனிநீ டுழந்தனை மன்னே யதனா
லுவவினி வாழிய நெஞ்சே மையற

* "நாலாம்நாளை இரவின்கண்" உடன் புணருமறை.

85. பாலை

நன்னுதல் பசப்பவும் பெருந்தோ ணெகிழவு
முண்ணா வுயக்கமொ டுயிர்செலச் சாஅய்
பின்ன மாகவு மிங்குநத் துறந்தோ
ரறவ ரல்ல ரவரெனப் பலபுலந்
தாழல் வாழி தோழி சார
லீன்றுநா ளுலந்த மென்னடை மடப்பிடி
கன்றுபசி களைஇய பைங்கண் யானை
முற்றா மூங்கில் முளைதரு பூட்டும்
வென்வேற் றிரையன் வேங்கட நெடுவரை
நன்னாட் பூத்த நாகிள வேங்கை
நறுவீ யாடிய பொறிவரி மஞ்ஞை
நனைப்பசுங் குருந்தி னறுசினை யிருந்து
துணைப்பயிர்ந் தகவுந் துணைதரு தண்கார்
வருதும் யாமெனத் தேற்றிய
பருவங் காணது பாயின்றான் மழையே.

என்பது: தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது. இப் பாட்டு எதிர்கால நோக்கிற்று.

— காட்டூர்கிழார்மகனார் கண்ணனார்

வரி

3. துறந்தோர் என்பது முற்றும்............ ஆதலால் 4 அறவரல்லரென்று பொருளுரைக்க.

6. நாளுலந்த - நாள் முடிந்த; ஈன்றணிமை கழிந்த; பிடி 7 கன்று இவற்றினென்க. 8. கொடுத்தூட்டும். 8. ஊட்டும் 9 வேங்கடமலை. 10. நாகிள வேங்கை - மிக்க இளமையையுடைய வேங்கை. 11. ஆடிய - குடைந்த; 13. பயிர்ந்தகவும் - அழைத்துக் கூப்பிடும். 14. வருகின்றேமென்று தேற்றிய 15 பருவம் 13 துணைதரு தண்கார். அதற்கு 15 மழையும் பரவா நின்றது. அதனைப் பாராய் என்க.

13. துணையை அழைத்தல் பிரிவருமையால் கூட அழைத்தல்.

பி - ம். 11 பொறிவரை. 13 பயிர்ந்திறைஞ்சு. துனைதரு.

86. மருதம்

* உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கா னீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
வுச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவு முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரொடு சொரிந்த வீரித ழலரி
பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர

* "இதனுள் வதுவைக்கு ஏற்ற கரணங்கள் நிகழ்ந்தவாறும் தமர் கொடுத்தவாறுங் காண்க. சுற்றஞ் சூழ்ந்து நிற்றலானும் தமர் அறிய மணவறைச் சேறலானும் களவாற் சுருங்கி நின்ற நாண் சிறந்தமையைப் பின்னர்த் தலைவன் வினவ அவள் மறுமொழி கொடாது நின்றமையைத் தலைவன் றோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க. இதனானே இது களவின்வழி நிகழ்ந்த கற்பாயிற்று" என்றும் "கரணத்தின் அமைந்து முடிந்தது" என்றும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். பேராசிரியர் 'அகமலியுவ...... யோளே' என்பது 'சிதைவு பிறர்க்கின்மை' என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு உதாரணமாகுமென்றும், இது "தலைமகன் அறிய மெய்ப்பட்டதென்பது" என்றும் கூறுவர். (தொல். பொருள். 142, 146, 261.)

வோரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குற்
கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்
தொடுங்கினள் கிடந்த வோர்புறந் தழீஇ
முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
வஞ்சின ளுயிர்த்த காலை யாழநின்
னெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா துரையென
வின்னகை யிருக்கைப் பின்யான் வினவலிற்
செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
வகமலி யுவகைய ளாகி முகனிகுத்
தொய்யென விறைஞ்சி யோளே மாவின்
மடங்கொள் மதைஇய நோக்கி
னொடுங்கீ ரோதி மாஅ யோளே.

என்பது: வாயின்மறுத்த தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது. தலைமகளைக்கூடி யின்புற்றிருந்த தலைமகன் பண்டுநிகழ்ந்தது சொற்று இன்புற்றிருந்ததூஉமாம்.

— நல்லாவூர்கிழார்.

வரி

1. களி மிதவை - குழைதலையுடைய கும்மாயம்; மிதவையொடு 2 அமலைநிற்ப; நிற்ப என்றான், உண்பார் இடையறாமை பற்றி. 6. கோள்கால் - அசுபக்கிரகங்களிடம். * சகடம் திங்களையுடைய நாள், கல்யாண நாள். 7. வந்தென - வந்தவளவிலே; 8. புதிய அகன்ற மண்டை; 9. பொது - கல்யாணம் எல்லாரும் புகுதற்கு யோக்யமாதலால், அதனைச் செய்கிற ஆரவாரத்தினையுடைய செவ்விப் பெண்டிர்; கம்பலை யிடத்துத் 10 தரத்தர என்றுமாம். 10. முன்னவும் பின்னவும் - முற்படக் கொடுப்பனவும் பிற்படக் கொடுப்பனவும், முறைமுறையாகக் கொடுப்ப. 11-12 பிள்ளைபெற்ற மகளிர் நால்வர்கூடிக் குளிப்பாட்டுதல் மரபு.

14. உன்னைத் தனக்குப் பெற்றவளைப் பேணும் பேணுதலையுடையை யாவாய்; 15. அலரி-பூ. வதுவை நன்மணம்-

* "சகடமென்றது உரோகணியை" என்பர், "திங்கட், சகடம் வேண்டியதுகடீர்கூட்டத்து" என்னுமிடத்து. (அகம். 136.)

வதுவைக் கல்யாணம்; என்றது குளித்து விட்டபின் என்றவாறு ; இதுவும் ஒருகல்யாணமாதலால். 20. ஓர் இல் - * சதுர்த்தியறை; உடன் புணர்தல் - கூடப் புணர்தல். 21-22. ஒடுங்கிக்கிடத்தலாற் கோடினபுறம். ஓர் - அசை. 25. நெஞ்சம் நினைந்தது, எஞ்சா துரை - மறையாது உரை; 26. இனிய நகையொடு கூடின விருக்கையிடத்து. பின் - கல்யாணங் கழிந்தபின்.

5. கனையிருளகன்ற.......என்றது, பூர்வ பக்ஷத்தையுடைய காலை; 21. கொடும்புறம்-நாணத்தால் வளைந்த உடம்பு.

26. இன்னகை இருக்கைப் பின் 25 எஞ்சாது உரையென 26 வினவலின் எனக் கூட்டுக.

30. மதைஇய நோக்கு - செருக்கின நோக்கு; என்றது எக்காலத்து மவள் என்னளவில் அன்புடையளாயிருப்பள், அவளறிவ தொன்றுண்டோ உன்னுடைய கொடுமையல்லவோ இந்த மாறுதலெனத் தோழியொடு புலந்து கூறினான்.

பி-ம். 10. தரீஇய. 11. பயந்த. 19. நுமர்தய. நல்லார் பூரன்கிழார்.

87. பாலை

தீந்தயிர் கடைந்த திரள்கால் மத்தங்
கன்றுவாய் சுவைப்ப முன்றிற் றூங்கும்
படலைப் பந்தர்ப் புல்வேய் குரம்பை
நல்கூர் சீறா ரெல்லித் தங்கிக்
குடுமி நெற்றி நெடுமாச் சேவற்
றலைக்குரல் விடியற் போகி முனாஅது
கடுங்கண் மறவர் கல்கெழு குறும்பி
னெழுந்த தண்ணுமை யிடங்கட் பாணி
யருஞ்சுரஞ் செல்வோர் நெஞ்சந் துண்ணெனக்
குன்றுசேர் கவலை யிசைக்கு மத்த
நனிநீ டுழந்தனை மன்னே யதனா
லுவவினி வாழிய நெஞ்சே மையற

* "நாலாம்நாளை இரவின்கண்" உடன் புணருமறை.

வைகுசுடர் விளங்கும் வான்றோய் வியனகர்ச்
சுணங்கணி வனமுலை நலம்பா ராட்டித்
தாழிருங் கூந்தனங் காதலி
நீளமை வனப்பிற் றோளுமா ரணைந்தே.

என்பது: வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— மதுரைப் பேராலவாயார்.

வரி

2. முன்றிற்றூங்கும் 3 பந்தர். 3. படலைப் பந்தர் என்றது, மரநிழலாகிய பந்தரை; 3. குரம்பையையுடைய 4 சீறூர். 6. தலைக்குரல் - முதற் குரல்; 11. மன் - மிகுதி; 12. மை - இருள்; 13. வைகுசுடர் - விடியுமளவும் எரியும் விளக்கு; 14. முலையையும் பாராட்டித் 15 தோளையும் மணந்து 12 உவவினி எனக் கூட்டுக.

4. தங்கிப் 6 போய் 11 உழந்தனை என்க. 11. உழந்தனை முற்று.

பி - ம். இடைச்சுரத்து மீளலுறும் நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

88 குறிஞ்சி

முதைச்சுவற் கலித்த மூரிச் செந்தினை
யோங்குவணர்ப் பெருங்குர லுணீஇய பாங்கர்ப்
பகுவாய்ப் பல்லிப் பாடோர்த்துக் குறுகும்
புருவைப் பன்றி வருதிற நோக்கிக்
கடுங்கைக் கானவன் கழுதுமிசைக் கொளீஇய
நெடுஞ்சுடர் விளக்க நோக்கி வந்துநந்
நடுங்குதுயர் களைந்த நன்ன ராளன்
சென்றனன் கொல்லோ தானே குன்றத்
திரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானைக்
கவுண்மலி பிழிதருங் காமர் கடாஅ
மிருஞ்சிறைத் தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செத்
திருங்கல் விடரளை யசுண மோர்க்கும்

காம்பம விறும்பிற் பாடீபுபடத் துவன்றிக்
கொடுவிர லுளியங் கெண்டும்
வடுவாழ் புற்றின வழக்கரு நெறியே.

என்பது: இரவுக்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது.

இப் பாட்டினுட் புருவை என்பது இளமை

— ஈழத்துப் பூதன்றேவனார்.

வரி

2. ஓங்குதல் - மேனோக்குதல்; வணர்தல் - வளைதல்; நெறிப்புப்படுதலுமாம். 3. தன் பக்கத்துப் பல்லிப்பாட்டை விசாரித்துக் கிட்டச் செல்லும்; நன்னிமித்தமான பல்லி; பாடு - ஓசை. 4. புருவை - இளமை; வரக்கடவ திறம். 5. கழுது - பரண். 4. நோக்கிக் 5 கொண்ட 6 விளக்கு; 6. அசசுடரே வெளியாகப் பார்த்து வந்து; 7. களைந்த நன்னராளன் - நன்மையையுடையவன்.

5. கொளீஇய - கொளுத்தின. 10. கடாத்திடத்து; 11 தொழுதி - வண்டின் கூட்டம்; செத்து - கருதி; 15. வழங்குதற்கரிய நெறியைச 8 சென்றாரெனக் கூட்டுக. இத்தன்மையான வழியிலே வந்து போகின்றாரோவென இரங்கிக்கூறக் கேட்டுவரைவானாவது பயன்.

தினை நுகர்தற்குப் பன்றி நிமித்தம்பார்த்து வருகையைச் செய்தேயும் கானவன் அது வருதிறமறிந்து சுடர் கொளுத்தினாற் போலத், தாமும் பேணிவந்தாரேயாயினும் வரவு வெளிப்படும் என்றவாறு.

பி-ம். 13. காம்புபயி. ஏறத்துப் புதன்றேவன்.

89. பாலை

தெறுகதிர் ஞாயிறு நடுநின்று காய்தலி
னுறுபெயல் வறந்த வோடுதேர் நனந்தலை
யுருத்தெழு குரல குடிஞைச் சேவல்
புல்சாய் விடரகம் புலம்ப வரைய
கல்லெறி யிசையி னிரட்டு மாங்கண்

சிள்வீடு கறங்குஞ் சிறியிலை வேலத்
தூழுறு விளைநெற் றுதிரக் காழியர்
கவ்வைப் பரப்பின் வெவ்வுவர்ப் பொழியக்
களரி பரந்த கல்நெடு மருங்கின்
விளரூன் றின்ற வீங்குசிலை மறவர்
மைபடு திண்டோண் மலிர வாட்டிப்
பொறைமலி கழுதை நெடுநிரை தழீஇய
திருந்துவாள் வயவ ரருந்தலை துமித்த
படுபுலாக் கமழு ஞாட்பிற் றுடியிகுத்
தருங்கலந் தெறுத்த பெரும்புகல் வலத்தர்
விலங்கெழு குறும்பிற் கொண்டிமுறை பகுக்குங்
கொல்லை யிரும்புன நெடிய வென்னாது
மெல்லென் சேவடி மெலிய வேக
வல்லுநள் கொல்லோ தானே தேம்பெய்
தளவுறு தீம்பா லலைப்பவு முண்ணா
ளிடுமணற் பந்தரு ளியலு
நெடுமென் பணைத்தோண் மாஅ யோளே.

என்பது: மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது. இப் பாட்டினுள் காழியர் என்றது வண்ணாரை.

— மதுரைக் காஞ்சிப்புலவர்.

வரி

1. வேனிற் காலத்து மாத மிரண்டனுள் நடுவு என்னும் நாளிருபது. 3. வெம்மையுடனெழுகின்ற குரலையுடைய பேராந்தைச் சேவல்; 2. உறுபெயல் வறந்த நிலைநீராய் நின்ற ... எரிக்கப்பட்டான ...பெயலா லுண்டான நீர் இப்பொழுது ஓடுநீராய்ப் பரத்தல். 5. கல்லெறி இசை - மலையினின்றுங் கல்லு விழும்பொழுது எழுமோசை. 7. காழியர் - வண்ணார். 8. கவ்வைப் பரப்பு - சிள்வீடு ஆரவாரத்தை யுடைய பரப்பு. 10. வீங்குசிலை - விசைதங்கு சிலை. 11. மை - கருமை; மலிர - பூரிக்க. 14. ஞாட்பு - பாக்கக்காரரும் கள்ளூரும் பொருத பூசற் களம். 15. அருங்கலந் தெறுத்த- அரிய பண்டங்களைத் திறையாகக் குவித்த.

17. புனமாகிய கொல்லை யென்க. புனமென்பது, முன்பு பயிராயதனை; கொல்லை யென்பது, பயிரின்றித் தரிசாய்க் கிடந்த காட்டினை. 2. ஓடுதேர் நனந்தலையினையும், 5 கல்லெறியிசையின் இரட்டுமெவ் விடங்களையும் 9 களரிபரந்த கன்னெடு மருங்கினையுமுடைய 17 இரும்புனக் கொல்லை எனக் காட்டிற்கு அடையாக்குக.

16. பகுக்கும் 17 கொல்லை யென்க. 13. சாத்தரும் வீரராயிருப்பரென்று வயவரென்றான்.

பி-ம். 3. குடுமிச்சேவல். 11. திணிதோள். 21. பந்தரியலு.

௮௦. நெய்தல்

மூத்தோ ரன்ன வெண்டலைப் புணரி
யிளையோ ராடும் வரிமனை சிதைக்குந்
தளையவிழ் தாழைக் கானலம் பெருந்துறைச்
சில்செவித் தாகிய புணர்ச்சி யலரெழ
வில்வயிற் செறித்தமை யறியாய் பன்னாள்
வருமுலை வருத்தா வம்பகட்டு மார்பிற்
றெருமர லுள்ளமொடு வருந்துநின் வயி
னீங்கு கென்றியான் யாங்ஙன மொழிகோ
வருந்திறற் கடவுட் செல்லூர்க் குணாஅது
பெருங்கடன் முழக்கிற் றாகி யாண
ரிரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கட் கோசர் நியம மாயினு
முறுமெனக் கொள்குந ரல்லர்
நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே. *

என்பது : பகற்குறி வந்து கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு நின்று இற்செறிப்பறிவுறீஇயது.

— மதுரை மருதனிளநாகனார்

வரி

2. வரிமனை - பண்ணின சிற்றில். 4. சிலர் செவிப்பட்ட மாத்திரமான புணர்ச்சி; அது அல ரெழுகையாலே 5

* "இது பொருள் மிகக்கொடுத்தல்வேண்டுமென்கின்றது" என்பர் நச். (தொல். பொருள். 114.)

இல்வயிற் செறித்தமை அறிகிலை. 6 வருமுலை வருத்தா என்றது வருமுலையை யுடையாளை வருத்தி என்றவாறு; மார்பின் வருத்தா என்க. வருத்தி 7 வருந்தும் நின் என முடிக்க. வருத்தாள் என்னும் பாடத்திற்கு வருமுலை வருத்தப் பண்ணுள் வருந்தும் பகட்டு மார்பினையுடைய நின் என்று சேர்த்துரைக்க. வருமுலை தெருமர லுள்ளமொடு வருத்தப் பண்ணுள் வருந்தும் பகட்டு மார்பின் நின் என்று பிரித்துப் பொருளுரைப்பாரு முளர். 8. எங்கண் வருத்தமறிந்து வரைந்துகொள்ள நினையாதவுமக்கு நீங்குகென்றறிய யான் சொன்னாலுமறியீர் என்னுங் கருத்தான் யாங்ஙனமொழிகோ என்றாள். 9 கடவுட் செல்லூர்-தெய்வங்களெல்லாம் பலிபெறுதற்கிடமாகிய செல்லூர்.

10. பெருங்கடன் முழக்கிற்றாகி 4 அலரெழுவெனக் கூட்டுக.
10. பெருங்கடல்போலு மாரவாரத்தை யுடைத்தாகக் கோசர்வாழு நியமமென்று மேலேற்றுவாரு முளர்.

10. யாணர் 12 நியமமென்க. 11. வேல் முதலாகிய இடம்படுத்தல். 14. விலை 12 நியமம் கொடுப்பினும் கொள்ளாராதலால் அவர்களையும் ஆச்ரயித்துக் கொள்வெ ளன்றாள்.

மூத்தோர் இளையோரை வருத்தாரன்றே, அது செய்யாது புணரி இளையோர் மனைசிதைத்தாற்போலப் பெரிய அறிவுடைய நீர் சிறியேமாகியவெங்களை வருத்தாநின்றீர் என்றவாறு.

பி - ம். எதிர்ப்பட்டு இற்செறிப்பறிவுறீஇயது.

[பழையவுரை இவ்வளவே உள்ளது]

---

91. பாலை

விளங்குபக லுதவிய பல்கதிர் ஞாயிறு
வளங்கெழு மாமலை பயங்கெடத் தெறுதலி
னருவி யான்ற பெருவரை மருங்கிற்
சூர்ச்சுனை துழைஇ நீர்ப்பயங் காணாது
பாசி தின்ற பைங்கண் யானை
யோய்பசிப் பிடியொ டொருதிற னொடுங்க
வேய்கண் ணுடைந்த வெயிலவிர் நனந்தலை

யரும்பொருள் வேட்கையி னகன்றன ராயினும்
பெரும்பே ரன்பினர் தோழி யிருங்கே
ழிரலை சேக்கும் பரலுயர் பதுக்கைக்
கடுங்கண் மழவர் களவுழ வெழுந்த
நெடுங்கா லாசினி யொடுங்காட் டும்பர்
விசிபிணி முழவிற் குட்டுவன் காப்பப்
பசியென வறியாப் பணைபயி லிருக்கைத்
தடமருப் பெருமை தாமரை முனையின்
முடமுதிர் பலவின் கொழுநிழல் வதியுங்
குடநாடு பெறினுந் தவிரலர்
மடமா ணோக்கிநின் மாணல மறந்தே.

என்பது : பிரிவிடைமெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

— மாமூலனார்.

பி - ம். 2. வயங்கெழு. 3. பெருவளமருங்கிற்.

92. குறிஞ்சி

நெடுமலை யடுக்கங் கண்கெட மின்னிப்
படுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குற்
குஞ்சர நடுங்கத் தாக்கிக் கொடுவரிச்
செங்க ணிரும்புலி குழுமுஞ் சாரல்
வாரல் வாழிய ரைய நேரிறை
நெடுமென் பணைத்தோ ளிவளும் யானுங்
காவல் கண்ணினந் தினையே நாளை
மந்தியு மறியா மரம்பயி லிறும்பி
னொண்செங் காந்த ளவிழ்ந்த வாங்கட்
டண்பல் லருவித் தாழ்நீ ரொருசிறை
யுருமுச்சிவந் தெறிந்த வுரனழி பாம்பின்
றிருமணி விளக்கிற் பெறுகுவை
யிருண்மென் கூந்த லேமுறு துயிலே.

என்பது : இரவுக்குறிச்சென்று தலைமகளைக்கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைப் பகற்குறிநேர்ந்த வாய்பாட்டாற் றோழி வரைவு கடாயது.

— மதுரைப்பாலாசிரியர் நற்றமனார்.

93. பாலை

* கேள்கே டின்றவுங் கிளைஞ ராரவுங்
கேளல் கேளிர் கெழீஇயின ரொழுகவு
மாள்வினைக் கெதிரிய வூக்கமொடு புகல்சிறந்
தாரங் கண்ணி யடுபோர்ச் சோழ
ரறங்கெழு நல்லவை யுறந்தை யன்ன
பெறலரு நன்கல னெய்தி நாடுஞ்
செயலருஞ் செய்வினை முற்றின மாயி
னரண்பல கடந்த முரண்கொ டானை
வாடா வேம்பின் வழுதி கூட
லாளங் காடி நாறு நறுநுத
னீளிருங் கூந்தன் மாஅ யோளொடு
வரைகுயின் றன்ன வான்றோய் நெடுநகர்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
நிவந்த பள்ளி நெடுஞ்சுடர் விளக்கத்து
நலங்கே ழாகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குகஞ் சென்மோ நெஞ்சே வரிநுத
லைந்திகழ் பிழிதரும் வாய்புகு கடாத்து
மீளி மொய்ம்பொடு நிலனெறியாக் குறுகி
யாட்கோட் பிழையா வஞ்சுவரு தடக்கைக்

---

* "வாணிகர் பொருள்வயிற் பிரிந்தவாறு உணர்க" என்றும், "'கேள்கே டின்றவும்' என்னும் அகப்பாட்டுப் புறத்திணைத் தலைவர் பலராய் அகத்திணைக்கண் அளவிவந்தது" என்றும், 'கேள்கேடின்றவுங்கிளைஞராரவும்' என்று மனமகிழ்ந்து கூறிய வாறு காண்க என்றும் கூறுவர் நச். இனிப் பேரா. "இன்ன காரணத்திற் பிரிந்துபோந்து வினைமுடித்தனமாயினும், அவளை 'முயங்குகம் சென்மோ' என்றமையின் தன் ஆள்வினைக்குத் தக்க பெண்மையான் அவள் ஆற்றி யிருந்தா ளென்பதூஉம், கருதிய கருத்தினைற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தமையின் அஃது ஆண்மையாயிற்று" என்றும், "'நலங்கே.........நெஞ்சே' என்பது மலிதல்" என்றும் கூறுவர். இப் பாட்டினை இத் துறைக்கே கொள்வர் இளம்பூரணவடிகளும். (தொல். பொருள். 28, 55, 147, 273, 500; 44.)

கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்க் கோதை
திருமா வியனகர்க் கருவூர் முன்றுறைத்
தெண்ணீ ருயர்கரைக் குவைஇய
தண்ணான் பொருநை மணலினும் பலவே

என்பது: வினைமுற்றிமீளலுறுந் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனார்.

பி - ம். 22. தெண்ணீரேர்கரைக்.

94. முல்லை

*தேம்படு சிமயப் பாங்கர்ப் பம்பிய
குவையிலை முசுண்டை வெண்பூக் குழைய
வானெனப் பூத்த பானாட் கங்குன்
மறித்துரூஉத் தொகுத்த பறிப்புற விடையன்
றண்கமழ் முல்லை தோன்றியொடு விரைஇ
வண்டுபடத் தொடுத்த நீர்வார் கண்ணிய
னைதுபடு கொள்ளி யங்கை காயக்
குறுநரி யுளம்புங் கூரிரு ணெடுவிளி
சிறுகட் பன்றிப் பெருநிரை கடிய
முதைப்புனங் காவலர் நினைத்திருந் தூதுங்
கருங்கோட் டோசையொ டொருங்குவந் திசைக்கும்
வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே யன்புகலந்
தார்வஞ் சிறந்த சாய
லிரும்பல் கூந்தற் றிருந்திழை யூரே.

என்பது: வினைமுற்றிமீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. தலைமகன் பாங்கற்குச் சொற்றதூஉமாம்.

— நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்.

பி - ம். 3. வான்பூத்தன்ன. 9. கூடிய. கடியு.

* இது "இருத்தல் நிமித்தமாம், இக்காலம் வருந்துணையும் ஆற்றினாளெனத் தான் வருந்துதலின்" என்பர் நச். (தொல். பொருள். 14.)

95. பாலை

* பைப்பயப் பசந்தது நுதலுஞ் சாஅ
யயதா கின்றென் றளிர்புரை மேனியும்
பலரு மறியத் திகழ்தரு மவலமு
முயிர்கொடு கழியி னல்லதை நினையி
னெவனோ வாழி தோழி பொரிகாற்
பொருட்டரை யிருப்பைக் குவிகுலைக் கழன்ற
வாலி யொப்பின் றூம்புடைத் திரள்வீ
யாறுசெல் வம்பலர் நீளிடை யழுங்க
வீன லெண்கி னிருங்கிளை கவருஞ்
சுரம்பல கடந்தோர்க் கிரங்குப வென்னார்
கௌவை மேவல ராகி யிவ்வூர்
நிரையப் பெண்டி ரின்னா கூறுவ
புரைய வல்லவென் மகட்கெனப் பரைஇ
நம்முணர்ந் தாறிய கொள்கை
யன்னை முன்னர்யா மென்னிதற் படலே.

என்பது: போக்குடன்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

பி-ம். 7. தூம்பிடைத். 10. கழிந்தோர். 14. தாற்றிய.

96. மருதம்

நறவுண் மண்டை நுடக்கலி னிறவுக்கலித்துப்
பூட்டறு வில்லிற் கூட்டுமுதற் றெறிக்கும்
பழனப் பொய்கை யடைகரைப் பிரம்பி
னரவா ளன்ன வம்மு ணெடுங்கொடி
யருவி யாம்ப லகலடை துடக்கி
யசைவரல் வாடை தூக்கலி னூதுலை
யிசைவாங்கு தோலின் வீங்குபு ஞெகிழுங்
கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி யூர

---

* இப்பாட்டினை இத்துறைக்கே உதாரணமாகக் கொண்டார் நச். (தொல். பொருள். 42.)

*வொண்டொடி யாயத் துள்ளுநீ நயந்து
கொண்டனை யென்பவோர் குறுமக ளதுவே
செம்பொற் சிலம்பிற் செறிந்த குறங்கி
னங்கலுழ் மாமை யஃதை தந்தை
யண்ணல் யானை யடுபோர்ச் சோழர்
வெண்ணெல் வைப்பிற் பருவூர்ப் பறந்தலை
யிருபெரு வேந்தரு மொருகளத் தொழிய
வொளிறுவா ணல்லமர்க் கடந்த ஞான்றைக்
களிறுகவர் கம்பலை போல
வலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே.

என்பது : தோழிவாயின் மறுத்தது.

— மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ.

பி-ம். 1. நடக்கலின். 4. அரவாயன்ன. 8. காஞறூர. 12. அகுதை. 15. வேந்தரும் பொருதுகளத்.

97. பாலை

†கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை
வறனுற லங்கோ டுதிர வலங்கடந்து

---

* "'ஒண்டொடி............குறுமகள்' எனக் காமஞ் சாலா இளமையோளைக் கூறிற்று" என்று கூறுவர் நச். 'புறஞ்சொன் மாணுக் கிளவி'க்கு உதாரணமாகக் கொள்வர், 'களிறு கவர் கம்பலை போல வலராகின்றது பலர் வாய்ப்பட்டே' என்பதனைப் பேரா. (தொல். பொருள். 151, 272)

"'அஃதை தந்தை அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்' என்புழி, சோழரெல்லாம் அஃதைக்குத் தந்தையாம் முறையராய் நிற்றலின் தந்தை யென்னும் ஒருமை சோழ ரென்னும் பன்மையொடு தனித்தனி சென்று கூடுதலின் வழுவின்றேனும் ஈற்றுப் பன்மை பற்றி வழுவமைத்தார்" என்பர் நச். (தொல். சொல். 461.) சேனாவரையரும் 'ஒருமைச் சொல் பன்மைச் சொல்லொடு தொடர்தலுங்கொள்க' என்பர்.

† இப் பாட்டினை இத்துறைக்கே கொள்வர் நச். (தொல். பொருள். 9.)

புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
யிரவுக்குறும் பலற நூறி நிரைபகுத்
திருங்கண் முடுக்கர்த் திற்றி கெண்டுங்
கொலைவி லாடவர் போலப் பலவுடன்
பெருந்தலை யெருவையொடு பருந்துவந் திறுக்கு
மருஞ்சுர மிறந்த கொடியோர்க் கல்கலு
மிருங்கழை யிறும்பி னாய்ந்துகொண் டுறுத்த
நுணங்குகட் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரொ
டகவுநர்ப் புரந்த வன்பிற் கழறொடி
நறவுமகி ழிருக்கை நன்னன் வேண்மான்
வயலை வேலி வியலூ ரன்னநின்
னலர்முலை யாகம் புலம்பப் பலபுலந்
தாழே லென்றி தோழி யாழவென்
கண்பனி நிறுத்த லெளிதோ குரவுமலர்ந்
தற்சிர நீங்கிய வரும்பவிழ் வேனி
லறலவிர் வார்மண லகலியாற் றடைகரைத்
துறையணி மருதமொ டிகல்கொள வோங்கிக்
கலிழ்தளி ரணிந்த விருஞ்சினை மாஅத்
திணர்ததை புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கர்ப்
புகைபுரை யம்மஞ் சூர
நுகர்குயி லகவுங் குரல்கேட் போர்க்கே.

என்பது : வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

(பி - ம். 11. பண்பிற். 14. னகமலியாகம். 20. மாத்திணர் ததை. ஔவையார். குடவுழுந்தனார்.

98. குறிஞ்சி

* பனிவரை நிவந்த பயங்கெழு கவாஅற்
றனியில் கொள்கையொ டவர்நமக் குவந்த
வினிய வுள்ள மின்னா வாக

* இப் பாட்டினை "வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன், வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும" என்ற துறைக்கு உதாரண

முனிதக நிறுத்த நல்க லெவ்வஞ்
சூருறை வெற்பன் மார்புறத் தணித
லறிந்தன ளல்ல ளன்னை வார்கோற்
செறிந்திலங் கெல்வளை நெகிழ்ந்தமை நோக்கிக்
கையறு நெஞ்சினள் வினவலின் முதுவாய்ப்
பொய்வல் பெண்டிர் பிரப்புளர் பிரீஇ
முருக ணாரணங் கென்றலி னதுசெத்
தோவத் தன்ன வினைபுனை நல்லிற்
பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின்
பண்டையிற் சிறக்கவென் மகட்கெனப் பரைஇக்
கூடுகொ ளின்னியங் கறங்கக் களனிழைத்
தாடணி யயர்ந்த வகன்பெரும் பந்தர்
வெண்போழ் கடம்பொடு சூடி யின்சீ
ரைதமை பாணி யிரீஇக் கைபெயராச்
செல்வன் பெரும்பெய ரேத்தி வேலன்
வெறியயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்
பொறியமை பாவையிற் றூங்கல் வேண்டி
னென்னாங் கொல்லோ தோழி மயங்கிய
மையற் பெண்டிர்க்கு நோவ லாக
வாடிய பின்னும் வாடிய மேனி
பண்டையிற் சிறவா தாயி னிம்மறை

மாகக் காட்டி, "'இன்னாவாக ....சிறந்த எவ்வம்' என்பது அவன் வயிற் பரத்தைமை; 'உயிர் வாழ்தல் அரிது' என்பது தன்வயினுரிமை; அவை வெறியஞ்சிய வழி நிகழ்ந்தன" என்றும், "'பனிவரைநிவந்த' என்னும் அகப்பாட்டினுள் 'பிரப்புளர் பிரீஇ' எனக் கட்டுவிச்சியைக் கேட்டவாறும், 'என் மகட்கு' எனச் செவிலிகூற்று நிகழ்ந்தவாறும் காண்க. இதனுள் 'நெடுவேள் நல்குவனெனினே' எனத் தலைவி அஞ்சவேண்டியது, இருவரும் (கட்டுவிச்சியும் வேலனும்) ஒட்டிக் கூறாமல் தெய்வந்தான் அருளுமென்று கோடலின்" என்றுங் கூறுவர் நச். இனிப் பேரா. "'பாவையன்ன பலராய் மாண்கவின்' என்புழி மகட்கண் காதல் காரணமாக உவமை பிறந்தது" என்பர், தொல். பொருள். 60, 111, 115, 279.)

யலரா காமையோ வரிதே யஃதான்
றறிவ ருறுவிய வல்லல்கண் டருளி
‘வெறிகமழ் நெடுவே ணல்குவ னெனினே
செறிதொடி யுற்ற செல்லலும் பிறிதெனக்
கான்கெழு நாடன் கேட்பின்
யானுயிர் வாழ்த லதனினு மரிதே

என்பது : தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது. தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதூஉமாம்.

— வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

பி - ம். 4. முனிவுதகவந்த. 7. நெகிழ்தனோக்கி. 27. நல்குவனேயெனிற்.

99. பாலை

வாள்வரி வயமான் கோளுகி ரன்ன
செம்முகை யவிழ்ந்த முண்முதிர் முருக்கின்
சிதரற் செம்ம ருஅய் மதரெழின்
மாணிழை மகளிர் பூணுடை முலையின்
முகைபிணி யவிழ்ந்த கோங்கமொ டசைஇநனை
யதிரல் பரந்த வந்தண் பாதிரி
யுதிர்வீ யஞ்சினை தாஅ யெதிர்வீ
மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅ
மணங்குடை நகரின் மணந்த பூவி
னன்றே கான நயவரு மம்ம
கண்டிசின் வாழியோ குறுமக ளுந்தை
யடுகளம் பாய்ந்த தொடிசிதை மருப்பிற்
பிடிமிடை களிற்றிற் றோன்றுங்
குறுநெடுந் துணைய குன்றமு முடைத்தே.

என்பது : உடன் போகிய தலைமகளைத் தலைமகன் மருட்டிச சொல்லியது. *

— பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

பி - ம். 7. முதிர்வீ. 12. தொடி செறி 13. பிடியிடை.

* இத்துறைக்கே இப்பாட்டினைக் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியரும். (தொல். பொருள் 41.)

100. நெய்தல்

அரையுற் றமைந்த வார நீவிப்
புரையப் பூண்ட கோதை மார்பினை
நல்லகம் வடுக்கொள முயங்கி நீவந்
தெல்லினிற் பெயர்த லெனக்குமா ரினிதே
பெருந்திரை முழக்கமொ டியக்கவிந் திருந்த
கொண்ட லிரவி னிருங்கடன் மடுத்த
கொழுமீன் கொள்பவ ரிருணீங் கொண்சுட
ரோடாப் பூட்கை வேந்தன் பாசறை
யாடியல் யானை யணிமுகத் தசைத்த
வோடை யொண்சுட ரொப்பத் தோன்றும்
பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்
பரியுடை நற்றேர்ப் பெரியன் விரியிணர்ப்
புன்னையங் கானற் புறந்தை முன்றுறை
வம்ப நாரை யினனொலித் தன்ன
வம்பல் வாய்த்த தெய்ய தண்புலர்
வைகுறு விடியற் போகிய வெருமை
நெய்தலம் புதுமலர் மாந்தும்
கைதையம் படப்பையெம் மழுங்க லூரே.

என்பது : தோழி வரைவுகடாயது.

உலோச்சனார்.

பி-ம். 1. அரையற்றமை. 18. நெய்தற் புதுமலர்.

101. பாலை

அம்ம வாழி தோழி யிம்மை
நன்றுசெய் மருங்கிற் றீதில் லென்னுந்
தொன்றுபடு பழமொழி யின்றுபொய்த் தன்றுகொ
றகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு புரிந்த
சுவன்மாய் பித்தைச் செங்கண் மழவர்
வாய்ப்பகை கடியும் மண்ணொடு கடுந்திறற்
றீப்படு சிறுகோல் வில்லொடு பற்றி

நுரைதெரி மத்தங் கொளீஇ நிரைப்புறத்
தடிபுதை தொடுதோல் பறைய வேகிக்
கடிபுலங் கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளைய
ரினந்தலை பெயர்க்கு நனந்தலைப் பெருங்காட்
டகலிரு விசும்பிற் கூடம் போலப்
பகலிடை நின்ற பல்கதிர் ஞாயிற்
றுருப்பவிர் பூரிய சுழன்றுவரு கோடைப்
புன்கான் முருங்கை யூழ்கழி பன்மலர்
தண்கா ராலியிற் றாவன வுதிரும்
பனிபடு பன்மலை யிறந்தோர்க்கு
முனிதகு பண்பியாஞ் செய்தன்றோ விலமே.

என்பது : பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது. 'தோழி கிழத்திக்குச் சொல்லியதூஉமாம். இப் பாட்டினுள் வாய்ப்பகை கடியு மருந்து என்றது இருமல் தீர்க்கும் மருந்து.

— மாமூலனார்.

பி-ம். 4. சுற்றுபு சுரிந்த. 12. கூட்டம். 15. வீகழிபன்மலர் 16. தாதின்றுதிரும். (தலைமகள்)

102. குறிஞ்சி

உளைமான் றுப்பி னோங்குதினைப் பெரும்புனத்துக்
கழுதிற் கானவன் பிழிமகிழ்ந்து வதிந்தென
வுரைத்த சந்தி னார விருங்கதுப்
பைதுவர லசைவளி யாற்றக் கைபெயரா
வொலியல் வார்மயி ருளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கிற் குறிஞ்சி பாடக்
குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற் றொய்யென
மறம்புகன் மழகளி றுறங்கு நாட
னார மார்பி னரிஞிமி றார்ப்பத்
தாரன் கண்ணிய னெஃகுடை வலத்தன்
காவல ரறிதலோம்பிப் பையென
வீழாக் கதவ மசையினன் புகுதந்

துயங்குபட ரகல முயங்கித் தோண்மணந்
தின்சொ லளைஇப் பெயர்ந்தனன் றோழி
யின்றெவன் கொல்லோ கண்டிகு மற்றவ
னல்கா மையி னயப்ப லாகி
யொருங்குவந் துலக்கும் பண்பி
னிருஞ்சூ ழோதி யொண்ணுதற் பசப்பே.

என்பது : இரவுக்குறிக்கட் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.

— மதுரை யிளம்பாலாசிரியன் சேந்தங்கூத்தன்.

பி - ம். மதுரைப் பாலாசிரியன் சேனங் கூத்தன்.

103. பாலை

நிழலறு நனந்தலை யெழிலேறு குறித்த
கதிர்த்த சென்னி நுணங்கு செந்நாவின்
விதிர்த்த போலு மந்நுண் பல்பொறிக்
காமர் சேவ லேமஞ் சேப்ப
முளியரில் புலம்பப் போகி முனையது
முரம்படைந் திருந்த மூரி மன்றத்
ததர்பார்த் தல்கு மாகெழு சிறுகுடி
யுறையுநர் போகிய வோங்குநிலை வியன்மனை
யிறைநிழ லொருசிறை புலம்பயா வுயிர்க்கும்
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்தித் தம்வயி
னீண்டுவினை மருங்கின் மீண்டோர் மன்னென
நள்ளென் யாமத் துயவுத்துணை யாக
நம்மொடு பசலை நோன்று தம்மொடு
தானே சென்ற நலனு
நல்கார் கொல்லோநா நயந்திசி னோரே.

என்பது : தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொற்றது.

— காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

பி - ம். 12. உயவுத் துணையாகிய. 13. தோன்றுக தம்மொடு.

104. முல்லை

*வேந்துவினை முடித்த காலைத் தேம்பாய்ந்
தினைவண் டார்க்குந் தண்ணறும் புறவின்
வென்வே லிளைய ரின்புற வலவன்
வள்புவலித் தூரி னல்லது முள்ளுறின்
முந்நீர் மண்டில மாதி யாற்றா
நன்னால்கு பூண்ட கடும்பரி நெடுந்தேர்
வாங்குசினை பொலிய வேறிப் புதல
பூங்கொடி யவரைப் பொய்யத ளன்ன
வுள்ளில் வயிற்ற வெள்ளை வெண்மறி
மாழ்கி யன்ன தாழ்பெருஞ் செவிய
புன்றலைச் சிறாரோ டுகளி மன்றுழைக்
கவையிலை யாரி னங்குழை கறிக்குஞ்
சீறூர் பலபிறக் கொழிய மாலை
யினிதுசெய் தனையா லெந்தை வாழிய
பனிவார் கண்ணள் பலபுலந் துறையு
மாய்தொடி யரிவை கூந்தல்
போதுகுர லணிய வேய்தந் தோயே.

என்பது : வினைமுற்றிமீளுந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

— மதுரை மருதனிளநாகனார்.

பா-ம். 1. வேந்துவினை முடித்தனன். 3. ரன்புற. 6. நன்னான்கு 12. கொறிக்கும்.

105. பாலை

அகலறை மலர்ந்த வரும்புமுதிர் வேங்கை
யொள்ளிலைத் தொடலை தைஇ மெல்லென

* இப் "பாட்டினுள் சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கூறா வஞ்சி பொதுவியலாய் வந்தவாறு காண்க" என்றும், "இதனுள் வினைமுடித்த காலைத் தேரிளையர் செலவிற் கேற்ப ஊராது கோலூன்றின் உலகிறந்தன செலவிற்குப் பற்றாத குதிரைத்தேரேறி இடைச்சுரத்திற் றங்காது மாலைக் காலத்து வந்து பூச்சூட்டினை, இனிது செய்தனை எந்தை வாழிய எனத் தோழி கூறியவாறு காண்க" என்றும் கூறுவர் நச். (தொல். பொருள். 60, 194.)

நல்வரை நாடன் றற்பா ராட்ட
யாங்குவல் லுநள்கொ றானே தேம்பெய்து
மணிசெய் மண்டைத் தீம்பா லேந்தி
யீனாத் தாயர் மடுப்பவு முண்ணா
ணிழற்கயத் தன்ன நீணகர் வரைப்பி
னெம்முடைச் செல்வமு முள்ளாள் பொய்ம்மருண்டு
பந்துபுடைப் பன்ன பாணிப் பல்லடிச்
சில்பரிக் குதிரைப் பல்வே லெழினி
கெடலருந் துப்பின் விடுதொழின் முடிமார்
கனையெரி நடந்த கல்காய் கானத்து
வினைவ லம்பின் விழுத்தொடை மறவர்
தேம்பிழி நறுங்கண் மகிழின் முனைகடந்து
வீங்குமென் சுரைய வேற்றினந் தரூஉ
முகைதலை திறந்த வேனிற்
பகைதலை மணந்த பல்லதர்ச் செலவே.

என்பது : மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

— தாயங்கண்ணனார்.

பி - ம். 1. அகவரை. 10. வல்வேலெ. 15. விலங்குமென்.

106. மருதம்

* எரியகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்துப்
பொரியகைந் தன்ன பொங்குபல் சிறுமீன்
வெறிகொள் பாசடை யுணீஇயர் பைப்பயப்
பறைதபு முதுசிர லசைபுவந் திருக்குந்
துறைகே ழூரன் பெண்டுதன் கொழுநனை
நம்மொடு புலக்கு மென்ப நாமது
செய்யா மாயினு முய்யா மையிற்
† செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதவ

* இவ்வடியினை வினையுவமத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டி,

† "செறிதொடி ...... தோழி" என்றக்காற் தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லிக் கூறல் வேண்டு மென்பது; வாயில்களும் தலைமகளை ஊடல்காப்பவல்லது சொல்லாரா

ணுலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி
யொளிறுவாட் டானைக் கொற்றச் செழியன்
வெளிறில் கற்பின் மண்டம ரடுதொறுங்
களிறுபெறு வல்சிப் பாண னெறியுந்
தண்ணுமைக் கண்ணி னலைஇயர்தன் வயிறே.

என்பது : தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறினாளாகக் கேட்ட பரத்தை யவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

— ஆலங்குடி வங்கனார்.

பி - ம். 7. உய்யாமா. 8. சிறிதிவண். (கூறினாளென.)

107. பாலை

நீசெல வயரக் கேட்டொறும் பலநினைந்
தன்பி னெஞ்சத் தசாஅப்பொறை மெலிந்த
வென்னகத் திடும்பை களைமார் நின்னொடு
கருங்கல் வியலறைக் கிடப்பி வயிறுதின்
றிரும்புலி துறந்த வேற்றுமா னுணங்க
னெறிசெல் வம்பல ருவந்தன ராங்க
ணொலிகழை நெல்லி னரிசியொ டோராங்
கானிலைப் பள்ளி யளைபெய் தட்ட
வானிண முருக்கிய வால் அவெண்சோறு
புகரரைத் தேக்கி னகலிலை மாந்துங்
கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்
வல்லா னருமுனை நீந்தி யல்லாந்து
மன்னா றஞ்சு மொருகாற் பட்டத்
தின்னா வேற்றத் திழுக்கி முடங்கூர்ந்
தொருதனித் தொழிந்த வுரனுடை நோன்பக
டங்குழை யிருப்பை யறைவாய் வான்புழல்
புல்லுளைச் சிறாஅர் வில்லி னீக்கி
மரைகடிந் தூட்டும் வரையகச் சீறூர்

கலாற் தலைமகள் கேட்பாளாகச் சொல்ல வேண்டு மென்பது' என்பர் பேரா. (தொல். பொருள். 287, 712.)

மாலை யின்றுணை யாகிக் காலைப்
பசுநனை நறுவீப் பரூஉப்பர லுறைப்ப
மணமனை கமழுங் கானந்
துணையீ ரோதியென் றோழியும் வருமே.

என்பது : தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்துவந்து தலைமகற்குச் **சொல்லியது.**

— **காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.**

பி-ம். அன்புடை நெஞ்ச. 13. பன்னாறன்.

108. குறிஞ்சி

புணர்ந்தோர் புன்க ணருளலு முணர்ந்தோர்க்
கொத்தன்று மன்னா லெவன்கொன் முத்தம்
வரைமுதற் சிதறிய வைபோல் யானைப்
புகர்முகம் பொருத புதுநீ ராலி
பளிங்குசொரி வதுபோற் பாறை வரிப்பக்
கார்கதம் பட்ட கண்ணகன் விசும்பின்
விடுபொறி ஞெகிழியிற் கொடிபட மின்னிப்
படுமழை பொழிந்த பானாட் கங்கு
லாருயிர்த் துப்பிற் கோண்மா வழங்கு
மிருளிடைத் தமியன் வருதல் யாவது
மருளான் வாழி தோழி யல்கல்
விரவுப்பொறி மஞ்ஞை வெரீஇ யரவின்
னணங்குடை யருந்தலை பைவிரிப் பவைபோற்
* காயா மென்சினை தோய நீடிப்
பஃறுடுப் பெடுத்த வலங்குகுலைக் காந்த

* "காயா........வோனே" என்புழி ஆடுதற்றொழில் பற்றியும் வடிவு பற்றியும் வண்ணம் பற்றியும் உவமை வந்தது என்பர் பேரா. (தொல். பொருள். 277.) நச்சினார்க்கினியரும் **சுரும்பெழுந் திருந்துணுந் தொங்கல்'** என்னுமிடத்து "'நறுந் தா துதுதும்பி கையாடு வட்டிற்றோன்றும்' என்றார் பிறரும்" **என்பர். (சிந்., 661.)**

கையறு நெஞ்சத் தெவ்வ நீங்க
வழாஅ முறைதலு முரியம் பராரை
யலங்க லஞ்சினைக் குடம்பை புல்லெனப்
புலம்பெயர் மருங்கிற் புள்ளெழுந் தாங்கு
மெய்யிவ ணொழியப் போகி யவர்
செய்வினை மருங்கிற் செலீஇயரென் னுயிரே.

என்பது : தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— கல்லாடனார்

பி - ம். 2. திருவில் சூழ்சசி. 4. னன்மாயீஃ. பொற்றி. 10. கால்பொருஉ. 11. யகனல்கு. 16. நித்தி.

114. முல்லை

கேளா யெல்ல தோழி வேலன்
வெறியயர் களத்துச் சிறுபலி தாஅய
விரவுவீ யுறைத்த வீர்நறும் புறவி
னுரவுக்கதிர் மழுங்கிய கல்சேர் ஞாயி
றரவுநுங்கு மதியி னையென மறையுஞ்
சிறுபுன் மாலையு முள்ளா ரவரென
நப்புலந் துறையு மெவ்வ நீங்க
நூலறி வலவ கடவுமதி யுவங்கா
ணெடுங்கொடி நுடங்கும் வான்றோய் புரிசை
யாமங் கொள்பவர் நாட்டிய நளிசுடர்
வானக மீனின் விளங்கித் தோன்று
மருங்கடிக் காப்பி னஞ்சுவரு மூதூர்த்
திருநக ரடங்கிய மாசில் கற்பி
னரிமதர் மழைக்க ணமைபுரை பணைத்தோ
ளணங்குசா லரிவையைக் காண்குவம்
பொலம்படைக் கலிமாப் பூண்ட தேரே.

என்பது : வினைமுற்றி மீளூர் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

பி - ம். 2. களந்தோ றுறுபல. 11. வானமீனின். (வருகின்ற.)

110. நெய்தல்

அன்னை யறியினு மறிக வலர்வா
யம்மென் சேரி கேட்பினுங் கேட்க
பிறிதொன் றின்மை யறியக் கூறிக்
* கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கிக்
கடுஞ்சூ ளருகுவ னினக்கே கானற்
றொடலை யாயமொடு கடலுடன் றாடியுஞ்
சிற்றி லிழைத்துஞ் சிறுசோறு குவைஇயும்
வருந்திய வருத்தந் தீர யாஞ்சிறி
திருந்தன மாக வெய்த வந்து
தடமென் பணைத்தோண் மடநல் லீரே
யெல்லு மெல்லின் றசைவுமிக வுடையேன்
மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண் டியானுமிக்
கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின்மற் றெவனோ
வெனமொழிந் தனனே யொருவ னவற்கண்
டிறைஞ்சிய முகத்தெம் புறஞ்சேர்பு பொருந்தி
யிவைநுமக் குரிய வல்ல விழிந்த
கொழுமீன் வல்சி யென்றன மிழுமெண
நெடுங்கொடி நுடங்கு நாவாய் தோன்றுவ

---

* "நெய்தல் நிலத்து நுளையர்க்கு வலைவளந் தப்பின் அம் மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நட்டு பரவுக்கடன் கொடுத்தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படும்" என்று கூறி, அதற்கு இவ்வடியினை உதாரணமாக்கியும், 'மெய்தொட்டுப் பயிறல்....." என்ற சூத்திரத்துப் "பிறவும்' என்றதனாற் கொள்க' என்று "மெல்லிலை......றெவனோ" என்ற வடிகளை உதாரணமாக்கியும், அச சூத்திரத்தே 'தலைவன் இரவுக்குறி வேண்டியதனைத் தோழி கூறியவாறு காண்க' என்றும், இது 'எளித்தல்' என்றும், '"பிறிதொன்......றினக்கே" இது தலைப்பாடு' என்றுங்கூறுவர், நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். 5, 102, 207.) இனிச் சேனாவரையர் "'கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கிக் கடுஞ்சூ ளருகுவ னினக்கே' என முன்தேற்று உணர்த்தியவாறு கண்டு கொள்க; முன்தேற்று - புறத்தின்றித் தெய்வ முதலாயினவற்றின் முன்னின்று தெளித்தல்" என்பர். (தொல். சொல். 383.)

காணு மோவெனக் காலிற் சிதையா
* நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளு
மென்னை குறித்த நோக்கமொடு நன்னுத
லொழிகோ யானென வழிதகக் கூறி
யாம்பெயர் கென்ன நோக்கித் தான்ற
னெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பற்றி
நின்றோன் போலு மென்றுமென் கட்கே.

என்பது தோழி செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது.

— போந்தைப் பசலையார்

பி-ம். 5. நினக்கெனக். 8. வருந்திய வருஞ்சுரம். 25. நின்று மென்கட்கே 19. காவிற்சிதை.

111. பாலை

உள்ளாங் குவத்தல் செல்லார் கறுத்தோ
ரெள்ள னெஞ்சத் தேஎச்சொ னாணி
வருவர் வாழி தோழி யரசர்
யானைக் கொண்ட துகிற்கொடி போல
வலந்தலை ஞெமையத்து வலந்த சிலம்பி
யோடைக் குன்றத்துக் கோடையொடு துயல்வர
மழையென மருண்ட மம்மர் பலவுட
னோய்களி றெடுத்த நோயுடை நெடுங்கை
தொகுசொற் கோடியர் தூம்பி னுயிர்க்கு
மத்தக் கேழ லட்ட நற்கோட்
செந்நா யேற்றை கம்மென வீர்ப்பக்

* "'நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும்' என்புழி முன்னர் எல்லாரும் உளப்பாடாகக் கூறிய தோழி ஈண்டும் பல்லோருள்ளும் என்றது தன்னை நீக்கிக்கூறிய தென்னை எனின்: தலைமகன் தன்னை நோக்கி அழிவுதகக்கூறி ஆற்றானாகி நின்ற நிலைமையைக் கண்டு அருள்பிறவாது ஆயமும் தலைவியும் போயவாறும், அதற்குத்தான் அழிவுதக்குநிற்றலின், அவரொடு போதலாற்றாது பின்னர்ப்போயவாறுந்தோன்றக் கூறுகின்றாளாதலிற் பல்லோருள்ளுமெனக் கூறினாள்" நச. (தொல். சொல். 463.)

குருதி யாரு மெருவைச் செஞ்செவி
மண்டம ரழுவத் தெல்லிக் கொண்ட
புண்டேர் விளக்கிற் றோன்றும்
விண்டோய் பிறங்கன் மலையிறந் தோரே.

என்பது: தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழி தலைமகளை யாற்றுவித்தது.

— பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

பி-ம். 1. உள்ளாங்குறுத்தல். 2. நல்லனெஞ். 14. புண்டோய்.

112. குறிஞ்சி

* கூனல் எண்கின் குறுநடைத் தொழுதி
சிதலை செய்த செந்நிலைப் புற்றின்
மண்புனை நெடுங்கோ டுடைய வாங்கி
யிரைநசைஇப் பரிக்கு மலைநாட் கங்கு
லீன்றணி வயவுப்பிணாப் பசித்தென மறப்புலி
யொளிறேந்து மருப்பிற் களிறட்டுக் குழுமும்
பனியிருஞ் சோலை யெமியே மென்னாய்
தீங்குசெய் தனையே யீங்குவந் தோயே
நாளிடைப் படினென் றோழி வாழா
டோளிடை முயக்க நீயும் வெய்யை
கழியாக் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்
வரையி னெவனோ வான்றோய் வெற்ப
கணக்கலை யிகுக்குங் கறியிவர் சிலம்பின்
மணப்பருங் காமம் புணர்ந்தமை யறியார்

---

* "ஆற்றதுதீமை அறிவுறு கலக்கமும்" என்னுந் துறைக்கு இதனை உதாரணமாகக் கொண்டும், '"கழியக்......வெஃகார்" எனப் பிறர்மேல் வைத்துத் தலைவனை அறிவு கொளுத்தினமையின் வழுவாயமைந்தது" என்றும், '"பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்" எனவே, புகழொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகுவரெனக் கொள்ள வைத்தலின் நன்மையும் தீமையும் பிறிதின்மேல் வைத்துக் கூறிற்றும்' என்றும் கூறுவர் நச். பேரா. புகழ்பற்றிய பெருமிதம் என்பர். (தொல். பொருள். 114, 210, 257.)

தோன்றியன் மரபின் மன்ற லயரப்
பெண்கோ ளொழுக்கங் கண்கொள நோக்கி
நொதுமல் விருந்தினம் போலவிவள்
புதுநா ணொடுக்கமுங் காண்குவம் யாமே.

என்பது : இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை யெதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சொல்லி வரைவுகடாயது.

— நெய்தற்சாய்த்துய்த்த ஆவூர்கிழார்.

பி - ம். 1. கானலெண்கின். கூரலெண்கின். கூருகிரெண்கின். 10. முயங்கமதி. 11. கழியக் காதல. 15. மணப்பெரும்.

113. பாலை

நன்றல் காலையு நட்பிற் கோடார்
சென்று வழிப்படூஉந் திரிபில் சூழ்ச்சியிற்
புன்றலை மடப்பிடி யகவுநர் பெருமகன்
மாவீசு வண்மகி ழஃதைப் போற்றிக்
காப்புக்கை நிறுத்த பல்வேற் கோச
ரிளங்கட் கமழு நெய்தலஞ் செறுவின்
வளங்கெழு நன்னா டன்னவென் றோண்மணந்
தழுங்கன் மூதூ ரலரொடு நுவற்ற
நல்காது துறந்த காதல ரென்றுங்
கல்பொரூஉ மெலியாப் பாடி னோனடி
யகன்சூ லஞ்சுரைப் பெய்த வல்சிய
ரிகழ்ந்தன ராயினு மிடம்பார்த்துப் பகைவ
ரோம்பின ருறையுஞ் சூழ்கெழு குறும்பிற்
குவையிமில் விடைய வேற்றுவொய்யுங்
கனையிருஞ் சுருணைக் கனிகாழ் நெடுவேல்
விழவயர்ந் தன்ன கொழும்பஃ றிற்றி
யெழாஅப் பாண னன்னாட் டும்பர்
நெறிசெல் வம்பலர்க் கொன்ற தெவ்வ
ரெறிபடை கழீஇய சேயரிச் சின்னீ
ரறுதுறை யயிர்மணற் படுகரைப் போகிச்
சேய ரென்றலிற் சிறுமை யுற்றவென்

கையறு நெஞ்சத் தெவ்வ நீங்க
வழாஅ முறைதலு முரியம் பராரை
பலங்க லஞ்சினைக் குடம்பைப் புல்லெனப்
புலம்பெயர் மருங்கிற் புள்ளெழுந் தாங்கு
மெய்யிவ ணொழியப் போகியவர்
செய்வினை மருங்கிற் செலீஇயரென் னுயிரே.

என்பது: தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— கல்லாடனார்

பி-ம். 2. திருவில் சூழ்ச்சி. 4. னன்மாய்ப. பொற்றி. 10. கால்பொருஉ. 11. யகனல்கு. 16. றித்தி.

114. முல்லை

கேளா யெல்ல தோழி வேலன்
வெறியயர் களத்துச் சிறுபலி தாஅய
விரவுவீ யுறைத்த வீர்நறும் புறவி
னுரவுக்கதிர் மழுங்கிய கல்சேர் ஞாயி
றரவுநுங்கு மதியி னையென மறையுஞ்
சிறுபுன் மாலையு முள்ளா ரவரென
நப்புலந் துறையு மெவ்வ நீங்க
நூலறி வலவ கடவுமதி யுவக்கா
ணெடுங்கொடி நுடங்கும் வான்றோய் புரிசை
யாமங் கொள்பவர் நாட்டிய நளிசுடர்
வானக மீனின் விளங்கித் தோன்று
மருங்கடிக் காப்பி னஞ்சுவரு மூதூர்த்
திருநக ரடங்கிய மாசில் கற்பி
னரிமதர் மழைக்க ணமைபுரை பணைத்தோ
ளணங்குசா லரிவையைக் காண்குவம்
பொலம்படைக் கலிமாப் பூண்ட தேரே.

என்பது: வினைமுற்றி மீளூர் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

பி-ம். 2. களந்தோ றுறுபல. 11. வானமீனின். (வருகின்ற.)

115. பாலை

அழியா விழவி னஞ்சுவரு மூதூர்ப்
பழியில ராயினும் பலர்புறங் கூறு
மம்ப லொழுக்கமு மாகிய வெஞ்சொற்
சேரியம் பெண்டி ரெள்ளினு மெள்ளுக
நுண்பூ ணெருமை குடநாட் டன்னவென்
னாய்நலந் தொலையினுந் தொலைக வென்று
நோயில ராகநங் காதலர் வாய்வா
ளெவ்வி வீழ்ந்த செருவிற் பாணர்
கைதொழு மரபின்முன் பரித்திடூஉப் பழிச்சிய
வள்ளுயிர் வணர்மருப் பன்ன வொள்ளிணர்ச்
சுடர்ப்பூங் கொன்றை யூழுறு விளைநெற்
றுறைமிசைத் தாஅ மத்த நீளிடைப்
பிறைமருள் வான்கோட் டண்ணல் யானை
சினமிகு முன்பின் வயமா னஞ்சி
பிணங்கொண் டொளிக்கு மஞ்சுவரு கவலை
நன்ன ராய்கவின் றொலையச் சேய்நாட்டு
நந்நீத் துறையும் பொருட்பிணிக்
கூடா மையி னீடி யோரே.

என்பது: பிரிவிடை வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— மாமூலனார்

116. மருதம்

எரியகைந் தன்ன தாமரை யிடையிடை
யரிந்துகால் குவித்த செந்நெல் வினைஞர்
கட்கொண்டு மறுகுஞ் சாகா டளற்றுறி
னாய்கரும் படுக்கும் பாய்புன லூர
பெரிய நாணில மன்ற பொரியெனப்
புன்கவி ழகன்றுறைப் பொலிய வொண்ணுதல்

---

* "நோயிலராக நங்காதலர்" என்பது "நம்மை அறனன்றித் துறத்தலின் தீங்கு வருமென் றஞ்சி வாழ்த்தியது. நம் பொருட்டுத் தீங்கு வருமென்று நினைத்தலின் வழுவாயமைந்தது" என்றார் நச். (தொல். பொருள். 244.)

ணறுமலர்க் காண்வருங் குறும்பல் கூந்தன்
மாழை நோக்கிற் காழின் வனமுலை
யெஃகுடை யெழினலத் தொருத்தியொடு நெருநை
வைகுபுன லயர்ந்தனை யென்ப வதுவே
பொய்புறம் பொதிந்தியாங் கரப்பவுங் கையிகந்
தலரா கின்றாற் றானே மலர்தார்
மையணி யானை மறப்போர்ச் செழியன்
பொய்யா விழவிற் கூடற் பறந்தலை
யுடனியைந் தெழுந்த விருபெரு வேந்தர்
கடன்மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி
யிரங்கிசை முரச மொழியப் பரந்தவ
ரோடுபுறங் கண்ட ஞான்றை
யாடுகொள் வியன்களத் தார்ப்பினும் பெரிதே. *

என்பது : தோழி தலைமகனை வாயின் மறுத்தது.

— பரணர்

பி - ம். 7. கூழை. 9. நெருநல். 11. யான்கரப்பவுங் கைகடந். 13. *க்கடுந்தேர்ப்.

117 பாலை

மௌவலொடு மலர்ந்த மாக்குர னொச்சியு
மவ்வரி யல்கு லாயமு முள்ளா
ளேதிலன் பொய்ம்மொழி நம்பி யேர்வினை
வளங்கெழு திருநகர் புலம்பப் போகி
வெருவரு கவலை யாங்க ணருள்வரக்
கருங்கா லோமை யேறி வெண்டலைப்
பருந்துபெடை பயிரும் பாழ்நாட் டாங்கட்
பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சேவடிச்
சிலம்புநக வியலிச் சென்றவென் மகட்கே
சாந்துளர் வண்ணர்குரல் வாரி வகைவகுத்

* "இதனுள் 'நாணிலை மன்ற' எனத் தோழி கூறி 'அலராகின்றால்' என வெளிப்படக் கிளத்தலின் வழுவா யமைந்தது" என்றும், "எஃகுடை.........றானே எனத் தலைவி பிறர் அலர் கூறியவழிக் காமஞ் சிறந்து புலந்தவாறு காண்க" என்றும் கூறுவர் நச். (தொல். பொருள். 241, 164.)

தியான்போது துணைப்பத் தகர மண்ணு
டன்னோ ரன்ன தகைவெங் காதலன்
வெறிகமழ் பன்மலர் புனையப் பின்னுவிடச்
சிறுபுறம் புதைய நெறிபுதாழ்ந் தனகொ
னெடுங்கான் மாஅத் தூழுறு வெண்பழங்
கொடுந்தாள் யாமை பார்ப்பொடு கவரும்
பொய்கை சூழ்ந்த பொய்யா யாணர்
வாணன் சிறுகுடி வடாஅது
தீநீர்க் கான்யாற் றவிரறல் போன்றே.

என்பது: மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.

பி-ம். 10. வண்குடல். 18. ப்பண்ணன்.

118. குறிஞ்சி

கறங்குவெள் ளருவி பிறங்குமலைக் கவாஅற்
றேங்கம ழிணர வேங்கை சூடித்
தொண்டகப் பறைச்சீர் பெண்டிரொடு விரைஇ
மறுகிற் றூங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத்
தியன்முரு கொப்பினை வயநாய் பிற்படப்
பகல்வரிற் கவ்வை யஞ்சுதி மிகல்கொள
விரும்பிடி கன்றொடு விரைஇய கயவாய்ப்
பெருங்கை யானைக் கோட்பிழைத் திரீஇய
வடிபுலி வழங்கு மாரிரு ணடுநாட்
டனியை வருத லதனினு மஞ்சுது
மென்னு குவள்கொ ளாயே பன்னாட்
புணர்குறி செய்த புலர்குர லேனற்
கிளிகடி பாடலு மொழிந்தன
ளளிய டானின் னளியல திலளே.

என்பது: செறிப்பறிவுறீஇ* யிரவும்பகலும் வாரலென்று வரைவுகடாயது.†

— கபிலர்.

பி-ம். 5. இகன்முருகு. 6. யஞ்சுது.

* "இது பகல்வார லென்றது. (தொல். பொருள். 210.)
† இத்துறைக்கே கொள்வர் நக்கீரர். (இறை. களவி. 30.)

119. பாலை

நுதலுந் தோளுந் திதலை யல்குலும்
வண்ணமும் வனப்பும் வரியும் வாட
வருந்துவ ளிவளெனத் திருந்துபு நோக்கி
வரைவுநன் றென்னா தகலினு மவர்வறி
தாறுசென் மாக்க ளறுத்த பிரண்டை
யேறுபெறு பாம்பின் பைந்துணி கடுப்ப
நெறியயற் றிரங்கு மத்தம் வெறிகொள
வுமண்சாத் திறந்த வொழிகல னடுப்பி
னுண்சிலை மழவ நன்புழுக் கயருஞ்
சுரன்வழக் கற்ற தென்னா துரஞ்சிறந்து
நெய்த லுருவி னேதிலங் ககலிலைத்
தொடையமை பீலிப் பொலிந்த கடிகை
மடையமை திண்சுரை மரக்காழ் வேலொடு
தனியம ரழுவந் தம்மொடு துணைப்பத்
துணிகுவர் கொல்லோ தாமே துனிகொள
மறப்புலி யுழந்த வசிபடு சென்னி
யுறுநோய் வருத்தமொ டுணீஇய மண்டிப்
படிமுழ மூன்றிய நெடுநல் யானை
கைதோய்த் துயிர்க்கும் வறுஞ்சுனை
மைதோய் சிமைய மலைமுத லாறே.

என்பது: செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றது. தோழி தலைமகட்குச் சொற்றதூஉமாம்.

— குடவாயிற் கீரத்தனார்.

பி-ம். 6. வேறு பெறு. 7. நெறியவற். 8. உமண்சாக்கொண்ட. 11. நெய்யகலுருவி. 15. துனிகொள்பு. 16. வரிபடு.

120. நெய்தல்

நெடுவேண் மார்பி னாரம் போலச்
செவ்வாய் வானந் தீண்டிமீ னருந்தும்
பைங்காற் கொக்கி னிரைபறை யுகப்ப

வெல்லை பைப்பயக் கழிப்பிக் குடவயிற்
கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
மதரெழின் மழைக்கண் கலுழ விவளே
பெருநா ணணிந்த சிறுமென் சாயன்
மாணலஞ் சிதைய வேங்கி யானு
தழறொடங் கினளே பெரும வதனாற்
கழிச்சுறு வெறிந்த புட்டா ளத்திரி
நெடுநீ ரிருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ
வல்வில் லிளைய ரொடெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
யன்றி லகவு மாங்கட்
சிறுகுர னெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே. *

என்பது : தோழி பகற்குறிக்கட் டலைமகளை யிடத்துய்த்து வந்து தலைமகனை யெதிர்ப்பட்டு நின்று சொல்லியது.

— நக்கீரனார்.

பி - ம். 11. கடுநீ.

களிற்றியானைநிரை முற்றும்

* இப் "பாட்டுப் பகற்குறிக்கண் இடத்துய்த்துத் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு உரைத்தது" என்றும், "நெய்தற்கு எற்பாடு வந்தது" என்றும், "வல்வில்.........நாட்டே" என்பது களவு அறிவுறு மென்றஞ்சாது வருகவென்றலின் வழுவேனும் தலைவி வருத்தம்பற்றிக் கூறலின் அமைத்தார் என்றும், "இளையரோடு வந்து தனித்துக் கூடுதலும் கொள்க" என்றுங் கூறி, அதற்கு "வல்வில்.........துண்டோ" என்ற அடிகளை உதாரணங் காட்டியும், தலைவன்பிறவும் ஊர்தற்குக், "கழிச்சுறுவெறிந்த புட்டாளத்திரி.........தசைஇ" என்றதனைச் சான்று காட்டியுஞ் செல்வர். நச். (தொல். பொருள். 8., 210., 212.)

ஶ்ரீ:

குறிப்புரை

91. பாலை.

எல்லாப் பொருளும் விளங்குதற்குக் காரணமான பகலைச் செய்த பலவாகிய கதிரையுடைய ஞாயிறு வளம்பொருந்திய பெரிய மலையின் பயன் கெடுமாறு காய்தலினாலே, அருவி இல்லையான பெரிய வரையின் மருங்கிலே தெய்வங்க ளுறைதற்கிடனாகிய சுனையைத் துழவி, ஆண்டு நீராகிய பயனைக் காணாது, பாசியைத் தின்ற பசிய கண்ணையுடைய ஆண் யானையானது ஓய்வினைத் தரும் பசியையுடைய பிடியுடனே ஒருபுறத்தே ஒடுங்கியிருக்க, மூங்கில்கள் கணுத் தெறித்துக் கெட்ட வெயில் விட்டு விளங்குகின்ற அகன்ற பாலை நிலப் பரப்பிலே அரிய பொருளை ஈட்டும் வேட்கையினால் நம் தலைவர் அகன்றுள்ளாராயினும், நின்மாட்டு மிகப் பெரிய காதலுடையராய், குட நாடு பெறினும், மடப்பம் பொருந்திய மான் போலும் பார்வையினை யுடையாய்! தோழீ! நினது மாட்சிமைப்பட்ட நலத்தினை மறந்து தங்கலர் என்று பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தினாள் என்க.

இரு கேழ் இரலை சேக்கும் பரல் உயர் பதுக்கை - கரிய நிற முடைய இரலை மான் உறங்கும் பரலுயர்ந்த பெரிய கற்குவியலின் கண்ணே; கடுங்கண் மழவர் களவு உழவு எழுந்த நெடுங்கால் ஆசினி ஒடுங்காட்டு உம்பர் - அஞ்சாமையையுடைய மழ நாட்டார் ஆக்களைக் களவிடலாகிய உழவினால் வளர்ந்த நெடிய காலையுடைய ஈரப்பலாவை யுடைய ஒடுங்காடு என்னும் ஊருக்கு அப்பாலுள்ள; விசி பிணி முழவின் குட்டுவன் காப்ப - இறுக்கிப் பிணித்த முழவினையுடைய குட்டுவன் காத்தலினாலே; பசி எனா அறியா பணை பயில் இருக்கை - குடிகள் பசி என்று சொல்ல அறியாத மருதம் பயின்ற ஊர்களையுடைய; குட நாடு பெறினும் (தவிரலர்) - குட நாட்டைப் பெற்றாராயினும் ஆண்டுத் தங்கலர் என்க.

தட மருப்பு எருமை தாமரை முனையின் முடம் முதிர் பலவின் கொழு நிழல் வதியும் (குட நாடு) - வளைந்த கொம்பினையுடைய எருமை தான் மேய்ந்த தாமரையை வெறுக்குமாயின், முடத்தன்மை மிக்க பலாவின் கொழுவிய நிழலிலே தங்கும் குடநாடு என்க.

மான் நோக்கி! தோழீ! பேரன்பினர் நனந்தலைப் பொருள் வேட்கையின் அகன்றனராயினும் குட நாடு பெறினும் நின் நலம் மறந்து தவிரலர் என்று இயைக்க.

பழனம் பயில் இருக்கைக் கண்ணேயுள்ள எருமை தாமரை முனையின் பலாவின் நிழல் வதியும் குட நாடு என்க.

சுனையிடத்துச் சூர் உறையுமென்றல் மரபு. சூர் - தெய்வம்; அச்சமும் ஆம்.

ஆன்ற - இல்லையான. பதுக்கை - கற்குவியல். பழனம் - மருதநிலம். தவிர்தல் - தங்குதல்.

பசியோடும் நீர் வேட்கையோடும் வருந்திய காலத்தும் தன் பிடியை விட்டு நீங்காத யானை ஒடுங்கும் கடத்திற் சென்றவராதலால், தலைவர் உன்னை மறந்து தவிரலர் என்றாளாம்.

92. குறிஞ்சி.

நெடிய மலையின் சாரலிலே கண்ணொளி கெட மின்னி, மிக்க மழை பெய்த பாதிராத்திரி இருளில் யானை நடுங்கத் தாக்கி வளைந்த வரியையும் சிவந்த கண்ணையுமுடைய பெரும் புலி முழங்கும் மலைச்சாரலிலே ஐய! வாராதேகொள்; நீ வாழிய; நேரிய முன்கையையும் நெடிய மெல்லிய பருத்த தோளையுமுடைய இத்தலைவியும் யானும் நாளைத் தினையைக் காவல் செய்தலைக் கருதினேம்; ஆதலால் மந்தியும் ஏறியறிய மாட்டாதவாறு மரம் பயின்ற சிறு காட்டிலே ஒள்ளிய செங்காந்தள் மலர்ந்த அவ்விடத்திலே தண்ணிய பல அருவியால் தாழ்ந்த நீருடைய ஒரு புறத்திலே இடியேறு வெகுண்டு அறைதலால் வலியழிந்த பாம்பின் சிறந்த மணி விளக்கத்திடையிலே இருண்ட மெல்லிய இவளுடைய கூந்தலிடத்து இன்பமுறுகின்ற துயிலைப் பெறுகுவை என்று இரவுக் குறிச்சென்று தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகனைப் பகற்குறி நேர்ந்த வாய்பாட்டால் தோழி வரைவு கடாயினாள் என்க.

படுதல் - மிகுதல். மந்தி - ஆதித்தனுமாம்: சூரியனொளி நுழையாத வாறென்றபடி.

காந்தள் அவிழ்ந்த ஆங்கண் என்றமையால் பூப்பறிக்க வருவாராலும், அருவித் தாழ் நீர் ஒரு சிறை என்றமையால் அருவியாட வருவாராலும், பாம்பின் திருமணி விளக்கின் என்றமையால் மணி எடுக்க வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதென்று குறிப்பான் உணர்த்தி வரைவு கடாயினளாம்.

93. பாலை.

கேள் கேடு ஊன்றவும் கிளைஞர் ஆரவும் கேளல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஒழுகவும் ஆள் வினைக்கு எதிரிய ஊக்கமொடு புகல் சிறந்து - உறவினர்களைக் கேட்டினின்றுந் தாங்கவும், கிளைஞரைப் பெருக்கவும், நொதுமலாளர்களை உறவினராய் ஒழுகச்செய்யவும வல்ல தாளாண்மைக்கு ஒத்த ஊக்கமொடு விருப்பம் மிக்கு;

ஆரம் கண்ணி அடு போர் சோழர் அறம் கெழு நல் அவை உறந்தை அன்ன பெறல் அரும் நல் கலம் எய்திய நாடும் செயல் அரும் செய் வினை முற்றினம் - ஆத்தி மாலையை உடைய அடுகின்ற போரையுடைய சோழரது அறம் நிலைபெற்ற நல்ல அவையையுடைய உறையூரைப் போலப் பெறற்கரிய நல்ல ஆபரணங்களை அடையும்பொருட்டு பலரும் ஆராயத்தக்க செய்யவரிய ஆள்வினையை முடித்தனம்; ஆயின் - ஆதலினாலே:

மா அயோளொடு நெடுநகர் மெல்பூ சேக்கை நிவந்த பள்ளி விளக்கத்து ஆகம் பூண் வடு பொறிப்ப தண் ஆன்பொருநை உயர் கரை குவைஇய மணலினும் பல முயங்குகம் சென்மோ நெஞ்சே - கரிய நிறமுடையாளோடு நெடிய மாளிகையிலே மெத்தென்ற புஷ்ப சயன முயர்ந்த பள்ளியிலே விளக்கு ஒளியிலே மார்பிலே ஆபரணங்களின் வடுப் பொறிப்பத் தண்ணிய ஆன்பொருநையாற்றின் உயர்ந்த கரையிலே குவிந்த மணலினுங்காட்டிற் பல தடவை முயங்குவோம் வா நெஞ்சே என்று, வினை முற்றி மீளலுறும் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொன்னான் என்க.

அரண் பல கடந்த முரண் கொள் தானை வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல் நாள் அங்காடி நாறும் நறு நுதல் (மாயோள்) - அரண்கள் பல

வற்றைக் கடந்த பகைவரிடத்து மாறுபாட்டைக் கொண்ட தானையையும் வாடாத வேம்பினையுமுடைய வழுதியின் கூடலிடத்து நாட் காலையின் கண்ணுள்ள, கடைவீதியைப் போல, மணம் கமழும் நுதலினையுடைய மாயோள் என்க.

வரை குயின்ற அன்ன வான் தோய் (நெடுநகர்) - மலையைக் குடைந்தால் அன்ன வானை அளாவிய நெடிய நகர் என்க. நுரையை முகந்தால் அன்ன மெல்லிய பூ சேக்கை என்க. நலம் கேழ் ஆகம் - அழகு பொருந்திய மார்பு. இது வடுப்பொறிப்ப என்க.

வரி நுதல் யானை - வரி பொருந்திய நுதலினையுடைய யானை; வயம் திகழ்பு இமிழ் தரும் யானை - வலி திகழ்ந்ததனாலே முழங்கும் யானை; வாய் புகு கடாத்து யானை - வாயிடத்துப் புகும் கடாத்தை யுடைய யானை என்க.

மீளி மொய்ம்பொடு நிலன் எறியா குறுகி ஆள் கோள் பிழையா அஞ்சுவரு தடக்கை கடு பகட்டு யானை நெடு தேர் கோதை திருமா வியல் நகர் கருவூர் முன் துறை தெள் நீர் (ஆன் பொருநை) - மறம்பொருந்திய வலியோடு நிலத்தைப் பிளந்துகொண்டு நெருங்கி வந்து, ஆட்களைக் கொலை செய்தலிற் பிழையாத அச்சம் வருகின்ற பெரிய கையையும் மிக்க வலியையும் உடைய யானைப் படையையும் நெடிய தேர்ப்படை யையும் உடைய சேரனது செல்வத்தாற் பெரிய அகன்ற நகரமாகிய கருவூரின் முதன்மையான துறைக்கண்ணே தெளிந்த நீரையுடைய ஆன் பொருநையென்னும் யாறு என்க.

94. முல்லை.

தேனிறால்கள் படுகின்ற மலைச்சிகரத்தின் பக்கங்களிலே வானமானது பாதிராத்திரி இருளிலே மீனைப் பூத்தாற் போலப் பம்பிய குவிந்த இலையையுடைய முசுண்டையின் வெள்ளிய பூக்கள் குழையும் வண்ணம், யாட்டுக் குட்டிகளை ஒன்றுசேரத் தொகுத்த ஓலைப்பாயை முதுகின் புறத்தேயுடைய இடையனானவன் தண்ணிய கமழ்கின்ற முல்லை தோன்றி இவற்றோடு பிணைத்து, வண்டு ஒலிக்கும்படி தொடுத்துச் சூடிய நீர் ஒழுகுகின்ற கண்ணியனாய், மெல்லிதாகித் தேய்ந்த கொள்ளிக்கட்டை தன் அகங்கையிலே காய மிக்க இருளிலே குறுநரிகளை ஓட்டுவதற்கு ஒலிக்கின்ற நீண்ட சத்தமானது, முற்றிய

தினைப்புனத்துள்ள காவலர் சிறிய கண்ணையுடைய பன்றிகளின் பெரிய மந்தையை ஓட்டுவதற்கு 'அவை இயங்காதிற்கும் காலமிது' என்று நினைத்திருந்து ஊதும் பெரிய கொம்போசையோடு சேர்ந்து ஒன்றாக வந்து இசைக்கும் வன்புலமான காட்டுநாட்டின் கண்ணது ஆகும், அன்பு கலந்து ஆர்வம் மிக்க சாயலையும் கரிய பலவாகிய கூந்தலையும் திருந்திய இழையினையுமுடைய எனது தலைவி உறையுமூர் என்று வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொன்னான் என்க.

ஆர்வமாவது - கருதிய பொருண் மேல் தோன்றிய பற்றுள்ளம். சாயலாவது - மென்மைத்தன்மை.

தலைவனே! நின் தலைவி யாண்டுறைகின்றாள் என்று வினவிய பாகற்குத் தலைமகன் சொன்னான் என்க. இத்துறையாயின் இப்பாடலைக் குறிஞ்சித் திணைப் பாடலாகக் கொள்ள வேண்டும். 'நறுமுல்லை நான்காக நாட்டி' என்றும், 'நான்கு நெறி முல்லை' என்றும், "நாலு நளி முல்லை" என்றும் கூறுவதனால் தொண்ணூற்று நான்காம் பாடலாகிய இதனுக்கு முல்லைத் திணைக்குரிய உரிப்பொருளால் உரை கூறுவது தலைமையுடைத்து. நரியை ஓட்டும் இடையர் விளியும், பன்றியை ஓட்டும் கானவர் கோட்டோசையும் ஒருங்குவந்து இசைக்கும் என்று கூறினமையால், இப்பாடல் முல்லையும் குறிஞ்சியும் மயங்கிய திணை மயக்கம் கூறும் செய்யுளாக அமைந்திருத்தல் கொண்டு, பிற்கூறிய துறையும் பொருந்துமென்க.

இத்தன்மையெல்லாம் அமைந்த திருந்திழை ஊர் காட்டு நாட்டதென்று இயைக்க.

முசுண்டைப் பூவை முல்லை தோன்றி இவற்றொடு விரைஇக் குழையத் தொடுத்த கண்ணியனென்று கூட்டுக.

சிமையப் பாங்கர்ப் பாறைட் கங்குல் வான் பூத்தன்னவாகப் பம்பிய முசுண்டை வெண்பூவென்று இயையும்.

95. பாலை.

மெல்ல மெல்லப் பசந்த என் நுதலும், நுணுகி மெல்லிதாகின்ற தளிரை ஒத்த மேனியும், பலரும் அறியும்படி விளங்குகின்ற துயரமும் என் உயிரைக் கொண்டு நீங்கினலல்லது நினையின் வேறு என் செய்ய

வல்லன? தோழி! நீ வாழி; ஐதாகின்றென் என்புழி அகரம் தொகுத்தது.

பொரிந்த தாளினையும் பொகுட்டுடைய அரையினையுமுடைய இருப்பையின் குவிந்த குலையினின்றும் கழன்ற ஆலங்கட்டியை ஒத்தன வான, உட்டுளையுடைய திரண்ட பூக்களை, வழிமேற் செல்லும் அன்னியர் நீண்ட அவ்வழியிலே செல்லாது தவிருமாறு, குட்டிகளை ஈன்ற கரடியின் பெருங்கூட்டம் கவர்கின்ற சுரங்கள் பலவற்றைக் கடந்து சென்ற தலைவர்க்கு இரங்குவர் என்றுராய், இவ்வூரிலுள்ள நரகப் பெண்டிர்கள் அலர் தூற்றுவதை விரும்புவாராகி இன்னுவாகக் கூறுகின்ற சொற்கள் என் மகளுக்கு உயர்வான அல்லவெனக் முருகனைப் பரவி, நம் நிலையை உணர்ந்து, அடங்கிய கோட்பாட்டினையுடைய அன்னை முன்னர் நாம் இந்நிலையின்கட்படுதல் எவ்வாறுகும்! ஆதலால், தலைமகனுடன் போதலே அமையும் என்று, போக்குடன்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொன்னுள் என்க.

நிரையப் பெண்டிர் - நிரையத்து வாழும் பெண்டிர்; நிரையம் புகுதற்குரியராய பெண்டிர் என்றலுமாம். நுதலும் பசந்தது, மேனியும் ஐதாயிற்று, அவலமும் நிகழ் தரும்; இவை உயிர் கொடு போனுலல்லது தீராது எனலுமாம்.

96. மருதம்.

கள்ளுண்ணும் மண்டை கழுவப்படுதலினுலே, அந்நீரைப் பருகிய இறவு செருக்குற்று நாண் வலித்தலினுலே பூட்டற்ற விற்போல நெற் கூட்டிடங்களிற் றுள்ளும் வயல்களையுடைய; ஊரனே! (- மருத நிலத் தலைவனே!) யென்க.

பொய்கையை அடுத்த கரையிலேயுள்ள பிரம்பினது அரத்தின் வாயன்ன ஐதான முள்ளையுடைய நெடிய கொடியால் அருவிக்கரைக்கண் ணுள்ள ஆம்பலின் அகன்ற இலை பிணிக்கப்பட்டுத் தங்கித் தங்கி வரும் வாடைக் காற்றுல் அசைக்கப்படுதலினுலே கொல்லன் ஊதும் உலை யிலே விசைகொண்டு இழுக்கும் துருத்திபோல ஒருகால் பருப்பதும் ஒருகால் நெகிழ்வதுமாயுள்ள, ஊரனே யென்க.

வயல்களையடுத்த தோட்டத்திற் காஞ்சி மரங்களையுடைய, ஊரனே யென்க. கழனி சூழ்ந்த படப்பை என்றலுமாம்.

ஒள்ளிய தொடியையுடைய பரத்தையர் கூட்டத்திலுள்ளே ஓரிளம் பரத்தையை விரும்பிக் காமக்கிழத்தியாகக் கொண்டனை என்றுநின் றூர்கள்; அச்செய்தியானது;

பருவூர்ப் பறந்தலை இருபெரு வேந்தரும் பொருது களத்து ஒழிய சோழர் அமர் கடந்த ஞான்றை களிறு கவர் கம்பலை போல பலர் வாய்ப் பட்டு அலராகின்றது - பருவூர்ப் போர்க்களத்தின்கண் சேர பாண்டிய ரென்னும் இரண்டு பெரிய வேந்தரும் பொருது களத்தின்கண்ணே பட்டொழியச் சோழர் போரை வென்ற அன்றைக்கு அவர் களிறுகளைக் கவர்கின்ற ஆரவாரம் போலப் பலர் வாயிலும் பட்டு அலராகின்றது என்று, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தாள் என்க.

செம்பொன் சிலம்பின் செறிந்த குறங்கின் அம் கலுழ் மாமை அஞதை தந்தை (சோழர்) - செம்பொற் சிலம்பினையும் செறிந்த தூடையினையும் அழகு ஒழுகுகின்ற மாமை நிறத்தினையுமுடைய அஞதை என் பாளுக்குத் தந்தையான சோழர் என்க.

அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர் - தலைமை பொருந்திய யானைப் படையால், அடுகின்ற போரையுடைய சோழர் என்க.

வெண்ணெல் வைப்பிற் பருவூர் - வெண்ணெல் விளையும் ஊர்கள் சூழ்ந்த பருவூர். இவ்வூர்ப் பறந்தலைக் கண்ணே என்க.

ஒளிறுவாள் நல் அமர் - விளங்குகின்ற வாளால் வஞ்சனையின்றிப் பொருத அமர் என்க.

படப்பைக் கான் நாறு ஊர என்ற பாடத்திற்குப் படப்பையின் மணம் கமழும் ஊர என்க.

பழன ஊர, ஞெகிழுமூர, காஞ்சியூர என்று இயைக்க.

நறவுகலந்த தூயதல்லாத நீரை நுகர்ந்த இறவு செருக்கினுல் மயங்கித் தான் உய்யமுடியாத கூட்டுமுதற்கண் தெறித்தாற்போல, மாயஞ்செய்யும் பரத்தையாகிய இழிந்த நலனை நுகர்ந்த தலைமகனும் காமத்தால் மயங்கி தான் இல்லற நடாத்தி உய்ந்துபோக முடியாத குறுமகள் முயக்கிடைத் தாழ்ந்தனன் என்றாளாம்.

97. பாலை.

கள்ளிக் காட்டிலேயுள்ள புள்ளிப் பொறிகளையுடைய கலைமானுடைய வறனுற்ற அழகிய கோடு உதிரும் வண்ணம் அதன் ஓடும் வெற்றியைக் கடந்து பற்றிக்கொண்டு அறைந்து தன் வலப்புறத்தே விழுந்திறக்கும்படி செய்து புலாலில் விருப்பமுடைய புலி தின்று துறந்துவிட்டுப் போன மூட்டுவாய் கழிந்த மிக்க முடைநாற்றத்தை யுடைய தசையைச் சூழ்ந்து,

இரவிலே குறும்பிலேயுள்ளார் அலறும்படி அவரை நூறி நிரையை ஆண்டிருந்து வேறு பிரித்துப் பெரிய கற்பாறையின் முடக்கத்திலே அவற்றின் தசையை அறுத்துத் தின்னும் கொலைத் தொழிலை யுடைய வில்வீரரான வெட்சியார் போல,

பெருந்தலையையுடைய எருவையோடு பருந்துகளும் பல ஒன்று சேர்ந்து வந்து கொத்திக் கொண்டிருக்கும் அருஞ்சுரத்தே கழிந்த கொடியராகிய நம் தலைவர் பொருட்டு;

வேண்மான் நன்னன் வியலூரன்ன நின் அலர்முலையாகம் புலம்ப அல்கலும் பல நினைந்து ஆழேல் என்றி தோழி - வேளிர் தலைவனை நன்னனது வியலூரைப் போலப் பரந்த நின் முலையையுடைய மார்பு தனிப்ப நாளும் பல நினைந்து ஆழாதேகொள் என்னாநின்றாய், தோழீ!

குரவு மலர்ந்து அற்சிரம் நீங்கிய அரும்பதவேனில் அறல் அவிர் வார்மணல் அகல் யாற்று அடைகரை துறை அணிமருது தொகல் கொள ஓங்கி கலிழ்தளிர் அணிந்த இருசினை மாஅத்து இணர் ததை புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கர் புகைபுரை அம்மஞ்சு ஊர நுகர்குயில் அகவும் குரல் கேட்போர்க்கு என் கண் பனி நிறுத்தல் எளிதோ - குரவம் மலர்ந்து பனிக்காலம் நீங்கிய அரிய செவ்வியையுடைய வேனிற்காலத்திலே அற்றொழும் நீர் தோன்றுகின்ற ஒழுகிய மணலையுடைய அகன்ற யாற்றின் கரையிலேயுள்ள துறையை அலங்கரிக்கும் மருதமரங்கள் தொகுதியாக ஓங்கி, ஒழுகுந் தளிரால் அலங்கரித்துக் கொண்ட பெரிய கிளைகளையுடைய மாவினது கொத்துக் கொத்தாக நெருங்கிய புதிய பூக்கள் செறிந்த சிறிய மரக்கொம்புகளிலே புகையை ஒக்கும் அழகிய மேகம் தவழ, இவ்வின்பத்தை நுகர்கின்ற குயில்கள் பாட, அதன் குரலை மகிழ்ந்து கேட்போர் பொருட்டு என் கண் நீரைச்

சொரியாது நிறுத்துதல் எளிதோ என்று, வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள் என்க.

இரு கழை இறும்பின் ஆய்ந்துகொண்டு அறுத்த நுணங்கு கண் சிறு கோல் வணங்கு இறை மகளிரொடு அகவுநர் புரந்த அன்பின் கழல் தொடி நறவுமகிழ் இருக்கை நன்னன் வேண்மான் - பெரிய மூங்கில் வளர்ந்த குறுங்காட்டில் இலக்கணம் ஆராய்ந்து அறுத்துத் திருத்திக்கொண்ட நுணங்கிய கணுவையுடைய சிறிய கோலைப் பிடித்த வளைந்த முன்கையை யுடைய கூத்தியரொடு பாடகர்களையும் காத்த அன்பினையும் உழலும் தொடியினையும் நறவு உண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் இருக்கையினையுமுடைய நன்னன் வேண்மான் என்க.

தலைமைக் கூத்தியர் கையிற்கொண்ட மூங்கிற்கோற்குத் தலைக்கோ லென்று பெயர். அதன் இலக்கணத்தைச் சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையுட் காண்க. இறும்பு, ஈண்டு மாற்றார் எயிற் புறத்து மிளை.

வேனிற்காலத்துச் செவ்வியைப் பிறரெல்லாம் நுகரத் தான் மாத் திரம் நுகரமாட்டாத நிலையிலுள்ளாளாதலால், தலைவி 'என் கண்பனி நிறுத்தல் எளிதோ' வென்று ளென்க.

நுகர் குயில் அகவும் குரல் கேட்போர்க்கு - நுகருகின்ற குயில் தன் பேடையை அழைக்கின்ற குரலைக் கேட்போர் பொருட்டு என்றலு மாம்; அகவுதல் - அழைத்தல்.

எருவை - பருந்தின் விசேடம். இது வெள்ளிய தலையையுடையது. யாழ, அசை. கலைமானின் கடுமுடையைச் சூழ்ந்து எருவையும் பருந்தும் வந்து இருக்கும் சுரம் என்றியைக்க. கொலைவில் ஆடவர் எருவைக்கும் பருந்திற்கும் உவமை.

98. குறிஞ்சி.

குளிர்ச்சி பொருந்திய மலையினது உயர்ந்த வளங்கெழுமிய சார லிடத்து வெறுப்பில்லாத கோட்பாட்டுடனே நம் தலைவர் நமக்கு உவந்த இனிய உள்ளம் இன்னுவாயினமையாலே, வெறுக்கும்படியாக வந்த நீல்கல் வருத்தமானது தெய்வங்கள் உறைகின்ற வெற்பனது மார்பினை நாம் பொருந்துதலாலே தணிதலை அன்னை அறியாளாய், நீண்ட கோற் றொழிலமைந்த செறிந்து தோன்றுகின்ற இலக்கம் அமைந்த நம் வளை

நெகிழ்ந்தமையை நோக்கிச் செயலற்ற மனத்தினளாய் அறிவு வாய்த்த பொய்கூறுதல் வல்ல கட்டுவிச்சியரை அதன் காரணம் வினவுதலினாலே,

அப்பெண்டிர் பிரப்பினைக் குலுக்கிப் போகட்டு, 'இது முருகனால் உண்டான தீர்தற்கு அரிய நோய்' என்று கட்டுக் கூறுதலின், அதனை மெய்யென்று கருதி,

சித்திரம்போன்ற தொழில் புனைந்த நல்ல மாளிகையிலே 'பாவை போலும் பலராலும் ஆராயத்தக்க மாட்சிமைப்பட்ட அழகானது என் மகட்குப் பண்டையிற்போலச் சிறந்திடுக' எனத் தெய்வத்தைப் பராவி,

கூட்டங்கொண்ட இனிய வாச்சியங்கள் ஒலிக்க வெறியாடுங் களனை இழைத்து, அவ்வாட்டத்திற் கேற்ற அலங்காரத்தைச் செய்த அகன்ற பெரிய பந்தலிலே வெளிய பனங்தோட்டினைக் கடம்பு மலரொடு சூடி, இனிய சீரை மெல்லிதாக அமைந்த பாணியிற் பொருத்திக் கையை வீசினவனாய், குமரக்கடவுளின் பெரும் கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து வேலனாவன், வெறியாடுகின்ற பெரிய களம் அழகுறும்படி, பொறி யமைக்க வல்லவன் அமைத்த சூத்திரப்பாவை போல, ஆடலை வேண்டின் தோழீ! என் ஆகுமோ! பாணி - தாளம்; சீர் - தாள அறுதி. 'மார்புறத் தணித்தல்' என்னும் பாட்டிற்கு மார்பினை, நம்மோடு உறுவித்துத் தணித்தல் என்க. ஆடணி - தொங்கலலங்காரம் என்றலுமாம்.

வெறியயர் களத்து வந்து கூடியுள்ள மயக்கங் கொண்ட கட்டுவிச்சிகளின்பொருட்டு விரைவாக வேலன் ஆடிய பின்னும் என் வாடியமேனி பண்டையிற்போலச் சிறவாதாயின், யாம் மறைந்து ஒழுகிய இக்களவொழுக்கம் அலராகாமை அரிதாகும்; மயங்குதல் - கூடுதல்.

அப்படியன்றி, நம் தலைவர் உறுவித்த இவ்வல்லலைக் கண்டு அருளி நெடுவேள் நம் பண்டை யழகை நல்குவனேயானால், சாரைக் கெழுமிய நாடனாகிய நம் தலைவர் 'செறிந்த தொடியினையுடைய நம் தலைவி உற்ற துன்பமும் நல்கலெவ்வம் அன்றிப் பிறிதுபோலும்' என்று கேட்பாராயின் யான் உயிர்வாழ்தல் அதனினுங் காட்டில் அரிது என்று, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொன்னாள் என்க. தலைமகள் தோழிக்கு இவ்வாறு சொன்னாள் என்றலுமாம்.

நல்கல் எவ்வமாவது - மார்பு நல்கியதாலாகிய எவ்வம். எவ்வம் - வருத்தம். வெண்போழ் - ஆகுபெயராற் பனங்தோட்டிற்காயிற்று.

வேலன் - பூசாரி; "செவ்வேள் வேலைத்தான் ஏந்தி நிற்றலின் வேலன் என்றார்." நொவ்வல் - விரைவு. மையற் பெண்டிற்கு வருத்த முண்டாகும்படி, மேனி பண்டையிற் சிறவாதாயின் எனினுமாம். நொவ்வல், ஈண்டு வருத்தம்.

செல்லலும் பிறிது செல்லலுக்கு மருந்து மார்பேயன்றிப் பிறி தொன்று என்றலுமாம். அதனிலும் - அவ்வலராகாமையினும்.

அலரச்சத்தினும் நெடுவேள் நல்கல் அச்சத்திற்குத் தலைவி மிகுதி யும் அஞ்சியது, தலைமகன் பண்டேயும் தன் பரத்தைமையால் நெகிழ்ந்து ஒழுகுவான் இன்று நம் ஆற்றாமைக்கு மருந்து பிறிதுமுண்டென்று அறியின் வரைவு நீடுமென்னும் கருத்தால் என்க

99. பாலை.

வாளின் வடிவு போலும் வரிமையுடைய புலியினது, இரை யைப் பற்றிய நகத்தினைப் போலும் சிவந்த மொட்டவிழ்ந்த முள்ளு முதிர்ந்த முருக்கினது வண்டுகள் உண்ட பூவாடல்கள் தாவி, கதிர்த்த அழகினையும் மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தினையுமுடைய மகளிரது அணிபூண்ட முலைபோலும் கட்டவிழ்ந்த கோங்கு முகை யோடு தங்கவும், கொத்தான புன்லிப்பூவானது பரந்த அழகிய தண்ணிய பாதிரியின் உதிர்ந்த பூவையுடைய அழகிய சினைக்கண்ணே தாவவும், இங்ஙனம் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட பூக்களை மாம்பூவோடு கலந்து பரவத்தக்க தெய்வமுறையும் கோயிலின்கண்ணே தூவுதலால் கலப்புற்ற பூவைப்போலக் கானமானது மிகுதியும் விரும்பத்தக்கதா யிராநின்றது; இன்னும் கேள்! உன் தந்தை அடுகின்ற போர்க்களத்திற் பகைவர் மதிற் கதவின்மேற் பாய்ந்ததனாற் கிம்புரி சிதைந்த மருப்பினையுடைய பிடி மிடைந்த களிறுகளைப்போலத் தோன்றா நிற்கும் குறியவும் நெடியவு மான அளவுள்ள குன்றங்களையும் உடையதா யிராநின்றது; இஃது என்ன ஆச்சரியம்! இள நங்காய்! இதனை நீ பார்; நீவாழ்க! என்று உடன் போகிய தலைமகளைத் தலைமகன் மருட்டிச் சொன்னான் என்க.

முருக்கின் செம்மல் தாஅய், கோங்கமொடு அசைஇ, அதிரல் பாதிரி சினைதாஅய், மாமலரொடு விராய், அணங்குடை நகரின் மணந்த பூவின் கானம் நன்றும் நயவரும்; தொடி சிதை மருப்பிற் பிடை மிடை களிற்றிற் றோன்றும் குறு நெடுந் துணைய குன்றமும் உடைத்து; அம்ம! குறுமகள்! கண்டிசின், வாழி என்று இயைக்க.

தான் பற்றிய இரையின் குருதியாற் சிவந்த உகிர் என்றற்குக் கோளுகிரென்றார். இவ்வுகிரானது முருக்கின் முகையவிழ்ந்த செம் மற்கு வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றி உவமஞ் சென்றது. மகளிர் முலை போலும் முகைக் கோங்கு என்க. தொடி சிதை மருப்பிற் களிறு, பிடி யிடை களிறு என்க.

'மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம்' என்ற அடி அளபெடை வண்ணத்திற்குதாரணம். (தொல். பொருள். 531.)

100. நெய்தல்.

அரைக்கப்பெற்றுப் பிறவிரைகளோடுங் கூட்டியமைந்த சந்தனத் தைப் பூசி, உயர்வாகப் பூண்ட பூமாலையையுடைய மார்பினாய்! (தலைவ) நீ இரவிலே வந்து என் தலைவியின் நல்ல மார்பு வடுக்கொள்ளும்படியாக முயங்கி விட்டுப் பெயர்தல் எனக்கும் இனியதாக இராநின்றது; ஆனால் இக்களவொழுக்கத்தால்; கைதையம் படப்பை எம் அழுங்கலூர் புறந்தை முன்றுறை வம்ப நாரை இனன் ஒலித்தன்ன அம்பல் வாய்த்த - தாழைத் தோட்டத்தினையுடைய எம்முடைய ஆரவாரமுடைய ஊராகிய புறை யாற்றின் முதன்மையான கடற்றுறைக்கண்ணே புதிதாக வந்த நாரை யின் இனங்கள் ஒலித்தாலன்ன அம்பல் உண்டாயிற்று ஆதலால் நீ வரை வொடு புகவேண்டும் என்று தோழி தலைமகனை வரைவு கடாயினாள் என்க. அரையுற்று, சந்தன மரத்து அரையிற் பொருந்தி எனினுமாம்.

பெரு திரை முழக்கமொடு இயக்கு அவிந்திருந்த கொண்டல் இரவின் கொழுமீன் கொள்பவர் இருகடல் மடுத்த இருள் நீங்கு ஒண் சுடர் - பெரிய திரையின் முழக்கமொடு அதன் சஞ்சாரமும் ஓய்ந்திருந்த மேகஞ் சூழ்ந்த இரவிலே கொழுமீனைக் கொள்ளும் பரதவர் கரிய கடலிலே மடுத்த இருள் நீங்குதற்குக் காரணமான ஒள்ளிய விளக்க மானது; ஓடா பூட்கை வேந்தன் பாசறை ஆடு இயல் யானை அணி முகத்து அசைத்த ஓடை ஒண் சுடர் ஒப்பத் தோன்றும் (புறந்தை) - ஓடாத மேற்கோளினையுடைய வேந்தனது பாசறைக்கண்ணே ஆடு மியல்புடைய யானையின் அழகிய முகத்துப் பிணித்த ஓடையின்கண் ஒள்ளிய விளக்கம் போலத் தோன்றுநிற்கும் புறையாறு என்க.

பாடுநர் தொடுத்த கைவண் கோமான் பரி உடை நல் தேர் பெரியன் விரி இணர் புன்னை அம் கானல் புறந்தை - பாடுவார்களைத் தன்பாலே வளைத்துக் கொண்ட கைவண்மையையுடைய அரசனான குதிரை பூண்ட

தேரினையுடைய பெரியன் என்பானது விரிந்த பூங்கொத்தையுடைய புன்னையாலழகிய கடற்கரைச் சோலையையுடைய புறையாறு என்க.

மீன் கொள்பவர் கருங்கடலில் மடுத்த ஒண் சுடர் யானை ஓடையில் வைத்த ஒண் சுடர் ஒப்பத் தோன்றும் புறந்தை என்று இயைக்க. கொழுமீன், மீன்விசேடம். தொடுத்த கைவண்மை - தொடுத்தற்குக் காரணமான கைவண்மை.

புறந்தை, புறையாற்றின் மரூஉ. புறையாறு, பொறையாறு எனவும் வழங்கும். இதனைப் 'பொறையாற்றுகிழானைக் கல்லாடனார்' எனவரும் தொடர் நோக்கி அறிக. (புறம். 391) தண்புலர் வைகுறு விடியல் போகிய எருமை நெய்தல் புது மலர் மாந்தும் (கைதைப் படப்பை) - தண்ணிய இருள் புலர்கின்ற இராக்காலம் வைகிய விடியலிலே மேயப் போன எருமை நெய்தற் புதுமலரை உண்ணும் கைதைப் படப்பை என்க. படப்பை - தோட்டக்கூறு.

புலர்தல் - அகலப் போதல்; வைகுறு புலர் விடியல் - இராப்பொழுது வைகுற்ற இருள் புலர்கின்ற விடியல். ஓடை, முகபடாம்.

புல் மேயப் புறப்பட்ட எருமை தனக்கு ஊழின் பயனாற் கிடைத்த நெய்தற் புதுமலரை மாந்துதலிலேயே மகிழ்ந்து தன் காரியமான கொட்டிலுக்கு ஏகுதலை மறந்திருந்தாற் போல, வேட்டைமேற் புறப்பட்ட தலைமகனாகிய நீ நினக்கு ஊழின்பயனாற் கிடைத்த தலைவியைக் களவிற் புணர்ந்திருத்தலிலேயே மகிழ்ந்து நின் அறமான வரைவொடு புகுதலை மறந்திருந்தாய் என்று குறிப்பாற் கூறி, தோழி வரைவு கடாயினாள் என்றவாறு.

101. பாலை.

தோழி! கேட்பாயாக! நீ வாழி! பனி மிகுத்த பல மலைகளையும் கடந்து சென்ற நம் தலைவர்க்கு வெறுக்கத்தக்க காரியம் நாம் ஒன்றும் செய்திலேம்; அவ்வாறாக, அவர் வாராமைக்குக் காரணம் யாதோ? இம்மையில் நன்று செய்யுமிடத்துத் தீதுண்டாவதில்லை என்னும் பழைமையாக வழங்கும் பழமொழி இன்று பொய்த்தது போலும், என்று பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொன்னாள் என்க. இவ்வாறு தோழி கிழத்திக்குச் சொன்னாள் என்றலுமாம்.

யாட்டுக்கிடாயின் மருப்பினை ஒப்பச் சுற்றிக் கடை சுழன்று, பிடரியை மறைக்கின்ற தலைமயிரையும், சிவந்த கண்ணையும் உடைய மழவர் இருமல் வாராமற் றீர்க்கும் மருந்தாகிய புற்று மண்ணை வாயிலடக்கிக் கொண்டு மிக்க வலியையுடைய தீயுண்டாகின்ற சிறிய அம்பினை வில்லினோடு பிடித்து, நுரை தெறிக்கின்ற மத்தினை எடுத்துக்கொண்டு ஆன் நிரையின் புறத்துத் தம் அடியைப் புதைத்துள்ள செருப்புத் தேய ஓடி, காவலையுடைய விடத்திலேயுள்ள கன்றுகளை மிகுதியாகக் கவர்ந்தனராய், அவற்றை இனம் இனமாகக் கூட்டி வைக்கும் இடம் பரந்த பெரிய காட்டிலே; அகல் இரு விசும்பில் கூடம் போல பகல் இடை நின்ற பல் கதிர் ஞாயிறு உருப்பு அவிர்பு ஊரிய சுழன்று வரு கோடை - அகன்ற பெரிய விசும்பிலேயுள்ள சிகரம் போலப் பகலின் இடையிலே நின்ற பல கதிர்களையுடைய சூரியனது வெப்பம் விட்டு விளங்குவதனாலே நிரம்பிய சுழன்று வருகின்ற மேல் காற்றினால்; ஊழ் கழி புன் கால் முருங்கை பன் மலர் தண் கார் ஆலியில் தாவன உதிரும் பனி படு பன் மலை - வரிசையாகக் கழிந்த புல்லிய காலையுடைய முருங்கையின் பல மலர்களும் தண்ணிய கார்காலத்து ஆலங்கட்டி போல தாவி உதிரும் பனி மிகுத்த பல மலைகள் என்க. ஊரிய என்ற பாடத்திற்கு - கோடை அசைத்த என்க.

கூடம், மன்றுகச் செய்யப்பட்ட தேவகோட்டம் என்றார் பேராசிரியர். (கோவை. 129) கூடாரமெனினும் ஆம். கார் ஆலி - வெள்ளிய ஆலங்கட்டி என்றலுமாம். முருங்கை மலர் வெள்ளிய நிறமுடையதாதலால், அஃது ஆலங்கட்டிக்கு உவமை கூறப்பட்டது. 'முருங்கை நவிரல் வான்பூச் சூரலங் கடுவளி எடுப்ப ஆருற்று உடை திரைப் பிதிர்விற் பொங்கி முன், கடல் போற் றோன்றல காடு' (அகம். 1) என்பதனாலும், 'முருங்கை வெண்பூ' (பெருங் க. 52-65, 66) என்பதனாலும் அஃது அந்நிறமுடையதாதல் அறியப்படும். மத்தம் - கள்ளுமாம்.

"மண்கொள் புற்றத்து அரும்புழைத் திறப்பின் ஆகொள் மூதூர் கள்வர் பெருமகன்" (அகம். 342) என்றமையாலும், வீரர் புற்று மண்ணைக் கைக் கொண்டு ஆநிரை கவர்தல் உணரப்படும்.

102. குறிஞ்சி.

உளைமானாகிய சிங்கத்தின் வலியினோடு, தினையின் பெரிய புனத்திலே ஓங்கிய பரணிலே, கானவன் மதுவை யுண்டு மகிழ்ந்து

உறைந்தானாக, பூசிய சாந்தினையுடைய பரந்த கரிய தன் அளகத்தினை மெல்லிதாக வருதலோடு மடிந்து வீசும் காற்று ஆற்ற, கொடிச்சியானவள் தழைத்து நீண்ட மயிரினைக் கைபெயராது கோதினளாய்ப் பெரிய வரையின் மருங்கிலே குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாட, ஆண்மையை விரும்பும் இளங்களிறு தான் கவர்ந்த தினைக் கதிரினை உட்கொள்ளாமலும், நின்ற நிலையினின்றும் பெயராமலும் உறங்காத பசிய தனது கண் உறங்கும் தன்மையைப் பெற்று விரைய உறங்கும் நாடனான தலைவன் ஆரம் பொருந்திய தன் மார்பிலே அழகிய வண்டு ஒலிப்ப, மாலையனாகவும் கண்ணியனாகவும் வலக்கையிலே வேல் ஏந்தினவனாகவும் வந்து, காவலர் அறிதலைப் பரிகரித்துத் தாள் விழுத்தாத கதவின் மருங்கே தங்கினவனாய் மெல்ல உட்புகுந்து, வருந்தும் துன்பத்தையுடைய என் மார்பினை முயங்கித் தோளினைப் புணர்ந்து, இனிய சொல்லைக் கலந்து பேசி விட்டுப் போனான், தோழீ! அவ்வாறிருக்க, அவன் இன்று அருளாமையால் பேரலராகவே, அழகிய கருமை சூழ்ந்த ஓதியையடுத்த என் ஒள்ளிய நுதலிடத்து இன்று பசப்பினைக் கண்டோமே! அஃது என்? என்று, இரவுக்குறிக்கட் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொன்னாள் என்க.

உளை-பிடரின் மயிர். அதனை உடைய விலங்கு ஆயது சிங்கம். அரி-அழகு, இரேகையுமாம். தார், அழகினுக்கிடும் மாலை. கண்ணி, போர்ப்பூ. மற்று, வினைமாற்றின்கண் வந்தது. ஊர்தல் - நிரம்புதலுமாம்.

'இரவுக்குறியே இல்லகத்துள்ளும், மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழியதுவே, மனையகம் புகாஅக் காலை யான' என்ற சூத்திரத்தின்கண் இது மனையகம் புக்குப் புணர்ந்தது என்றும், இப்புணர்ச்சி தலைவி புறத்துப் போகின்றாளெனச் செவிலிக்கு ஓர் ஐயம் நிகழ்ந்தவழிப் பின்னர் மனையகத்து நிகழும் என்றும் கொள்வர் நச். (தொல். பொருள். 131.)

103. பாலை.

நிழல் அறு நன தலை எழில் ஏறு குறித்த கதிர்த்த சென்னி நுணங்கு
செம் நாவின் விதிர்த்த போலும் அ நுண் பல் பொறி காமர் சேவல்
ஏமம் செப்ப முளி அரில் புலம்ப போகி முரம்பு அடைந்திருந்த முனாஅது
மூரி மன்றத்து அதர் பார்த்து அல்கும் ஆகெழு சிறு குடி உறையுநர்
போகிய ஓங்கு நிலை வியன் மனை இறை நிழல் ஒரு சிறை புலம்பு அயா
உயிர்க்கும் வெம்முனை அருசுரம் நீந்தி தம் வயில் ஈண்டு வினை மருங்கின்

நாம் நயந்திசினோர் மீண்டோர் மன் என நள் என் யாமத்து உயவுத் துணையாகிய நலனும் நம்மொடு பசலை நோன்று தம்மொடு தானே சென்ற நல்கார் கொல்லோ - நிழலற்ற அகன்ற விடத்திலே அழகிய எறு என்பத னைக் குறியாநின்ற கதிர்த்த தலையையும் நுணுகிய சிவந்த நாவினையும் சிதறினாற் போலும் ஐயவான நுண்ணிய பல புள்ளிகளையும் விரும்பப் படும் தன்மையினையுமுடைய சேவல் எமத்தினைச் செப்பினமையாலே, தாம் கிடந்த காய்ந்த தூறு தனித்தொழியப் போய் வன்னிலத்தினைச் சார்ந் திருந்த பழையதான பெரிய அம்பலத்திலே வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு தங்கியிருக்கும் ஆக்கள் கெழுமிய சிறுகுடிக்கண்ணே வசிப்போர் துறந்து விட்டுப் போன ஓங்கிய நிலையை உடைய பெரிய மனையின் இறப்பு நிழலின் ஒரு புறத்தே தனிமையால் நெட்டுயிர்த்தற்கு ஏதுவான கொடிய போர் முனையாகிய கடத்தற்கரிய சுரத்தைக் கடந்து தம்மிடத்திலே ஈண்டிய வினையின் பக்கத்து நாம் விரும்பிய நம் தலைவர் மீண்டுமேகினோர் என்று; 'நள்' என்னும் அநுகரண ஒலியுடைய நடு யாமத்திலே நமக்கு உசாத் துணையாயிருந்த நம் நலனும் இதுகாறும் நம்மொடு பசலையைப் பொறுத்து அவர் மீளாரென்பதனாலே அவர் தம்மொடு தானே வலியச் சென்றன. இனி நம் தலைவர் அருளார் போலும்! என்று, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொன்னாள் என்க. மன், கழிவின் கண் வந்தது.

சென்னி நா, பொறி, சேவற்கு அடைகள். எழிலேறு என்பதற்கு, எழிலையுடைய ஆனேறு என்று கொண்டு, அஃது அரில் புலம்பப் போகிச் சிறுகுடிக்கண் மனையின் இறை நிழல் ஒரு சிறைப் புலம்பயா வுயிர்க்கும் என்றியைத்துப் பொருள் கோடலுமாம். உயவுத் துணையாக என்னும் பாடத்திற்கு உயவுத் துணையாக நோன்று என்று இயைத்துப் பொருளுரைக்க.

104. முல்லை.

வேந்து வினைமுடித்தகாலை இனம் வண்டு தேம் பாய்ந்து ஆர்க்கும் தண் நறு புறவின் வென்வேல் இளையர் இன்புற வலவன் வள்பு வலித்து ஊரின் அல்லது முள்ளுறின் முந்நீர் மண்டிலம் ஆதி ஆற்றுகடும் நால் நல் பரிபூண்ட நெடுதேர் வாங்குசினை பொலிய ஏறி - அரசன் வினையை முடித்த காலத்துப் பெடையுடன் கூடிய வண்டு திசைகள் தோறும் பாய்ந்து ஆரவாரியாநின்ற தண்ணிய நறிய முல்லை நிலத்தில் வெற்றி வேலையுடைய தேரிளையர் மகிழுமாறு பாகன் கடிவாள வாரை வலித்து

ஊரின் அல்லது, தாற்று முள்ளால் ஊன்றின் மூன்றன தன்மையை யுடைய மண்டிலங்களும் தன் ஆதி என்னும் நேரோட்டத்திற்கு இடம் பற்றாத நல்ல நான்கு குதிரைகள் பூண்ட விரைந்த செலவினையுடைய பெருந்தேரின் வளைந்த கொடிஞ்சி பொலிய ஏறி ; சிறு ஊர் பல பிறக்கு ஒழிய - சிறிய ஊர்கள் பல பின்னொழிய ; பனி வார் கண்ணள் பல புலந்து உறையும் ஆய் தொடி அரிவை அணிய கூந்தல் குரல் போது மாலை வேய்ந்தோய் - நீர் ஒழுகும் கண்ணளாய் பல சொல்லி வெறுத்து இல்லிலே உறையும் ஆராய்ந்த தொடியையுடைய தலைவி அணியுமாறு அவள் கூந்தலிடத்துக் கொத்தான போதினை மாலைக் காலத்து வந்து சூட்டினாய் ; அதனால், இனிது செய்தனையால் எந்தை வாழிய - இனியதனைச் செய்தாயானாய் ; எந்தாய் நீ வாழ்க ! என்று வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகற்குத் தோழி சொன்னாள் என்க.

நால்கு, நான்கு குதிரைகட்கு ஆகு பெயர்.

புதல பூ கொடி அவரை பொய் அதள் அன்ன உள் இல் வயிற்ற வெள்ளை வெண் மறி மாழ்கி அன்ன தாழ் பெரு செவிய புன் தலை சிறாரோடு உகளி மன்று உழை கவை இலை ஆரின் அம் குழை கறிக்கும் (சீறூர்) - புதலிடத்துப் படர்ந்த பூவையுடைய கொடியின்கட் காய்த்த அவரையின் பொய்த்தோல்போல உள்ளீடில்லாத வயிற்றையுடைய வெள்ளாட்டின் வெள்ளிய குட்டியானது மயங்கி விழுந்தாலன்ன தாழ்ந்த பெரிய செவியவாய்ப் புல்லிய தலையையுடைய சிறாரோடு கூடித் துள்ளிக் கொண்டு சென்று, அம்பலத்தின் புறத்துள்ள கவை பொருந்திய இலையை யுடைய ஆத்தியின் அழகிய தளிரைக் கடியாநின்ற சிறிய ஊர்கள் என்க.

வினை முடித்த காலை இளையர் இன்புற வலவன் வள்பு வலித்து ஊரின் அல்லது முள்ளுறின் மண்டிலம் ஆதி ஆற்றாப் பரித் தேர் ஏறி சீறூர் பல பிறக்கொழிய மாலை வந்து அரிவை கூந்தல் போது வேய்ந்தோய்; இனிது செய்தனை எந்தை வாழிய என்று கூட்டுக.

105. பாலை.

• மணிசெய் மண்டை தேன்பெய்து தீம்பால் ஏந்தி ஈனுத்தாயர் மடுப்ப வும் உண்ணாள் நிழல் கயத்து அன்ன நீள் நகர் வரைப்பில் எம்முடை செல்வமும் உள்ளாள் அகல் அறை முதிர் அரும்பு மலர்ந்த வேங்கை ஒள் இலை தொடலை தைஇ நல்வரை நாடன் தன் பாராட்ட பொய்ம் மருண்டு முகைதலை திறந்த வேனில் பகைதலை மணந்த பல் அதர்ச்

செலவு மெல்லென யாங்கு வல்லுநள் கொல் - நவமணிகளிழைத்துச் செய்த மண்டையில் தேனைச் சொரிந்து தீவிய பாலோடு கலந்து ஏந்தி வந்து செவிலிமார் ஊட்டவும் உண்ணாளாகிய என் மகள் நிழலின் கீழே யமைந்த சுனைபோலத் தண்ணென்னும் நெடிய மாளிகையின் எல்லையிலேயுள்ள எம்முடைய பெருஞ் செல்வத்தையுங் கருதாது, அகன்ற பக்கமலையிலே முதிர்ந்த அரும்பு மலர்ந்த வேங்கையின் ஒள்ளிய பச்சிலை மாலையைச் சூடி நல்ல மலைநாடனாகிய தலைமகனானவன் தன்னைப் பாராட்ட, அப்பொய்யை மெய்யென்று மருண்டு, மலைக்குகையின் தலை வெடித்துத் திறந்துள்ள வேனிற்காலத்தே பகைவர் கைகலந்து பொரும் பலவாகிய பாலைநிலவழியிலே அவனுடன்செல்லுதலை மெத்தெனவேனும் எவ்வாறு மாட்டுவளோ' என்று மகட்போக்கிய தாய் சொன்னாள் என்க.

மெல்லெனப் பாராட்ட யாங்கு வல்லுநள் என்றியைத்தலுமாம்.

பந்து புடைப்பு அன்ன பாணி - பந்தின் புடைத்தலை ஒத்த தாளத்தினையும்; பல் அடி சில் பரி குதிரை - பலவாகிய அடி வைப்பினையும் சிலவாகிய செலவினையுமுடைய குதிரைப் படையையும் : பல் வேல் - பலவாகிய வேற்படையையுமுடைய ; எழினி விடுதொழில் முடிமார் - எழினி ஏவிவிட்ட தொழிலை முடிக்கும் பொருட்டு ; கல்காய் கனை எரி நடந்த கானத்து - பாறைகளைத் தீய்க்கும் மிக்க தீப் பரவிய காட்டிலே; வினைவல் அம்பின் விழுத்தொடை மறவர் - வினைசெய் ஆக்குதலில் வல்ல தப்பாதஅம்புத்தொடையையுடைய மறவர்; தேம் பிழி நறும்கள்மகிழின் - தேனாற் சமைந்த நறிய கள்ளையுண்ட செருக்கினாலே ; முனைகடந்து - போர் முனையை கடந்து; வீங்குமென் சுரைய வேற்று இனம் தரூஉம் - பருத்த மென்மையான மடியையுடைய வேற்று நாட்டு ஆனிரையை வென்றுகொள்ளும் முனைதலை திறந்த அதர் என்க.

விலங்கு மென் சுரை என்னும் பாடத்திற்கு வளைந்த மெத்தென்ற சுரை என்க. ஏற்று ஆ ஒய்யும் என்று கண்ணழித்து ஏற்றினோடு ஆக்களை ஒய்யும் என்று பொருள் கோடலுமாம். முடிமார் - முடிக்கின்ற வீரர் என்றலுமாம். புடைப்பு, புடைத்தலாலுண்டான ஓசைக்காயிற்று.

106. மருதம்.

எரி கொழுந்துவிட்டாற் போன்ற தாமரை மலர்களையுடைய வயலிடத்தே தீப்பொறிகள் கிளைத்தாற்போலத் துள்ளி எழும் பலவாகிய சிறு மீன்களை உண்ணும்பொருட்டு வெறி நாற்றத்தையுடைய பசிய இலையின்மேலே பறத்தலொழிந்த முதிய சிச்சிலிப்புள் மெல்ல

மெல்ல வருந்தி வந்திருக்கும் நீர்த்துறைகள் கெழுமிய ஊரனது மனையோள் தன் கொழுநனை எம்மொடு வெறுக்கின்றாள் என்கின்றார்கள்; அவ்வாறு அவள் வெறுக்குமாறு யாம் ஒன்றும் செய்யாமாயினும், அவள் கூறும் புறமொழியைக் கேட்டு உய்யமாட்டாமையின்றேமே;

தண்ணுமை கண்ணின் தன் வயிறு அலைஇயர் செறி தொடி தெளிர்ப்ப வீசி சிறிது அவண் உலமந்து வருகம் சென்மோ தோழி - தண்ணுமையிடத்துக் கண்போலும் தன் வயிற்றை அத்தலைவி அலைத்துக் கோடற்பொருட்டாகச் செறிந்த நம் தொடி ஒலிப்ப வீசி அவள் உறையும் சேரிக்கண் சிறிது பொழுது சூழ்வருவோம் வா தோழி என்று, பரத்தை தன்னைத் தலைமகள் புறங்கூறினாளாகக் கேட்டு அத் தலைமகட்குப் பாங்காயினோர் கேட்பச் சொன்னாள் என்க.

பழனத்து மீன் உணீஇயர் முதுசிறல் வைப்பமைய அசைபு யிருக்கும் துறைகெழு ஊரன் பெண்டு தன் கொழுநனை நம்மொடு புலக்குமென்ப: நாம் அது செய்யாமாயினும் உய்யாமையின், அப்பெண்டு தன் வயிறு அலைஇயர் சிறிது அவண் உலமந்து வருகம் சென்மோ தோழி என்று இயைக்க.

ஒளிறு வாள் தானை கொற்றம் செழியன் வெளிறு இல் கற்பின் மண்டு அமர் அடுதொறும் களிறு பெறு வல்சிப் பாணன் எறியும் தண்ணுமைக் கண்ணின் வயிறு - விளங்கும் வாட்படையால் வெற்றியையுடைய செழியனென்பவன் குற்றமில்லாத படைக்கலக் கல்வியினால் மண்டிய போரை அடுந்தோறும் களிற்றைப் பரிசில் பெறும் உணவினையுடைய பாணன் எறிகின்ற தண்ணுமையின் கண்போலும் வயிறு என்க.

'களிறு பெறு வல்சிப் பாணன்' என்பதற்கு, களிறும்போல பிறர் வலிந்து கொடுக்கத் தான் பெருமிதத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளும் வல்சியையுடைய பாணன் என்றும், களிறு பெறுகின்ற செய்ம்மிதியுணவைப் பெறுகின்ற பாணன் என்றும் கூறினும் பொருந்தும்.

'புதல்வற் பயந்த திதலை அவ்வயிற்று' என்றமையால், தலைவியது வயிற்றுக்குத் தண்ணுமைக் கண்ணினை உவமை கூறிய முகத்தான் தலைவியது இளமை கழிந்த முதுமைப் பருவத்தைப் பரத்தை எள்ளினாளாய்

பாணன் எறியும் தண்ணுமைக் கண்ணின் அலைஇயர் தன் வயிறே என்பதற்கு, பாணன் தன் தண்ணுமையின் கண்ணிடத்து எறிவது போலத் தலைவி தன் வயிற்றிடத்து அலைக்கும்பொருட்டு எனினுமமையும்.

பறத்தல் வல்ல இளைய சிரல் மீனைக் கவர்ந்துண்ண, பறை தப்பிய முது சிரல் அது செய்யமாட்டாது இளஞ் சிரலைப் புலந்திருந்தாற்போல, இள நங்கையுராகிய யாம் தலைவனை வசமாக்கி இன்ப நுகர, முதியளாகிய தலைவி அது செய்யமாட்டாமையின் எம்மைப் புலவாநின்றாளென்றாளாம்.

107. பாலை.

நீ செல அயரக் கேட்டொறும் பல நினைந்து அன்பின் நெஞ்சத்து ஆயாப் பொறை மெலிந்த என் அகத்து இடும்பை களைமார் துணை ஈர் ஓதி என் தோழியும் மணமனை கமழும் கானம் நின்னொடு வரும் - நீ உடன்கொண்டு செல்ல விரும்ப, அதைக்கேட்ட போதெல்லாம் பலவும் நினைந்து, அன்புடைய நெஞ்சத்திடத்து அதன் விளைவினை ஆராய்ந்து வருத்தமாகிய சுமையினாலே மெலிந்த என் மனத்தின்கண்ணுள்ள நோயினைக் களையும் பொருட்டு இணைந்த ஈரிய கூந்தலையுடைய என் தோழியும் மணமனைபோலக் கமழுங் கானத்தே நின்னொடு வருவள்என்று, தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து வந்து தலைமகற்குச் சொன்னாள் என்க.

பசு நனை நறுவீ பரூஉப்பரல் காலை உறைப்ப மணமனை கமழும் கானம் - பசிய பூங்கொத்தினின்றும் நறிய பூக்கள் பருத்த பரலிடத்து நாட் காலையிலே உதிர்வதனால் கலியாண வீடு போலக் கமழாநிற்கும் கானம் என்க. 'அசாஅப் பொறை மெலிந்த' என்னும் பாடத்திற்குத் தளர்ந்து துன்பச் சுமையால் மெலிந்த என்க.

கருங்கல் வியல் அறை கிடப்பி வயிறு தின்று இருபுலி துறந்த ஏற்று மான் உணங்கல் - பெரிய கற்களையுடைய அகன்ற பக்க மலையிலே அடித்து வீழ்த்தித் தன் வயிறு நிறையத் தின்று பெரும்புலி துறந்தொழித்த மானேற்றின் வற்றிய தசையை; ஒலி கழை நெல்லின் அரிசியோடு முருக்கிய ஆன்நிணம் ஆனிலைப் பள்ளி அளை பெய்து ஓராங்கு அட்ட வால் வெண்சோறு புகர் அரைத்தேக்கின் அகல் இலை ஆங்கண் நெறி செல்வம் பலர் உவந்தனர் மாந்தும் - தழைத்த மூங்கில் நெல்லினரிசியோடும் தாம் கொன்றழித்த ஆனின் நிணத்தோடும் கூட்டி, இடைச்சேரியிலுள்ள தயிரைச் சொரிந்து ஒன்றாய்க் கலந்து சமைத்த மிக வெள்ளிய சோற்றைப் புள்ளிபொருந்திய அரையினையுடைய தேக்கின் அகன்ற இலையில் வைத்து ஆங்கு நெறியிற் செல்லும் அன்னியர் மகிழ்ந்தனராயுண்ணு கின்ற; கல்லா நீண்மொழி கதம் நாய் வடுகர் அருமுனை - வஞ்சின மொழியன்றிப் பிறிதொன்றனையுங் கல்லாத கோபம் மிகுத்த நாயை

யுடைய வடுகரது கடத்தற்கு அரிய பகைப்புலங்களை ; வல் ஆண் நீந்தி - வலிய ஆண்மையையுடைய நின்னொடு கடந்து;

உகும் மண் ஊறு அஞ்சும் ஒருகால் பட்டத்து - சரிந்து விழும் மண்ணினாலே விளையும் இடையூற்றுக்கு அஞ்சத்தக்க ஒரே ஒடுக்குவழியைக் கொண்ட ஓடையிலே உள்ள; இன்னா எற்றத்து இழுக்கி முடம் கூர்ந்து ஒரு தனித்து ஒழிந்த உரன் உடைநோன் பகடு - இன்னாமையையுடைய எற்றத்திலே ஏறி வழுக்கி முடம் மிக்குத் தன் இனத்தினின்றும் வேறாகத் தனித்து ஒழிந்த உடல் வலிமையோடு பாரஞ் சுமக்கவும் வல்ல பகட்டினுக்கு; அம் குழை இருப்பை அறைவாய் வான் பழல் புல் உளைச் சிறார் வில்லின் நீக்கி மரை கடிந்து ஊட்டும் - நிறமழகிய தழையையுடைய இருப்பையினின்றும் அற்ற வாயையுடைய வெள்ளிய தளைபொருந்திய பூவைப்புல்லிய உளைபோலும் தலைமயிரினையுடைய சிறார்கள் வில்லினாலே உதிர்த்து, அப்பூவினைத் தின்ன வரும் மரையாவைக் கடிந்து ஊட்டுகின்ற ; மரை அக சிறு ஊர் மாலை இன் துணை ஆகி (என் தோழியும் வரும்) - மலையகத்துள்ள சிறிய ஊரிடத்து மாலைக் காலத்தே உனக்கு இனிய துணையாகி என் தோழியும் வரும் என்க.

நீ செலவயரக் கேட்டொறும் பல நினைந்து மெலிந்த என் ஆகத்து இடுப்பை கள்ளொமார் நின்னொடு வடுகர் வல்லாண் அருமுனை நீந்தி என் தோழியும் வரும் என்றியைத்தலுமாம். தோழியும் என்ற உம்மை அவ்வாறு அவள் வருதலினது சிறப்புணர்த்தி நின்றது.

வம்பலர் தாம் தேடாமற் பெற்ற யான் உணங்கலை அரிசியொடு ஆன் நிணத்தோடும் கூட்டி அளைபெய்து அட்டு, அவ்வெண்சோற்றைத் தேக்கிலையில் வைத்து உவந்துண்டாற்போல, வேட்டை விருப்பான் வந்த நீயும் நின் முயற்சியானன்றி ஊழ்தானே கூட்டப் பெற்றத் தலைவியை நின் பெருஞ் செல்வத்தோடு வைத்துப் பாராட்டி, நின் பதிக்கண் கொண்டுய்த்து இன்புறுவாயாக என்று தோழி ஒப்புமைப்படுத்துரைத்தாளாகக் கொள்க. பெருஞ் செல்வமாவது: தாயத்தாற் பெற்ற பொருளும், தானீட்டிய பொருளும், தலைவியின் தமர்பாற் பெற்ற வரிசைப்பொருளுமாம் மூங்கிலரிசியைத் தாயத்தாற் பெற்ற பொருளாகவும், முருக்கிய ஆன் நிணத்தைத் தானீட்டிய பொருளாகவும், அளையைத் தலைவியின் தமர்பாற் பெற்ற வரிசைப் பொருளாகவும் கொள்க.

'மாலை துணையாகி வரும்' என்பதனை ஆகவெனத் திரித்து, மாலைக் காலத்து அவளுக்கு நீ துணை ஆவதனாலே வரும் என்றலுமாம்.

இருப்பைப்புழலை மரத்தினின்றும் வில்லினாலே நீக்கி மறை கடிந்து பகட்டினுக்கு ஊட்டும் சிறார் ஊர் என்க.

புழலுடைமையால் இருப்பைப்பூ, புழல் எனவும் உளை போறலின், சிறார் தலைமயிர் உளையெனவும் பட்டன. கல்லா நீண்மொழி, கல்லாமலே இயல்பாக நாவிடம் பயிலும் நீண்மொழி என்றலுமாம்.

வடுகர் வம்பலரோடு மான் உணங்கல், அரிசி, திணை, அலை இவை பெய்தட்ட வெண் சோற்றை உவந்தனராய் உண்ணும் அருமுனை என்றியைத்துரைப்பினுமமையும்.

உடையின் நீருண்டு அதன் நுழையினின்றும் ஏறமாட்டாது முடம் பட்ட உரனுடைப் பகட்டிற்குச் சிறார் இருப்பைப்பூவை மரத்தினின்றும் நீக்கி மறை கடிந்து ஊட்டினாற்போல, களவொழுக்கமாகிய இவ்வின்பத்தை நுகர்ந்து, இவ்வொழுக்கத்தினின்றும் நீங்கி வரைவொடு புகமாட்டாது வருந்தும் உரவோயாகிய உனக்குக் குற்றேவல் மகளாகிய நான் தலைமகளைத் தாயர் தன்னையரிடத்தினின்றும் வேறு பிரித்து நொதுமலர் வரைவு நீக்கி உடன்போக்குப் பொருத்துவல் என்றாளாம்.

மண்ணூறு அஞ்சும் என்னும் பாடத்திற்கு, நிலைத்த ஊற்றினுக்கு அஞ்சும் என்றும், மண் ஊறஞ்சும் என்னும் பாடத்திற்கு இட்ட காலைப் புதைக்கும் மண்ணின் ஊற்றிற்கு அஞ்சும் என்றும் கூறுப.

108. குறிஞ்சி.

தோழீ! நீ வாழ்வாயாக! காந்தள் அணி மலர் நறும் தாது ஊதும் தும்பி கையாடு வட்டில் தோன்றும் மையாடு சென்னிய மலை கிழவோன் - காந்தளின் அழகிய மலரின் நறிய தாதினை நுகரும் தும்பி மகளிர் கையால் ஆடும் சூது பொரு காயைப் போலத் தோன்றாநிற்கும் மேகம் இயங்குகின்ற சிகரங்களையுடைய மலை நாடனான தலைமகன் : அல்கல் ஆர் இருளிடை தமியன் வருதல் எவன் கொல் யாவதும் அருளான் - இரவின் வழங்கற்கரிய இருளினிடையிலே தனியனாக வருதலைப் பரிசரித்து ஏனோ சிறிதும் நமக்கு அருள் செய்யானாயிருக்கின்றான்; புணர்ந்தோர் புன்கண் அருளலும் உணர்ந்தோர்க்கு ஒத்தன்று - நட்டோரது துன்பத்தினை நீக்கியருளலும் அறிந்தோர்க்கு அவர் அறிவொடு ஒத்தது ஆகும்; அவ்வாறாகியும் நம் தலைவர்: மன் - அது செய்கின்றிலர் என்று, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொன்னாள் என்க.

சிதறியவை முத்தம் வரை முதல் போல் புகர் யானை முகம் பொருத புது நீர் ஆலி-சிதறப் பெற்றனவான முத்தங்களையுடைய மலைப் புறம் போலுகின்ற புகரையுடைய யானை முகத்திலே மோதிய புதிய ஆலங்கட்டி ; பாறை பளிங்கு சொரிவது போல் வரிப்ப - பாறைக் கண்ணே பளிங்கு சொரியவது போல அழகு செய்ய ; கார் கதம் பட்ட கண் அகல் விசும்பில் - காரினாலே கோடையின் கதம் ஒழிந்த இடமகன்ற விசும்பிலே ; விடு பொறி ஞெகிழியின் கொடி பட மின்னி படு மழை பொழிந்த பாறுள் நக்குல் உயிர் துப்பின் கோண்மா வழங்கும் ஆர் இருளிடை வருதல் அருளான் - விடுகின்ற பொறியை யுடைய கடைக்கொள்ளிபோல வரிசையாக மின்னி மிக்க மழை பொழிந்த பாதி ராத்திரி இருளிலே மக்களின் உயிரினை உணவாக வுடைய கோண்மா என்னும் விலங்கு இயங்காநிற்கும் அரிய இருளிடை வருதலைப் பரிகரியான் என்க. மன் - கழிவின் கண் வந்தது.

வரைப் புறத்துச் சிதறிய முத்தம் யானை முகத்து அமைந்துள்ள புகருக்கு உவமை. அம்முகத்துப் பட்டு விழும் ஆலி பாறைக்கண் சொரியும் பளிங்கு போலும் என்க. கோண்மா, விலங்கு விசேடம்.

“ அச்சப் பொருளாவன : ‘ வாள்வரியின் அரிமா வாள் வரி வேங்கை, மூள் எயிற்று ஆரவெ முடங்கு அழல் செந்தீ, எற்று மதமா ஏக பாதம், கூற்றம் ‘கோண்மா குன்றுறை அசுணம்’ என்று சொல்லப்பட்டன போல்வன ” என்று பேராசிரியர் கூறுமாற்றான், ஆருயிர்த்துப்பிற்கோண்மா என்பதற்கு மக்களுயிரை உணவாகவுடைய கோண்மா எனப் பொருள் கூறப்பட்டது.

விரவுப் பொறி மஞ்ஞை வெரீஇ அரவின் அணங்குடை அருந்தலை பை விரிப்பவை போல் காயா மென் சினை தோய பல் துடுப்பு ஈடி எடுத்த அலங்கு குலை காந்தள் - விரவிய புள்ளியையுடைய மஞ்ஞையை வெருவி அரவினது வருத்தத்தைச் செய்யும் தீண்டற்கரிய தலைகள் படத்தை விரிப்பன போலவாகக் காயாவினது மெல்லிய கொம்பு தோய்ந்து, பல துடுப்புப் போல விரிந்து நீண்டு உயர்ந்த அசையுந் தன்மையவான குலையையுடைய காந்தள்கள் என்க.

காந்தண் மடலொடு தோய்ந்த காயாவின் சினையை அரவின் உடலுக்கும் அக்காந்தண் மடலைப் பைக்கும் உவமையாகக் கொள்க.

ஆர் உயிர்த் துப்பிற் கோண்மா என்று கொண்டு, பிறவிலங்கினுற் கொன்றுண்ணவரிய உயிரையுந் தான் கொன்றுண்ணவல்ல சிங்கம் என்றலுமாம்.

அழகிய காந்தளின் விரிந்த மடல் அணங்குடை அரவின் பை விரிப்புப் போலும் என்றது, அன்பு கெழுமிய நெஞ்சினையாகிய நீ இரவுக்குறியிடத்து வருகை ஆற்றாது தீமையை உன்னும் எங்களுக்குப் பெருங் கலக்கமா யிராநின்றது என்றவாறு.

109. பாலை.

பல் இதழ் மென் மலர் உண் கண் நல் யாழ் நரம்பு இசைத்தன்ன இன் தீம் கிளவி நலம் நல்கு ஒருத்தி இருந்த ஊர் - பலவாகிய இதழ்களையுடைய மெல்லிய மலர் போன்ற மையுண்ட கண்களையும் நல்ல யாழ் நரம்பு ஒலித்தாலன்ன இனிய தீவிய மொழியினையும் அழகினுக்கு நலந் தரவல்ல ஒப்பற்ற அழகியாகிய என் தலைவியிருந்த ஊரானது ;

கோடு உழு களிற்றின் தொழுதி ஈண்டி காடு கால் யாத்த நீடு மரச் சோலை நணந்தலை - பகைவர் மார்பினைத் தம் கோட்டால் உழும் களிற்றின் தொகுதி ஒன்றுகூடி வாழுமாறு காடு திசையெல் லாம் மண்டிய நெடிய மரச் சோலையாகிய அகன்றவிடத்திலே ; வெண் நுனை அம்பின் விசை இட வீழ்ந்தோர் எண்ணு வரம்பு அறியா உவல் இடு பதுக்கை கவலை செழு சுரம் கோள் பால் பட்டென வழங்குநர் மடிந்த அத்தம் - நிணந்தோய்தலால் வெள்ளிய நுனையை யுடைய அம்பின் விசைபட மரித்தோரின் எண்ணும் எல்லையறியாத சருகிட்ட பதுக்கைகளையுடை கவர்த்த வழி பொருந்திய சுரமானது எயினரால் சூழ்ந்துகொள்ளும் பகுதியிலே பட்டதென்று, செல்லுவாரற்ற அத்தத்திலே ; இறந்தோர் கைப்பொருள் இல்லையாயினும் மெய்க்கொண்டு இன் உயிர் செகார் விட்டு அகல் தப்பற்கு பெருங் களிற்று மருப்பொடு வரி அதள் இறுக்கும் அறனில் வேந்தன் ஆளும் வறன் உறு குன்றம் பல விலங்கின - சென்றவரது கையிற் பொருள் இல்லையாயினும் அவரை மெய்யினிடத்துப் பற்றிக்கொண்டு அவர் இனிய உயிரைக் கொல்லாராய் விட்டு அகன்றுபோன தவற்றுக்காகத் தன் ஏவலிளையரைப் பெரிய களிற்று மருப்போடு புலித் தோலைத் தண்டமாக இறுக்கச்செய்யும் அறனில்லாத வேந்தனை காட்டுத் தலைவன் ஆளாநின்ற வற்கடமுற்ற குன்றம் பல குறுக்கிட்டுள்ளன ; அன்றாயின் இன்னே யான் என் தலைவி பக்கல் மீண்டேகுவல் என்று, இடைச் சுரத்துத் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொன்னான் என்க.

நலம் நல்கு ஒருத்தி இருந்த ஊர் குன்றம் பல விலங்கின என்றியைக்க. ஈண்டி, ஈண்டவெனத் திரிந்து நின்றது.

விழை வெளில் ஆடும் கழை வளர் நனந்தலை - கண்டவர் விழையுமாறு அணிலாடும் மூங்கில் வளர்ந்த நனந்தலை என்க. சோலை நனந்தலை, கழை வளர் நனந்தலை என்க.

விலங்குதல் - தடுத்தல். அறனில் வேந்தன் - அறஞ்செய்யாத மறமன்னன்; என்றார், 'மறக்குடி அறஞ்செய்யக் கெடும்' என்னும் வழக்கு நோக்கி என்க.

110. நெய்தல்.

யாம் தொடலை ஆயமொடு கடலுடன் ஆடியும் கானல் சிற்றில் இழைத்தும் சிறுசோறு குவைஇயும் வருந்திய வருத்தம் தீர சிறிது இருந்தனமாக - அன்றே! ஒரு நாள் யாம் மாலை போலத் தொடர்ந்த தோழிக் கூட்டத்தொடு கூடிக் கடலில் ஒருங்கே ஆடியும் கடற்கரைச் சோலையிலே சிற்றில் கோலியும் சிறு சோறு ஆக்கியும் வருந்திய வருத்தம் தீருமாறு சிறிது இளைப்பாறி இருந்தனமாக,

ஒருவன் எய்த வந்து தடம் மென் பணைத்தோள் மடம் நல்லீரே! எல்லும் எல்லின்று அசைவு மிக உடையேன் மெல் இலைப் பரப்பின் விருந்து உண்டு யானும் இக்கல்லென் சிறுகுடி தங்கின் மற்று எவனோ என மொழிந்தனன் -'தலைமகன் அப்போது அணுகி வந்து, 'பெரிய மெத்தென்ற மூங்கில் போலும் தோளையும் மடப்பத்தையுமுடைய நற்குணமுடையீரே! பகலும் ஒளி மழுங்கிற்று, தளர்ச்சியு மிகவுமுடையேன், இம்மெல்லிய இலைப்பரப்பின் நீவிர் குவைஇய சிறு சோற்றை விருந்துண்டு, இக்கல்லென்னும் ஒலியையுடைய சிறிய குடியில் யானும் தங்கினால் என்ன?' என மொழிந்தனன் என்றும்;

அவற் கண்டு இறைஞ்சிய முகத்தெம் புறம் சேர்பு பொருந்தி இழும் என இவை நுமக்கு உரிய அல்ல இழிந்த கொழு மீன் வல்சி என்றனம் - அவனைக் கண்டு கவிழ்ந்த முகமுடையேமாய் மறைவான பக்கத்தே சேர்ந்திருந்து இழுமென்னும் ஒலியுடன், 'இச்சோறு முதலியன நுமக்குத் தகுதியுடையவல்ல, இழிந்த கொழுமீன் உணவாகும்' என்றனம் என்றும்; என்னுநின்று;

நெடு கொடி நுடங்கும் நாவாய் தோன்றுவ காணுமோ என காலிற் சிதையா நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும் என்னே குறித்த நோக்கமொடு நல் நுதால் ஒழிகோ யான் என அழி தக கூறி யாம் பெயர்க என்ன நோக்கி தான் தன் நெடு தேர் கொடிஞ்சி பற்றிநின்றோன்போலும்

என் மகட்கு என்றும் அன்னை அறியினும் அறிக - அப்போழ்து, 'நெடிய கொடி அசையும் மரக்கலம் தோன்றுகின்றன அவற்றைக் காண் போமா?' என்று சொல்லிக்கொண்டு, தமது சிற்றில் சிறுசோறு முதலிய வற்றைக் காலாற் சிதைத்துவிட்டு ஆண்டுநின்றும் நில்லாது பெயர்ந்த ஆயத்தார் பலருள்ளும் என்னையே குறித்த பார்வையொடு அத்தலைமகன் 'நன்னுதால்! யான் செல்லவா?' என்று, என் நெஞ்சம் அழியுமாறு கூறி, யாம் 'போம்' என்னலும், பெயராது இரக்கந் தோன்றப் பார்த்துக் கொண்டே, தன்னுடைய நெடிய தேரின் கொடிஞ்சியைப் பற்றிக் கொண்டு நின்றோனே போலும் என் மகட்கு நோயினைச் செய்தவன் என்றும் அன்னை அறிந்தாளாயினும் அறிக;

அலர்வாய் அம்என் சேரி கேட்பினும் கேட்க பிறிது ஒன்று இன்மை அறிய கொடு சுழி புகார் தெய்வம் நோக்கி நினக்கு கடு சூள் கூறி தருகு வன் - அதனை அலர் கூறும் வாயினையும் அம்மென்னும் ஒலியினையுமுடைய சேரிப் பெண்டிர் கேட்பினும் கேட்க, இதனைத் தவிர பிறிதொன்றுமின் மையை நீ அறியுமாறு வளைந்த நீர்ச்சுழியையுடைய புகாஅர்த் தெய்வத்தை நோக்கி அதன் முன் நீ தெளியும் வண்ணம் உனக்குச் சூள் கூறித் தரு வேன் என்று, தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றாளென்க 'என் றும்' என்னும் சொல் இரண்டிடங்களில் வருவித்துரைக்கப்பட்டன.

'ஒழிகோ யான் என அழிதகக் கூறி' என்புழி தலைமகன் மனத்து நிகழ்ந்த அழிவெல்லாம் 'ஒழிகோ யான்' என்ற உரையானே தோழி உணர்ந்தமையின் அது செவியுணர்வெனப்படும் என் [illegible]. (தொல். பொருள். 275.)

எல் - பகல்; எல்லின்று - ஒளி மழுங்கிற்று. கொழு மீன் - மீன் விசேஷம். தொடலை - மாலை; தொடலை ஆயம் - மாலை போலத் தலைவி யைத் தொடர்ந்த ஆயம் என்க. மற்று, 'யான் என் ஊர்க்கு ஏகுத லொழிந்து சிறுகுடித் தங்கின்' என்று பொருள் படலின், வினைமாற்றின் கண் வந்தது. போலும் ஒப்பில் போலியுமாம். சேரி, ஆகுபெயரால் அதன்கணுள்ள அலர் கூறும் பெண்டிற்காயிற்று. பெயர்க என்ன எனற் பாலது பெயர்கென்னவென நின்றது. ஒன்றுமின்மை என்புழி முற்றும்மை தொக்கு நின்றது.

111. பாலை.

உள் ஆங்கு உவத்தல் செல்லார் விண் தோய் பிறங்கல் மலை இறந் தோர் கறுத்தோர் எள்ளல் நெஞ்சத்து ஏ சொல் நாணி வருவர் வாழி

தோழி - தமக்குப் பொருளுள்ளபடியைக் கொண்டு உவவாராய் மிக்க பொருளை ஈட்டும் நினைவுடன் ஆகாயத்தை அளாவி உயர்தலையுடைய மலைகளைக் கடந்து சென்ற நம் தலைவர் பகைவர் இகழ்ச்சியொடு பட்ட நெஞ்சத்தோடு கூறும் அம்பு போலும் சொல்லுக்கு நாணினராய் விரைய வருவர்; தோழீ நீ வாழி என்று, தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்தாள் என்க.

அரசயானை கொண்ட துகில் கொடி போல அலந்தலை ஞெமையத்து வலந்த சிலம்பி ஓடைக் குன்றத்து கோடையொடு துயல்வர - பட்டத்து யானை மீதே கொண்ட துகிற் கொடிபோல உலறிய தலையையுடைய ஞெமைமரத்துச் சுற்றிய சிலம்பிக்கூடானது ஓடையென்னும் பெயரிய குன்றத்திடத்தே வீசும் மேல் காற்றால் அசைய; மழை என மருண்ட மம்மர் ஓய் களிறு பல உடன் எடுத்த நோயுடை நெடுங்கை தொகு சொற் கோடியர் தூம்பின் உயிர்க்கும் மலை - அதனை மேகமென்று மருண்ட மயக்கத்தையுடைய இளைத்த களிறுகள் பல அம்மேகத்தைப் பற்றற்கு ஒரு சேரத் தூக்கிய துன்பத்தைபுடைய நெடிய கைகளாலவை ஒருங்குபட்ட சொல்லையுடைய கூத்தரது தூம்பென்னும் வாச்சியத்தைப் போல ஒலியாநிற்கும் மலை என்க.

துறையூர் ஓடை கிழார் (புறம். 136) என்னும் தொடரை நோக்க, ஓடை என்பது துறையூரைச் சார்ந்த ஓர் ஊர் என்று விளங்குதலால், ஓடைக்குன்றமென்பது, ஓடையூர்ப் புறத்துள்ள ஒரு குன்றமாதல் வேண்டும்.

அத்தம் கேழல் அட்ட நல் கோள் செந்நாய் ஏற்றை கம் என ஈர்ப்ப குருதி ஆரும் எருவை செம் செவி மண்டு அமர் அழுவத்து எல்லி கொண்ட புண் தேர் விளக்கில் தோன்றும் மலை - சுரத்திலே பன்றியை அட்ட தன் இரையை நன்கு பற்றவல்ல செந்நாய் ஏற்றையானது அக்கேழலை விரைய இழுக்க அதனால் வழியெல்லாம் ஒழுகிய குருதியை உண்ணும் எருவையினுடைய சிவந்த செவியானது மண்டிய போர்க்களத்திலே இரவிலே வீரரது மருமத்துக் கொண்ட புண்ணை ஆராய்தற்கு வைத்த விளக்குப் போலத் தோன்றுநிற்கும் மலை என்க.

துகில் - வெண்பட்டு; பட்டு விசேடம். அழுவம் - பரப்பு. எடுத்த நோய் - எடுத்ததனால் உண்டான நோய். கம் என, விரைய; தேய வழக்கு. ஏ - பெருக்கமுமாம்; ஏ சொல் - தம்மைப் பெருகப் பேசின

பேச்சு என்க. யானை, ஓடைக் குன்றத்துக்கும், அதன் மீதுள்ள கொடி மரம், அலந்ததலை ஞெமையத்துக்கும், துகிற்கொடி, சிலம்பிக்கூட்டிற்கும் உவமைகள். தூயல்வருகின்ற அச்சிலம்பிக் கூட்டினை மேகமெனக் களிறு மருண்டன வென்க. கோடியர்தூம்பினைக் களிற்றுயிர்த் தூம்பு என்று கூறும் வழக்கினையுங் காண்க. (மலைபடு. அடி 6.) அரசர் யானைக கொண்ட துகிற்கொடி என்னும் பாடத்திற்கு அரசர் யானையின்மீது உயர்த்துக் கொண்டுள்ள துகிற்கொடி என்க.

கோள்வல் எருவையேனும் தன்னால் எறியப்பட்ட இரையை உண்ணாது, செந்நாய் முயன்றட்ட கேழலின் உடற் குருதியை உண்டதாயினும், அதன் செவி புண்தேர் விளக்குப் போலக் கண்டோர்க்கு ஒளி விட்டாற்போல, ஆள்வினையையுடையவனேனும் தலைவன் தன்னால் ஈட்டப்பட்ட செல்வத்தை நுகராது, தனது குரவராலீட்டப்பட்ட செல்வத்தை நுகர்வானேனும், தன் இல்லறம் சிறந்ததுபயிற்றற்குரியதென்று, புகழ்தற்குரியதேயாகும் என்றாளாம். தோழி ஆற்றுவித்தவாறு என்னை எனின் : எளிதில் அழிதன்மாலையதான சிலம்பிக் கூட்டினை மேகமென மருண்டு அதனைப் பற்ற யானை கைந்நீட்டினாற்போல, நிலையற்றதான அளவுக்கு மிக்க பொருளை ஈட்டச் சென்றாரே ! இஃது என்னை கொல்! என்று, கறுத்தோர் எள்ளுவதற்கு நாணித் தலைவர் வருவர் என்று கூறி ஆற்றவின் என்க.

112. குறிஞ்சி.

கூனல் குறு நடை எண்கின் தொழுதி சிதலை செய்த செம் நிலை புற்றின் மண்புனை நெடுங்கோடு உடைய வாங்கி இரை நசைஇ பறிக்கும் அரை நாள் கங்குல் - கூனிய உடலையும் குறுமையான நடையையுமுடைய கரடியின் கூட்டமானது கறையான் செய்த சிவந்த நிலைப் புற்றின் மண் புனைந்த நெடிய சிகரம் உடைய இடந்து புற்றும் பழஞ் சோறாகிய இரையை நச்சி அப்புற்றினை அகழாநிற்கும் பாதியிராத்திரியிருளில் ; ஈன்றணி வயவுப் பிண பசித்தென ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு அட்டு மறப்புலி குழுமும் பனி இரும் சோலை எமியம் என்னாய் ஈங்கு வந்தோய் ஈங்கே செய்தனை - குட்டிகளை ஈன்ற அணுமையை யுடைமையால் வயவுப் பசியையுடைய பிணவு பசித்ததென்று, மின்னுகின்ற ஏந்திய மருப்பினையுடைய களிற்றினை அட்டு வலிய புலி முழங்கா நிற்கும் குளிர்ச்சிபொருந்திய இருண்ட சோலைக்கண்ணே 'யாம்

தம்மையன்றே !' என்று நினையாயாய், இங்கு வந்த நீ தீங்கினையே செய்தோயாகுவை; ஐகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

நாள் இடைப்படின் என் தோழி வாழாள் தோளிடை முயக்கம் நீயும் வெய்யை - ஒரு நாள் நீ வாராது இடைப்பட்டாலும் என் தோழியும் உயிர் வாழாள். அவள் தோளிடை முயக்கத்தினை நீயும் இடைவிடாது விரும்புவோயாயிராநின்றனை ; கழியக் காதலராயினும் சான்றோர் பழியொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகார் - மிக்க காதலையுடையராயினும் சான்றோர் பழியோடு கூடி வருகின்ற இன்பத்தினை விரும்பாராவர் ; ஆதலால், வரையின் வான்றோய் வெற்ப எவனோ - வரையொடு புகின் வானைத் தோய்கின்ற வெற்பனே என்ன குறை ?

கணம் கொலை இருக்கும் கறி இவர் சிலம்பின் மணப்பரும் காமம் புணர்ந்தமை அறியார் தொன்று இயல் மரபின் மன்றல் அயாப் பெண் மீநாள் ஒழுக்கம் யாம் கண்கொள நோக்கி இவள் புது நாண் ஒடுக்கம் நொதுமல் விருந்தினம் போல காண்குவம் - கூட்டமான கலைமான்கள் ஒலியைத் தாழ விடுக்கின்ற மிளகுக் கொடி வளர்ந்தேறுகின்ற மலைச்சாரலிலே கூடுதற்கரிய காமம் புணர்ந்தமையை அறியாராய், நின் இருமுதுகுரவரும் சான்றோரும் பழைமையாக நடந்து வரும் மரபின்படி கலியாணஞ் செய்தலை விரும்பி, மகட்பேசிப் பெண்ணைக் கொள்ளும் முறையை யாம் கண் கொள்ளப் பார்த்து, மணத்திடத்துப் புதியாள் போலும் இத்தலைவியது நாணோடு ஒடுங்கியிருக்கும் ஒடுக்கத்தை அயலேமும் புதியேமும் போல யாமும் காண்போம் என்று, இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சாற்காரம்படச் சொல்லி வரைவு கடாயினாள் என்க.

கூரல் எண்கு என்னும் பாடத்திற்கு உடம்பு வளைந்த எண்கு என்க. இருத்தல் - தாழ ஒலி விடுத்தல். பரிக்கும் என்னும் பாடத்திற்குப் புற்றினைச் சூழ்வாராநிற்கும் என்றும், கழியாக் காதலர் என்னும் பாடத்திற்கு நீங்காத காதலையுடையார் என்றும் பொருள் கொள்க

இழிந்த புற்றும்பழஞ்சோற்றை நச்சிய எண்கு சிதலையின் காப்பமைந்த செம்புற்றை உடைத்து, அகழ்ந்துகொண்டு அதனை உண்டாற்போல, இழிந்த களவொழுக்கத்தை நச்சிய நீயும் எம் தாயர் தன்னையரிழைத்த காப்பினை எல்லாம் சிதைத்து, என்னையும் நயப்பித்துக் கொண்டு தலைவியைப் புணர்ந்து சென்றாய் என்றனாம்.

தனக்குக் குட்டி யீன்று தன்னை மகிழ்வித்த தன் பிணவினுக்கு வயவினாலுண்டான பசியைத் தீர்த்தற்குக் களிற்றினை அட்டுப் புலியேறு முழங்கினாற்போல, நினக்குத் தோணலம் நல்கி மகிழ்வித்த நின் தலைவிக்கு நொதுமலர் வரைவு கேட்டலாலுண்டான தளர்ச்சியை நீக்கற்கு அவர் வரைவினை நீக்கி, நீ வரைந்துகொண்டு, நின் சுற்றத்துடன் ஆரவாரிப்பாயாக என்றாளாம்.

113. பாலை.

நன்று அல் காலையும் நட்பில் கோடார் சென்று வழிப்படூஉம் திரிபு இல் சூழ்ச்சியில் புன் தலை மடம் பிடி அகவுநர் பெருமகன் அமர் வீசு வண் மகிழ் அஃதை போற்றி காப்புக்கை நிறுத்த பல் வேல் கோசர் இளம் கள் கமழும் நெய்தலம்செறுவின் வளம் கெழு நன்னாடு அன்ன என் தோள் மணந்து அழுங்கல் மூதூர் அலர் எடுத்து அரற்ற நல்காது துறந்த காதலர் - கேடுற்ற காலத்தும் நட்பினரிடத்துக் கொண்ட நட்பிற் பிழையாராய், அவர் பாற் சென்று அவர் குறிப்பிலே படுகின்ற திரியாத அறிவினாலே, புல்லிய தலையையுடைய மடப்பிடியைக் கூத்தர் தலைவனுக்கு அமரிடத்துக் கொடுக்கும் வள்ளிய மதுவுண்டு மகிழ்தலையுடைய அஃதை என்பவனைப் பாதுகாத்துப் பின்னும் அவற்கு ஏதம் வாராது காவலானவிடத்து வைத்து நிறுவிய பல வேற்படைகளையுடைய கோசரது இளங்கள் மணவாநின்ற நெய்தலஞ்செறு வென்னும் வளங்கெழுமிய நல்ல நாடு போலும் என் தோளை மணந்து, இவ்வாரவாரமுடைய முதிய ஊர் அலரை மிகுத்துக் கூறவும் அருள் செய்யாது துறந்த நம் காதலர் என்க.

நட்பிற் கோடாராய், வழிப்படூஉம் திரிபில் சூழ்ச்சியிற் கோசர்; அஃதைப் போற்றிக் காப்புக்கை நிறுத்த கோசர் என்றியைக்க.

நெய்தலஞ்செறு வென்பது நெய்தலங்கானல் (புறம். 10, 203.) என்பது போல ஓர் ஊர் போலும். இந் நெய்தலஞ்செறுவினைத் தலைமையாகக் கொண்ட நாட்டினை நெய்தலஞ் செறுவினன்னாடு என்றார்.

எழாஅ பாணன் நன் நாட்டு உம்பர் நெறி செல் வம்பலர் கொன்ற தெவ்வர் எறிபடை கழீஇய சேய் அரி சில் நீர் அறு துறை அயிர் மணல் படு கரை போகி சேயர் என்றலின் சிறுமை உற்ற என் கையறு நெஞ்சத்து எவ்வம் நீங்க - போரில் முதுகிட்டார்மேற் போர்க்கெழாத பாணனது நல்ல நாட்டிற்கு அப்பாலுள்ள பாலை நில வழியோடு

செல்லும் அன்னியரைக் கொன்ற பகைவர் தாம் எறிந்த படைக்கலன் களைக் கழுவியதனாற் சிவந்த அரித்தொழுகுகின்ற சிலவாகிய நீரும் அற்றுப்போகின்ற துறைக்கண்ணேயுள்ள நுண் மணலையுடைய பெருங் கரையையுந் தாண்டி நெடுந் தூரத்தேயுள்ளார் என்று பலரும் கூற வினாலே நோயுற்ற என் செயலொழிந்த நெஞ்சத்திடத்துள்ள வருத்தம் நீங்குமாறு; அவர் வினை செய் மருங்கின் என் உயிர் செலீஇயர் - அவர் ஆள்வினை செய்யுமிடத்து என் உயிர் செல்வதாக; செல்லின், என்றும் அழாம் உறைதலும் உரியம் - எக்காலத்தும் அழாமல் உறைத லுக்கும் உரியேமாவேம் என்று, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொன்னாள் என்க.

பராரை அலங்கல் அம் சினை குடம்பை புல் என புலம் பெயர் மருங்கின் புள் எழுந்தாங்கு மெய் இவண் ஒழிய என் உயிர் போகி அவர் வினை செய் மருங்கிற் செலீஇயர் - பருத்த அரையிற் கிளைத்துள்ள அசைவியல்புடைய அழகிய கொம்பிடத்துள்ள கூடு புற்கென்ன வேற் றிடத்தே பெயருங் கூற்றிலேயுள்ள புள் எழுந்து போயதுபோல என் உடம்பு இவ்விடத்துத் தனித்து ஒழிய, என் உயிர் சென்று, என் தலைவர் வினைசெய்யு மிடத்துக்குப் போகக்கடவது என்றாள் என்க.

கால் பொரூஉம் மெலியா பாடு இன் நோன் அடியன் வன் சுரை பெய்த அல்கு வல்சியன் இகந்தனவாயினும் பகைவர் ஓம்பினர் உறையும் கூழ்கெழு குறும்பில் குவைஇமில் விடைய வேற்று ஆ இடம் பார்த்து ஒய்யும் பாணன் - காற்றோடு உறழ்ந்த மெலியாத ஒலியினிய வலிய அடியினானும், வலிய மூங்கிற் குழாயிற் பெய்த மிக்க உணவினானும், தன் நாட்டு எல்லையினைக் கடந்தனவாயினும் பகைவரைப் பரிகரித்தனராகி வீரர் உறையும் உணவுப் பொருள் மிக்க குறும்புகளிலுள்ள திரண்ட இமிலையுடைய விடையோடு பொருந்திய பகைப்புலத்து ஆநிரையை இடனோக்கிக் கவருவானுமாகிய பாணன் என்பான் என்க.

செருப்பிடைச் சிறு பரலோசை போல நெடிய ஓசையுடைய காலன் என்பார், 'பாடின் நோன் அடியன்' என்றார். பாட்டினோ னடியன் என்னும் பாடத்திற்கு, பாடு பொருந்திய வலிய அடியன் என்றுரைக்க.

'கால்பொரூஉ மெலியாப் பாடினோ னடிய
னல்கு வன்சுரைப் பெய்த வல்சிய
னிகந்தன வாயினு மிடம்பார்த்துப் பகைவ

ரோம்பின ருறையுங் கூழ்கெழு குறும்பிற்
குவையிமில் விடைய வேற்ரு வொய்யும்'

என்று காணப்படும் பாடங்கொண்டு இப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. கல்பொருஉம் என்னும் பாடத்திற்குக் கல்லை ஒக்கும் என்க. 'அகன்கு லஞ்சுவைப் பெய்த வல்சியர்' என்ற பாடத்திற்கு அகன் சுவை சூல் பெய்த வல்சியர் என்று மாறி, அகன்ற குழாயின்கண் சூல்போலப் பெய்த உணவினர் என்க. இத்தகைய இளையர் பலரோடு சென்று குறும்பில் விடைய வேற்ரு ஒய்யும் பாணன் என்றுரைக்க. சுவைப் பெய்த வல்சிய ராய், பகைவரை ஒம்பினராய் வீரர் உறையும் குறும்பில் இடம் பார்த்து ஆ ஒய்யும் பாணன் என்றியைத்தலுமாம். அல்குலஞ்சுவைப் பெய்த வல்சி என்னும் பாடத்திற்கு, மடியிலுள்ள அழகிய குழாயில் பெய்த வல்சி என்று உரைக்க. அகன் சுவை என்றது, உணவு மிகுதியாகக் கோடற்கும், அதனை எளிதிற் கையிட்டு எடுத்தற்கும் என்க. குறும்பு - சிற்றரண். குறும்புகள் தன் எல்லையை இகந்தனவாயினும், ஆண்டுள்ளார் பகைவரை ஒம்பினரா யிருப்பினும், அவ்விடத்துள்ள ஆனிரையை நோனடியனாகவும் அல்கு வல்சியனாகவும் சென்று இடம் பார்த்து ஒய்யும் பாணன் என்க. 'வலிமிகு முன்பிற் பாணன்' என்றும், 'பாணன் மல்லடு மார்பின் வலி' என்றும், 'வடாஅது பல்வேற் பாணன் நன் நாடு' என்றும் இந்நூலுள் பாராட்டப் பட்டுள்ளமையால், இவன் சிறந்த வலி படைத் தோனென்றும், இவன் நாடு தமிழ் நாட்டினுக்கு வடபால் உள்ளதென் றும், நன்மை வாய்ந்ததென்றும் அறியப்படும்.

கழை இரும் சுருணை கனி காழ் நெடு வேல் விழவு அயர்ந்தன்ன கொழும் பல் திற்றி பாணன் - செறிந்த கரிய வளைந்த பூணிடத்து நெய் கனிந்த தண்டையுடைய நெடிய வேலுக்கு விழாக் கொண்டாடினாற் போலக் கொழுவிய பலவாகிய இறைச்சியையுடைய பாணன் என்க.

வேல்விழா வென்பது 'தொடை விழா' (அகம். 187) என்பது போல ஒரு விழவு. சுருளுடைமையிற் பூணைச்சுருணை என்ருர். வேலையும் விழாவயர்ந்தாலன்னதிற் றியையும் உடைய பாணன் என்றுரைப்பினு மமையும். ஒம்புதல் - பரிகரித்தல். குறும்பில் ஒய்யும் - தன் குறும்பிற் குக் கவர்ந்துகொண்டு வரும் என்றலுமாம்.

114. முல்லை.

எல்ல தோழி கேளாய் வேலன் வெறி அயர் களத்து விரவுவீ சிறு பலதாஅய் உறைத்த ஈர் நறு புறவின் உரவு கதிர் மழுகிய கல் சேர்

ஞாயிறு அரவு நுங்கு மதியின் ஐயென மறையும் சிறு புன் மாலையும். அவர் உள்ளார் என நம் புலந்து - எல்லா, தோழி, கேட்பாயாக! வேலன் வெறியாட்டு அயர்கின்ற களத்திடம் போல ஒன்றாய்க் கலப்புற்ற சிறிய பலவாகிய பூக்கள் தாவி யுதிர்ந்த ஈரிய நறிய புறவிலே பரக்கும் கிரணங் கள் மழுக்கமடைந்த அத்தகிரி யடையும் ஞாயிறானது அரவால் விழுங்கப் பட்ட மதிபோல வியக்குமாறு மறைகின்ற சிறிய புல்லிய மாலைக் காலத்திலேயும் நம் தலைவர் நம்மை நினையாரோ எனச் சொல்லி நம் மொடு புலந்து என்க.

திருநகர் உறையும் அடங்கிய மாசில் கற்பின் அரி மதர் மழைக்கண் அமை புரை பணைத்தோள் அணங்கு சால் அரிவையை எவ்வம் நீங்கக் காண்குவம் நூலறி வலவ பொலம் படை கலி மா பூண்ட தேர் உவக்காண் மூதூர் கடவுமதி - ஐசுவரியம் மிக்க தனது மாளிகையின் கண்ணே உறைகின்ற அடங்கிய மாசில்லாத கற்பினையும் அரிபரந்த மதர்த்த குளிர்ந்த கண்ணினையும் மூங்கிலை ஒத்துப் பருத்த தோளினையு முடைய அருந்ததியின் சிறப்பெல்லா மமைந்த எம் தலைவியை வருத்தமெல்லாம் நீங்கக் காண்பேம் அசுவ ஹிருதய நூல் வல்ல பாக! பொன்னாலாகிய பல்லணத்தையுடைய மனஞ் செருக்கிய குதிரை பூண்ட தேரை ஊங்கேயுள்ள மூதூர்க்குக் கடவுவாயாக என்று வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொன்னான் என்க.

எவ்வம், அரிவையது எவ்வமும் எம் எவ்வமும் ஆம்.

நெடுங் கொடி நுடங்கும் வான் தோய் புரிசை யாமம் கொள்பவர் நாட்டிய நளி சுடர் வானக மீனின் விளங்கித் தோன்றும் அருங்கடிக் காப்பின் அஞ்சுவரு மூதூர் - நெடிய கொடி யசையும் வானையளாவிய மதிலிலே யாமந்தோறும் காவல் முறை கொள்பவர் நாட்டிய ஒளிசெறிந்த விளக்கமானது வானத்திடத்து மீன்போல விளங்கித் தோன்றாநிற்கும் அணுகவரிய சிறந்த காவலமைந்த அச்சம் வருகின்ற முதிய ஊர் என்க.

வேலன் வெறியயர் களம் போலும் விரவு வீ தாஅய் உறைத்த புறவு என்க. எனச் சொல்லி என்று ஒரு சொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. 'கேளாயெல்ல' என்பது முதலாக 'உள்ளாரவரென' வென்பது ஈறாக நின்ற சொற்கள் தலைவி கூற்று. அதனைத் தலைமகன் கொண்டு கூறி னான் என்க.

அணங்கு, அருந்ததி; தெய்வப் பெண்ணுமாம். அசுவ ஹிருதய நூலாவது - குதிரையின் மனத்தை அறிந்து அதனை விரையக் கடாவ

வல்ல மந்திரம். கடி, ஈண்டுச் சிறப்பினை யுணர்த்திற்று. உவக்காண் - ஊங்கே. ஒட்டி நின்ற இடைச் சொல். (குறள். 1185.)

115. பாலை.

அழியா விழவின் அஞ்சுவரு மூதூர் பழியிலராயினும் பலர் புறம் கூறும் அம்பல் ஒழுக்கமும் ஆகிய வெம் சொல் சேரியம் பெண்டிர் என்னினும் எள்ளுக நுண் பூண் எருமை குடநாட்ட அன்ன என் ஆய் நலம் தொலையினும் தொலைக - அழியாத விழவினையுடையதும் பகைவர்க்கு அச்சம் விளைப்பதுமான இம்மூதூரின்கண்ணுள்ள பழியற்றவராயினும் பலரையும் புறங்கூறுகின்ற அம்பல் ஒழுக்கமுடைமையோடு வெஞ் சொல்லையுஞ் சொல்லும் சேரிப் பெண்டிர் என்னை எள்ளினும் எள்ளுக; நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த ஆபரணங்களையுடைய எருமை என்பானது குடநாட்டின் நலன் போலும் என்னுடைய ஆராய்ந்த நலன் தொலையினும் தொலைக என்க.

நாட்டின் நலன் அதனை உற்றார்க்குப் பயன்படல் போலப் பொற்றொடி மகளிரின் நலன் அவரை உற்ற தலைமகற்கு உதவலின், 'நாட்டன்ன நலன்' என்றாள். இவ்வாறே கீழ் வந்தனவற்றிற்கும் மேல் வருவனவற்றிற்கும் உரைத்துக் கொள்க. அம்பல் ஒழுக்கமாவது - அம்பலைக் கூறும் ஒழுக்கம்; மூதூர்ச் சேரிப் பெண்டிர் என்றியைக்க.

நன்னர் ஆய் கவின் தொலைய சேய் நாட்டு நம் நீத்து உறையும் நர் காதலர் பொருட்பிணி கூடாமையின் நீடியோர் என்றும் நோயிலராக - நன்மை வாய்ந்த ஆய்ந்த என் அழகு கெடுமாறு சேய்மைக்கணுள்ள நாட்டிலே சென்று நம்மை நீத்து உறையும் நம் காதலர் பொருட்கூட்டம் கூடாமையினாலே மீள்வேமென்று குறித்த காலத்து மீளாது நீட்டித் தவரேயாயினும், நோயிலராகுக என்று, பிரிவிடை வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள் என்க. பொருட் பிணி - பொருளைப் பிணித்தல்; கூட்டுதல்.

செருவில் வீழ்ந்த வாய் வாள் எவ்வி முன் பாணர் பரித்து இடூஉ பழிச்சிய கைதொழு மரபின் வள் உயிர் வணர் மருப்பு அன்ன ஒள் இணர் சுடர் பூ கொன்றை ஊழ் உறு விளை நெற்று அறை மிசை தாஅம் அத்த நீளிடை - செருவிடை வீழ்ந்த தப்பாத வாட் படையை உடைய எவ்வி என்பானுக்கெதிரில் பாணர் ஒடித்துப் போகட்டுப் பராவிய கையாற்றொழும் மரபினையுடைய வளவிய ஒலியையுடைய வளைந்த

யாழின் மருப்புப் போன்ற ஒள்ளிய இணரையும் விளக்கம்போலும் பூவையுமுடைய கொன்றையின் முறையுற்று முற்றிய நெற்று கற்பாறை மிசையே தாவி யுதிரும் சுரத்தின் நீண்ட வழியிலேயுள்ள என்க.

வாய் வாள் எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் என்றாரேனும், செருவில் வீழ்ந்த வாய் வாள் எவ்வி என்பது கருத்தாகக் கொள்க. பாணர் யாழ் மருப்பினை முறித்தது, எவ்வியின் சாக்காட்டிற்குப் பிறகு தாம் யாழினாற் பயன் கோடலரிதென்று அவர் கையறுதலின்.

பிறை மருள் வான் கோட்டு அண்ணல் யானைச் சினம் மிக்க முன்பின் வாமான் அஞ்சி இனம் கொண்டு ஒளிக்கும் அஞ்சுவரு கவலை சேய்நாடு - பிறையை ஒக்கும் வெளிய கோட்டையும் தலைமையையுமுடைய யானையையும், சினம் மிக்க வலிமையையும், தாவிச் செல்லுந் தலையுடைய குதிரையையுமுடைய அஞ்சி என்பான் தான் வென்று கொண்ட ஆன் இனத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு ஒளிக்கும் அச்சம் வருகின்ற கவர்த்த வழியையுடைய சேய் நாட்டிலே என்க.

'செல்பரிக் குதிரைப் பல்வேல் எழினி,............மறவர்............ மகிழின் முனைகடந்து,.........வீங்கு மென்சுமைய வெற்றினந் தரூஉம், முனைதலை திறந்த வேனிற், பனைதலை மணந்த பல்லிநர்' எனக் கிளந்த 105ஆம் பாடலாலும்' இவ்வஞ்சி வேற்று நாட்டிற் சென்று ஆனிரை கவர்ந்த செய்தி அறியப்படும். எழினி என்பது அஞ்சி அதிகமானுக்கு ஒரு பெயர். (புறம். 158). 'கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி' (புறம். 206) என்பதும் இவன் விரைந்த செலவையுடைய குதிரையை யுடையனாயிருந்தமையைப் புலப்படுத்தும். 'மடவர் மகிழ்துணை நெடுமான் அஞ்சி, இல்லிறைச் செரீஇய ஞெலிகோல் போலத், தோன்றா திருக்கவும் வல்லன் மற்றதன், கான்றுபடு கனையெரி போலத் தோன்றவும் வல்லன்றான் தோன்றுங் காலே' என்ற 315 ஆம் புறப்பாட்டால் இவ் அஞ்சி ஒளித்ததும் வெளிப்பட்டிருந்ததும் அவன் ஆனிரை வென்று கொண்ட காலத்துப்போலும் என ஊகித்தலாகும்.

இனி, 'யானை சினமிகு முன்பின் வயமான் அஞ்சி........ ஒளிக்கும்' என்பது பாடமாயின், யானையானது சிங்கத்தை அஞ்சித் தன் இனத்தைக்கொண்டு ஒளிக்கும் என்க.

இவ்வுரைக்குச் சிங்கத்தின் அச்சமொழிய யானையானது தன் இனத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்று காத்தாற்போல, சேரிபெண்டிரது

அம்பலச்சம் ஒழிய எம்மைத் தலைவர் உடன்கொண்டு சென்று காத்தற்குரியார் என்பது உள்ளுறையாகக் கொள்க.

அம்பல் ஒழுக்கச் சேரிப் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக, என் நலம் தொலையினும் தொலைக, கொன்றை நெற்றுத் தாஅம் அத்த நீளிடையிலேயுள்ள அஞ்சுவரு கவலையையுடைய சேய் நாட்டின்கண் பொருட்பிணிக் கூடாமையின் நீடியோராய் நம் நீத்து உறையும் காதலர் என்றும் நோயிலராக என்றானென்க.

116. மருதம்.

எரி அகைந்தன்ன தாமரை இடை இடை செந்நெல் கால் அரிந்து குவித்த வினைஞர் கட்கொண்டு மறுகும் சாகாடு அளற்று உறின் ஆய் கரும்பு அடுக்கும பாய் புனல் ஊர பெரிய நாணிலை மன்ற நீயே - தீயானது கப்பு விட்டாலொக்கும் தாமரையின் இடை இடையே செந்நெற்றாளை அரிந்து போகட்டுக் குவித்த நெல் விளைக்கும் உழுநர் கள்ளைக்கொண்டு போகும் வண்டி சேற்றிலே புதையுமாகில் அதன் ஆழ்ச்சியைப் பரிகரித்தற்கு ஆராய்ந்தெடுத்த கரும்பினை அவ்வண்டியின் காலின் கீழே அடுக்குகின்ற பாயும் புனலையுடைய ஊரனே! நீ மிகவும் தெளிவாக நாணில்லாதவனையாளுய்! என்க.

பொரி என புன்கு அவிழ் அகல் துறை பொலிய ஒள் நுதல் நறு மலர் காண் வரும் குறு பல் கூந்தல் மாழை நோக்கின் காழ் இயல் வனம் முலை எஃகுடை எழில் நலத்து ஒருத்தியொடு நெருநை வைகு புனல் அயர்ந்தனை என்ப - நெற்பொரி போலும் புன்கு மலர்கின்ற அகன்ற யாற்றின் துறை பொலிய ஒள்ளிய நுதலையும் நறிய மலர் வேய்ந்த காண்டற்கினிய குறிய பலவாகிய கூந்தலையும், செருக்கிய நோக்கையும், முத்துவடம் அசையும் அழகிய முலையையும் கூரிய எழுச்சி யழகையுமுடைய ஒரு பரத்தையொடு இடையறாது ஒழுகும் புனலிலே நீர் விளையாடினாய் என்றுநின்றார்கள் என்க. எழில் நலம் - யௌவன போகமுமாம்.

என் நலத்து ஒருத்தியொடு என்னும் பாடத்திற்கு என்போலும் நலத்தினையுடைய ஒருத்தியொடு என்க. இஃது உவமைகருதாது, வன்மையுரை தோன்ற நின்றது. எம்மைப் போலும் பொதுமகள் ஒருத்தி என அவளை இழித்துக் கூறியவாறுமாம்.

அது பொய் புறம் பொதிந்து யாம் கரப்பவும் கையிகந்து - அதைப் பொய்யெனப் புறத்தே மூடி யாம் மறைக்கவும் எம் செயலைக் கடந்து;

மலர் தார் மை அணி யானை மறப்போர் செழியன் பொய்யா விழவின் கூடல் பறந்தலை உடன் இயைந்து எழுந்த இரு பெரு வேந்தர் கடல் மருள் பெரு படை கலங்க தாக்கி இரங்கு இசை முரசம் ஒழிய அவர் பரந்து ஓடு புறம் கண்ட ஞான்றை ஆடு கொள் வியல் களத்து ஆர்ப்பினும் பெரிது அலர் தானே ஆகின்று - விரிந்த பூமாலையையும் அஞ்சனமணிந்த யானையையும் வலிய போரையும் உடைய நெடுஞ் செழியன் என்பான் தவிராத விழாவினையுடைய கூடற் பறந்தலையிலே தன் மீது சேர்ந்தியைந்து போர்க்கெழுந்த சேர பாண்டியர் என்னும் இருபெரு வேந்தரது கடலை ஒக்கும் பெரும் படை கலங்குமாறு தாக்கி, மிக்க ஒலியையுடைய அவரது வீர முரசம் அவரிடத்தினின்றுமொழியு மாறு அவர் நாற்புறமும் சிதறி ஓடின புறத்தைக் கண்டவன்று வெற்றி யைக் கொண்ட பெரிய களத்துள்ள வீரர் ஆர்த்த ஆர்ப்பினுங் காட்டிற் பெரிதாக அலர் தானுகவே ஆயிற்று என்று, தோழி தலைமகனை வாயின் மறுத்தாள் என்க.

இரங்கிசை முரசம் ஒருபொருட்பன்மொழி. களம், ஆகுபெயரால் அதன்கண்ணுள்ள வீரர்க்காயிற்று.

மாழை - செருக்கு ; காழ் - முத்து வடம். எஃகு - கூர்மை. எழிலாவது வளர்ந்தமைந்த பருவத்தும் இது வளர்ந்து மாறியதன்றி இன்னும் வளருமென்பதுபோன்று காட்டுதல். வைகு புனல் - இடை யறாத ஒழுக்குடைய புனல்; வைகார்ப்பு என்பது போல. அஞ்சனத்தை யானையின் மத்தகத்தில் அணிதல் மரபாதலின், 'மையணி யானை' எனப் பட்டது. 'மையணி மதயானை மத்தக வகலல்குல்' (சிந். 2434)

சேற்றிலூற்ற கள் நிறைந்த சாகாட்டின் எவ்வதத்தினைத் தீர்த்தற்கு அதன் காலில் ஆய்ந்த கரும்பினை அடுக்கிச் சிதைத்தாற்போல நின் பாண னால் மயக்குறுத்தப்பட்ட இழிந்த குண நிறைந்த பரத்தையது காம நோயினைத் தீர்த்தற்கு அவளுக்குத் தாழ்ந்தாளாகத் தலைவியைச் செய்து அவளது சிறந்த நலத்தினைச் சிதைத்து ஒழுகுவான் என்றவாறு.

117. பாலை.

மௌவலொடு மலர்ந்த மா குரல் நொச்சியும் அ வரி அல்குல் ஆயமும் உள்ளாள் சாந்து உளர் வணர் குரல் வாரி வகை வகுத்து யான் போது துணைப்பத் தகரம் மண்ணாள் எதிலன் பொய்ம்மொழி நம்பி ஏா வினை வளம் கெழு திருநகர் புலம்பப் போகி-மௌவற் பூவோடு மலர்ந்த

கரிய கொத்தினையுடைய நொச்சியையும் அழகிய வரிபொருந்திய அல்குலை யுடைய ஆயத்தையும் நினையாளாகி, சாந்தொடு கோதும் நெறித்த மயிர்க் கற்றையை வாரி வகை வகையாக வகுத்து யான் போதுபெய்யவும் அதற்கு உடன்பட்டுத் தகரத்தினைப் பூசாதாளாகி, அன்னியனொருவனுடைய பொய்ம் மொழியை விரும்பி, அழகிய சித்திரத் தொழிலமைந்த வளங் கெழுமிய தன் செல்வமிக்க மாளிகை தனித்தொழியத் துறந்துபோய்; வெரு வரு கவலை யாங்கண் அருள் வர கரும் கால் ஓமை ஏறி வெண்தலைப் பருந்து பெடை பயிரும் பாழ் நாட்டு ஆங்கண் பொலம் தொடி தெளிர்ப்ப வீசி சேவடி சிலம்பு நக இயலிச் சென்ற என் மகட்கு - வெருவத்தக்க கவலையிடத்தே கேட்டார்க்கு அருள்வருவ்வண்ணம் கரிய காலையுடைய ஓமைமீதேறியிருந்து வெண்டலைப் பருந்து தன் பெடையினை யழையா நிற்கும் பாழான நாட்டிடத்தே தன் பொற்றொடி ஒலிப்ப வீசியும் சேவடியிலுள்ள சிலம்பு விளங்க உலாவியும் சென்ற என் மகளுக்கு என்க.

தன்னோர் அன்ன தகை வெம் காதலன் பின்னுவிட - தன்னையே ஒத்த தகைமையையுடைய விரும்பிய காதலன் பின்னுதலைச் செய்ய; வாணன் சிறுகுடி வடாஅது கான் யாற்று அறல் போன்று (வணர் குரல்) தாழ்ந்தன கொல் - வாணன் சிறுகுடிக்கு வடபா லுள்ளதான கான்யாற்று அறல் போன்று நெறித்த மயிர்க்கற்றையானவை தாழ்ந்தன போலும் என்று, மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொன்னாள் என்க.

தன்னோடு ஒப்பாவது: பிறப்பு, ஒழுக்கம், ஆண்மை, பிராயம், உருவு, அன்பு, நிறை, அருள், அறிவு, செல்வம் என்ற பத்து வகை யாலும் என்க.

நெடு கால் மாஅத்து ஊழ் உறு வெண் பழம் கொடு தாள் யாமை பார்ப்பொடு கவரும் பொய்கை சூழ்ந்த பொய்யா யாணர் வாணன் சிறு குடி வடாஅது தீ நீர் கான்யாற்று அவிர் அறல் போன்று சிறுபுறம் புதைய நெறிபு தாழ்ந்தன கொல் - நெடிய காலையுடைய மாமரத்திலே செவ்வி யழிந்து உதிர்ந்த சுவையற்ற பழத்தை வளைந்த காலையுடைய யாமையானது தன் பார்ப்பொடு கவராநிற்கும் பொய்கை சூழ்ந்த பொய் யாத புதுவருவாயை யுடைய வாணன் என்பானுடைய சிறுகுடி என்னு மூருக்கு வடபாலுளதாகிய தீவிய நீரையுடைய கான்யாற்றிடத்து அவிரும் அறல் போன்று புறங்கழுத்து மறைய (வணர்குரல்) நெறிப்புப் பட்டுத் தாழ்ந்தனவோ என்க.

வணர் குரல், நெறித்த மயிர்க்கற்றை. உளர்தல் - கோதுதல். சிறுபுறம் - புறங்கழுத்து. ஊழ்த்தல் - செவ்வி யழிதல். இஃது ஊழ் என முதனிலை மாத்திரையாய் நின்றது.

நொச்சியும் ஆயமும் உள்ளாளாய் வணர் குரல் யான் போது துணைப்பத் தகரம் மண்ணுளாய் எதிலன் பொய்ம்மொழி நம்பித் திரு நகர் புலம்பப் போகிப் பாழ் நாட்டாங்கண் இயலிச் சென்ற என் மகட்குக் காதலன் பின்னுவிட வணர் குரல் கான் யாற்று அறல் போன்று நெறிபு தாழ்ந்தன கொல் என்றியைக்க.

மா அத்துப் பழம் யாமை பார்ப்பொடு கவரும் பொய்கை சூழ்ந்த வாணன் சிறுகுடி வடாஅது கான்யாறு என்க. அவ்யாற்றின் அறல் போன்று வணர் குரல் நெறிப்புப்பட்டுத் தாழ்ந்தனகொல் என்க.

முற்றாத பருவத்து வெம்பி வெளுத்த மாங்கனியை யாமை கவர்ந் தேகிப் பார்ப்பினொடு உண்டாற்போல,முதுக்குறையும் பருவத்தளல்லாத என் பேதையான மகளைத் தலைமகன் கவர்ந்து சென்று இல்லறம் நிகழ்த்தித் தன் சுற்றத்தினைப் புறந்தராநிற்பன்கொல் என்று, செவிலி தன் மகளது பருவம் நினைந்து கவன்றுளாம்.

நொச்சி, மல்லிகை விசேடம்; தெளிர்த்தல் - ஒலித்தல்; ''வீங்கு தோள், தெளிர்த்த வொள்வளை'' (சிந். 1330) என்பதும் காண்க.

118. குறிஞ்சி.

கறங்கு வெள் அருவிய பிறங்கு மலைக் கவாஅன் தேம் கமழ் இணர வேங்கை சூடி பெண்டிரொடு விரைஇ மறுகில் தொண்டகப் பறைச்சீர் தூங்கும் சிறு குடி பாக்கத்து இயல் முருகு ஒப்பினை வயம் நாய் பிற்பட பகல் வரில் கௌவை அஞ்சுதும் - ஒலிக்கும் வெளிய அருவியையுடைய ஓங்கியமலைச்சாரலிலே தேன்கமழ்கின்ற கொத்தையுடையவேங்கையைச் சூடிப் பெண்டிரொடு கலந்து ஆடவர் வீதியிற் றொண்டகப் பறையின் தாளத்தே ஆடுகின்ற சிறுகுடிப் பாக்கத்தின்கண்ணே இயங்காநிற்கும் ஒரு முருகனை ஒப்பையாய் வலிய உன் நாய் பின்னேவரப் பகற்போதில் நீ வருவையானால் அலருக்கு அஞ்சாநின்றேம் என்க.

தொண்டகப்பறை யாவது குறிஞ்சிநிலத்து மாக்கட்குரிய ஒரு சிறு பறை. ஆடவர் வேங்கை சூடிப் பெண்டிரொடு விரைஇத் தொண்டகப்

பறைச் சீர் தூங்கும் சிறுகுடிப் பாக்கம் என்க. பிறங்குதல் - உயர்தல்.

பாக்கமென்றது நெய்தல் நிலத்து ஊர்க்கேயன்றிக், 'கட்கொண்டிக் குடிப் பாக்கத்து, நற்கொற்கை' (மதுரை. 137-138) என்று, ஒரோவழி அரசனிருப்புக்கும் பெயராய் வந்தமை போல, ஈண்டுக் குறிஞ்சி நிலத்து ஊர்க்குப்பெயராய்வந்தது. 'சிலம்படைந்தபாக்கமெய்தி' என்பதுங்காண்க.

கன்றொடு விரைஇய இரு பிடி கயவாய் பெருகை யானை கோள் பிழைத்து இகல் கொள இரீஇய அடுபுலி வழங்கும் ஆர் இருள் நடுநாள் தனியை வருதல் அதனினும் அஞ்சுதும் - கன்றோடு கலந்திருந்த கரிய பிடியோடு கூடிய பெரிய வாயையும் பெரிய கையையுமுடைய யானையைக் கொள்ளுதலிற் பிழைத்ததனால் மாறுபாடு கொண்டு, அதனை வெளியில் இயங்கவொட்டாது ஓரிடத்தே குழுமி இருக்கும்படிசெய்த அடுகின்ற புலி சஞ்சரிக்கும் நிறைந்த இருளையுடைய பாதி யிராத்திரியில் தனியனாகி வருதலை அவ்வலரினுங்காட்டில் மிகுதியாக அஞ்சாநின்றோம் என்க. கயவாய் - பெரிய வாய்.

புலியின் அச்சத்தால் யானை வெளியில் இயங்காது தன்னிடத்தே ஒடுங்கியிருத்தலின், யானைக் கோட்பிழைத்து இகல்கொள இரீஇய அடு புலி என்றார். சிங்கம் புலி முதலியவற்றிற்கு அஞ்சி யானைகள் இரவில் வெளிப்படாது ஓரிடத்துக் குழுமி இருக்குமென்பதனைக் 'களிறு வெரீஇ அரியாளி குழீஇ வழங்காக் கழிகட்டிரவு' என்பதனாலும் அறிக. (கோவையார் 255.)

பல் நாள் புணர் குறி செய்த புலர் குரல் ஏனல் கிளி கடி பாடலும் ஒழிந்தனள் என் ஆகுவள் கொல் அளியள் நின் அளி அலது இலள் - பலநாளும் புணர்தற்குச் செய்த குறியிடமான முற்றிய கதிரையுடைய ஏனற்புனத்து ஏனலைக் கவர வரும் கிளியை ஓட்டும் பாடலைப் பாடுதலும் ஒழிந்தனள், என்ன ஆகுவளோ? என் தோழி இரங்கத்தக்காள்! நினது அருளையன்றி இனிப் பிறிதொன்றும் இல்லாதவளாயினாள் என்று, செறிப்பு அறிவுறீஇ இரவும் பகலும் வாரலென்று தோழி வரைவு கடாஅயினாள் என்க. ஏனல் அதனையுடைய புனத்திற்கு ஆகுபெயர்.

ஏனல் முற்றித் தினைப்புனம் அறுத்துத் தலைவி இற்செறிப்புண்டாளாதலால், இரவுக் குறியிடத்து வருதலொழிந்தனளேயன்றிப் பகற் புணர்ச்சிக்குச் செய்த குறியாகிய கிளி கடி பாடலும் ஒழிந்தனள் என்றுரைப்பினுமாம்.

அடுபுலியேயாயினும், யானையைக் கொள்ளும் முறையிற் பிழைத்து அதனை இரீஇயினாற் போல, நீ அறிவாற்றலுடையையேயாயினும், வரைந்து கொள்ளும் முறையிற் பிழைத்துத் தலைவியை இற்செறிப் புண்ணச் செய்தனை என்றவாறு.

119. பாலை.

அவர் வரைவு நன்று என்னாது அகலினும், இவள் நுதலும் தோளும் திதலை அல்குலும் வண்ணமும் வனப்பும் வரியும் வாட வருந்துவள் என திருந்துபு நோக்கி மை தோய் சிமைய மலை முதல் ஆறு தாமே தணி அமர் அழுவம் தம்மொடு துணைப்ப துணிகுவர் கொல்லோ - நம் தலைவர் வரைதல் நன்று என்னுமல் அகல்வாராயினும், இத்தலைவியது நுதலும் தோளும் திதலை பொருந்திய அல்குலும் இயற்கை யழகும் செயற்கை யழகும் செவ்வரியும் வாட வருந்துவளே என்று திருத்தமாக ஆராய்ந்து, மேகந் தவழ்கின்ற சிகரத்தையுடைய மலையிடத்து வழியிலே தாமே சென்று பகை தணிவிக்கும் போர்க்களப் பரப்பிலே தம்மொடு யாம் துணையாகச் சேர்ந்து போகும்படி நிச்சயிப்பரோ? என்று, செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள் என்க.

இது பகைதணி வினையின்கண் அரசன் பிரிந்த பிரிவு; என்னை? உரஞ் சிறந்து வேலொடு தணி அமர் அழுவம் சென்றான் என்றாராகலின்.

ஆறுசெல் மாக்கள் அறுத்த பிரண்டை ஏறு பெறு பாம்பின் பை துணி கடுப்ப நெறி அயல் வறிது திரங்கும் அத்தம் உமண் சாத்து இறந்த ஒழி கல் அடுப்பின் நோன் சிலை மழவர் வெறி கொள ஊன் புழுக்கு அயரும் சுரம் வழக்கற்றது என்னாது உரம் சிறந்து ஐது இலங்கு அகல் இலை உருவின் நெய்தல் தொடை அமை பீலி பொலிந்த கடிகை மடை அமை திண் சுரை மாகாழ் வேலொடு தணி அமர் அழுவம் தம் மொடு துணைப்ப துணிகுவர் கொல்லோ - வழியே போகும் மாக்கள் அறுத்துப் போகட்ட பிரண்டைக் கொடியானது இடியேறு பெற்று நலிந்த பாம்பின் பசிய துணிக்கைபோல நெறியின் பக்கத்தே பயன் கோடலின்றியே திரங்காநிற்கும் அத்தத்திலே உப்பு வாணிகர் விட் டொழித்த கல் அடுப்பிலே வலிய வில்லையுடைய மழவர் வெறி நாற்ற முண்டாக ஊன் புழுக்கினை வேவித்து உண்டு மகிழும் சுரனானது மக்களால் போக்கொழிந்ததென்னுமல், உள்ளம் செருக்கி, கூர்மையாக இலங்குகின்ற அகன்ற இலையிடத்து அழகுடைய நெய்தலின் மாலை

யோடமைந்த மயிற்பீலியாற் பொலிந்த காம்பையும், மூட்டுவாயமைந்த திண்ணிய குழாயையும், கரிய தண்டையுமுடைய வேலோடு சென்று இருபெரு வேந்தர் பொரும் அமரைத் தணிவிக்கும் போர்க்களப் பரப்பிலே தம்மோடு யாமும் துணைப்பட்டுச் செல்லுமாறு நிச்சயிப்பரோ என்க.

'தாமே' என்புழி நின்ற ஏகாரம் தம்மையொழியப் பிறராற் றணிவித்தலது அருமை தோற்றி நின்றதாதலின், பிரிநிலைக்கண் வந்தது. தாமே துணிகுவர் கொல்லோ என்றியைத்துப் பிறர் கூறாது தாமாகவே துணிகுவரோ என்றலுமாம். தாமே திருந்தடி நோக்கித் துணைப்பத் துணிகுவர் கொல்லோ என்று இயைப்பினுமமையும்.

ஒண்சிலை மறவர் என்னும் பாடத்திற்கு ஒள்ளிய சிலையையுடைய மறவர் என்க. சிலை, ஒரு மரமுமாம். தணி அமர் அழுவம் தம்மொடு துணைப்ப என்னும் பாடத்திற்கு தனியாக விரும்பிச் செல்லும் அழுவத்திற் றம்க்குத் துணையாக என்க. அமர்தல் - விரும்புதல்.

துனிகொள மறப்புலி உழந்த வசி படு சென்னி உறு நோய் வருத்தமொடு உணீஇய மண்டி படி முழம் ஊன்றிய நெடு நல் யானை கைத் தோய்த்து உயிர்க்கும் வறும் சுனை மலை முதல் ஆறு - வெறுப்புக்கொள்ள வலிய புலியோடு பொருதுழந்ததனால் தழும்பு பட்ட சென்னியில் உற்ற நோயால் உண்டான வருத்தமொடு நீர் உண்ண விரும்பி, நிலத்தொடு படியுமாறு முழந்தாளை ஊன்றிய நெடிய நல்ல யானையானது நுதிக்கை யைத் தோய்த்து நீரின்மையிற் கதறும் வறிய சுனையையுடைய மலையிடத்து வழி என்க.

வேலுக்கு மாலை சூட்டலும் பீலி யணிதலும் மணியாத்தலும் மரபு.

ஆறு செல்லும் மாக்களால் அறுததுப் போகடப்பட்டுப் பிரண்டை வறிதே திரங்குவது போலத் தலைவராற் றுறக்கப்பட்டு எம் அழகு பயன் படலின்றியே கழியாநின்றது என்றாளாம்.

சாத்தராற் றுறக்கப்பட்ட கல்லடுப்பு மழவர்க்கு ஊன் புழுக்கயர்ந்து மகிழற்குக் கருவியானாற் போலத் தலைவராற் றுறக்கப்பட்ட யாம் அம்பற் பெண்டிற்கு அலர் தூற்றி மகிழற்கு இலக்கானேம் என்றாளாம்.

புலியோடுழந்து வடுப்பட்டு வருந்திய யானை நீருண்ணச் சுனை யிடத்து முழமூன்றிக் கையைத் தோய்த்தும் நீர் பெறாது துயிர்த்தாற்போல,

அன்னையின் கொடுஞ் சொல்லாலும், அம்பற் பெண்டிரின் அலரானும் நெஞ்சு புண்ணுற்ற யாம் அந்நோய் தீர வரையுமாறு தலைமகன் கழல் களைப் பணிந்து வேண்டியும் அருள்பெறாமல் உயிர்க்கின்றோம் என்றாளாம்.

120. நெய்தல்.

நெடுவேள் மார்பின் ஆரம்போல செவ்வானம் வாய் தீண்டி மீன் அருந்தும் பை கால் கொக்கினம் நிரை பறை உகப்ப எல்லை பைப்பய கழிப்பி குடவயிற் கல் சேர்ந்தன்று பல் கதிர் ஞாயிறு - முருகன் மார் பிலே கிடந்த முத்து வடம் போலச் செவ்வானத்திடத்தைப் பொருந்தி மீனை யருந்தும் பசிய காலையுடைய கொக்கின் கூட்டம் வரிசையாகப் பறந்துயரச் செல்லப் பகலை மெல்ல மெல்லக் கழித்து, அத்தகிரியை யடைந்தது பல கதிர்களையுமுடைய ஞாயிறு ; பெரு நாண் அணிந்த சிறு மென் சாயல் இவள் மாண் நலம் சிதைய ஏங்கி மதர் எழில் மழை கண் கலுழ ஆனாது அழல் தொடங்கினள் பெரும - பெரிய நாணத்தை அணிந்த சிறிய மெத்தென்ற சாயலையுடைய இவள் தனது மாண்ட நலம் கெட ஏங்கி மதர்த்த அழகிய குளிர்ந்த கண் கலங்க அழுதலைத் தொடங்கினாள் பெருமானே !

அதனால், கழி சுறா எறிந்த புள் தாள் அத்திரி நெடு நீர் இரு கழி பரி மெலிந்து வல்வில் இளையரொடு எல்லி செல்லாது பெண்ணை ஓங்கிய வெண் மணல் படப்பை அன்றில் அகவும் ஆங்கண் சிறுகுரல் நெய்தல் எம் பெரு கழி நாடு சேர்ந்தனை அசைஇ செலினே சிதைகுவது உண்டோ - கழியிடத்துள்ள சுறாப் பாய்ந்ததனாலே புண்ணுற்ற தாளையுடைய கோவேறு கழுதையானது நெடிய நீர்மையினையுடைய கரிய கழியிடத்துச் செலவு மெலிந்ததனால் வலிய வில்லையுடைய இளையரொடு நீ இரவிலே செல்லாமல், பனை வளர்ந்தோங்கிய வெள்ளிய மணற் சோலையிலே அன்றில் தன் பேடையை அழைக்கும் அவ்விடத்தே சிறிய கொத்தான நெய்தல் மலரையுடைய வெம்முடைய பெரிய கழி சூழ்ந்த நாட்டினையடைந்து இளைப்பாறிப் போனால் கெடுவது யாதாயினும் உண்டோ? என்று, தோழி பகற்குறிக்கட் டலைமகளை இடத்துய்த்து வந்து தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று சொன்னாள் என்க.

ஞாயிறு குடவயிற் கல்சேர்ந்ததனாலும் ; இவள் கண் கலுழ அழல் தொடங்கினளாதலாலும் பெருமானே ! நீ ஊர்ந்து வந்த அத்திரி பரி மெலிந்ததனாலும், நின் இளையரொடு நீ இரவிலே நின்னூர்க்குச

செல்லாமல் எம் கழி நாட்டுச் சேர்ந்தனை அசைஇச் செலின் சிதைகுவ துண்டோ என்று தோழி தலைவியது வருத்தம் பற்றித் தலைமகனுக்குச் சொன்னாள் என்க.

சிவந்த வானத்தை நெடுவேளின் மேனிக்கும் வரிசையாகப் பறந்து செல்லும் கொக்கினத்தை முத்தாரத்திற்கும் உவமையாகக் கொண்டு, அவ்வானத்தை ஒட்டிப் பறந்து செல்லும் கொக்கின் கூட்டத்தினை நெடுவேளின் மார்பிடத்துத் துயலு முத்தாரம்போலு மென்று கூறினார் என்க.

மெலிந்தென்னும் செய்தெனெச்சம் செயவென்னெச்சப் பொருளில் வந்து காரணப் பொருட்டாயிற்று. எறிந்த புண் - எறிந்ததனாலுற்ற புண். சாயல், மென்மைத் தன்மை.

சுறா எறிந்ததனால் தனக்கு இயல்பாகவுள்ள செலவு மெலிந்து அத்திரி கழியிடத்துத் தங்கினாற்போல, நீ எதிர்ப்பட்டமையால் தனக்கு இயல்பாகவுள்ள நாணம் முதலான பெண்மைக் குணங்களொழிந்து தலைவி நின் வழியளாயினாள் என்றவாறாம்.

நெடுந்தொகை ஆகும் அகநானூற்றுள்

முதலாவதான களிற்றியானைநிரையின் இறுதி முப்பது பாட்டிற்கு

ஸ்ரீவத்ஸ சக்ரவர்த்தி ராஜகோபாலார்யன்

எழுதிய குறிப்புரை ஸம்பூர்ணம்.

ஹரி: ஓம்.

PRINTED AT THE NOBLE PRESS MADRAS, S.E.

ஸ்ரீ:

செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி

எண் - பாட்டெண்

,,	32	மராத்து	மராஅத்து
132	15	மணாந்து	அணைந்து
134	12	விலங்கெ	வில்கெ
,,	,,	கொண்டிமு	கோண்மு
140	29	யிசை	விசை
142	26	குடவுழுந்தநார்	குடவுழுந்தனு
144	17	சிதரற்	சிதரார்
147	9	சொல்வி	சொல்லி
,,	16	சேப்ப	செப்ப
,,	21	சிறை	சிறைப்
150	20	வால்அவெண்	வாஅல் வெண்
,,	31	712	511
152	22	டகன்றபல்சூர்ப்	டகறப்பற்குப
158	16	வயமா	வாமா

குறிப்புரை

8	32	அதன்	அவற்றின்
19	25	போல பிறர்	போலப் பிறர்

ஸ்ரீ.

அபிதானக்குறிப்புமுதலியவை

[எண்கள் பாட்டின் எண்கள்]